

ПАТРИША СКАНЛЪН ГРАДСКО МОМИЧЕ

Превод от английски: Ваня Кацарска, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Девлин Дилейни се прозина широко, набързо се протегна като котка и после скочи от леглото. Гола, тя отиде до банята и се пъхна под душа, наслаждавайки се на топлата вода, която обливаше тялото ѝ. Енергично започна да се сапунисва, като си тананикаше весело.

Чувстваше се прекрасно. Денят бе чудесен и светът лежеше в краката ѝ. Тя се загърна в мека хавлия, излезе на балкона и обхвана с поглед гледката, която никога нямаше да ѝ омръзне. Все още беше рано, малко след седем, въздухът бе прохладен и със солен дъх, морският бриз галеше мократа ѝ, рошава коса и я разчорляше още повече. Девлин обичаше този час от деня. Всичко бе свежо и ново: сутрин дори градът и пристанището от другата страна на реката изглеждаха по-спокойни, не така трескаво забързани и уморени. Само млекарят от долния етаж споделяше гледката на Дъблин оттатък Лифи^[1], тих и ведър, потънал в розовите отблясъци на утринта.

На Девлин ѝ харесваше да живее в Клонтарф. Мястото бе близо до града и в същото време много живописно, винаги ѝ бе приятно да гледа обширната панорама на Дъблинския залив. Отляво като голям смарагд искреше Хоут, загадъчен, потаен, заобиколен от блещукаща на слънчевите лъчи вода, създаващ впечатлението за хиляди сияйни диаманти на фона на кадифено синьо.

Тя си пое дълбоко дъх и с удоволствието на пушач, който пали първата си цигара за деня, се наслади на соления лъх, изпълнил дробовете ѝ. След малко се върна в спалнята, за да се приготви да посрещне деня и всички негови предизвикателства.

Девлин особено много обичаше петъците, те започваха с тренировка в осем. Въпреки че ходеше на тези тренировки три пъти седмично, тя най-много харесваше заниманията в петък. Имаше нещо различно в групата ѝ от петък, повече енергия и възбуда, тъй като хората се подготвяха за веселието на предстоящите почивни дни. За изненада на секретарката си тя винаги се връщаше от петъчната тренировка преизпълнена с енергия.

Е, без съмнение Лиз ще се радва да научи, че днес Девлин ще си тръгне рано от офиса. За първи път откакто „Градско момиче“ отвори врати, неговата съсобственичка и шефка си даваше малко почивка.

Господи, с такова нетърпение очаква уикенда с момичетата в пристанищния град Рослар Харбър. Трите не бяха ходили заедно някъде от много време. Синьо-зелените очи на Девлин заблестяха при мисълта какво ги очаква, когато Меги, Карълайн и тя се съберат. Все пак преди да тръгне ѝ предстояха няколко трескави часа и бе по-добре вече да се размърда. Облече лек бледорозов анцуг, приготви в сака хубаво бельо, обувки и дамска чантичка, после извади един покрит с целофан костюм на Диор в бяло и черно от гардероба, който заемаше цялата стена на просторната спалня, боядисана в бяло и ябълково зелено. Добре е да изглежда устремена нагоре, преуспяваща в бизнеса млада дама, помисли си тя иронично, тъй като днес ще вземе участие в предаване по националната телевизия за успешните бизнесмени.

Несъмнено бе извървяла дълъг път. Докато живееше в богатия си дом във Фоксрок, не ѝ беше хрумвало, че за известно време ще ѝ се наложи да се настани в панелен блок в жилищния квартал Белимън. А когато беше в Белимън, не ѝ хрумваше, че ще се издигне дотам, че да живее в луксозна мансарда в Клонтарф, че ще бъде богата и успяла млада жена! Тъга помрачи очите ѝ. Всичко, през което премина. Имаше ли смисъл? Днес ще позвъни на майка си. Толкова време отлагаше, а Люк беше прав: дошло е времето да прости и да забрави.

Девлин се усмихна при мисълта за Люк Райли. Някога си бе мислила, че никога няма да може отново да повярва на мъж. Колко внимателно бе проникнал той през нейната броня... Люк я посъветва да положи ново начало и тя бе направила точно това. Беше трудно, адски трудно; винаги се намираше нещо, което да ѝ напомня. Миналата седмица на едно блясково обществено събиране усмихната, елегантна жена я потупа по рамото и ѝ рече с приятен глас: *Вие сте Девлин Дилейни, нали? Преди време работехте за моя съпруг.*

Девлин едва не умря. Не и съпругата на Колин Кентръл-Кинг! Не е възможно! И все пак беше, а след това за свой ужас видя Колин да върви към нея с протегнатата ръка и вежлива усмивка.

— Девлин, скъпа! Радвам се да те видя. Толкова отдавна не сме се срещали. Трябва да се съберем някой път заради старото време — заля я той с поток от думи.

Помисли си, че ще повърне. Копеле! Как може да се изправи пред нея и да ѝ се усмихва неискрено, сякаш нищо не се бе случило...

За щастие фотограф за страниците за хайлайфа на едно популярно списание я зърна и отведе настрани за снимка, като по този начин я спаси от необходимостта да отговаря на бившия си работодател.

Срещата я разстрои. Смяташе, че е неизбежно да се видят отново на неголямата сцена на висшето общество в Дъблин, но спомените от миналото бяха така болезнени, че я пронизаха по-остро, отколкото някога бе предполагала, че ще бъде.

Люк, със зорък поглед на орел що се отнася до нея, забеляза смущението ѝ, макар тя да мислеше, че успява да се прикрива добре.

— Какво става?

— Нищо.

Той се усмихна.

— Девлин! Познавам те прекалено добре и не можеш да ме заблудиш с отговор нищо. Заради онзи високия мъж там е, нали? Каза ти нещо ли, че те разстрои така? — Люк се вторачи в нея. — Това е копелето Кентръл-Кинг, нали? От доста време чакам да го срещна!

— Люк! — възкликна Девлин обезпокоена от изражението в очите му и извивката на здраво стиснатите устни.

— Всичко е наред, Девлин. Ще се върна след минутка — успокой я мъжът.

Девлин наблюдаваше с тревога как той с големи крачки се приближава до Колин и го отвежда настрани. Видя как ярка червенина залива лицето на бившия ѝ шеф и как със слисан ужас се взира в Люк. След това Люк тръгна обратно към нея и тя почувства, че отмалява от облекчение. Беше се опасявала, че Люк може да намушка Колин.

— Какво му каза? — попита тя с усилие.

— Успокой се, Девлин — заговори Люк, прегърна я и я придърпа към себе си. — Казах му, че ако отново се приближи на метър от теб, ще пее сопрано до края на дните си.

В този момент, докато стоеше в спалнята, Девлин се усмихна на спомена. Люк се грижеше много за нея, а това, трябва да признае, е приятно усещане, особено след всички тези години на самостоятелност. Все пак се бе справила, беше финансово независима, правила бе грешки и платила за тях, обаче сега нямаше да се обръща

назад. Спомените са особено нещо; те могат да стимулират или да повалят човека. Днес съвсем определено носят стимул, реши Девлин оживено. Днес денят ще е щастлив. След няколко часа ще тръгне с момичетата към Рослар и уикенда на абсолютното удоволствие. Дори бе решила да си вземе свободен ден и в понеделник, така че трите да имат цели три дни за себе си. Последното им пътуване заедно беше разходката по река Шенън^[2] точно преди сватбата на Меги, а това време ѝ изглеждаше като преди цял един живот. Наистина бе преди цял един живот.

Погледна часовника си. Седем и четиридесет и пет. Време е да тръгва.

Влезе в асансьора и се зачуди дали Карълайн я чака вече в колата.

Карълайн Йейтс се събуди доста преди шест и остави мислите си да се реят свободно. Днес ще бъде специален ден за нея. Ново начало. Ще бъде един прекрасен ден, предсещаше тя с цялото си същество. Вече бе време да стане и да се облече подходящо за първата си задача от програмата за нейния специален ден; тренировката ѝ в „Градско момиче“, най-първокласния спортен здравен клуб в Дъблин.

Когато преди девет месеца откриването му бе бляскаво оповестено, Ричард държеше да отидат и плати, без да се замисля, значителна сума за годишния ѝ членски внос. Девлин не искаше да го вземе, но Ричард настоя да плати. Така имаше възможност да се хвали пред жените на колегите си, че неговата съпруга е член на „Градско момиче“. Те бяха страхотно впечатлени, а колегите му, които не можеха да си позволят годишния абонамент, се ядосваха.

Според съпруга ѝ това бяха добре похарчени пари. Горкият Ричард! Толкова дребни неща му доставяха огромно удовлетворение. Ако снимката им се появеше на страниците със светските новини във вестниците и луксозните светски списания, четени от модния дъблински кръг, в който се движеха, то той бе възхитен.

Последната снимка предизвика у него чудесно настроение за цяла седмица поради текста към нея — *Госпожа Карълайн Йейтс, съпруга на младия, добре известен орел на правосъдието Ричард Йейтс, носи красива рокля на Иб Джоргенсън на бал на Червения*

кръст. Или бе на галавечеря на адвокатския клуб, или на празненство у някоя си знаменитост? Посещаваха толкова много места, че не можеше да си спомни.

Господи! Как мразеше цялата тази повърхностност. Някой ден! Обеща си тя. Някой ден ще им каже — с техните *Здравей, скъпа, ужасно много се радвам да те видя* и целувки, целувки — какво точно е мнението ѝ за тях.

Карълайн се усмихна кисело, знаейки, че никога няма да има куража да го стори!

Обърна глава и започна да наблюдава как спи съпругът ѝ. Спретнато. Не хъркаше и не мачкаше завивките, просто лежеше в леглото и дишаше равномерно и спокойно. От Ричард не можеше да се чуе сумтене! Той бе толкова... педантичен бе думата, която търсеше. Дори и в леглото всяко косъмче от косата му си бе на мястото. Преди години, изглеждаше ѝ като преди цял един живот, тя бе така впечатлена от прецизността му... Изискан, безупречно издокаран човек, толкова различен от типичния, не така изряден ирландец. Винаги облечен в изгладени костюми с добра кройка. Светлокестенявата му коса бе винаги добре подстригана, ноктите — оформени и бели. Преди го бе считала за толкова изтънчен. Но пък така отчаяно искаше да се омъжи, така ужасно се страхуваше да остане сама и без мъжко внимание. Е, беше си постлала и там трябваше да легне, но лежеше самотна.

Не! Не беше самотна. През последните години Карълайн започна да открива това все повече. Имаше момичетата, Девлин и Меги, две от най-добрите приятелки, за които човек може да мечтае. Имаше семейството. Имаше Чарлз. И въпреки всичко, което се бе случило между тях, тя все още живееше със съпруга си и бе по-близо до него, отколкото някога е била. Ако миналата година по това време му бе казала, че ще прекара три почивни дни с Девлин, той щеше с бой да ѝ извади душицата. В това нямаше никакво съмнение!

Карълайн въздъхна при спомена и се зачуди каква би била реакцията на елита на обществото, ако бе изпратила на едно от клюкарските списания, поглъщани така жадно от нейния кръг, снимка, която разкрива чрез великолепни цветни детайли изобилието от синини по тялото ѝ: *Госпожа Карълайн Йейтс, съпруга на известния адвокат Ричард Йейтс, показва най-новата мода в лилаво, мораво и жълтеникаво, причинена от зверския побой, нанесен ѝ от нейния*

любящ съпруг. Някои други много известни дами също се приобщават към това особено модно ревю!

Карълайн направи гримаса, като си спомни. Не бе единствената пребивана жена от така наречената образована класа. Несъмнено. Побоите не са привилегия на работническата класа, както някои смятат погрешно. Но поне бе разбрала защо! Откри измъчената, изпълнена с вина причина, заради която съпругът ѝ побесняваше и я биеше. Но от онази ужасна нощ той не ѝ посегна никога вече.

Животът ѝ се промени страхотно много и тя извървя дълъг път, за да се откъсне от зависимостта си от валиум, която бе придобила. Върна се отново към старата си работа. Ричард не искаше жена му да работи и в старите дни негово би било окончателното решение. Но вече не бяха старите дни. Това бяха нейните дни, както съпругът ѝ бавно започваше да разбира. Странно бе да са в една и съща стая: той обикновено спеше във втората спалня на тяхната луксозна мансарда. Но един негов приятел от Лондон остана да нощува у тях и Ричард се върна в спалнята, която тя бе превърнала в своя собствена стая, като я подреди по свой вкус, променяйки студената, суха атмосфера, предпочетена от дизайнера по вътрешно обзавеждане. Ричард се впечатли толкова много, че дори я помоли да се погрижи и за фойето! Тя се усмихна на себе си; много обичаше да декорира, а и изглежда имаше усет. Девлин дори използва някои от идеите ѝ за „Градско момиче“. Карълайн сериозно мислеше да се запише на курс по вътрешен дизайн и декориране. Това наистина ще ѝ бъде интересно и, кой знае, може да успее да открие малка консултантска агенция, да започне свой собствен бизнес.

Колко приятни мисли... Преди година би била ужасена при идеята за финансова независимост. А ето я сега, смята да започва свой бизнес! Засмя се, докато стоеше под ободряващата струя на душа. Наистина бе нов човек. Мина през водовъртежа от пианство и валиум и излезе от него по-силна и по-решителна личност. На Ричард му бе малко трудно да свикне с новата Карълайн, но се опитваше. Тя не знаеше дали ще го напусне или не, ще реши по-нататък, а засега бе доволна, че открива отново себе си и тръгва по пътеката на независимостта. Това удовлетворяваше Ричард, точно сега удовлетворяваше и нея; никога не се бе чувствала така добре.

Наметна си домашна роба, отиде в кухнята и включи чайника. От другата страна на поляната пред жилищния комплекс виждаше отворения френски прозорец на Девлин. Девлин също бе станала и се приготвяше за тренировката. Карълайн се усмихна. Девлин е най-близката ѝ приятелка. Те преминаха през толкова много изпитания заедно и най-накрая изглежда, че нещата започват да вървят и за двете.

Тези почивни дни ще бъдат точно както в миналото. Без съпрузи, които да им пречат, ще се забавляват само трите. Веселието ще е страхотно, неудържимата Меги ще се погрижи за това...

Меги Райън почувства как сърцето ѝ се свива, когато съпругът ѝ сънено се притисна до нея, разкривайки утринните си намерения. Със сигурност не жена е измислила ерекцията сутрин, помисли си тя мрачно, като се опита да реши кое е по-добре — да се любят и да не му даде възможност да мърмори за уикенда ѝ извън дома и за сумата за членство в „Градско момиче“ или да угоди на себе си, да не правят секс и да ѝ се спукат тъпанчетата от него. Знаеше, че това е сексуално изнудване, макар и в най-изкусна форма, но все пак изнудване, което съпругът ѝ прилагаше спрямо нея. Каквото и да направи обаче, той все пак ще мърмори, особено заради „Градско момиче“ и колко му струва, и защо тя иска да общува с тези сноби? Не може ли просто да отиде в „Еlegantна линия“ както всички останали! Беше толкова дразнещо: Девлин не искаше да им взима членски внос, но когато Тери чу, че Ричард е платил таксата, настоя да плати и той. Меги му каза, че е полудял, но той възрази: *Няма да оставя Йеитс да се мотае наоколо и да си мисли, че съм просяк!*

Глупавата мъжка гордост!, бе помислила Меги с отвращение. Боже мили! При всички ли бракът беше такъв или само при тях, зачуди се отегчено, чувайки две от трите ѝ деца да крещят силно в съседната спалня, като така известяваха на съседите, че вече са будни.

— По дяволите! Децата са будни. Хайде, Мег, ела преди да ни се нахвърлят — сънено промълви Тери, като я гушеше с наболата си брада. Тя неохотно затвори очи и се опита да си представи, че той е Шон Конъри, с когото лежат на водно легло, покрито с кожи.

— Добро момиче! — измърмори Тери триумфално. Меги отвори очи.

Добро момиче! Само заради това, че изстена гласно! Какво, по дяволите, си мислеше за нея? Че е Аркъл!

Аркъл е мъж, глупаче, поправи се тя лениво и едновременно с това забеляза една пропусната паяжинка зад гравюрата на Норман Рокуел. *Трябва да я изчистя.* Шон Конъри не действаше така добре. Мисли за Харисън Форд, даде си тя инструкции. Не можа да се въздържи и се изкикоти, като си представи Тери с камшик в ръка, яхнал слон. Съпругът ѝ застана задъхано.

— Харесва ти, нали, мила? Винаги зная как да те възбудя!

Меги изсумтя, развеселена от нелепостта на всичко това. Егото на съпруга ѝ беше голямо колкото нейния корем в деветия месец на бременността. Тери мислеше, че Уорън Бийти е нищо в сравнение с него.

— Мамо, какво ти прави татко? — попита любопитно гласче отдалеч, а две очички ги наблюдаваха с интерес от вратата на спалнята.

Тери удовлетворено въздъхна, отдръпна се от жена си, а тя каза кротко и честно:

— Абсолютно нищо. Татко се опитваше да стане от моята страна на леглото. Сега иди и си съблечи пижамата. Идвам да те измия след минута. И не буди Фиона.

Сарказмът бе минал покрай ушите на съпруга ѝ, тя си знаеше, че така ще стане, и Тери се бе потопил в приятна възбуда след своето съпружеско изпълнение.

— Страхотна жена си, Меги! — каза той и я шляпна по дупето, докато тя ставаше от леглото.

— Зная — отвърна му сухо, но се наведе и го целуна. Понякога си мислеше, че има четири, а не три деца. А много често Тери беше най-голямо дете от всички.

— Знаеш ли какво — заяви той великодушно, — иди и се пригответи за онази твоя тренировка. Аз ще приготвя децата за градината и ще нахраня бебчо. Какво ще кажеш?

— Благодаря, Тер — отговори му сърдечно, но знаеше, че Джоузи, жената, която идва в петък, ще пристигне в осем и тя ще се погрижи за закуската на близнаците и ще смени пелените на бебето.

— Благословена си измежду жените, че имаш мъж като мен — осведоми я Тери и атлетично скочи от леглото, после поспря да се наслади на отражението си в огледалото.

— Никакви сланинки тук — наблюдаваше се той удовлетворено, потупвайки плоския си, стегнат корем. — Не е лошо за четиридесет и две годишен мъж! Не ми трябва луксозни тренировки. Уверявам те, Мег, няколко игри скуош всяка седмица са всичко, от което имаш нужда, за да си във форма. А и ще бъде далеч по-евтино!

— Ооо, не ми разваляй удоволствието — срязва го Меги.

— Е, за Ричард Йейтс няма проблеми. Знаеш ли какви пари изкарва той...

Тери беше експерт по финансите при Ричард.

— И освен това — достигна до нея гласът от банята, — той няма три гърла да храни и облича. Прекалено умен е!

Настъпи тишина, докато четката лъскаше зъбите; след това:

— Знаеш ли и още нещо? Кара ново-новеничко BMW, седалките все още не са разопаковани, защото е прекалено дребнав и не иска да плаща данъците на колата до началото на следващия месец.

Меги обърна очи към небесата, докато сресваше блестящите си къдрици. Нямаше нищо чудно, че бе изключително изкушена да започне любовна авантюра с Адам. Той много ѝ липсваше, беше в Лондон, но ще се върне следващата седмица. Плътните ѝ устни се извиха в усмивка при мисълта за новината, която имаше да му съобщи. Най-вълнуващото нещо! А всичко стана благодарение на съветите му. Почакай да каже на момичетата!

С нетърпение очакваше *техния* уикенд. Какво блаженство! Самостоятелно легло за нея, непрекъснат сън цяла нощ. Няма да има бебета, които да храни, и хъркащ съпруг, който да я държи будна. Време за разговори, тайни и смях. Слава богу, че ги има Девлин и Карълайн, истински, честни приятелки. Не като Мериън Гилхули. *Забрави за нея, тя не го заслужава*, каза си Меги строго. Почивните дни щяха да бъдат много весели и нямаше търпение да тръгне.

След двадесет минути Меги се изниза от къщата. Петък е нейният ден, началото бе положено, след като разбра за любовната авантюра на мъжа ѝ с Райя Кърби, тази груба кучка! Не почувства вина, когато чу близнаците да се карат, а Тери да им вика. Утринта бе прекрасна. Долови, че бебето започва да плаче. За момент бе изкушена да се обърне и да влезе обратно вътре. Най-нежните ѝ майчински струни се опънаха. Дълго време ѝ трябваше да стигне до етапа, в който може да отсъства цял ден и да не се притеснява.

— Не, по дяволите! — измърмори си на глас. Това няма да убие Тери. Беше осем без двадесет, ще трябва да се справя сам само за двадесет минути. Достатъчно време бе свършената майка и съпруга. Всички тези години, в които се раздаваше на семейството си, в Уиклоу, на Мериън Гилхули, която ѝ се пишеше приятелка, на Тери и децата... Е, време бе да вземе своето. Време е да започне живота си отново.

С широка крачка Меги се запъти към колата; срещу нея вървеше пощальонът.

— Здравейте, госпожо Райън, писмо за вас...

— Благодаря! — И въпреки че отговори и взе дългия, тънък плик спокойно, всъщност ѝ се искаше да разпери ръце във въздуха и да танцува.

Най-сетне пристигна! Знаеше, че е на път, но пристигането му днес допълваше свършенството на деня. Нямаше търпение да съобщи на Адам и на момичетата; те толкова я окуражаваха. За Тери нямаше да има голямо значение, на него ще му каже по-късно. Замаяна от възбуда, Меги потегли към сутрешната си среща с Девлин и Карълайн в „Градско момиче“.

[1] Лифи — река в Източна Ирландия, която тече от планината Уиклоу към Дъблинския залив — Б.пр. ↑

[2] Шенън — основната река в Ирландия — Б.пр. ↑

I

ИСТОРИЯТА НА ДЕВЛИН

ПЪРВА ГЛАВА

Знаеше, че е бременна. Все още нито един доктор не го бе потвърдил, но тя бе сигурна, както хилядите жени преди нея го бяха усетили и хиляди след нея интуитивно ще разберат, че утробите им не са вече само част от тяхната анатомия, а трептяща живинка, която девет месеца ще диктува правилата и ще издава заповеди на тялото им.

Девлин почувства ужасно стягане под лъжичката. Менструацията ѝ закъсняваше с пет дни. Но вземаше хапчета против забременяване, не е възможно да е бременна...

Възможно е. Меги Райън забременя, въпреки че взимаше противозачатъчни — злобно се обади някъде в ума ѝ тъничко гласче.

Девлин приседна на леглото.

О, господи Исусе, моля те, дано да не съм бременна. Света Дево, Божия майко, моли се на Исус за мен — започна да бръщолеви тя, получавайки известно успокоение от молитвата на своето детство, към която се обръщаше само в моменти на голяма беда. Изчака малко, сякаш очакваше менструацията ѝ да се появи като по чудо; може би ѝ е дошло през нощта. Девлин огледа бельото си, беше чисто и бяло като сняг. Обзе я смут. Стана от леглото и закрачи из спалнята.

Не е честно, не искам да съм бременна. Защо трябваше да се случи точно на мен? Боже Всемогъщи, направих го само веднъж и нямах такова намерение. Колет и Брайън го правят всяка нощ от седмицата повече от година. Как така не избра тях? О, господи, дано да ми дойде! — молеше се тя тихо, с надежда.

Трябваше да излезе от апартамента; самотата я влудяваше. Карълайн бе заминала с Ричард за няколко дни. Предполагаше, че може да си отиде у дома, но мисълта да се изправи пред родителите си в сегашното си състояние я смразяваше; знаеше, че вината ще е изписана на цялото ѝ лице. Лидия, майка ѝ, вероятно ще започне да я разпитва, а точно сега не можеше да понесе това. Обзе я паника и тя пак седна на леглото. Трябва да има изход.

Божичко, та това е моето тяло, моето тяло, моето тяло. Девлин шепнеше думите като че бяха свещени слова, обхвана краката

си с ръка и започна да се полюлява на леглото. Хрумна ѝ нещо. Изтича надолу, едва не си счупи краката от бързане да стигне до всекидневната.

Да! О, слава богу! Сграбчи полупразната бутилка с джин и дори не си потърси чаша. Почти разплакана се втурна обратно нагоре. Влетя в банята и пусна кранчетата на ваната. Защо не помислих за това по-рано? — сгълча тя себе си.

Това е аборт — говореше подлият глас на съвестта в ума ѝ.

Не слушай. Дори не мисли — измърмори трескаво, докато чакаше силна струя гореща вода да потече от крановете. Водата упорито оставаше студена. Девлин провери бойлера, беше изключен, тя ядосано прокле всичко. Гневно го включи, по цялото ѝ лице бяха изписани смут и мъка, знаеше, че водата ще се стопли най-рано след петнадесет минути.

Предполагам, че мога да започна с джина, със съмнение си помисли тя. Не беше съвсем сигурна какво е вероятното му въздействие. Знаеше, че една много гореща баня може да предизвика появяването на закъснялата менструация, а може би се слага и малко джин във ваната. Е, нямаше нищо лошо да опита и по двата начина. Изпи голяма глътка джин, започна да пръска слюнки, задъха се, в очите ѝ се появиха сълзи.

Девлин се видя в огледалото, гола, само с предателски белите бикини, стройното ѝ тяло имаше бронзов загар след почивката в Алгарв. Избелялата от слънцето коса висеше разчорлена около лицето, а синьо-зелените очи, големи и изплашени, блестяха от сълзи, докато се взираше в бутилката джин, която стискаше здраво в ръка.

Това трябва да е дъното — изстена тя и я обзе униние. Пийна още една глътка. Този път не беше толкова неприятно, така че пийна още една.

Час по-късно Девлин седеше в много горещата вана, към която бе прибавила малко джин, за всеки случай. Банята бе пълна с пара и всичко бе наситено със сладникавия аромат на джина. Беше много пияна и започваше ужасно да ѝ се повръща.

Добре е, че Карълайн замина за почивните дни — ще бъде ужасена, помисли си Девлин замаяно. Каро, съквартирантката ѝ, бе много невинна и се шокираше лесно. Вероятно ще припадне, ако

Ричард приближи онова нещо до нея, *еее*, помисли си тя гадно, *ако Ричард го има онова нещо*.

О, господи! Ще повърне. Изправи се пияно във ваната, олюля се в наситената с пара горещина и едва успя да се добере до тоалетната. Шумно повърна и се почувства сякаш всичките ѝ вътрешности ще излязат. Силната атака я остави замаяна и немощна, тя грабна една хавлиена кърпа, обви я около себе си и изпълзя до спалнята на ръце и колене. Някак си успя да се хвърли на леглото, където изпадна във вцепенение. Минаха три часа, докато Девлин излезе от пиянския си унес, чувстваше се сякаш в главата ѝ има заря. Известно време лежа, без да се осмели да мръдне, дори не бе сигурна дали е жива или мъртва. После телефонът иззвъня. Дрезгаво, пронизително, звукът с жестока сила прониза бумтящата ѝ глава. Мушна глава под завивките и се опита да не обръща внимание на звъненето и най-накрая то прекъсна. Още веднъж настъпи тишина и тя задряма. Когато се събуди, се чувстваше много по-добре, въпреки че в устата си имаше противен вкус, а главата ѝ беше замъглена и тежка.

Измъкна се от леглото, направи си чаша силен чай и реши да слезе до морето. Трябваше да размисли, а морето винаги я успокояваше. Девлин мерна календара в малката кухня на техния апартамент, спря пред него и направи печална гримаса. На този ден преди три седмици стоеше на един плаж в Португалия без абсолютно никаква грижа, а ето я сега, чувстваше се десетилетия по-стара, след като току-що бе преживяла най-големия шок в своя живот. Погледна часовника си. Три и петнадесет. На този ден преди две седмици, по това време горе-долу, тя забременя от Колин — бакалавър по медицина, доктор на медицинските науки, член на сдружението на гинеколозите, гинеколог на дъблинския елит. Мъжът, който даде работа и оплоди Девлин Дилейни.

Унила, Девлин занесе чашката си за кафе в разхвърляната, но уютна кухничка, която делеше с най-добрата си приятелка Карълайн Стейси. Имаха късмет при намирането на толкова хубав апартамент, след като напуснаха онази ужасна долнопробна дупка, в която се настаниха в Ретмайнс. Какъв боклук беше! Душът не работеше добре — или те опърляше, или те караше да замръзнеш до смърт. Леглата бяха разнебитени, стените — влажни, а хазяинът беше истински досадник. Издържаха месец, после отново започнаха да преглеждат

внимателно вечерните вестници, където откриха това бисерче, апартамент в голяма, стара къща на брега на морето в Сендимаунт, точно над Дъблинския залив. Беше чист и просторен, състоеше се от хол, кухня и по една спалня за всяка от тях. Устройваше ги и двете чудесно и беше сравнително близо до местоработата им.

Гледайки през прозореца, Девлин установи, че е хубав ден през късното лято. Виждаше как характерните Кули на Рингсенд се къпеха в слънчева светлина и децата танцуваха надолу-нагоре в топлите локви, оставени от отлива, пицяха от удоволствие, шляпаха и ровеха с крачета дълбоко в мокрия пясък. Бреговете на Шели! Ето къде ще отиде: долу до Шели, да гледа как влекачите издърпват един огромен товарен кораб, който току-що се бе появил като точка на хоризонта на залива.

Излезе от апартамента и се насочи към Рингсенд, зави надясно, преди да стигне до селото, така че пътят ѝ мина покрай новите привлекателни домове, построени на къс земя, триумфално отвоювана от Дъблинския залив, след това мина надолу към „Глас ботъл кампъни“ и стигна до реката, тази дълга, синя, лъкатушешца точно през средата на града вена, чиято крайна цел бе морето. Девлин си пое от въздуха, напоен с уханието на Дъблин и морето, и започна дългата си разходка към пристанището надолу по Пиджън хауз роуд. Отдясно, на склона, една над друга построени къщички гледаха обширната панорама в района на доковете. Подемни кранове, контейнери, малки лодки, които пореха реката нагоре-надолу, чайки, които кръжаха и издаваха пронизителни крясъци. Скоро влекачите ще се забързат по реката, за да посрещнат големия кораб, дето приближаваше целта си. Тя ускори крачка; искаше да е там навреме и да види всичко.

Съзнателно остави настрана всички безпокойства. Сега това беше единственото важно нещо. *Не мисли за нищо друго. Не мисли, че си взела свободен ден, защото не можеш да се изправиш пред мисълта да отидеш там, когато Колин го няма. Не мисли, че ще бъдеш в къщата сама, докато се върне Карълайн. Не мисли... не мисли!*

Надолу покрай порутените жилища на бреговата охрана, покрай складовете за въглища. Напрегнатото ѝ лице се отпусна за кратко и се появи лека усмивка. Преди време, когато Ирландия притежаваше все още национална корабна компания, отиде на празненство на един

кораб. Излизаше с морски офицер от ирландския флот и един ден корабът му гордо се появи на тяхното пристанище, след като беше прекосил широкия, могъщ Атлантически океан. Тя видя гордостта, изписана на лицето му, докато той стоеше елегантен, с униформа на мостика, за да я посрещне за тържеството, организирано от екипажа. Беше прекрасно тържество и от внушителния мостик на кораба Девлин видя розовозлатистия изгрев над нейния роден град. Хубави времена бяха, преди да започне да се шири безработицата и градовете на страната да бъдат погълнати от атмосферата на безнадеждност, преди работните места да стават все по-малко и опашките за помощи да нарастват подобно на огромни злокачествени тумори.

Почти без да има време да се опомни, нейният красив моряк бе съкратен от работа, защото правителството ликвидира корабната компания, като остави някои от екипажите под арест в чужди пристанища, работната сила бе обречена да взима помощи, а ликвидаторът печелеше хиляди на седмица. Арестуваните екипажи бяха най-сетне върнати в родината и една събота Девлин заедно с техните съпруги и майки отиде да протестира по О'Конъл стрийт. Мъжете бяха горди и изпълнени с достойнство в своите окичени със сърма униформи и кепета с бяло на върха. Всичко, което искаха, беше справедливост и полагаемото им се, но кой ли им обърна внимание? Обикновените протестиращи хора на улицата им желяеха доброто, но те бяха само една протестна група сред много други по улиците на Дъблин.

Девлин усети да се надига горчивина у нея. Франк емигрира в Америка и тя не можеше да го обвинява. Веднъж и тя видя дългите опашки, които чакаха за помощи. Не че на нея са ѝ липсвали пари някога — родителите ѝ бяха заможни — но как хората без никакви други средства съществуват само на социални помощи ѝ беше съвсем непонятно.

Навъсена, Девлин мина покрай електроцентралата, близо до сметището, където птици, сякаш излетели от филм на Хичкок, ровеха боклуците, после продължи надолу по пътя, където морето се разбиваше в скалите и тя можа да види Сендимаунт, там, откъдето бе дошла. Продължи да върви, вятърът рошеше гъстата ѝ руса коса, слънцето галеше лицето ѝ, все още не загубило своя тен, но тя не забелязваше децата и техните майки, влюбените в своите коли,

старците с набръчкани, обветрени лица, които пушеха лулите си, бърбраха и се връщаха в спомените си, а гледаше съсредоточено единствено бързо приближаващия се търговски кораб.

Мина покрай рибарите и момчетата, които ловяха скумрия и костур и издаваха трепетни звуци на задоволство, и седна на средата на тясната ивица на Южната стена, която навлизаше две мили в залива. Концентрира се върху събитията в морето, двата малки влекача дърпаха и теглеха огромния кораб нагоре по реката. Мощното бучене на двигателите, вълните с бял гребен, които се разбиваха в стената, над която висяха краката ѝ, и я мокреха водни пръски, я накараха да забрави обгърналия я огромен черен облак на безпокойство. Очарована, тя гледаше как корабът се плъзва величествено покрай нея толкова близо, че можеше да види мъжете на палубата. Но той се отдалечи прекалено скоро, отплава нагоре към сърцето на порутеното пристанище и изчезна от погледа ѝ.

Само да можеше да се качи на кораб и да напусне Дъблин, оставяйки всички свои безпокойства зад себе си.

Ще трябва да каже на Колин. Той ще знае какво да направи; винаги беше непоколебим и уверен, излъчваше спокоен авторитет. Това бе едно от нещата, които намираше за толкова привлекателни у него. Тогава си спомни. Той ще се върне чак след няколко дни. Отиде в Париж със съпругата си.

Отново я обзе мъка, усети я така физически, сякаш нож прониза сърцето ѝ. Колин я увери, че е сключил брак по сметка, когато Девлин намекна, че не излиза с женени мъже. Той се изсмя и каза, че харесва невинността ѝ. Защо не послуша и не повярва на монахините, когато я предупредиха за женените мъже и необузданата похот. Ако ги беше послушала, нямаше да се окаже в сегашното си състояние. Спомни си колко се зарадва сестра Доминика, че Девлин ще започва работа като лична секретарка на господин Кентръл-Кинг.

— Чудесен човек, скъпа! Нали знаеш, помогна мъничко на някои от сестрите.

Техният религиозен орден беше един от заможните. Южняшки, разбира се.

— Освен това, скъпа, от време на време той дава много щедри дарения на Ордена. Наистина си късметлиейка, Девлин! Хайде да

отидем и да благодарим на Бога. Не е лесно да се намери работа тези дни.

Девлин благодари не само на Бог, но и на баща си, който бе банков мениджър на Колин Кентръл-Кинг. Колин споменал, че секретарката му се омъжва и напуска и Джералд Дилейни обяснил, че Девлин е била наскоро освободена от длъжността си на секретарка в малка издателска фирма, но има добра квалификация.

— Отлично! Нека дойде на интервю — наредил Колин.

Девлин отчаяно си търсеше работа, която да я измъкне от властта на майка ѝ, и се приготви много внимателно за интервюто, искаше да изглежда хубава и елегантна, но не и прекалено издокарана за случая. Обикновено не се притесняваше за интервютата, но тогава, когато се изправи пред високия, симпатичен мъж, беше нервна. Майка ѝ я влудяваше с постоянното си мрънкане и пристъпи на ярост, породени от пиенето. Нямаше нужда да се безпокои. Представи се чудесно на интервюто, а и препоръките ѝ бяха отлични. Получи работата заедно с щедра заплата. ККК, както тя тайно го беше нарекла, бе изключително зает гинеколог, който чистеше утроби, нуждаещи се от изчистване, и такива, които не се нуждаят! Израждаше бебета, някои желани, други — не. Облекчаваше напрегнати жени в менопауза и с предменструални болки, взимаше тлъсти суми от богатите частни пациентки с кожени палта, които идваха всеки ден от цялата страна в кабинета му на Фицуилиям скуеър.

Девлин опозна всичките. Някои изливаха цялата си мъка върху нея. Други високомерно виреха нос наоколо и настояваха да бъдат приети незабавно. Студенината се стопяваше веднага щом Колин се появеше на прага на чакалнята с топла усмивка и окуражително ръкостискане.

— Ааа, госпожа Кокрин! Радвам се да ви видя. Влезте и ми кажете какво ви тревожи.

Неизменно миглите изпърхваха и развълнувани гласове рукваха надолу по коридора, докато Колин ги отвеждаше към кабинета си. Понякога той намигваше на Девлин зад гърбовете им. Колин Кентръл-Кинг бе изключително чаровен мъж, само на четиридесет, но вече достигнал върха на своята кариера. Разбира се, той бе наследил голяма клиентела от баща си и бе известен член на висшето общество в Дъблин, посещаваше много обществени събирания в града. Познаваше

баща ѝ добре. Бивш ръгби играч, той нямаше и грам тлъстинка на високото мускулесто тяло, а сивеещите кичурчета на слепоочието му придаваха изискана зрялост, която Девлин намираше за изключително привлекателна. Всички негови пациентки бяха безумно влюбени в него.

Девлин, която бе на двадесет, винаги бе излизала с момчета на нейните години или на около двадесет и пет. Единственият ѝ опит с по-възрастни мъже бе да се опитва да избегне потни, търсеци ръце в слабо осветените, мърляви нощни клубове, в които неизменно приключваха съботните им вечери. Тя беше общително момиче, с много приятели и познати, което водеше сравнително спокойно и безгрижно съществуване. Единствената ѝ трудност в живота бе, когато за кратък период от време нямаше работа и вместо да се откаже от свободата на отделния апартамент и да се върне у дома към неприятната атмосфера, която създаваше поведението на майка ѝ, опита да оцелее сама, разбира се, добре подплатена с щедрата издръжка, дадена от баща ѝ. Но не беше същото като да е на заплата.

В този момент Девлин нямаше проблем да отиде в центъра в събота и да похарчи едно малко състояние за дрехи. Тя обичаше пазаруването през почивните дни. След излежаването сутрин прекарваше съботата в ходене по магазините с приятели. Можеше да се поглези с нещо от Бенетън или Памела Скот, а ако пък наистина имаше пари, правеше удар в Браун Томас. Девлин и приятелите ѝ се шляеха покрай пъстрите улични художници, покрай жизнерадостните продавачи на цветя, стигаха по зигзаги до Капитан Америка, за да хапнат набързо, преди тя да си направи прическа в някой от изящните, скъпи фризьорски салони. После идваше време да се отбият в търговския център Пауърскорт таунхауз сентър с неговата бляскава, просторна, изпълнена с цветя обстановка, да се помотаят из магазинчетата му известно време, преди да си починат над чаша кафе. Най-голямото ѝ решение бе дали да си купи костюмче шик от Частната колекция или пък Лейни ориджинъл. Девлин обичаше да пазарува на улица Крафтън — с лъкатушещата ѝ елегантност, с магазини, изпълнени със стоки последен крясък на модата. Крафтън стрийт бе обгърната в атмосфера, която не можеше да се намери никъде другаде в града.

След това забързваше към малката си фиеста, паркирана на Грийн, оставяше приятелите си пред домовете им и караше лудешки, за да се прибере вкъщи и да се приготви за нощните забавления. В осем и половина тайфата им вече можеше да бъде забелязана да пийва в Шелбърн. По-късно отиваха в Бейли или Дейви Бърн за последните поръчки, а после бързаха към някоя дискотека, където танцуваха цяла нощ и накрая завършваха в някой от многобройните нощни клубове на града. Много често ги осветяваше зората, преди Девлин да е успяла да положи уморена глава върху възглавницата, а неделя сутрин тя прекарваше, като се възстановяваше след веселбите предишната нощ. Но към обяд, починала и освежена, се срещаше с тайфата и отиваха на състезания с коли в Мондело или да гледат ръгби мачове на Уондърърс. В неделя вечер ходеше на кино или на вечеря с гаджето, което бе избрала в дадения момент.

Обръщайки се назад, тя осъзнаваше колко хубав и защитен живот бе водила и как съвсем равнодушно го бе възприемала като нейно право. Когато започна да работи за Колин, нямаше приятел, нещо необичайно за нея. Франк, предишният ѝ приятел, бе емигрирал и тя бе готова да стане жертва на непреодолимия чар на ККК.

В началото той бе делови, но любезен, питаше я дали свиква с работата, настояваше да задава въпросите си на него или на сестра Макграт, ако има нещо, което иска да знае. Постепенно Девлин свикна и се справяше с всички задачи на секретарка в клиниката. Бърза и оправна, тя се гордееше, че всичко върви гладко. Един ден Колин покани нея и сестра Макграт на обяд, заведе ги с луксозния си метално сив мерцедес до спокойно италианско ресторантче недалеч от Стивънс Грийн, където те преядоха със спагети, приготвени така добре, както само италианците умеят. Колин беше самата прелест и след няколко чаши вино тя загуби и незначителния си страх от него.

Оттогава Девлин започна да се държи много по-свободно в компанията му. На работа, в паузите между пациентите, той идваше в нейния офис, сядаше срещу нея на бюрото и бърбеше безгрижно. Понякога ѝ разказваше за трудна операция, която е трябвало да извърши, друг път споделяше, че госпожа Муър е като таралеж в гащите или пък че еди-коя си има любовна връзка с еди-кой си, питаше я какво е отношението ѝ към съсипаните бракове и разводите. На Девлин ѝ бе лесно да си говори с него и тя никога не възрази на

проучващите му въпроси за нейните гаджета и начина ѝ на живот, защото усещаше тайния му интерес към нея. Тя бе млада, красива и много неопитна и предизвикателството да възбуди интереса на много изискан, по-възрастен мъж бе нещо повече от вълнуващо.

Приятелките ѝ, които наминаваха с цел уж да я видят, но всъщност за да преценят дали той наистина беше толкова чаровен, колкото Девлин го изкарваше, накрая напълно споделяха мнението ѝ. Той беше много по-симпатичен от някои от момчетата, които срещаха по луксозната Лийзън стрийт. Очевидната завист на момичетата допълваше извънредно удоволствието на Девлин.

Един ден Колин влезе в офиса и видя, че тя е бледа и немощна.

— Какво има, за бога?

Въпросът бе изпълнен със загриженост. Девлин се изчерви от смущение и... удоволствие.

— Нищо... Просто не се чувствам добре — отвърна хладно тя, не искаше да му обяснява, че страда от силни и парализиращи я менструални болки. Често се чудеше какво привлича толкова много мъже към гинекологията. След собствения ѝ опит в тази област реши, че е заради огромната им завист, че те не могат да възпроизвеждат и да раждат, както правят жените всеки ден, всяка минута. Единственият начин, по който мъжете упражняват силата си, е чрез контролиране бременностите на жените от момента на зачатието до самото раждане. *Сега започни да напъваш, когато ти кажа...* Или чрез махането на органа, който дава живот: *Съжалявам, трябва да го извадим.* Ако самите те не могат да раждат, то поне да контролират. Широко известен факт е, че има много повече мъже гинеколози, отколкото жени.

По-късно, доста по-късно, Девлин осъзна колко много я бе манипулирал Колин, но в онзи момент, в своята наивност, тя бе трогната и благодарна, когато той само кимна мъдро, влезе в кабинета си, написа бележка и ѝ я даде.

Девлин, скъпа, в тези дни и в този век не е необходимо да страдаш от менструални болки. Никога ли не си чувала за хапчето? Занеси това в Център за жената,

когато менструацията ти приключи, и те ще се погрижат за теб. Еее?

Тя кимна, полудяла от смущение. Колин се засмя и я погъделичка под брадичката.

— Девлин, глупаче, аз съм гинеколог, за бога! Не се притеснявай от мен. Свободна си този следобед, иди си у дома, полежи известно време и вземи това — даде ѝ някакви таблетки. — И иди да те консултират.

Колин се усмихваше, очите му бяха топли и вълнуващи, а в краищата им се образуваха изключително привлекателни бръчици. Сърцето ѝ се разтопи от вниманието му и възторжено пърхаше в гърдите ѝ, докато караше към къщи.

— Интересува се! Интересува се... ооо, интересува се — тананикаше си тя, докато влизаше в апартамента.

От този момент отношенията им се промениха. Неуловимо станаха по-близки и обедите зачестиха, само че сестра Макграт вече не идваше с тях. Колин ѝ довери, че бракът му е разклатен, че той и съпругата му са заедно само заради децата. Изрисува пред нея картина на пуст и самотен живот и Девлин почувства смесица от съжаление и възхищение, плюс силно желание.

Все пак, убеждаваше тя себе си, горкият човек има нужда от утехата на любящи ръце. Ако съпругата му е толкова студена и безразлична, винаги заета с обществена дейност, никога у дома, за да стотви вечеря за него след труден ден в операционните зали на болниците на Дъблин и частните клиники, можеше да се очаква, че той ще потърси приятелство другаде.

Имам предвид, че ти не се появяваш, за да предизвикаш проблеми в брака му съзнателно, проблемите вече съществуват, успокояваше тя себе си. Всъщност бе малко изплашена. Девлин никога не бе имала истинска връзка с някой мъж, сексуална или по друг начин. Наистина, бе излизала с много момчета, но това беше само социално общуване, да не се отличава от другите. Бе си позволявала някои боричкания и милувки на задните седалки на колите, но никога не бе спала с някого, страхът от майка ѝ и страхът от забременяване бяха главните спирачки, когато станеше въпрос да изгуби

девствеността си. За разлика от своите връстници Девлин бе водила защитен от бурите живот. Единствена дъщеря на богат banker и съпругата му, нищо материално не ѝ бе липсвало. Получила образованието си в отлично дъблинско училище, тя общуваше с младите представители на аристокрацията, наричани юпи или йоз.

— Защо ги наричате йоз? — попита тя Меги, която живееше в къщата заедно с нея и Карълайн.

Меги се засмя весело и както бе характерно за нея, отговори реалистично, без увъртания:

— Защото те казват йо, вместо да, и ако те хвана и ти да го правиш...! — Тя предупредително заклати пръст на развеселената Девлин.

На Меги човек можеше да има доверие, често я приземяваше, без да се притеснява. Девлин би отрекла, че е сноб, но без самата тя да забелязва, носеше неуловим снобизъм, дълбоко загнезден сред тяхната социална класа. Ако Колин бе индийски лекар или работник, никога не би ѝ хрумнало да започне любовна авантюра с него. Макар и да не ги осъзнаваше, предразсъдъците на възпитанието ѝ бяха прекалено силни.

Освен това любовна връзка с женен мъж не бе нещо, което човек оповестява широко. Ирландия може и да бе влязла в деветдесетте, но според европейските стандарти Дъблин бе малък задушевен град, където бе почти невъзможно да отидеш някъде и да не срещнеш познати хора. На Девлин понякога ѝ се струваше, че всички в Дъблин имат извънбрачни връзки и всички останали знаят за тях, но не се издават. Често се бе удивлявала как съпруги и съпрузи, и двамата с любовници, се появяват заедно на неделната литургия и са пример за единение, или пък отиват заедно на обществено събиране, а същата нощ прелюбодействат щастливо.

От подобно лицемерие ѝ се повдигаше, а ето сега и тя обмисляше същото. Колко объркан е животът... Понякога чувстваше, че е раздвоена личност. Желанието ѝ да обича Колин и да бъде обичана от него бе силно, но някъде в дъното на мозъка ѝ се мержелееше сянката на строгото ѝ католическо възпитание. Тънкото гласче на съвестта ѝ я упрекуваше често и макар че една монахиня веднъж предупреди класа, че най-страшното нещо, което може да се случи на

католика, е да изгуби съвестта си, тя силно желаше съвестта ѝ да изчезне, докато трае връзката ѝ с Колин.

Пък и майка ѝ! Лидия би полудяла, ако някога заподозре, че дъщеря ѝ обмисля нещо толкова мръсно като любовна авантюра. Настъпи голям скандал, когато Девлин каза, че ще се мести в апартамент.

— Защо искаш да се местиш в апартамент? — разбушува се майка ѝ, тонът на гласа ѝ подсказваше, че Девлин нарочно възнамерява да живее с отрепките на обществото. Достатъчно лошо бе, когато започна да ходи на дискотеки и кръчми. На следващата сутрин имаше разпити, лекции за часа, в който се е прибрала, и строги предупреждения, че го е ударила на живот. Тя бе удивена, че майка ѝ е толкова загрижена. Обикновено бе много заета с благотворителни дейности, трескав социален живот, с поддържането на безупречния си дом и никога не се интересуваше какво прави дъщеря ѝ. Чак когато Девлин започна работа, тя се заинтересува от нейните занимания. Джери, баща ѝ, се опитваше да посредничи между тях, но Лидия се нахвърляше яростно върху него и поставяше началото на нова кавга.

— Ще свършиш точно като... — изкрещя ѝ веднъж майка ѝ, но спря внезапно, като видя изражението на лицето на съпруга си.

— Стига, Лидия!

Девлин никога не бе чувала гласа на баща си толкова суров.

— Като кого? — попита тя, смутена и ядосана.

— Само да не пристъпиш прага на тази къща с някоя лоша новина, госпожице, това е всичко.

— Мамо!

Беше шокирана от подтекста в думите на майка си. Не разбираше ли майка ѝ, че тя единствена в класа си все още не бе имала сексуална връзка с някого? Повечето от съученичките ѝ, с които все още се срещаше, спяха с приятелите си. Две от момичетата станаха самотни майки, едната от тях бе принудена от родителите си да даде бебето за осиновяване, а другата бе завинаги изхвърлена от къщи. Девлин не хранеше никакви илюзии какво ще каже Лидия, ако дъщеря ѝ бе толкова без късмет, че попадне в подобно затруднение. На Дев ѝ бе писнало от кавгите и се изнесе.

Веднъж тя и Колин говореха разпалено и неговото търпение наистина почти свърши.

— За бога, Девлин, няма ли да пораснеш? — викна той. — Не можеш да останеш девствена цял живот! Каква престъпна загуба, господи...

Той я хвана разярено и я поведе към огледалото във фойайето.

— Погледни се!

Тя се обърна настрани.

— Хайде. Погледни! Защо хабиш красотата си? Младостта си? Само заради това, което са ти казали някакви фригидни стари монахини. Не можеш да се държиш за полата на майка си до края на живота. Ти имаш да живееш свой собствен живот. Божичко, Девлин, създадена си за любов, ти си на двадесет години...

Очите му бяха сурови, ядосани и разстроени. Тя прехапа устни, за да спрат да треперят, а той продължи възмутено:

— Не започвай да плачеш, за бога! Знаеш ли, ти си типичната ирландка. Тялото на жена, ума на дете, не можеш да вземеш сама решението дали да обичаш някого или не. Ако това е религията ти и отношението ти към живота, действай. Свий се в своя малък пашкул, глупаво момиченце, и нека ти дам един съвет — той я погледна намръщено, — не трябва да флиртуваш и да предизвикваш мъжете, ако не си готова да осъществиш всичко докрай.

— Лесно ти е на теб да говориш — възрази му тя. — Ти никога не трябва да се безпокоиш за менструация.

Гласът ѝ звучеше горчиво и обидено. Никога преди Девлин не го бе виждала ядосан и не бе сигурна, че това ѝ хареса.

— Взимаш хапчето, нали? — отвърна Колин студено. — Така ти също не трябва да се тревожиш, не ми пробутвай тези жестоки женски глупости. Ако решиш да вземеш живота си в свои ръце, обади ми се. А в противен случай, Девлин, нека нашите отношения бъдат само делови.

Той хлопна вратата и отиде в кабинета си, дори не ѝ позволи да получи удовлетворение като му отговори и тя почувства непреодолимо желание да подражава на Скарлет О'Хара и да запрати нещо по скъпоценната му Brosquy. Пръстите ѝ стиснаха един тежък стъклен пепелник, но куражът я напусна. Картината струваше малко състояние и тъй като отиваше на почивка в Алгарв следващата седмица, не можеше да си позволи да я плати. Неохотно пусна пепелника, но

компенсира като останалата част от следобеда силно удряше клавишите на пишещата машина.

На другия ден Колин пристигна хладен и делови, сякаш никога не бе имало разправия. Не погледна към нея, издиктува ѝ набързо нещо и тя бе доволна, че сестра Макграт е на почивка. Поне не трябваше да я търпи да си пъха носа навсякъде и да любопитства. С облекчение посрещна момичето, което трябваше да я замести през двете ѝ седмици почивка, защото, когато петък най-сетне настъпи, тя се чувстваше изтощена и психически уморена.

Колин я повика в кабинета си в пет часа, когато и последният пациент си бе тръгнал, даде ѝ един плик.

— Приятна почивка — каза ѝ сухо. — Кой знае, може да те обземе страстта и да се върнеш истински член на човешката раса. Зная, че португалците са чаровни и мъжествени. Може би някой от тях ще успее там, където аз се провалих.

Девлин се опита да преглътне дълбокото усещане за обида, което я обхвана. Нарочно заобиколи бюрото му, погледна го право в очите, взе плика, в който бяха допълнителните пари за почивката ѝ, между палеца и показалеца и пренебрежително го пусна в кошчето за отпадъци. С високо вдигната глава се завъртя на пета и излезе. *Върви по дяволите!* — помисли си тя нещастно.

Прибра се с колата у дома през най-натоварения час в петък вечер, пътищата се задръстваха от големите автобуси, които откарваха хората към къщите им извън града, от уморени граждани, които се опитваха да преминат през натовареното движение и да избягат от пушеците и мръсотията на града, за да прекарат почивните дни в откритите, широки, успокояващи пространства на провинцията. С натезало сърце, унила, тя си проправяше път през едва контролирания хаос, който я заобикаляше, докато мотористи, колоездачи, шофьори и пешеходци жонглираха, за да си намерят място. Отляво се виеше Гранд канал, вечерното слънце блестеше на гладката му повърхност, необезпокоявана от движението, бълващо пушек по пътните платна. Хората вече седяха под сянката на ярки пъстроцветни чадъри пред някои от кръчмите по канала, пийваха студена тъмна бира Гинес с пяна и Девлин преглътна, сторещена и жадна. Завидя им за техните щастливи почивни дни *joie de vivre*^[1].

Дяволите да те вземат, Колин! — промърмори кисело, докато гледаше сърдите двама влюбени, прегърнати, забравили всичко наоколо, недалеч от паметника на Петрик Каванаг до заключените порти на Бегът стрийт. На моста на Бегът стрийт нямаше осветление и ѝ се прииска да изкрещи от чувството на безсилие, когато рязко натисна спирачките за енти път, за да избегне един нахален велосипедист.

Прибра се у дома в изключително лошо настроение и откри, че Карълайн е объркана от възбуда. Това беше първата почивка в чужбина за Каро. Девлин бе ходила преди в Гърция и Южна Франция, но за Карълайн всичко бе ново и тя се бе впуснала в маратон по опаковане.

— Е, ако излизаме всяка вечер, ще ми трябват четиринадесет различни тоалета, освен това дрехи за през деня и за плажа! — логично обясняваше Карълайн.

— О, Каро, глупаче! Никога ли не си чувала за подходящо комбинирание? Иди и сложи чайника, а аз ще сортирам вместо теб този куп.

Въпреки че Карълайн беше две години по-голяма от Девлин, не ѝ личеше. Ако Колин си мисли, че аз съм дете, трябва да види Каро. Тя е бебе в сравнение с мен, помисли си тя и започна да подрежда хаоса, който стоеше пред нея.

Четири момичета отиваха на почивка — Карълайн, Девлин и две други нейни приятелки — преди се радваше, но сега ѝ се искаше единствено да си легне. Имаше туптящо силно главоболие и мисълта за приготвяне на багаж само я дразнеше.

Постепенно главоболието ѝ отслабна. Приготвиха куфарите, направиха планове, а чайникът бе постоянно включен, тъй като пиеха огромни количества чай.

Девлин тъкмо се бе изкъпала, завила косата си с хавлиена кърпа на тюрбан и се бе излегла с поредната чаша чай в ръка, когато звънецът иззвъня. Предположи, че е приятелят на Карълайн, и не помръдна от мястото си. Ричард често я бе виждал по пеньоар, макар че, тя подозираше, той се изненадваше винаги от липсата ѝ на задръжки. Карълайн със сигурност никога няма да се разхожда по пеньоар пред него. Ричард бе толкова педантичен и благовъзпитан, че дразнеше Девлин, но пък Карълайн изглеждаше достатъчно щастлива с

него, а само това имаше значение. Гласът на приятелката ѝ прекъсна мислите ѝ.

— Дев, господин Кентръл-Кинг е дошъл да те види за малко.

Зад Карълайн тя видя едрия силует на Колин и сърцето ѝ заби лудешки. Може би ще ѝ каже, че не е необходимо да се връща отново на работа. Изправи се предизвикателно.

— Съжалявам за безпокойството, Девлин... — Думите му се лееха плавно. — Мога ли да говоря с теб за минутка?

— Искам да довърша опаковането. Извинете ме.

Карълайн, винаги внимателна, излезе. Колин затвори вратата и застана пред нея.

— Извинявай, Девлин — усмихна се той, — май постъпвам като болен от любов младеж. Прощавах ли ми?

Товар се смъкна от плещите ѝ; сърцето ѝ затанцува.

— И аз съжалявам. — Тя докосна лекичко с върха на пръстите си лицето му. — Много от думите ти са верни.

За един кратък миг момичето си помисли, че вижда пламъчето на триумфа в очите му, но отхвърли тази мисъл, когато той наведе глава и я целуна бавно, продължително и чувствено. Тя пламенно отвърна на целувката му, напълно щастлива.

— Ще полудея от ревност, докато те няма — измърмори той в ухото ѝ. — Обещай ми, че няма да си загубиш ума по някой романтичен Алфредо.

— Обещавам — прошепна тя, зарови лице в гърдите му и си пожела да може да задържи този миг завинаги, харесваше ѝ мъжкия аромат на мускус.

Той извади от джоба си плик и се усмихна.

— Мисля, че забрави това!

Девлин се засмя.

— Бях така ядосана...

— Зная, моя темпераментна малка магьосница — мърмореше той и докато я придърпваше по-близо, за да пъкне плика в джоба на пеньоара, ръката му бавно погали нежното ѝ тяло през дрехата.

Тя потрепери.

— По-добре да тръгвам, преди да се забравя. Няма да те прелъстявам по този начин — усмихна ѝ се той топло. — Умната! Ще се видим след две седмици.

Лицето ѝ, без грим, току-що изтрито и розово след банята, засия като коледна елха. Тя импулсивно обвини ръце около врата му и прошепна:

— Ще ми липсваш, Колин...

— И ти ще ми липсваш, сладурано! Искан ми се да захвърля всичко и да дойда с теб. — Той ѝ се усмихна. — Ще ти кажа едно нещо: ако дойда с теб, ти никога няма да придобиеш тен; по цял ден ще те държа в леглото.

Звънецът извън и спести на Девлин изчервяването. Смеейки се, Колин излезе в коридора точно когато Ричард влезе. Девлин ги запозна набързо.

Не можеше да разбере защо, но приятелят на Карълайн просто не ѝ допаднаше, освен това усещаше, че чувствата им са взаимни. Не че бе с нея друг, освен любезно чаровен и учтив. Двамата мъже си поприказваха вежливо минута-две, тъй като очевидно вече се познаваха, после Колин си тръгна. Ричард и Карълайн бяха в преддверието, така че Дев остана сама, прегърнала своето щастие.

Той дойде и се извини... и то в такъв късен час! Пък и чекът в плика беше за сто лири! Вероятно я харесваше толкова, колкото и тя него. От една страна, ѝ се искаше ваканцията вече да е свършила. От друга страна, сега, когато вече бе спокойна, тя реши да изкара най-хубавата почивка в своя живот.

Девлин вдигна лице към топлото вечерно слънце, не виждаше хората, които се разхождаха по дигата край морето, едва забелязваше чайките, дето кръжаха, пицяха и крещяха дрезгаво над нея. Прекрасна ваканция беше, помисли си тя тъжно, а сега всичко хубаво си бе отишло. Сега, когато бе почти сигурна, че е бременна. Никога няма да бъде толкова безгрижна и щастлива, колкото беше през двете седмици в мавританския рай, където времето бе спряло и нищо не бе по-важно от решението дали да пийнат до басейна или до морето или пък избора на тоалет, или с кое момче да излезе. Наистина бе фантастична ваканция!

Въпреки всичко Девлин се усмихна.

[1] Joie de vivre (фр.) — радостта от живота; приповдигнато настроение, породено само от радостта, че си жив. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Ооо... Ооо!

Мелинда стенеше в екстаз, а тялото ѝ изгаряше от бурна страст. Ръцете на Рамон я милваха интимно там, където никой никога не я бе докосвал преди, и тя отново силно извика от удоволствие, а вътрешността ѝ се превърнаха в пламтящ огън...

— Момичета, става по-хубаво. Слушайте!

Четирите момичета лежаха и се тресяха от смях под изгарящото слънце на златистия бряг, където се плискаха успокоителните вълни с бял гребен, докато Ейлиш четеше на глас едно от многото любовни романчета, които бе донесла за почивката им. Нойлийн, четвъртият член на компанията, се обърна по корем и възкликна приглушено.

— Олеле, момичета! Погледнете това — какви сладури!

Мислите на Нойлийн се въртяха особено много около секса и тя ги забавляваше изключително с постоянните си коментари за мъжете, почитатели на слънцето, които крачеха нагоре-надолу по брега всеки ден. Останалите изсумтяха и се закискаха, а двамата млади португалци, облечени само със съвсем изрязани плувки, минаха наперено покрай тях, парадирайки с притежанията си.

— О, божичко! Ето идва и Голямата Треперушка! Аз отивам да поплувам. Някой друг идва ли?

Голямата Треперушка, наречен така от неудържимата Нойлийн заради повече от очевидните му атрибути, си бе харесал много Девлин още с пристигането ѝ на Оура бийч, но тъй като чувствата не бяха взаимни, тя се опитваше да го избягва. Крещейки и смеейки се, момичетата се гмурнаха в пенливите вълни и оставиха болния от любов Треперушка да пробва водата с пръстите на краката си. Любовта би отишла далеч, но чак да се гмурне във водите на Атлантическия океан... е, прекалено много ти се иска. Намусено, момчето се завъртя на пета и тръгна нагоре по брега да търси късмета си другаде.

И така отминаха дните — слънце и веселие, а нощите носеха нови приключения и преживявания, ядяха до насита в крайбрежните

заведения под звездите, пиеха изстудени, вкусни питиета Матю Роз, танцуваха в КИС, най-голямата дискотека в Алгарв, и накрая с появяването на зората се строполяваха изтощени в леглата...

Чудесна ваканция изкараха, най-хубавата за Девлин, и въпреки тъгата си, сега тя се усмихна на спомените.

Не можеше да седи на едно място, стана и започна да върви обратно по дигата, с ръце в джобовете и наведена глава. Прехвърляйки в ума си събитията от последните две седмици, мислите ѝ се въртяха като виенско колело така лудешки, че накрая ѝ се искаше да закрепци. Никога нито едно момиче не е било толкова щастливо от завръщането си у дома от почивка, колкото бе тя през онази събота, когато седеше в огромния Ейл лингус джъмбо, който летеше плавно по небето и испанските села и градове се низеха под тях. Интересуваше се единствено от срещата си с Колин. Какво да облече, за да покаже тъмnozлатистия си тен? Слънцето беше изрусило косата ѝ още повече и тя знаеше без всякаква суета, че изглежда цъфтяща и здрава, въпреки пристъпите на гадене. Наум отхвърляше дреха след дреха, преди да се спре на проста блузка с бяла бродерия и подходяща пола. Добре че не страда от задръжки относно печенето без горната част на банския, защото няма нищо по-лошо от тен на презрамки, помисли си Девлин, като погледна със задоволство частично откриващите се златисти гърди.

Родителите ѝ я посрещнаха на летището, Лидия, хладно и сдържано, ѝ подаде бузата си за целувка, а Джери я сграбчи в мечешка прегръдка.

В понеделник отиде в офиса буквално с танцова стъпка, но предвкушаното щастие едва не се пукна заради бележката на Колин, която съобщаваше, че ще закъснее. Бе се появила спешна операция и той нямаше да дойде в кабинета си до обяд. Сестра Макграт имаше мигрена и нямаше желание да си бърбят, направи само няколко учтиви коментара за тена на Девлин.

Девлин не можеше да се свърти на едно място, подреди бюрото си и забеляза, че заместничката е свършила добра работа по време на отпуската ѝ. Около единадесет и половина сестра Макграт заяви, че си отива у дома, и като стискаше с една ръка бутилката вино, подарена ѝ от Девлин, а с другата драматично притискаше слепоочието, което я болеше, тя изсумтя мъченически и напусна офиса.

Девлин бе така погълната от последния роман на Джаки Колинс, че не забеляза пристигането на Колин и чак когато той тихичко подсвирна одобрително, тя усети присъствието му.

Той се наведе през бюрото и я целуна по устата, дълго и продължително. Джаки Колинс, спускай се от завист, помисли си тя щастливо и обви ръце около врата му, жадна за мъжа пред нея.

— О, Девлин, ужасно много ми липсваше! — прошепна Колин в ухото ѝ.

— Не се ли страхуваш, че сестрата може да влезе? — промърмори тя неясно, забравила, че светицата си бе тръгнала.

— Портиерът ми каза, че си е отишла вкъщи. За бога, Девлин, излез иззад това бюро, преди да полудея!

Той грубовато я придърпа в прегръдката си и започна да я целува страстно, а ръцете му бързаха да разкопчаят блузата ѝ.

Девлин се притесни.

— Колин, почакай! Ами ако някой влезе? Не!... Чакай.

Ръцете му бяха под тъничката блузка, галеха гърдите ѝ и усещанията, които той предизвикваше у нея, бяха нови и сладки. Никога не се бе чувствала така нежна и мека, вътрешностите ѝ се разтапяха. Една част от нея копнееше за още, друга бе изплашена.

— Девлин, Девлин! — Той вдигна глава. — Откакто започна да работиш за мен, за нищо друго не съм мислил, освен колко те желая. — Колин направи гримаса. — Не ме питай как съм се сдържал да не те докосна досега...

Мъжът бързо заключи вратата на офиса и като взе ръката ѝ, тръгна напред покрай собствения му кабинет към обзаведената с вкус стаичка, където преглеждаше пациентките си. Очите му бяха топли и изпълнени с копнеж, когато се обърна към нея и попита дрезгаво:

— Знаеш, че ме възбуждаш, нали? Люби ме, скъпа, тук, сега, искам те...

По-късно, когато размишляваше за момента, в който загуби девствеността си, тя се чудеше как се е оставила тези смешни, сантиментални думи да я впечатлят. Но по онова време думите му, произнесени дрезгаво и страстно, я разтърсиха и искаше той да я обладва. Усети чувство за мощ, че тя, Девлин Дилейни, двадесетгодишна девица, може да възпламени този изключително опитен мъж така много, че той да я пожелае страстно, настоятелно.

Почувства физическото доказателство за силата си, когато той я притисна до диванчето, а после, след като с облекчение си помисли, че снощи си бе изчистила краката и под мишниците и си бе обула дантелени секси бикини, Девлин се отпусна назад и зачака земята да се разтърси. Колин диво смъкваше полата ѝ, дишането му бе насечено и учестено, тялото му се извиваше към нейното настойчиво. Миг покъсно, когато той откопча ципа си и навлезе в нея, тя се задъха от изненада и болка.

— Божичко! Значи си девствена! — простена той изненадано и се спря за момент, за да я погледне.

Усети как тялото ѝ се стяга, болка премина по лицето ѝ.

— Спокойно, спокойно — заговори той успокоително и започна да се движи бавно. Движенията му ставаха все по-бързи и по-силни, докато накрая с един последен тласък се стовари стенойки върху нея, като я остави огорчена, влажна и напълно изумена.

Заради това ли бе всичко, това болезнено, неприятно клатене? Къде бяха вълните на удоволствие, дето трябваше да я издигнат до върховете на страстта, за които така често бе чела в романите? Или гледала по филмите. Героинята, с лице, разкривено от удоволствие, лежи под мъжа и казва замечтано: *Прекрасно бе, любими*. Дали всичко това бе една голяма лъжа? Никой досега не ѝ беше споменавал за болката, за омърсяването. Беше сигурна, че е съсипала бродираната си пола. Девлин знаеше, че се предполага началните няколко мига да са болезнени първия път, но след това болката трябва да бъде заменена от удоволствие. Може би тя бе една от онези фригидни жени, за които бе чувала. Почувства се странно тъжна. Опасяваше се, че ще заплаче и ще се опозори напълно. Вероятно за Колин бе голям удар... как ще го погледне в очите? Неговото дишане вече почти се бе върнало към нормалното и той се отдръпна от нея, за да ѝ даде възможност да мърда. За нейна изненада Колин се усмихваше.

— Фантастично беше, мила! Господи, ти бе така стегната, помислих си, че ще експлодирам. Следващия път ще ти хареса повече, обещавам. — Той я придърпа към себе си. — Слушай, скъпа, иди в тоалетната и се оправи. Чакам пациент в четири часа, а ние не искаме да те видят разсъблечена, нали?

Наскърбена, Девлин осъзна, че е полугола. Колин се засмя на нейното изчервяване и я целуна нежно по устата.

— О, Девлин, малката ми девственица, това бе допълнителна награда. Ще те науча на всичко за любовта, любима. Имам дял от къща в Далки — той ѝ намигна. — С някои от колегите я поддържаме, за да забавляваме лекарите специалисти, които ни идват на гости.

Той отново ѝ намигна заговорнически и Девлин разбра със свито сърце, че той забавлява не само специалисти. Зачуди се дали е имал много жени преди нея.

Бързо отхвърли мисълта към дълбините на съзнанието си, оправи дрехите с цялото си достойнство, което можа да събере, и отиде в тоалетната. Докато бършеше кръвта между краката си, тя го чу да си подсвирква весело в кабинета. Дали ще бъде по-хубаво за нея втория път? Той изглежда мислеше така, както и че сега бе фантастично. Може би не бе фригидна все пак.

Нямаше втори път. Девлин тропна с крак при опита му да я люби отново в кабинета си и Колин обеща да я заведе в неговото местенце в Далки. Един ден те се целуваха и галеха, когато сестра Макграт влезе, едва не ги видя и изкара ангелите на Девлин. В резултат на това момичето стана толкова нервно, че се стягаше, ако Колин се приближи и на крачка от нея. После внезапно почина на Колин тъщата и след погребението той ѝ каза, че се чувства задължен да заведе жена си извън града за няколко дни.

През този период тя усети, че е бременна. Първо лека замаяност, която траеше секунди, ѝ разкри, че животът никога вече няма да е същият. Това състояние ѝ донесе и странно голяма наситеност на емоциите, което бе нещо ново за нея. Вървеше по Саут уол и размишляваше кисело, че това въобще не се случва в любовните романи, както и в „Династията“ или „Далас“. Не можеше да си представи, че на Алексис Карингтън-Колби-Декстър ѝ закъснява менструацията.

Защо трябваше да се случи на нея? Божичко, какво ще прави! Лидия съвсем ще побеснее, тя няма време за самотни майки.

— Няма извинение за нея! — студено заяви майка ѝ, когато бе чула за нещастното момиче от класа на Девлин. — Тези хора не са ли чували за самоконтролиране? Освен това в този век и ден всички могат да предотвратят бременност. Момичето вероятно е искало да го хване в капан и да го ожени!

— О, мамо! Кой би си пожелал такава нещo? — разгорещено бе отговорила Девлин.

— И преди се е случвало — бе я срязала Лидия, очите ѝ блеснаха ядосано, а гласът ѝ бе станал странно горчив.

Тогава Девлин не искаше да спори и не каза нищо повече, но често си мислеше за думите на майка си и горчивината, която се криеше зад тях. Може би тя познаваше някого, на когото се бе случило. Мисълта я ужаси. Не можеше да си представи да направи подобно нещo на друг. Предполагаше се, че бракът се гради на доверие. Колко ужасно е да бъдеш хванат в капана да живееш живот с жена, която нарочно е забременяла.

Как, по дяволите, ще се изправи пред Лидия и ще ѝ каже, че ще има бебе? Поне да имаше сестра да ѝ се довери... Карълайн без съмнение ще онемее от шока; тя никога не може да помогне в критични моменти. Меги, да, би могла да каже на Меги, но тя бе в Саудитска Арабия и бе бременна в петия месец и също бе забременяла, въпреки че взимаше противозачатъчни.

О, господи, искаше ѝ се Колин да е тук. Момичето зариди високо, без да се интересува кой я вижда. Как копнееше да почувства ръцете му, които да я гушнат до рамото му, да я утешат, да разсеят страховете ѝ, да поемат отговорността. Само ако бяха разрешени разводите в Ирландия, той можеше да напусне ужасната си съпруга и да се ожени за нея, тя ще роди бебето и всичко ще е чудесно. Проклет да е референдумът на разводите. Защо хората да не могат да се разведат, ако бракът им е нещастен? Може би жената на Колин го бе хванала в капана с нежелана бременност, може би затова бракът им бе несполучлив и сега заради дребнавите егоисти, заради суровите, тесногръди, догматични мнения на хора, които налагаха вярванията си върху всеки кръг на обществото, Колин бе за цял живот обвързан в един злочест брак без любов. Не беше честно!

Очите ѝ бяха така замъглени от сълзите, умът ѝ така преизпълнен с безпокойство, че се блъсна в един мъж, който идваше насреща.

— О, извинете! — Опита се да възвърне самообладанието си, докато той я подкрепяше със здрава ръка.

— Няма защо. Случило ли се е нещo?

Гласът бе дълбок и приятен, освен това Девлин забеляза, че кафявите очи, които гледаха към нея, бяха добри и заинтересовани.

Тя бързо поклати глава и излъга:

— Песъчинки ми влязоха в очите. Извинете ме, трябваше да гледам къде вървя.

Девлин изтри издайническите сълзи и забеляза, че мъжът, който я заговори, е придружен от друг, по-възрастен мъж. Тя им се усмихна смутено и продължи напред, а те двамата останаха загледани след нея, по-младият замислено бе сбърчил вежди.

— Ето една нещастна млада жена, татко. Чудя се какво ли ѝ се е случило?

Баща му бавно поклати глава.

— Много неща могат да разплачат едно младо момиче, сине, не забравяй това.

Мъжът се усмихна на баща си.

— Хайде, тате, да отидем и да пийнем по едно, а ти ще ми изнесеш лекцията си за задомяването — заехи се той. — Зная, че цял ден ти се иска да го направиш и няма да е същото, ако не го сториш.

Продължиха да вървят бавно, синът забавяше крачката си според тази на бащата.

Девлин вървеше в противоположна посока, яростно казвайки си да се вземе в ръце. Тя самата си навлече тази бъркотия и заедно с Колин ще трябва да обсъдят какво да се направи. Но как, за бога, успя да забременее, като взимаше противозачатъчни? Просто не можеше да разбере.

— Да не би да си забравила да ги изпиеш?

Девлин не можеше да повярва на студенината в гласа на Колин и на ужаса, изписан на лицето му, когато при неговото завръщане два дни по-късно му каза за подозренията си. Тя категорично поклати глава.

— Взимах ги всяка вечер, опаковани са много удобно.

— Имала ли си диария или повръщане по време на почивката?

Хладният, професионален тон я смрази до мозъка на костите, накара я да се свие вътрешно от страх. Спомни си пристъпите на гадене в края на ваканцията и кимна нещастно. Неразположението ѝ

продължи и през почивните дни, след като се върна у дома, и очевидно това бе то. Дори в инструкциите на кутийката пишеше да се вземат допълнителни предпазни мерки в случаи на повръщане или диария. Дори не ѝ бе хрумнало по време на изгубването на девствеността ѝ, че хапчето няма да я предпази добре.

— Кога? — Въпросът на Колин бе рязък.

Девлин му каза и този път и нейният глас придоби студена нотка. *Дяволите да го вземат!* — помисли тя. Това бе толкова неин проблем, колкото и негов, но, разбира се, не съществуваха неженени бащи. Винаги всички обвиняваха момичето.

— Защо не ми каза?

Раздразненият му, обвинителен глас изръмжа насреща ѝ, една злобна бръчка загрозяваше красивото му лице. Това същият онзи любящ мъж ли беше? Странно, никога не бе забелязвала, че кожата му е леко сипаничава и започва да увисва около челюстта. След още няколко години и красотата му ще избледнее, ако не се погрижи за себе си. Тя си мислеше това по един особен, безпристрастен начин, сякаш го вижда за първи път.

— За бога, Девлин — грубо заговори той, веждите му се бяха сбърчили сърдито. Подаде ѝ едно малко бурканче, отривисто ѝ нареди да го напълни и да му го занесе.

Значи дотук с любящите ръце и утешителните думи, помисли Девлин, докато се опитваше да бъде прецизна за исканата проба. Със сигурност знаеше, че това е само началото. Някак си дълбоко в себе си тя осъзна, че положението съвсем определено щеше да се влошава. Погледна към малкото бурканче с урина, което съвсем скоро щеше да потвърди това, което вече знаеше, и си пожела силно да има куража да го запрати в лицето му, да излезе от офиса и да не го види никога вече. Каква глупачка бе! Колко наивна бе! Да си помисли, че е възможно Колин да се разведе с жена си! Сякаш почувства омраза към него и я заля вълна на горчивина. Обзелото я чувство изуми Девлин и тя се погледна в огледалото. Ставаше въпрос за мъжа, в който мислеше, че е влюбена само допреди няколко часа. Сега ѝ изглеждаше като преди десетилетия.

Тя му бе дала това, което някога ѝ бяха казвали, че е най-големия женски дар. Скъпоценната ѝ девственост. Обхвана я безсилна ярост. Не беше честно! Защо всички вдигаха толкова шум? Защо никой не

упражняваше натиск върху мъжете за техния първи път? Те чувствали ли са се някога мръсни и използвани? А тя винаги си бе мислила, че е сигурна в себе си, че не е наивна. Каква подигравка... как е могла да си въобрази, че обича Колин или че той обича нея.

— Бъди искрена. — Девлин принуди себе си да се погледне в огледалото. — Ти искаше да разбереш как е, ти го използва толкова, колкото и той теб.

Тази истина я накара да се сгърчи, но си я призна. Ужасно бе да си помисли, че може да бъде така повърхностна, но макар че сега не го осъзнаваше, това беше първата ѝ истинска крачка нагоре по стълбицата на съзряването. В живота си щеше да има и много други моменти в търсене на себе си, но никой нямаше да бъде така труден, както този.

След няколко часа, когато приключи и последният му преглед, Колин дойде и застана пред бюрото ѝ.

— Все още не съм получил крайния резултат, но тестът е положителен — обяви с хладния си, професионален тон. — Предполагам, че ще искаш аборт?

Девлин не помръдваше, докато думите му бавно проникваха в съзнанието ѝ.

— Е, Девлин? — запита той студено, нетърпеливо.

— Аз... аз... тъъ, не съм мислила — отговори тихо тя.

— Е, скъпа — Колин провлече думите малко саркастично, — не е ли време да помислиш? Искаш ли да изкараш цялата бременност? Искаш да запазиш детето или да го дадеш за осиновяване, или искаш да се отървеш от него?

Девлин го погледна дръзко.

— Ти си бащата, Колин. Какво предлагаш?

Очите му станаха по-сурови, той ѝ обърна гръб и отиде до прозореца.

— Девлин, имам три законни деца. Не искам още едно, освен това ще трябва да докажеш, че аз съм бащата; няма да поема никаква отговорност. Аз предлагам — обърна се и я погледна ледено — да ти уредя да отидеш в Лондон и там да те прегледа един мой колега, предлагам да отидеш скоро. Тази седмица всъщност, ако мога да го уредя: няма да бъде толкова травмиращо.

— Господи, Колин, не е възможно да мислиш това!

Струваше ѝ се, че ще повърне. Мозъкът ѝ се опитваше да възприеме думите му. Той искаше тя да направи аборт със собственото му дете и дори не обсъждаше никакви други алтернативи. Колин я издърпа от стола и я разтърси.

— Слушай, глупаво момиченце! И за миг не си помисляй, че ще ти позволя да съсипеш моя живот, както и твоя собствен. По дяволите! Ако това се разчуе, ще бъда подигравката за всички колеги.

Колин забеляза отвращението и погнусата по лицето ѝ и я пусна.

— Виж, Девлин — заяви той сериозно, — наистина ли искаш да имаш незаконно дете? Малко копеле? Какъв смисъл има да се тормозиш девет месеца и после да го дадеш за осиновяване? Ще го задържиш ли и след това ще страдаш, когато те сочат с пръст и клюкарстват и те отлъчат от обществото, защото, независимо коя си била някога, ти ще бъдеш самотна майка? И ще загубиш завинаги свободата си — той я погледна настойчиво. — Трябва да помислиш и за собственото си бъдеще, казвам ти тук, сега. Лондон е най-добрата ти възможност. Ще се погрижа за теб финансово, не се тревожи за това, но... — гласът му стана стоманен, — ако вземеш друго решение, ще трябва да се оправяш сама и няма да те задържа на работа. Не се опитвай да ми пробутваш глупости за нечестно уволняване, имам добри приятели адвокати и ще получа отличен съвет.

Той насочи показалец с добре оформен нокът към нея.

— Съветвам те да отидеш в Лондон. Помисли си — настоя и този път тонът му не бе така заповеднически, беше по-мек, подобен на предишния Колин. — Виж, и двамата бяхме шокирани. Иди си у дома, помисли, ще се видим утре.

Девлин безмълвно събра нещата си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх и яд едновременно. Ако задържи бебето, няма да получи помощ от него и ще загуби работата си. Ако направи аборт, което си е убийство според религията ѝ и законите на страната, ще трябва да живее с тази мисъл до края на живота си. Само да знаеше кой е правилният отговор. Мисълта бързо мина през ума ѝ и трябваше да признае, че ще е толкова просто да направи аборт. Ще изтрие проблема като с гъба на черна дъска. Чиста работа. Може да започне живота си наново.

Поспря до вратата и погледна Колин.

— Благодаря за всичко, което направи за мен.

Той леко се изчерви, но не каза нищо, докато тя затваряше вратата и го мразеше толкова, колкото преди мислеше, че го обича. Как можа да постъпи така с нея? Искаше да го убие, да го нарани за това, което ѝ бе сторил. Заля я горчивина, толкова силна, че почти можеше да я вкуси. Можеше да отиде в полицията и да каже, че я бе посъветвал да направи аборт и дори бе готов да ѝ препоръча клиника за аборти. Ще го арестуват ли? Не бе сигурна; знаеше, че законът забранява препращане към клиниките за аборт. Дали ще му хареса да види лицето си във всички вестници в страната? Това може да изтрие самодоволството и надменното му отношение.

Знаеше, че няма да го направи. Няма да има смелостта да го стори и да изложи и себе си.

— О, Девлин, глупаво момиче — тихо се прокле тя и се качи в малката си фиеста. Сърцето ѝ се сви още повече, като си спомни, че тази вечер трябва да отиде в дома на родителите си за вечеря. Обикновено веднъж седмично ходеше у тях, но напоследък се ужасяваше да се прибира там. Атмосферата бе доста напрегната при родителите ѝ и тя предполагаше, че е заради проблема с пиенето на майка ѝ. Девлин мразеше, когато Лидия пиеше прекалено много. Ставаше рязка, по-късно започваше да плаче и да говори, че Девлин ги е изоставила с това преместване в апартамента. Баща ѝ се намесваше и тогава майка ѝ се нахвърляше върху него, обиждаше го, сякаш го мрази.

Тази страна от характера на Лидия виждаха само те двамата. За приятелите и съседите Лидия Дилейни беше блага, възпитана жена, която се занимава с църковна и обществена дейност. Имаше забележителен съпруг с престижна работа, който я обожава, красив дом, охолен живот, въобще много съседи ѝ завиждаха.

Все пак Лидия Дилейни не беше щастлива жена. Като че ли носеше у себе си някаква тайна тъга, която вгорчаваше и деформираше живота ѝ, която не ѝ позволяваше да бъде истински удовлетворена от съдбата си. Тъй като Девлин не беше много близка с Лидия, не можеше да си поговори с нея за пианството и нещастieto ѝ. Майка ѝ беше много студена и резервирана жена, що се отнася до даването и получаването на физическа обич. Когато Девлин бе дете, за нея нямаше топли, любящи прегръдки. Нямаше такава обич, с каквато другите майки даряваха дъщерите си.

Внимавай с роклята ми, скъпа или *Току-що се гримирах* казваше Лидия, когато малката Девлин по своя спонтанен начин прегръщаше с ръчички мама. Постепенно Девлин отвикна. Не че виждаше ужасно често майка си. Лидия участваше в много комисии и бе заета с търсене на пари за различни благотворителни дейности. Почти всеки ден, стига да не е на някои от своите пиянски гуляи, играеше голф и така Девлин бе повече или по-малко отгледана от наети за това жени. На баща ѝ не се нравеше особено трескавият обществен живот, който му налагаше Лидия, но тъй като обичаше съпругата си, а изглежда нея това я правеше щастлива, той също ходеше на премиери, благотворителни балове и църковни мероприятия и на Девлин винаги ѝ се струваше, че каквото и да прави той, никога не е достатъчно. Като че ли Лидия му бе поставила някаква невидима цел, която той не можеше да достигне.

Как, мислеше си Девлин, може да се прибере у дома и да каже на елегантната си, сдържана, съобразяваща се с общественото мнение майка, че ще роди незаконно дете? От дъното на душата си Девлин се надяваше майка ѝ да не е пияна тази вечер. Днес момичето нямаше да се справи с някоя сцена; и така вече бе съвсем близо до нервен срив. Как Колин можеше да е толкова безчувствен и студен? Как може тя да е такава глупачка? Защо мислите ѝ не спрат да препускат из главата, която сякаш щеше да експлодира? Защо сърцето ѝ продължаваше да бие неравномерно и я караше да се чувства замаяна? Нервен срив ли бе това, или причината е нейната бременност?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тя се прокле, че е толкова слаба.

ТРЕТА ГЛАВА

Накрая тя се отклони от шосето нагоре по пътя за тяхната къща и после по дългата сенчеста алея на градината им, подредена с вкус. Великолепната къща в стила на Едуард VII^[1] стоеше сред сребристи кленови дървета, техните красиви, лъскави листа улавяха лъчите на вечерта. Тя харесваше как бръшлянтът се вие около големите еркерни прозорци, които сега отразяваха блестящи призми слънчева светлина.

Два прекрасни червени храста глог се издигаха в тучната зелена ливада и Девлин се усмихна при вида им. Те бяха гордостта и радостта на Джери, а когато бе дете и меките червени благоуханни цветове започваха да падат, той хвърляше шепи от тях върху косата ѝ и казваше, че е феята на цветята. Джери обичаше градината си и прекарваше много часове там сам, копаеше, плевеше и садеше. Лидия споделяше любовта му към градинарството и когато работеха заедно в градината, никога не се караха. Девлин бе винаги щастлива да ги види двамата в градината през вечерите, макар и редки, в които не излизаха. Поне нямаше да има караници.

Паркира колата си и забеляза, че баща ѝ още не се бе върнал, макар че автомобилът на Лидия беше там. Излезе бавно, сякаш отлагаше фаталния момент да прекрачи прага на дома си бременна. Внимателно взе букета цветя, който бе купила за майка си на път за къщи — ежеседмична традиция. Не можеше да отлага влизането си повече, така че си пое дълбоко дъх, пхна ключа и влезе в изисканото антре в сиво и розово.

Масичка с фурнир в стила на Джордж V^[2], на която имаше ваза с рози, бе единствената мебел там — просто, скромно и изключително подходящо. Каквито и недостатъци да имаше Лидия, тя притежаваше усет за цвят и декориране, би била подходяща за кариера вътрешно обзавеждане, ако бе имала подобно желание. Домът ѝ бе подреден стилно и с вкус, много от не така талантливите ѝ приятелки завиждаха за него. Девлин надникна в прекрасно обзаведената с чамово дърво кухня и видя, че майка ѝ не е там, въпреки че подготовката за вечеря

беше в разгара си. Въздъхна, влезе в салона и откри Лидия да си почива с кафе и цигара.

— Здравей, мамо, надявам се, че не съм закъсняла прекалено много — насили се в гласа ѝ да прозвучи жизнерадостна нотка, докато подаваше цветята.

Лидия се усмихна. Слава богу, че не е пияна, помисли Девлин, изключително облекчена заради приветливото настроение, в което изглежда, бе майка ѝ, въпреки че, знаеше от опит, една приятна семейна вечеря често може да завърши катастрофално.

— Благодаря ти, скъпа, чудесни са — прекъсна мислите ѝ интелигентният глас на майка ѝ. — Въобщо не си закъсняла. Ще изчакаме малко с вечерята. Баща ти забавлява един клиент и го е поканил на гости. Нямаш нищо против, нали?

На Девлин ѝ се сви сърцето. Точно от това нямаше нужда, да бърби любезно. Но заради майка си каза възторжено:

— Разбира се, че не, мамо, само ще отида да се освежа.

— Хубаво — отговори Лидия малко сухо. Девлин го пропусна покрай ушите си. Знаеше, че сега не изглежда добре. И Лидия никога не пропускаше да вметне подобно нещо. Майка ѝ винаги бе безупречно облечена, освен когато имаше много тежко напиване, и очакваше същото и от дъщеря си. Уморено, Девлин пое нагоре към спалнята си с нейните весели тапети на цветя и подхождащи им пердета и кувертюра. Обикновено вида на изключително чистата стая, окъпана в слънчева светлина, повдигаше духа ѝ, но не и днес. Чувстваше се малко особено. Ще полегна мъничко, реши тя и се отпусна на леглото.

Странно, отбеляза си; чувстваше се, сякаш менструацията ѝ идва. *Менструация!* Съживена, хукна в банята, за да провери бикините си. Обзе я смут при вида на безукорната им чистота. Не знаеше, че много жени в началните етапи на бременността често се чувстват като че ли им идва. Хвърли се на леглото, лежеше и гледаше тавана, знаеше, че скоро ще трябва да вземе решението.

Неохотно прокара ръка по корема си. Не беше по-различен. Не можеше да усети присъствието на живот. Може би беше вярно твърдението на онези, които казваха, че животът започва доста покъсно. В края на краищата ѝ закъсняваше само малко. Не можеше да бъде по-голямо от върха на игличка.

— Девлин! Девлин! Чудех се... — Майка ѝ застана на вратата и се вторачи в нея. — Божичко, Девлин, какво ти е?

Почервения от изпитаната вина, Девлин скочи от леглото, после лицето ѝ побеля от обзелото я замайване. Тя бързо седна на леглото, като се опитваше да не припадне.

— Господи, Девлин, какъв е проблемът?

Гласът на майка ѝ, писклив заради загрижеността, прониза объркания ѝ ум.

На Девлин отчаяно ѝ се искаше да изплюе истината и да приключи, но предпазливостта я възпря и тя бавно промърмори:

— Няма нищо, мамо, пропуснах обяда и ми прилоша.

— Защото живееш в онзи... апартамент. Не се храниш — изрече остро Лидия.

Господи, не ѝ позволявай да започне, помоли се Девлин.

— Надявам се, че не си на някоя от онези диети, в които всички са се вманиачили?

Диета! Девлин си помисли, че ще се разсмее истерично. И най-добрата диета на света няма да може да спаси фигурата ѝ, освен ако не направи аборт. След няколко месеца всеки, който я срещне, ще знае каква бяла е свършила. Няма нужда да пише с яркочервена боя думата прелюбодеяние на челото си: всички ще могат да я видят в издутия корем, който сега бе толкова плосък и елегантен.

— Не съм на диета, мамо. Просто пропуснах обяда. Пазарувах, това е всичко!

— Добре, приготвяй се тогава. Джери и господин... въъ... Райли, мисля, че е името, ще дойдат скоро.

— Има ли госпожа Райли? — запита Девлин, като се изправяше внимателно, защото не искаше да ѝ се завие отново свят.

— Джери само каза, че господин Райли има много остър ум за бизнес и се е самообразовал. Сякаш живее в Лондон през повечето време, тъй като голяма част от бизнеса му е там, но притежава някаква собственост в Дъблин. Мисля, че баща му живее тук. — Тя погледна дъщеря си замислено. — Чудя се колко ли годишен е?

Това бе една от целите в живота на майка ѝ, да намери подходящ съпруг за Девлин; вече бе наложително, защото противната съседка Каръл Джоунс току-що си бе хванала един ерген, изключително добра партия, и носеше показно блестящ голям диамант на лявата ръка.

Въпросният ерген, син на виден политик, натрупал милиони в спекулативни сделки със земя, много бе харесал Девлин преди време, но на нея въобще не ѝ допадна, мразеше арогантната му увереност, че тъй като баща му е богат и влиятелен мъж, той може да прави каквото му харесва и да има каквото си поиска. Той страхотно желаше да има Девлин, но нея не я впечатлиха нито държанието му, нито богатството му и тя почувства облекчение, когато той започна да излиза с Каръл.

Майка ѝ издаде едно от своите възпитани изсумтявания.

— Ти можеше да имаш този мъж Гейнор, ако бе пожелала, трябва да напомня това на Сисилия следващия път, когато започне да ми говори за блестящия брак на Каръл.

Чу се звукът на идваща кола и Лидия се приближи до прозореца, откъдето можеше да види алеята.

— Ето ги! Среши си косата, Девлин, и не се бави — нареди ѝ тя, преди да тръгне надолу, оставяйки слабо ухание на Je Reviens да се носи във въздуха след нея. Девлин машинално прокара гребен през русата си, с избелели от слънцето кичури коса, изми си лицето, сложи си червило, за да зарадва майка си, и пръсна малко Magie Noir зад ушите.

Навъсено, тя слезе надолу по стълбите и влезе в салона. Видя тъмнокос мъж с високо, мускулесто тяло да говори с баща ѝ.

— Здравей, мила — поздрави я баща ѝ топло и тя вдигна лицето си към него за целувка.

Боже мой! — помисли си Люк Райли и присви тъмните си очи. — *Това е момичето, което плачеше на Саут уол.*

Той почувства интереса да потрепва у него. Откакто се блъсна в него, той няколко пъти се беше чудил защо момиче като нея плаче посред бял ден на обществено място. Не си бе и помислял, че може да я срещне отново.

Девлин се обърна и срещна две кехлибарени очи, които я наблюдаваха замислено. Баща ѝ ги представи забързано:

— Люк, запознай се с дъщеря ми Девлин. Девлин, това е Люк Райли.

Усети сърдечното, здраво ръкостискане на мъжа и чу един пътен глас да казва: *Приятно ми е*, след това пристигна Лидия, смееше се и говореше оживено, а Девлин бе доволна да се стопи някъде назад и да пийва от содата си. Бе отказала поканата за едно

питие. Сега, когато знаеше, че е бременна, трябваше да се въздържа. *Но ти ще направиш аборт, така че няма значение — прекъсна я отново тънкото гласче. — Освен това вероятно вече си превърнала бедното детенце в алкохолик с всичкия оня джин, който изпи.*

Как мразеше подигравателния, любопитен глас, който винаги присъстваше, за да я тормози. Това трябва да е гласът на съвестта ѝ, помисли си тя и не забеляза, че Люк я изучава дискретно, докато стоеше с ръка в джоба на панталоните, с другата държеше чашата с уиски, главата му бе наклонена, сякаш слушаше внимателно Лидия по време на питиетата преди вечерята.

Дъщерята го очароваше. Очите с тъмни мигли и толкова необичаен нюанс на синьото гледаха невиждащо през прозореца. Като че ли бе погълната от някакъв свой спор със себе си. Очевидно не го бе разпознала. Носеше обикновена къса рокля от трико с цвят на праскова, която обгръщаше стройната ѝ фигура и съвършено показваше тена ѝ. Люк реши, че момичето е зашеметяващо. Но пък тя въобще не го забелязваше, кисело си мислеше той, а не беше свикнал да е пренебрегван.

Майка му беше испанка и затова той бе тъмен и изглеждаше като чужденец; комбинацията от неговата външност, ярка индивидуалност и значително богатство караше всички красиви жени неминуемо да се влюбват в Люк Райли и затова поведението на Девлин решително бе ново за него. Обикновено не го привличаха млади момичета, предпочиташе жените да са по-близо до собствената му възраст, тридесет и три, но имаше нещо различно в това хладно, дистанцирано момиче, което го интригуваше.

По време на вечерята Девлин се принуди да се включи в разговора. Не искаше да изглежда груба, но със сигурност не бе бликаща от веселие както обикновено, факт, който майка ѝ забеляза.

— Скъпа, мислех, че умираш от глад? — отбеляза Лидия безгрижно, след като видя колко неохотно Девлин си взима от пушената съомга, дете апетитно лежеше в най-красивите ѝ чинии от костен порцелан Роял Далтон.

— О!... Да... така е — измърмори Девлин и се опита да преглътне една хапка.

Очите ѝ срещнаха тези на гостенина и под изучаващия я поглед на кехлибарените очи с черни мигли тя почувства, че думата *бременна*

се изписва по цялото ѝ лице. Предизвикателно, момичето вдигна високо брадичка и също се взря в него. Не беше красив според общопризнатите критерии, лицето му бе прекалено слабо и издължено. Костеливо би била добра дума, за да го опише, реши тя. Беше мургав, смугъл като европеец, с широко чело, прав нос и плътни, чувствени устни, които сега бяха разтегнати в развеселена усмивка и разкриваха големи, бели, равни зъби. Люк Райли притежаваше някакъв силен магнетизъм и тя почувства, че не го харесва, него или странните му кехлибарени очи, които изглеждаха толкова проникателни. Той се смееше високо на разправения от Джери виц, дълбок, плътен смях, и Девлин неоправдано се раздражни, че мъжът се смее, когато тя е пропаднала до дълбините на паниката и отчаянието.

Унило порови в чиниите с останалите вкусни неща, които майка ѝ беше приготвила: съблазнителна агнешка вратна пържола, греховен печен сладкиш с бяла глазура. Започна малко да ѝ се гади и тя с облекчение чу как майка ѝ предлага на Люк и баща ѝ да отидат и да отдушнат в салона. Девлин помогна на Лидия да разчистят масата и да сложат чиниите в миялната машина, после се присъединиха към мъжете, за да пият кафе в елегантния салон, който бе в бледо оранжево и кремаво, имаше разкошни дивани и столове, както и огромно скосено огледало с дървена рамка. В него тя отново улови заинтересования поглед на Люк Райли върху себе си.

— Баща ти ми каза, че неотдавна си се върнала от Португалия. Харесали ти ваканцията там? — запита той любезно.

— О, беше много хубаво... — Тонът ѝ беше учтив, но хладен. Искаше ѝ се той да си тръгне, така че тя също да се извини и да се върне в апартамента си.

— Неведнъж съм плавал до Лисабон преди няколко години, когато бях по моретата. Хубав град.

Очите на Лидия се ококориха.

— О, Люк! Имаш ли яхта?

Той се засмя.

— Съвсем не, госпожа Дилейни, бях моряк за известно време.

— Ооо!

Разочарованието в гласа на майка ѝ бе ясно доловимо и Девлин едва не се разсмя. Горката мама! Моряк! Момичето съзнаваше дълбоко загнездения снобизъм на майка си. Смутена, тя улови едно

проблясване в очите на Люк, докато той наблюдаваше тайната ѝ усмивка, и би могла да се закълне, че той знае точно какво се върти в ума ѝ. После мъжът надигна добре сложеното си тяло от дълбините на фотьойла, изправи се и момичето забеляза колко мускулести са гърдите и раменете му. Въпреки че костюмът бе добре ушит и изглеждаше скъп той едва побираше тялото му и тя инстинктивно почувства, че гостенинът би предпочел спортно облекло.

Люк Райли благодари на майка ѝ за вкусната вечеря, подаде ръка на Джери и му каза, че ще се обади, и тогава застана пред нея с протегнатата ръка. За втори път тази вечер Девлин усети силното, здраво ръкостискане.

— Надявам се да се срещнем отново — приветливо ѝ каза той.

Надявам се, че няма, помисли си тя с неприязън; не можеше да обясни ненадейната си враждебност към този мъж, не беше в неин стил да е раздразнителна и неразумна. Но той очевидно бе усетил, че нещо става с нея и начинът, по който очите му я наблюдаваха цяла вечер, я накара да се почувства странно уязвима. Тя измърмори някакъв уклончив отговор, макар че Лидия, която бе пила здраво през цялото време, я гледеше заплашително. Той си тръгна и стаята стана по-голяма, сякаш преди това бе смалена от присъствието му.

Раздразненият тон на майка ѝ я извади рязко от унесеността.

— Е, Девлин! Можеше да бъдеш и по-мила по време на вечерята. Този мъж е вероятно да стане важен клиент на баща ти — погледна сърдито към дъщеря си. — Откакто отиде да живееш в онзи апартамент — думата бе произнесена с крайно отвращение, — ти се превърна в различен човек.

О, не, дано да не започне пак, помисли си Девлин уморено, чувстваше, че не може да издържи още много, а Лидия се впусна в тирада. Понякога Девлин усещаше, че майка ѝ завиждаше за всеки миг от нейната независимост. Дали защото тя никога не бе имала такава? Лидия принадлежеше на време, когато жените от училище отиваха направо в брак и в майчинство.

— Освен това, Девлин, мисля...

Какво мислеше Лидия Девлин така и не откри, защото ѝ прилоша и трябваше да изтича в банята. Повръщаше нещастно и проклинаше деня, в който се бе родила.

Когато излезе от банята, сърцето ѝ се сви, защото майка ѝ я чакаше и лицето ѝ бе сурово като гранит.

— Кажи ми истината, Девлин. — Тя гледаше дъщеря си с поглед студен и мрачен като зимен фиорд. — Тази замаяност и прилошаването. Има ли причина за тях и за слабостта ти напоследък?

Изненадана, Девлин замълча и само се взираше в майка си, без да промълви нито дума.

— Да не си направила беля в Португалия?

Да е направила беля! Девлин можеше да се размее кисело на израза. Той винаги ѝ напомняше за деца, които играят в локвите или си дърпат косите и се плюят. Това бе израз от детството ѝ, а не описание на деянието, което бе извършила с Колин.

— Ти... бременна... ли си?

Всяка дума бе произнесена с яростно натъртване, което изуми Девлин. Думите висяха във въздуха между тях като гилотина, готова да се спусне върху признанието ѝ за вина. Безмълвна, тя можеше само да се взира в майка си.

— Исусе Христе! Ще ми отговориш ли!

Девлин никога не бе чувала майка си да използва божието име и това я шокира малко. От устата на майка ѝ то звучеше като богохулство. Преглътна с мъка, знаеше, че няма смисъл да отрича, погледна Лидия в очите.

— Да, мамо, бременна съм... съжалявам — неадекватно добави тя.

Болка, яд, ужас се изписаха по красивото лице на Лидия, докато се взираше в дъщеря си.

— О, свещени боже! — промърмори тя почти на себе си и гласът ѝ бе изпълнен с толкова много мъка, че Девлин почувства как буца засяда в гърлото ѝ.

— Нямах такова намерение — прошепна Девлин, уплашена от израза на лицето на Лидия.

— Нямала такова намерение — развика се Лидия. — Знаеш ли какво си сторила... не знаеш ли как ще ни обсъждат хората? Мили боже, по този ли начин се отплащаш на Джери и мен за всичко, което направихме за теб? О, боже, срамота... срамота!

Тя плачеше силно, гримът се стичаше по бузите ѝ в черни мръсни вадички. Ръцете ѝ, отрупани с бижута, бяха стиснати така

здрaво, че вените по тях се бяха издули до синьо.

Баща ѝ, който бе чул разправията и викoвете на жена си, бързо се качи по стълбите, задъхвайки се малко, докато стигне до горе.

— Лидия! Какво има?

— Какво има? Ха... питай нея какво има! — Съпругата му плачеше шумно, почти истерично, естествените ѝ задръжки бяха изчезнали заради изпитото бренди и вино по време на вечерта.

Девлин трепереше, устата ѝ бе пресъхнала, сърцето ѝ биеше така силно, че бе сигурна, че всички могат да го чуят. Тя каза на баща си, наблюдаваше го и мразеше себе си, когато лицето му се сгърчи от болка и разочарование.

— О, Девлин, Девлин — бе всичко, което можа да изрече, докато клатеше невярващо глава. Той никога не бе могъл да я наказва; това винаги оставаше за жена му. Мъката на Джери бе спомен за вина, който тя щеше да носи до края на дните си. Той остаря видимо пред нея, раменете му увиснаха, когато видя как дъщеря му пада от пиедестала, който така гордо бе издигнал за нея.

— Бях сигурна, че нещо подобно ще се случи, когато отиде в този апартамент... — Лидия ридаеше и хълцаше на рамото му. — Същата е като майка си.

— Шшт! Тихо, Лидия, разстроена си. Иди и си полегни за малко — настоя съпругът ѝ.

Девлин почувства как ледените пипала на страха обвиват вътрешностите ѝ, сграбчват и я притискат.

— Чакай, мамо! Какво искаш да кажеш?

Гласът на момичето стана писклив, а различни, дребни спомени от изминали години пробягнаха през ума ѝ, като например когато Лидия и Джери се скараха и Лидия викна: *Трябваше да ѝ кажем още в началото*. Тогава Девлин, седемгодишна, бе избягала горе, сърцето ѝ биеше толкова бързо и шумно, че звукът я оглуши, когато зарови малкото си ридаещо личице във възглавницата. Да ѝ кажат какво? Инстинктивно разбираше, че е нещо, свързано с нея, нещо грозно и заплашително.

— Всичко е наред, Девлин! Майка ти не знае какво говори. Току-що преживя шок. Слез долу и ни направи кафе като добро момиче.

Джери Дилейни се чувстваше сякаш светът се срутва покрай него.

— Не, тате! Чакай! Защо каза тя това...

В гласа ѝ имаше несъзнателна молба; после Лидия изнурено промълви:

— О, за бога, Джери, кажи ѝ, аз исках да ѝ съобщя преди доста време, вероятно можехме да предотвратим това.

През мъгла от болка Девлин чу горчивия, разстроен глас на Лидия да ѝ казва, че е осиновена.

— Не!... Не!

Момичето започна да пици и хукна надолу по стълбите, грабна чантата си и изтича до колата.

О, Исусе, Исусе, не ми причинявай това... моля те! Господи, дано да е нощен кошмар. Това трябва да бе наказанието за извършеното прелюбодеяние с Колин. Защо иначе ще ѝ се случва подобно нещо?

Като насън запали колата и видя Джери, разстроен, да я вика обратно. Силно натисна педала на газта и вдигна прах, бързо подкара по алеята нагоре към главния път. Искаше ѝ се насреща да излезе кола, да я блъсне и да я изпрати в забвение, така че да може да забрави страха и болезнената мъка, които я обгръщаха.

Осиновена! Осиновена! Осиновена! Звукът от думата изпълваше мозъка ѝ като силно трещящи цимбали, а ръцете и краката ѝ машинално управляваха скоростите, съединителя, спирачките и тя излезе на магистралата. Лидия не ѝ беше майка... Джери не ѝ беше баща. Кой бяха родителите ѝ? Защо я бяха изоставили? Все още ли бяха живи?

— Мразя те, мразя те — високо ридаше тя, силни, задъхани, тръпнещи стенания, които замъгляваха очите ѝ, караха тялото ѝ да се тресе. Колата зад нея изсвири заради блуждаенето ѝ по пътя и тя осъзна, че пред нея има потоци светлина и натоварено движение.

Тогавя Девлин се стегна и се концентрира мрачно само върху шофирането.

[1] Едуард VII (1841–1910) — крал на Великобритания и Ирландия, син на Виктория — Б.пр. ↑

[2] Джордж V (1865–1936) — крал на Великобритания (1910–1936), син на Едуард VII — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нямаше представа колко време бе шофирала. Смътно си спомняше отбивката при Брей, след това движението намаля и накрая ѝ се стори, че е единствената кола на пътя в продължение на много самотни мили. Онемяла от изненада, Девлин осъзна, че пътува през Арклоу, град на около петдесет мили от Дъблин, на главния път за Уексфорд. Уморена и останала без всякаква ориентация, тя спря и подпря глава на волана. Как бе стигнала толкова далеч? Какво ще прави през нощта? Погледна часовника си: почти дванадесет. Дълбоко в себе си знаеше защо инстинктивно бе поела по този път. Имаше нужда от някого и единствена Кейт можеше да ѝ помогне.

Лея Кейт винаги ѝ е била близка и я бе дарила с топлината, с която Лидия не успя. Сега повече от всякога се нуждаеше от нея. Въпреки че е бременна, тя знаеше, че Кейт няма да я отблъсне както Лидия. Ще трябва да се обади вкъщи... Джери вероятно е обезумял. Дори да не беше негова дъщеря, той я обича, помисли Девлин, разкъсвана между горчивината и тъгата. Кара още известно време, докато стигна до телефонна кабина, молеше се да не е разбита от вандали. Има късмет и помоли телефонистката да я свърже.

— Добре ли си, Девлин? Какво, за бога, правиш в Арклоу? Моля те, скъпа, прибери се у дома и нека поговорим за всичко това.

Баща ѝ звучеше толкова разстроен, че очите ѝ се напълниха със сълзи, гърлото ѝ се сви болезнено.

— О, тате, тате, толкова съжалявам... Не исках да те нараня...

Тя не можа да се сдържи и избухна в сълзи.

— Девлин, моля те, вземи си стая в хотел, а аз ще дойда да те взема. Ще повикам Сисилия да остане с Лидия.

Девлин някак си успя да се успокои.

— Наистина, татко, иска ми се да отида при Кейт за ден или два, мисля, че ще продължа към Уексфорд.

Баща ѝ въздъхна.

— Е, ако наистина искаш това... — Той знаеше колко близка е с Кейт и не се опита да я спре. — Ще ми се обадиш ли веднага щом

пристигнеш?

— Ще бъде късно — опита се да възрази момичето.

— Девлин, в противен случай няма да можем да си починем. Ооо, Девлин... — Той спря, сякаш не знаеше как да продължи. — Мила, опитай се да не мислиш лоши неща за майка си. Тя не е на себе си тези дни... Май навлиза в критическата.

В гърлото на Девлин отново се сви буца, но тя преглътна с мъка и тихо каза:

— Чао, тате, съжалявам и наистина те обичам.

Усети как той се усмихва от другия край.

— И аз те обичам, не го забравяй. Карай внимателно.

— Добре — обеща тя и постави обратно слушалката.

През следващия час си забрани да мисли за каквото и да е и се концентрира само върху шофирането; почувства физическо облекчение, когато видя в далечината светлините на Уексфорд, двойните камбанарии на църквите сякаш пронизваха обсипаното със звезди черно небе. Мина бавно по моста и въпреки травмата почувства как духът ѝ се повдига, както винаги, когато пресичаше моста и навлизаше в града. Девлин обичаше Уексфорд: сърдечността на хората и красотата на мястото винаги я успокояваха. Караше бавно по кея, гледаше неизброимите блещукащи светлилки, отразяващи се във водата, която нежно се плискаше в брега. Кейт живееше в Рослар Харбър, около дванадесет мили по-нататък, но пътят бе хубав, пътуването не ѝ отне много време и тя зави по лъкатушещата алея към къщата след по-малко от петнадесет минути.

Погледна часовника си и видя, че е почти един и половина. Предположи, че Кейт отдавна си е легнала. Едно от кучетата започна да лае и минута по-късно Девлин видя как пердето се дръпва и леля ѝ подаде глава през прозореца.

— Кой, по д...? Божичко, ти ли си, Девлин?

След миг вратата се отвори и Кейт застана пред нея, изящна горска фея, меката ѝ, сивкава коса се спускаше по раменете.

— Нещо не е наред, нали? — възкликна тя и прегърна топло племенницата си. — Лидия или Джери? Или проблема с пиянството?

Девлин тъжно поклати глава.

— Заради мен, Кейт. Трябваше да дойда и да те видя. Само ти можеш да ми помогнеш.

— Е, влизай, чедо. Със сигурност не може да е толкова зле. Нищо не е толкова лошо, колкото изглежда.

Сълзи замъглиха очите на момичето. Кейт винаги бе толкова любяща и вдъхваща увереност. Леля ѝ нежно я побутна в къщата и Девлин почувства как тишината и спокойствието я обгръщат като меко пухено юрганче. Не след дълго седеше пред огъня, в който пукаха съчки, държеше чаша горещ шоколад, а на скута ѝ имаше чиния с пресни, домашно направени кифлички с мармалад и крем. Докато хапваше, изля цялата тъжна история пред леля си.

Девлин усети огромното облекчение да се разтовари по този начин и Кейт я остави да говори, само от време на време вмъкваше меко произнесен коментар. Когато момичето ѝ каза за думите на Лидия, лицето на Кейт придоби строго и сурово изражение и тя изрече навъсено:

— Типично за Лидия. Винаги е била най-егоцентричния и себелюбив човек, когото познавам, и, вярвай ми, Дев, боли ме да кажа това за собствената си сестра.

— Кейт? — Гласът на Девлин бе станал дрезгав от болката. — Знаеш ли коя е майка ми?

Лелята прегърна ридещото момиче утешително и го залюля нежно, успокоително.

— Изплачи си всичко, чедо, изхвърли го. Няма нужда да затваряш тези неща в себе си, защото ще ти повлияят по-късно.

Държа я дълго време и когато Девлин престана да издава продължителни, натрапчиви, раздиращи ридания, Кейт продължи тихо:

— Майка ти беше най-малката ни сестра, Тара. Тя умря при раждането ти. Роби и аз искахме да те осиновим, но Лидия не желаше и да чуе. — Кейт погледна към племенницата си. — Искане ми се да се бях борила по-упорито да те взема, но тогава Лидия току-що бе сключила брак с Джери, той имаше пари и добри перспективи, а ние с Роби имахме само няколко акра. Лидия каза, че нашето семейство никога няма да може да ти даде възможностите, които те биха могли. — Тя въздъхна дълбоко. — Това е нещо, за което винаги съм съжалявала, особено след като Роб и аз също се замогнахме.

— Но защо ме е осиновила? Тази вечер ми говореше така, сякаш ме мрази.

Въпросът бе изпълнен с много болка и горчивина; за миг Кейт почувства дълбока ненавист към сестра си, но продължи меко:

— Ааа, Девлин, не те мрази. Искаше да те осинови, за да опита да компенсира отношението си към майка ти. Когато Тара почина, те се бяха доста отчуждили. Трябва да разбереш, Лидия обикновено е много сдържан човек и когато загуби контрол, се ядосва на човека, който е станал причината за това. Пиенето също не ѝ помага.

Девлин поклати глава.

— Не, Кейт, има нещо повече. Зная го! — бе категорична тя.

Кейт въздъхна.

— Добре, Девлин, ще ти кажа какво не е наред с Лидия. Може би тогава ще можеш да разбереш възмущението ѝ от факта, че ще имаш бебе, и в сърцето си ще я съжалиш.

— Никога няма да ѝ простя — закле се Девлин яростно.

— Тихо, мила, не изричай тези думи. Ако не загубиш самообладание, можеш да излезеш от тази ситуация по-зряла и по-самоуверена, отколкото някога си била. Не бъди негативна... това е един от уроците на живота ми. — Кейт се усмихна нежно на племенницата си. — Негативните мисли и лошите чувства не водят доникъде. Разбрах това, когато почина Роби.

Девлин подсмръкна, избърса очите, изтри си носа и напомни рязко:

— Е, кажи ми защо трябва да изпитвам симпатии към нея.

Кейт хвърли нова цепеница в огъня и се облегна удобно назад.

— Ето каква е историята. Лидия беше много красива като млада и го знаеше. — Тя се засмя. — Аз бях безцветна, а Тара, майка ти, бе пълна и пъпчива, докато не навърши седемнадесет. Тогава... ами, отиде за цяло лято на гости при приятелката си от Франция и когато се върна, хората не можаха да я разпознаят, беше елегантна и с тен. Преди това беше пухкава, но след ваканцията всичко се бе стопило по нея. — Кейт кимна към Девлин. — Изглеждаше както ти сега. Както и да е, Лидия излизаше с един млад доктор и бе луда по него. Той единствен от приятелите не ѝ играеше по свирката и не бе винаги на разположение. — Кейт се усмихна кисело. — Ти познаваш Лидия! Той бе единственият мъж, над когото тя не можеше да доминира. Накратко, Тара се върна от Франция и изглеждаше великолепно, а Браян, така се казваше той, се влюби безумно. Тара бе хубава, нежна, великодушна,

човек не можеше да не я заобича. Не бяха такива техните намерения. Опитаха се да се преборят с взаимното привличане. Но се случи, че Тара се влюби в него и той започна да излиза с нея. Лидия никога не им прости и знаеш ли, Девлин, винаги ми се е струвало, че тя се омъжи за Джери, за да забрави нещастната си любов.

Кейт въздъхна.

— После Тара забременя с теб. Браян бе на стаж в една болница на север, там и живееше и въпреки че искаше, нямаше начин да се ожени за Тара веднага. Майка, Бог да я благослови, прие всичко много спокойно; в кризисни моменти тя бе като скала. Каза на Браян да спести достатъчно, за да вземе прилично жилище. Искаше да е сигурна, че Тара и новороденото бебе ще живеят на подходящо място. Нито веднъж не упрекна Тара и все ѝ казваше да държи главата си високо вдигната.

Кейт се усмихна тъжно.

— Жалко, че не познаваш баба си, Девлин. Тя бе изискана дама. Както и да е, Браян и Тара бяха решили да сключат брак два месеца преди датата, определена за раждането, но родилните болки на Тара започнаха два дни преди това и тя умря скоро след раждането. Всички бяха съкрушени. Очакваше се, че няма да оживееш — Кейт се усмихна любящо на племенницата си, — но ти бе един малък борец, Девлин, и се справи.

Тя въздъхна.

— След дълги обсъждания Лидия и Джери решиха, с благословията на баща ти, че те ще те осиновят. Баща ти нямаше възможност да се грижи за теб, мила. Знаеше, че Лидия и Джери могат да ти осигурят стабилен дом. Ето защо сега Лидия реагира така. Не я обвинявай прекалено много, Девлин. Тя също е преживяла трудности.

— Какво стана с баща ми? — попита Девлин и не можа да скрие горчивината в гласа си.

Очите на Кейт бяха изпълнени със състрадание, защото виждаше явната мъка на племенницата си. Меко каза:

— Твоят тъъ... Браян продължи да живее на север. Мисля, че се е оженил и има две деца. Емигрираха заради проблемите, чух — за Австралия. Почина от инфаркт миналата година.

Девлин поклати невярващо глава, не можеше да схване казаното. Значи имаше природен брат и сестра или двама братя, или две сестри.

Всичко това ѝ дойде прекалено много. Отпусна уморено русата си глава, а Кейт я накара да се изкачи нагоре по стълбите и да влезе в мъничката спалня за гости. Девлин машинално се съблече и легна гола в приканващото я голямо легло, отрупано с бели пухени възглавници. Уви се с юргана, опъна крака и ръце и усети нежния допир на току-що изпрани чаршафи, прозина се широко и потъна в дълбок, спокоен сън, а ужасът на изминалите няколко часа бе временно изтрит от съзнанието ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно една много по-уверена Девлин стоеше пред гишетото на летище Дъблин. Беше сама. Докато си мислеше за събитията от изминалата седмица, усети особено чувство на облекчение, че е взела решението.

Остана при Кейт два дни. Обсъдиха всички възможности, леля ѝ предложи уюта на дома си за периода на бременността... и за след това. Девлин знаеше, че Кейт е против решението ѝ да направи аборт. Опита се внимателно, но твърдо да я разубеди.

— Тара можеше да направи аборт, Девлин, но те роди, така че помисли си сериозно какво смяташ да направиш. Зная, че е трудно да носиш позорния кръст на самотна майка, особено в тази сурова страна, виждала съм как се отнасят с момичетата, гонят ги от домовете им, оставят ги да родят бебетата си сами и ги захвърлят в самотни апартаменти в Белимън или друг подобен квартал. Зная от какво се страхуваш, чедо, но ти си силна, можеш да се справиш, а и аз ще съм винаги тук да те подкрепям, така че помисли сериозно...

Девлин все още се чудеше, върна се в апартамента си в Дъблин, звънна на Джери на работа да му каже, че се е прибрала. Час по-късно Лидия се появи на прага ѝ. Неловко се визираха една в друга известно време, после Лидия каза рязко:

— Извинявай за поведението ми оня ден. Заради шока беше!

Девлин преглътна с мъка.

— Няма нищо, съжалявам за случилото се.

Лидия извади пакет цигари от чантата си и запали една. Седеше елегантно на края на дивана в своя прекрасно ушит костюм Майкъл Гол, косата ѝ беше красиво фризирана, не бе за вярване, че това беше същата покрусена, ридаеща жена, която крещеше и проклинаше така пронизващо преди няколко дни. Тя си дръпна силно от цигарата и заяви твърдо:

— Казах на Джери, че аз ще оправя нещата. — Издиша въздуха във вид на дълго, тънко облаче и продължи сухо: — Мисля, че абортът ще е най-доброто за теб.

Макар че бе с безукорен грим, две ярки петна се появиха на бузите ѝ. Ръката, която държеше цигарата, трепереше леко.

Девлин отиде до прозореца и се загледа навън. Не можеше да не бъде шокирана и изненадана. Мислеше, че Лидия ще е напълно против аборта заради религиозните си убеждения и се ужасяваше да ѝ съобщи. Но ето я сега нея, същата Лидия, която редовно ходеше на неделната литургия и която наказваше Девлин, защото не ходеше, Лидия, която в резултат на благотворителната си дейност си говореше на малко име с някои от епископите, Лидия, която бе толкова шокирана от слуховете, че Дженифър Куин е отишла в Англия да направи аборт. Същата тази Лидия съветваше дъщеря си — извинете, осиновената си дъщеря — да стори същото.

Девлин се усмихна горчиво. Колко е лесно да съдиш другите, докато някой от твоите хора не се забърка в подобна неприятност. Колко е лесно да обвиняваш другите, че извършват убийство, както бе направила Лидия, когато чу за Дженифър. Чудя се как ли ще оправдае промяната в поведението си, помисли Девлин. Не се наложи да чака много дълго.

— Малко късно е за морал и скрупули сега. — Гласът на Лидия беше отривист. — Все пак, Девлин, ти си само на двадесет. Няма смисъл да проваляш живота си заради една нежелана бременност. Тоест предполагам, че няма да се върнеш в Португалия, за да се изправиш пред жиголото, който е баща на детето? — Възпитаният глас замълча за малко, после продължи. — Какъв живот можеш да осигуриш за бебето? Ще бъде нечестно и към двама ви.

Лидия поспря, за да си дръпне от цигарата, а Девлин се опитваше да сдържи гнева си. Ако не знаеше фактите относно собственото си осиновяване, ако си мислеше, че е истинско дете на Лидия, тя би спорила разгорещено с майка си и би ѝ показала нейното лицемерие. Как ѝ се искаше да изкреци, че копелето, от което забременя, бе не друг, а изключително добре приемания от обществото потомък на ирландския медицински кръг и висшето общество на Дъблин, Колин Кентръл-Кинг, не е някое, както Лидия го нарече презрително, португалско жиголо. Девлин се въздържа, но с много мъка. Знаеше, че Колин е ценен клиент на баща ѝ, а ако Джери научи истината, ще се почувства задължен да поговори с Колин за проблема. В резултат Колин може да се оттегли от бизнеса. *Това е твой проблем,*

не е на родителите ти, каза си тя; чувството на празнота и студенина, което се надигна у нея, я накара да се почувства изключително самотна и уплашена. Гласът на Лидия проникна в съзнанието ѝ като злобен лазер, който навлиза и дълбае дълбоко в мозъка. Искаше ѝ се да запуши с ръце ушите си и да ѝ изкрещи да се маха... да я остави на мира...

Девлин отново се опита да запази самообладание. Просто нямаше да се впусне в спор с майка си.

Докато дишаше дълбоко, чу Лидия да изрича хладно:

— Е, ти разбираш, Девлин, какъв е авторитетът на баща ти в банката, а един... въъ... епизод като този може да бъде доста смущаващ. Имам предвид, че ние все пак имаме доста добро обществено положение... така че ако настояваш да задържиш бебето, мисля си, че може би е по-добре да сме дискретни. Ще ти дадем издръжка, разбира се, и ще изпълним финансовите си задължения към теб.

Тишината, която настъпи между тях, се нарушаваше единствено от неравномерното тиктакане на стар часовник с форма на карета върху камината.

Ще изпълним финансовите си задължения към теб. Колко мило, горчиво си помисли Девлин. Но съседите в никакъв случай не трябва да научат, че аз съм самотна майка точно като нещастните момичета, за които организираш утринни събирания на кафе, които са изхвърлени на улицата, без да има къде да отидат. Ами аз бих могла да съм една от тях.

Като видя изражението на лицето на дъщеря си, Лидия ядосано угаси цигарата си, изправи се и каза със зная какво е най-добре за теб тон:

— Мисля, че първото ми предложение е най-доброто, аз ще осигуря парите. Сигурна съм, че можеш дискретно да разпиташ Колин. Кажи, че имаш приятелка в беда. Зная, че е незаконно, но съм сигурна, че ще получиш информация от него. Надявам се само, че няма да събере две и две, когато си вземеш няколко дни отпуска. — Тя изсумтя по своя характерен начин и допълни възбудено: — Можеш да кажеш, че отиваме да пазаруваме.

Лидия си взе скъпата италианска чантичка и тръгна към вратата, полюлявайки грациозно бедра.

— Обади ми се утре, скъпа, да ми съобщиш решението си, но, както казах, ти трябва да обмислиш внимателно предложението ми.

Девлин прехапа устни. *Не казвай нищо! Това е твое решение, а не на другите*, помисли тя отчаяно. Каквото и да бе очаквала от майка си, тя не бе и сънувала, че Лидия ще намери извинение за аборта, камо ли пък самата тя да предложи.

Докато я наблюдаваше как се качва в нейния Форд Капри, Девлин се зачуди какво ли е мнението на Джери по въпроса. Съгласен ли е с Лидия за аборт, или просто бе оставил съпругата му да се оправя с проблема, за да бъде доволна? Лидия доминираше в техния брак, винаги бе доминирала, и все пак бе нужна една особена сила, за да обича и да остане цял живот с жена като Лидия, както бе сторил Джери. Девлин се зачуди тъжно дали някога ще намери мъж, който да я обича така пълно и безрезервно. Как такъв мъж ще понесе факта за предстоящия ѝ аборт? Как ще понесе факта, че е незаконородена?

В разговора им Лидия нито веднъж не спомена за осиновяването на Девлин, нямаше и да го направи, освен ако Девлин не подхванеше темата. Ако не беше Кейт, вероятно никога нямаше да научи цялата истина. Никога през целия си живот не се бе чувствала толкова изолирана, така напълно загубила корените си. От човек със своя идентичност и семейна история, тя стана никой, човек без произход. Почувства, че се носи наоколо като листенце в бурята. Но, реши момичето твърдо, вече бе време да се стегне и да се изправи лице в лице с действителността. Отсега нататък единственият човек, на когото ще разчита, е самата тя.

На следващия ден информира Колин, че е решила да направи аборт. Видя как мигновена усмивка на задоволство премина през лицето му и усети, че го мрази.

Той бързо уреди някои неща с колега в Лондон и след двадесет минути ѝ подаде страница от неговия бележник, върху която, надраскани с разлетия му почерк, бяха името и адресът на доктора, който трябваше да посети, както и часа на посещението.

— Всичко е уредено! — избъбра той сърдечно, с най-милият глас на доктор към пациент. — Сега иди и си запази самолетен билет, не се безпокой за нищо. Всичко ще свърши съвсем скоро.

Девлин забеляза, че той не я погледна в очите нито веднъж и докато го наблюдаваше как се запътва към кабинета си, помисли какво

долно копеле е този мъж.

Имаше късмет и си купи билет за същия ден, в който бе и часът ѝ при доктора. Същата вечер звънна на Лидия да ѝ каже датата.

— О, скъпа! — слисано възкликна Лидия. — Този ден е големият празник на Сентръл Ремидиъл клиник и аз съм обещала да отида. Чудя се дали Кейт би те придружила?

Девлин направи гримаса, след като чу съмнителното съжаление в гласа на майка си. Честно казано, почти изпита облекчение, че Лидия няма да дойде с нея, в противен случай напрежението би било непоносимо.

— Не се безпокой, ще се оправя. Приятно прекарване на празника, ще ти се обадя, когато се прибера. — Тонът ѝ бе сух.

— Девлин, скъпа, надявам се разбираш, че ще умра от безпокойство. — Гласът на Лидия рязко зазвуча по линията. — Обади се от Лондон да ми кажеш кога пристига полетът ти. Ще дойда да те взема от летището. Сега ми дай номера на банковата ти сметка, за да внесе малко пари в нея.

— Всичко е наред, мамо, няма нужда — разпалено заяви Девлин.

— Настоявам, Девлин — неотстъпчиво отговори майка ѝ. — Казах ти, че аз и баща ти ще се погрижим за теб във финансово отношение.

Но той не ми е баща и ти не си ми майка, искаше ѝ се да каже и аз не искам да се грижите за мен във финансово отношение. Аз просто не искам да ме изоставяте.

— Чуваш ли, Девлин? — настоя Лидия.

Девлин даде на майка си необходимата информация. Ако Лидия смяташе, че този е най-добрият начин да помогне, това не говореше добре за чувствителността ѝ. Въпреки всичко Девлин изпита съжаление към другата жена. Лидия бе толкова хладна и резервирана и се безпокоеше постоянно какво мислят другите за нея, не можеше да дарява и да получава обич. Вероятно за това се бе обърнала към пиенето. Може би ако бе родила свое дете, щеше да е по-различно.

— Благодаря, мамо — рече тя тихо.

Настъпи тишина, после се чу прокашляне.

— Грижи се за себе си — неловко произнесе Лидия. — И ми се обади, като си тръгнеш.

— Добре — измърмори отегчено Девлин, затвори и се разгледа отстрани в огледалото да види дали има видимо доказателство за бременността ѝ. Нищо не се виждаше и понякога тя се чудеше дали въобще беше бременна. Може би си въобразяваше за гаденето и леко подутите гърди. Може би имаше една от онези бременност-истерия, за които бе чела, и менструацията ѝ бе готова да се излее само ако спре да се притеснява за нея. *Глупачка!* — прокле тя отражението си. — *Колин направи теста. Ти си напълно и наистина бременна, така че върви да си приготвяш багажа.*

На всичкото отгоре полудяваше, говори на себе си. Погледна гардероба си с погнуса.

Какви дрехи се обличат за убийство? Мисълта дойде неканена в съзнанието ѝ. *О, господи, спри! Спри!* — изпищя тя беззвучно и се хвърли ридаеща на леглото.

Не чу влизането на Карълайн и я усети чак когато съквартирантката ѝ седна на леглото до нея и колебливо я заговори:

— Девлин, какво има? Защо не ми разкажеш? Ще се опитам и ще ти помогна, ако мога.

Тя плахо постави ръка на рамото на приятелката си.

— О, боже... Карълайн, ако ти кажа, ще си отвратена — измърмори Девлин с глава дълбоко заровена във възглавницата.

— Няма! — заяви храбро Карълайн, като се чудеше какво ли може да е толкова ужасно. Може би Девлин бе блъснала колата. Присви вежди в недоумение. Не си спомняше да е видяла нещо необичайно на влизане.

— Каж ми, Дев... Е, нали сме приятелки, аз винаги се обръщам към теб, когато съм в беда.

Големите кафяви очи на Карълайн настойчиво се взираха в нейните. Девлин се страхуваше от отвращението, което скоро щеше да се появи в дълбините им. Винаги ѝ бе харесвало как я гледа Карълайн, макар че тя бе две години по-голяма от Девлин. Да, вярно е... те бяха приятелки и трябваше да бъде честна и да ѝ каже.

Прошепна с усилие *Бременна съм...* и видя как очите на Карълайн стават по-големи и по-кръгли.

— Ооо! — неподходящо отговори приятелката ѝ.

— И ще направя аборт в края на седмицата — информира я Девлин безцеремонно. Реши като ще е гарга, да е рошава.

— О, Девлин! — успя да измърмори Карълайн, напълно изгубила дар слово.

— Ето! Виждаш ли! Отвратена си! — обвини я Девлин, от една страна ядосана, от друга — слисана.

Карълайн яростно поклати глава.

— Не! О, Девлин, не съм, просто такава... изненада... Е, Дев — тя прегърна приятелката си, — колко време криеш това? Защо не ми каза по-рано?

Поради съчувствието, което долови в гласа на Карълайн, Дев започна да плаче отново.

— Толкова се срамувах. — Тя се опита да преглътне сълзите си. — О, господи, превърнала съм се в цял фонтан напоследък.

— Нищо чудно — успокоително отбеляза другото момиче, — с товара, който трябва да носиш. Честно, страшно съм ти ядосана, че не ми каза по-рано.

— Мислех си, че ще си шокирана — призна си тихо Девлин, доста изненадана от отношението на Карълайн.

— За бога, Дев, ако Ричард не ме уважаваше толкова много, аз можех да съм в твоето положение. — Тя се засмя. — Понякога ме кара да се чувствам толкова объркана, че бих могла почти да го изнася. Той е така... въздържан...

— Карълайн! — извика Девлин, изненадана от искреността на приятелката си. Никога досега Карълайн не бе споделяла за сексуалния си живот или чувства.

Нежнорозово обагри бузите на Карълайн.

— Е, и аз имам хормони, нали знаеш — дръзко отговори тя, малко смутена от изблика си.

— О, божичко, Карълайн, извинявай! Зная, че е така. Просто... — Девлин седна в леглото и прокара ръка през меката си руса коса. — Ами ние обикновено не водим подобни разговори, нали?

Карълайн стана от леглото и се засмя.

— Може би е време да започнем. Хайде, ще направя чай и ще поговорим за твоя проблем.

Говориха часове, Девлин почувства да я залива топлина, когато приятелката ѝ предложи да я придружи до Лондон. Но не ѝ позволи. Карълайн работеше като брокер в голяма фирма за недвижими имоти и

можеше да загуби голяма комисиона, ако отсъства, защото в момента се опитваше да продаде една първокласна жилищна кооперация.

— Наистина, Дев! Настоявам — каза Карълайн с необикновено твърд тон.

— Не знаеш колко много означава предложението ти за мен — тихо отвърна Девлин. — Но, Каро, аз нямам нищо против да отида сама, няма да се бавя.

— Е, ако си сигурна... — със съмнение измърмори Карълайн. — Но ако се почувстваш самотна, докато си там, звъни ми и аз ще доляя.

— Благодаря, Каро, ще го сторя — с благодарност я увери Девлин.

Карълайн настоя да изпрати приятелката си с таксито до летището. На изхода ѝ прошепна за опора: *Направи каквото смяташ, че е добре за теб, Дев, когато се върнеш, аз ще те чакам тук.*

Девлин седна в чакалнята, докато дойде време да се качи на борда на самолета, и призна пред себе си, че никога досега не бе давала шанс на Карълайн да ѝ докаже приятелството си. Въпреки стеснителността и свенливостта ѝ, у нея имаше една твърда като скала основа.

Докато Еър лингус 737 с рев се движеше по пистата, тя усети да се надига у нея вълната на осъзнаването. Сега бе една от списъка в годишните статистики, за които бе чела, една от хилядите жени, които се качваха на самолети и кораби, за да отидат да направят аборт в Англия. Как се чувстваха всички тези хиляди жени, когато тръгваха на пътуване към едно от най-травмиращите преживявания в своя живот? Имаше ли представа мъничкото същество в нея какво щеше да последва? Ще почувства ли то нещо? Ще почувства ли тя нещо?

Усети гадене и се зачуди какво ще си помисли седналият до нея приятен мъж, ако повърне върху него и куфарчето му с марка Гучи. Той все я поглеждаше крадешком, откакто влязоха в чакалнята почти едновременно.

Решително, тя пренебрегна неразположението си — и него — и забодя глава в списанието, прочете всичко за новото безбрачие, което

става модерно, и как да кажем не, без да нараним партньора или себе си.

Жалко, че не прочетох това преди месец, помисли унило.

Прелисти на страницата с хороскопите, намери Скорпион и прочете: *Следвайте интуицията си и няма да сбъркате. Известно време ще ви тревожат парични проблеми, но Скорпионите са изобретателни и ще намерят разрешение. Любов...* Ха, помисли Девлин, няма смисъл да чета нататък, но окото ѝ се плъзна крадешком по колонката. *Някой, който е на периферията на живота ви, ще предизвика големи промени във вас. Бъдете търпеливи.*

За нейна изненада реактивният самолет бе започнал да се спуска и тя осъзна, че приближават Хийтроу^[1]. Разсеяно наблюдаваше как очарователните стюардеси в елегантните си униформи плавно се движеха нагоре-надолу по пътеката. Предполагаше ли някоя от тях какво се канеше да направи Девлин?

Не мисли за това, нареди тя на себе си. Поне можеше да си позволи да пътува със самолет. Ами нещастните момичета, които трябваше да дойдат с кораб или влак? Макар че не само неомъжени жени предприемаха подобно пътуване. Беше чела статия в списание, която разкриваше, че някои омъжени жени идват, защото не искат или не могат да си позволят повече деца. В каква жалка бъркотия са въввлечени жените, мрачно си помисли тя. Мъжете просто нямат представа...

Час по-късно Девлин слезе от едно такси на адреса, даден ѝ от Колин. Докато плащаше, хвърли жаден поглед към широката задна седалка. О, боже, само да можеше да се разхожда из Лондон през целия ден, настанена на тази мека, удобна седалка.

Чао — жизнерадостно извика мъжът, докато я чакаше да затвори вратата. Тя неохотно я хлопна. Знаеше ли той къде я доведе? Беше ли докарвал много момичета в нейното положение на този адрес? Девлин се обърна към внушителната редица къщи от осемнадесети век пред нея. Изправи рамене, пое си дъх и натисна звънеца с показалец. Безплътен глас долетя над главата ѝ и тя бързо изрече името си по домофона.

Вратата плавно се отвори и когато тя стъпи на луксозния килим във фойето, леко се затвори зад нея със зловещо щракване. Почувства се уловена в капан, страхотно ѝ се искаше да грабне куфара си и да

избяга, но се пребори с първоначалния импулс и се накара да тръгне в посока на стаята с табелка „Приемна“. Жива, пъргава дама в средата на четиридесетте я поздрави и я покани да седне.

— Докторът ще ви приеме скоро — информира тя момичето с висок, напевен глас.

Девлин преглътна, устата ѝ беше суха, сърцето ѝ биеше учестено. Искаше ѝ се музиката да спре. Намираще я дразнеща, почти ѝ напомняше за погребение.

Ей богу, Девлин, ще спреш ли! — помисли тя яростно, ноктите ѝ се впиха в дланите. Сърцето ѝ биеше силно и бе сигурна, че дамата с напевния глас може да го чуе, макар че жената не даваше признаци да е забелязала страданията ѝ, просто продължаваше да печата бързо, задното лостче изправено, китките поставени правилно на клавиатурата. *И аз ли съм такава на работа*, зачуди се Девлин смаяна. Чудеше се колко ли разтреперани жени бяха седели в стаята ѝ и тя въобще не бе усетила техните страдания, прекалено залисана в своя малък свят.

— Докторът ще ви приеме сега, скъпа — обяви дамата с напевния глас мило, Девлин я погледна и съзря съчувствие в погледа ѝ.

Въведоха я в обзаведен с вкус, макар и с малко мебели, кабинет, където мъж в средата на петдесетте стоеше зад бюро с изящна дърворезба. Той беше дребен, елегантен, облечен със скъпи дрехи.

— Моля, седнете, госпожице Дилейни — покани я той. — Сега... Моят колега господин Кентръл-Кинг ви е пратил при мен за прекратяване на бременност, нали?

Говореше спокойно с доста аристократичен английски акцент, пръстите му бяха събрани и образуваха куличка, очите му внимателно я наблюдаваха през очилата.

— Да — едва чуто произнесе тя.

— Той ми каза, че ако не направим операцията, ще претърпите голяма душевна травма. Хммм?

— Да. — Този път гласът ѝ беше с една октава по-тих.

— Сигурна ли сте, че това желаете? — попита той, наведе дългите си тънки пръсти, които почти хипнотично задържаха погледа ѝ.

— Да — тихо каза тя за трети път.

— Разбирам. — Очите му не се откъсваха от лицето ѝ и тя усети как цялата ѝ кожа настръхва.

— Е, сигурен съм, че сте обмислили проблема и сте получили съвет, разбира се?

Видя как веждите му се повдигат въпросително.

— Да — почти изсъска тя нетърпеливо, макар че почувства глупавото желание да се изсмее.

Съвет. Какъв майтап! Да посъветваш някого да направи аборт беше незаконно в Ирландия, а Колин въобще не обсъди възможностите с нея. Майка ѝ настоя тя да отиде в Лондон, нямаше търпение по-бързо да се приключи с проблема. Единствените хора, с които поговори и получи съвет, бяха Кейт и Каро. Ох, защо не свършва това мъчение, защо този дразнещ мъж не свършва с това, дето има да го прави, и не престане да я ядосва?

Докторът се изправи от стола си.

— Искам да ви прегледам набързо, преди да ви препратя към моя колега. Трябват ви подписите на двама лекари. Сигурен съм, че господин Кентръл-Кинг ви е казал всичко това.

Девлин кимна; нямаше отново да каже да. Колин ѝ бе обяснил накратко процедурата и тя знаеше, че ако не каже, че е била посъветвана, абортът нямаше да бъде направен.

— Добре. Ще ви дам адреса на клиниката. Можете да се регистрирате тази вечер. Очакват ви.

Той посочи към стаята за прегледи, където медицинска сестра в униформа я чакаше да ѝ помогне. Девлин се съблече, легна на твърдото, покрито с бял чаршаф легло и сестрата ѝ помогна да постави правилно краката си. Когато докторът започна прегледа, тялото ѝ се стегна и тя го чу да мърмори:

— Леко, отпуснете се сега.

Тези дълги тънки пръсти разучаваха и преглеждаха между разтворените ѝ крака и на нея ѝ се прииска силно докторът да бе жена. Не можеше да не изпита чувството на отвращение и насилие, докато този дребен, безупречно облечен непознат навлизаше и разглеждаше вагината ѝ. В един ужасен миг си помисли, че ще се наака и едва не се разхили нервно, като си спомни типичния израз на Кейт, когато някой нещастник разваляше настроението в компанията. *Нещастен клетник е този, който никога не се весели* — добродушно отбелязваше тя.

Искаше ѝ се Кейт да е тук с нея. Положи нечовешки усилия да се въздържи и със зачервени бузи позволи на сестрата да ѝ помогне да слезе от леглото. Докторът свали ръкавиците си и ѝ нареди да се облече и да отиде в кабинета му.

Той седна и пръстите му отново се събраха като куличка.

— Всичко е наред! Ами аз не предвиждам възникването на каквито и да е усложнения. Ще ви задържим двадесет и четири часа след операцията, в случай че стане нещо непредвидено. Предлагам също, ако имате нужда, да поговорите със специалист за аборта, след като той приключи. Сигурен съм, че господин Кентръл-Кинг ще уреди това. — Той стана и подаде ръка. — Вероятно анестезиологът ще ви прегледа тази вечер. До утре.

Девлин хвана протегнатата ръка, хладна, тънка, почти като на жена, и усети да я побиват тръпки на отвращение. Въобще не можеше да го хареса, а от мисълта той да бърника из вътрешностите ѝ ѝ се повдигна.

— Тъъ... а хонорарът ви? — попита тя почти грубо.

Той изглеждаше изненадан.

— Ааа... Колин... господин Кентръл-Кинг — поправи се той — ми каза да изпратя сметката на него. Той ще се погрижи оттам, предполагам. — Тонът му стана дори още по-аристократичен.

Унизена, с пламнало лице, Девлин се обърна и напусна стаята.

През следващите три часа се разхожда печално из улиците на Лондон. Взе метрото и отиде на Оксфорд стрийт, но дори и безбройните модни стоки не успяха да я разсеят. Поскита безцелно наоколо, краката започнаха да я болят, главата да тупти. Едра, здрава бременна жена, хваната за ръка от съпруга си, се приближи от срещнатата посока и усили страданията на Девлин. Жената изглеждаше толкова красива, жизнена и щастлива, че Дев не можеше да понесе гледката. Обърна глава и се загледа невидящо във витрината на един бутик, докато двойката отмина. Изтощена, тя отиде в малко, слабо осветено кафене и се отпусна на един стол, за да отпочине умореното ѝ тяло.

След чая и салатата Девлин се почувства освежена, погледна часовника си и изненадано установи, че е почти три и половина. Не

можеше да понесе метрото отново; влаковете, които се появяваха и изчезваха, тълпите, които бързаха нагоре и надолу по ескалаторите, я изморяваха. Забързаният темп на Лондон не отговаряше на летаргията и досадата, които я бяха обзели в този момент, така че удовлетвори желанието си, помахна на минаващо такси и даде адреса на клиниката.

Тя беше в покрайнините, голяма, строена разхвърляно на собствена територия къща. Девлин видя някои пациенти, които се разхождаха, а други седяха под горещото августовско слънце. Махна влажен кичур коса от челото си, въздъхна дълбоко, чувстваше се лепкава и ужасно уморена. Плати на таксито и влезе във фоайето с натезали крачки. Това е то! Нямаше връщане назад.

За няколко минути данните ѝ влязоха в картон. Вторият доктор накратко поговори с нея и разговорът почти повтори сутрешния. После ѝ взеха чантата и я заведоха нагоре по стълбите в малка, но удобно обзаведена стая, която гледаше към двора.

— Сигурна съм, че един душ ще те освежи, скъпа — майчински ѝ каза медицинската сестра и ѝ подаде болничен халат. — Облечи това. Госпожа Харисън ще те прегледа по-късно.

Тя ѝ показа банята надолу по коридора, Девлин бързо съблече изпотените и изпомачкани от пътуването дрехи и застана под топлата освежителна струя на душа.

По-късно седна до прозореца на своята стая и погледна идеално оправеното легло. Мисълта да се пъкне в него въобще не ѝ хареса. Все пак не беше болна... само носеше една нежелана бременност. Но едно рязко почукване на вратата я накара да скочи в твърдата му прегръдка, после извика на посетителя да влиза. Начумерено момиче влезе с поднос в стаята и каза грубо:

— След това няма да ядете повече. Сестрата нареди да ви напомня.

Тя остави подноса върху количката за хранене на Девлин и напусна стаята така внезапно, както и бе дошла.

Девлин погледна подноса и въобще не се развълнува от вида му. Яйца на очи, рохки и неапетитни, върху препечена филийка. Имаше още тъничка като хартия филия черен хляб и кифла със стафиди. Апетитът ѝ веднага се изпари. С чаша чай в ръка седеше самотна в чуждото твърдо легло, искаше ѝ се яркото слънце, което блестеше през прозореца ѝ, да отстъпи място на вечерния хлад, но в същото време се

страхуваше от предстоящата нощ. Тъмна нощ в душата, помисли си тя с меланхолично чувство за хумор. Някой се изсмя пред вратата и цялото ѝ тяло се напрегна. Как се осмеляват някои хора да се смеят! Не разбират ли през какви мъки преминава? *И по чия вина?* Намеси се тъничкото гласче на съвестта ѝ. *Никой не те принуди да правиш секс. Никой не те принуждава да правиш аборт.*

— О, я млъкни! — рязко изрече Девлин на глас и се почувства много глупаво. Честно, имаше дни, в които мислеше, че е шизофреничка.

Начумереното момиче дойде да прибере подноса и недоволно изсумтя, като видя недокоснатата храна.

— До утре вечер няма да получите нищо друго — заяви с *и дълбоко ще съжбяват* тон, докато самодоволно взимаше подноса от леглото.

С широка крачка излезе от стаята, едрите ѝ бедра се полюляваха напред-назад, кафявата престилка се бе опънала по тях като набръчкана орехова черупка. Тя успя, въпреки че носеше пълния поднос, да тросне леко вратата, а Девлин, ядосана от прекъсването на вгълбяването, изсъска *Върви по дяволите!* Само вратата я чу; после Девлин реши, че съвсем определено започва да се превръща в жив труп. Облече си халата, обу меките кожени чехли и напусна малката си килия. Докато вървеше към телевизионната зала, осъзна безмълвието на това място и собствената си самота. Всички врати по коридора бяха плътно затворени и тя се зачуди дали зад тях има много други момичета като нея.

Бюрото на медицинските сестри стоеше в края на коридора, близо до стълбите, там една висока цветнокожа сестра беше заета с попълването на картони. Тя се усмихна, когато Девлин мина покрай нея, и я попита дали търси определено място. Очите ѝ бяха красиви, влажни, златистокафяви и след срещата си с начумерената девойка Девлин се почувства стоплена от приятелското ѝ отношение.

— Отивам в телевизионната зала, иска ми се да откъсна мислите си от утрешния ден.

В погледа на сестрата се появи съчувствие.

— Залата е долу до стълбите, вдясно. И, госпожице Дилейни... — Гласът ѝ беше мек, напевен, с прекрасен карибски акцент.

— Да — отговори Девлин, изненадана, че знае името ѝ.

— Ако искате да поговорите за нещо, аз съм на дежурство до девет. Ако има нещо, което желаете да знаете, ще се радвам да ви отговоря.

— О, благодаря! Благодаря много — додаде Дев със запъване, смутена, че това хубаво момиче, излъчващо ведрост, знае за аборта ѝ.

Сестрата кимна и се усмихна отново. Девлин се усмихна стеснително и слезе надолу по стълбите. Имаше само още две жени в телевизионната зала — млада индийка и кльощава русокоса жена. Нито една от тях не показва, че я вижда.

Започна да гледа кривенето на знаменитости, които играят шарада^[2], но не можа да се концентрира, не можеше да задържи ума си на едно място. Грабна списание и прелисти страниците му, но буквите плуваха пред очите ѝ, така че най-накрая се отказа, позволи си просто да седи и мислите ѝ да се реят.

Какво ли прави Лидия сега? Дали въобще се безпокои за нея? А Колин? Интересува ли го факта, че собственото му дете ще умре? Дали е отделил и минута да помисли за нея? Сепна се и осъзна, че една сестра вика името ѝ.

— Госпожице Дилейни, анестезиологът иска да ви прегледа сега.

Девлин погледна часовника си и с изненада установи, че е почти осем и половина. Последва сестрата обратно в стаята си, където я чакаше висока тъмнокоса дама. Представи се като доктор Харисън и започна да преглежда гърдите и дробовете на Девлин, попита я за детски болести и операции в миналото. Девлин отговаряше машинално. Започваше да се чувства обезсърчена от всичко това и само ѝ се искаше да я оставят на мира.

— Пулсът ви е малко ускорен. Ще ви дам нещо, което ще ви помогне да заспите и ще ви отпусне, Девлин. Имате ли въпроси към мен? — любезно попита докторката.

Девлин безмълвно поклати глава. Искаше да попита дали зародишът ще почувства болка, но не можа.

— Добре — живо каза лекарката и си взе чантата и картата на Девлин. — Сестрата скоро ще ви даде нещо. Лека нощ.

— Лека нощ, докторе. Благодаря ви — учтиво промърмори Девлин.

Когато те си излязоха, тя си напръска лицето със студена вода, изми си зъбите и уморено се излегна. Твърдото болнично легло не

даваше възможност да се отпуснат крайниците ѝ и тя се мятеше и преобръщаше, като се опитваше да си намери удобна поза. По-късно изпи чаша чай и послушно глътна лекарствата, които ѝ бе дала сестрата. После се облегна на възглавниците и зачака да я обземе мигновената забрава.

Но когато предизвиканият от хапчетата сън най-сетне я споходи, Девлин започна да се мятат и върти в леглото неспокойно, измъчвана от кошмарни образи на деформирани деца, които издаваха ужасяващи и зловещи, виещи звуци. Тя се събуди и седна в тъмната стая, не знаеше къде се намира, сърцето ѝ биеше силно, струйки пот се стичаха между гърдите и към слепоочията ѝ, съзнанието ѝ беше замъглено от таблетките за сън. Дишането ѝ бавно се възвърна към нормалното, тя светна лампата и се облегна на смачканите възглавници.

Бегъл поглед към часовника ѝ разкри, че вече е пет и половина. Стана от леглото, приближи се бавно на пръсти до прозореца и вдигна транспарантите. Тъкмо се зазоряваше, бледо розово сияние на изток осветяваше тъмните сенки на нощта. Девлин стоеше и наблюдаваше как сиянието постепенно набира мощ, златисти и розови ивици проблясваха през тъмния облак, докато най-накрая безшумно и величествено слънцето се издигна над хоризонта, пукна се светлина, която обхвана цялото небе. Девлин гледаше как великолепият кръг пръска лъчи като стопено злато над земята и знаеше, че ще трябва да вземе решението. Какво право има тя да лиши детето в утробата си от възможността да наблюдава такъв красив, вълшебен изгрев като този, който тя току-що видя?

Обзе я мир и покой. Отнякъде дочуваше песента на птиците. Тялото ѝ се отпусна, изпитваното толкова дълго напрежение се стопи и Девлин стоеше, гледаше към вече спокойната земя, а тревата пред нея се стелеше като разкошен килим от смарагди. Хибискусът и розите претворяваха едно разточително изобилие на цветове, докато пиеха от съзидателните лъчи на слънцето.

Девлин стоеше притихнала и гледаше триумфа на деня над нощта и тогава разбра, че каквото и да се случи в бъдеще, ще роди своето бебе. Без значение какво мислят Лидия, Колин и съседите.

След малко се върна в леглото, остави прозореца отворен и се заслуша в утринния птичи хор. Разсеяно взе списанието за красота и здраве, което бе донесла от телевизионната зала. Прелисти страниците,

четеше небрежно интересните за нея статии, но към края нещо прикова вниманието ѝ. Седна изправена в леглото, препрочете го внимателно и после грижливо скъса страницата.

Девлин се усмихна. Мозъкът ѝ беше ясен и бистър, чувстваше се силна и целеустремена. Бързо се изми и облече, пригответи багажа си. Вече чуваше шума от количките, с които се разнасяше храната по коридорите към безличните момичета зад затворените врати. Тя тихо отвори вратата и тръгна към бюрото на сестрите. Медицинската сестра, която си отдъхваше след нощната смяна, вдигна поглед изненадана. Преди да успее да каже нещо, Девлин убедително заяви:

— Няма да правя аборт. Моля, предайте извиненията ми на гинеколога и госпожа Харисън за неудобствата, които евентуално съм им причинила. Сметката за престоя ми тук вече е платена. Приятен ден.

Не изчака отговор, а бързо слезе надолу по стълбите, отвори входната врата и излезе на слънце.

Остана няколко мига отпред, дишаше дълбоко, после тръгна енергично и с широки крачки по алеята, обсипана от двете страни с цветя, дългата ѝ руса коса се развяваше назад от ранния утринен вятър. Болките ѝ бяха преминали, гаденето беше изчезнало, чувстваше вълчи глад и бе готова за една обилна закуска. Тънки резени шунка, луканка, яйца, пудинг, пържени филийки. Почти усещаше вкуса им.

Без да се обръща назад, бързо и устремено мина през големите порти, надяваше се да не ѝ е трудно да намери такси. На пътя за града вече имаше голямо движение, така че не след дълго тя седеше удобно в просторно такси. *Лондонската „Тара“*, моля — отривисто нареди Девлин и даде адреса на хотела, собственост на Еър лингъс, където винаги отсядаше. „Тара“ предлагаше най-добрите закуски в Англия и съвсем скоро тя щеше да им се наслади. Коремът ѝ къркореше и напомняше колко е гладна. Разбира се, сега ядеше за двама. Облегна се назад, усмихна се и се изпъна. Решението бе взето; дойде време да помисли за бъдещето, а първото нещо в програмата ѝ беше закуска.

[1] Хийтроу — главното летище в Лондон — Б.пр. ↑

[2] Шарада — игра за отгатване на думи; всяка сричка на думата, която трябва да се познае, се изиграва или изразява чрез мимики. — Б.пр. ↑

I

ИСТОРИЯТА НА КАРЪЛАЙН

ШЕСТА ГЛАВА

Карълайн Стейси стъпи предпазливо на кантарчето в ъгъла на спалнята, пое си дълбоко дъх и погледна надолу. Погледна втори път. Петдесет и девет килограма! Досега тази седмица беше отслабнала два килограма. Доволна обви ръце около раменете си. Само почакай Мартин О'Брайън да я види в джинси, дръвник смотан...

Омразата ѝ към Мартин О'Брайън беше дълбока и изгаряща. Дори и вратите на Рая да се затворят под носа ѝ, тя няма никога да му прости за болката, обидата и ужасното унижение, които ѝ бе причинил.

Лицето ѝ пламна при спомена за презрително жестоките думи, изречени пред негов приятел, почти преди половин година, без да знае, че Карълайн може да го чуе. *Грамадна буца сланина*, я бе нарекъл той. И още по-лошо, върза ѝ тенекия за вечерта на абитуриентския бал, остави я ридаеща в една огромна рокля, подобна на чувал, за която шивачката бе процедила през зъби: *подчертава заобленото ти тяло*. Карълайн, която почти не уважаваше себе си, патетично ѝ повярва, опита се да не забележи тромавата, огромна фигура, запълнила огледалото. Беше се преструвала, че отслабва; талията ѝ наистина се бе загубила.

Настъпи девет часът. Мартин трябваше да пристигне в осем; сърцето ѝ знаеше, че той няма да се появи. Известно време отбягваше изпълнените със съжаление и все пак засрамени погледи, които двамата ѝ братя ѝ хвърляха. Добре, че баща ѝ имаше вечерни часове в местното училище. Поне не се налагаше да го слуша. Достатъчно неприятно бе, че трябваше да накара брат си Деклан да помоли един от своите приятели да отиде на абитуриентската вечер с нея.

— О, мътните го взели, Карълайн! Трябва ли? Всички приятели ще ми се подиграват — раздразнено мърмореше той.

— Умолявам те, Деклан — хленчеше тя, отчаяна при мисълта, че може да бъде единственото момиче в класа, което няма с кого да отиде на абитуриентския бал. Защо не е като другите момичета, самоуверена и решителна, никога да не ѝ се връзва езикът при разговори с

момчета... Някои дори бяха спали с гаджетата си. Карълайн им завиждаше толкова много... нея никой не я бе целувал дори.

Но най-лошото се случи седмица след бала, на който не отиде. Пазаруваше в града, купуваше продукти за седмицата. Разгорещена, изтощена, тя замъкна чантите си нагоре по стълбите на автобуса с надеждата да намери място на втория етаж. Имаше само едно и тя уморено се отпусна на него, но с ужас установи, че Мартин О'Брайън, момчето, което връзва тенекии на дебели абитуриентки, седи пред нея. Бъбреше с приятел и въобще не я забеляза.

Дори сега, почти година по-късно, с доста килограми по-лека и вече не ученичка, а студентка Карълайн почувства как кръвта се качва към бузите ѝ, когато си спомни подигравателните коментари на Мартин в отговор на обвиненията на приятеля му, че се е изплашил да я заведе на бала.

— Господи, би ли искал да те видят жив с тази грамадна буца сланина?

Карълайн нямаше никога да забрави сковаващия, противен миг, в който чу да я описват така жестоко. Червена като домати, тя слезе една спирка по-рано, за да не се налага да се срещне лице в лице с него, и пое по дългия път до дома. С натежало сърце, тлъста, тя с мъка закрочи към къщи, там се заключи в спалнята, съблече се гола и се погледна в огледалото.

О, боже, каква гледка! Тлъстините ѝ висяха отвсякъде подобно на огромни късове лой, бяла и да, приличаше на буца сланина. Облече си широката трикотажна нощница — убиец на страстта, и се мушна в леглото в пет часа, баща ѝ и двамата братя, които пристигнаха малко след това за вечерята си, бяха изумени.

Карълайн се усмихна на спомена. Облече си пеньоара и тихо се измъкна от спалнята, със задоволство забеляза, че приятелката ѝ Девлин все още спи на другото легло. Сега ще ѝ донесе закуска в леглото в отплата. Ако не беше Девлин, тя никога нямаше да стигне толкова далеч.

Бързо постави парченца бекон, салам и домати на грила, достатъчно количество за един човек. Преди време би се насладила на пържени филийки за закуска. Сега грейпфрут и една филийка черен хляб я устройваха напълно. Жестоките думи и приятелството ѝ с Девлин бяха превратната точка за нея, мислеше тя, докато чакаше

закуската да стане готова. През последната година животът ѝ определено се промени към по-добро. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото. Ей богу, преди беше толкова дебела!

Надебеля преди четири години, след смъртта на майка си.

Майка ѝ почина, когато Карълайн беше на четиринадесет години и оттогава тя бавно, постоянно и неумолимо си проправяше път през тъгата чрез ядене. Най-малкото дете, единствено момиче в семейството. Реално трима мъже доминираха в къщата — баща ѝ Тони, учител по математика, и Деклан и Деймиън, двамата ѝ братя. До смъртта на майка си беше доста щастлива. Стеснителна и тиха, Карълайн обожаваше жизнерадостната си, добра майка, която винаги беше до нея при нужда, която винаги изтъкваше малките ѝ постижения и която я караше да се чувства значима и обичана. Когато на Карълайн ѝ се появи менструацията за първи път, тя бе много горда, защото майка ѝ каза окуражително: *Сега си вече жена, момичето ми, и ние имаме нови общи неща*. Карълайн почувства как пораства с три метра. Майка ѝ се отнасяше с нея почти като с възрастен и двете се забавляваха доста. Денят, в който отидоха да купят първия ѝ сутиен, бе изключително весел. Ева Стейси бе едра жена, а пробната в магазина — доста неустойчива. Докато Карълайн се бореше с непознатите закопчалки и презрамки, Ева се облегна на стената и пробната се разлюля несигурно. Ева и Карълайн се спогледаха, обзети от ужас, но малко след това избухнаха в смях, който можеше да се чуе в целия магазин за бельо. Продавачката въобще не намери случката за забавна. Ева обичаше центъра на града и пазаруването. Всяка събота майка и дъщеря се отправяха по магазините. В неделя ходеха на откритите пазари.

Майка ѝ беше най-добрата ѝ приятелка и когато почина внезапно на петдесет и една от сърдечен удар, Карълайн се почувства опустошена. Нейната скала, нейната солидна крепост си бе отишла и тя се почувства самотна, както никога досега.

Баща ѝ, обзет от скръб, изгуби надежда за живота, когато светът се срути около него. Той бе така уловен в собствената си тъга, че не забеляза какво донесе смъртта на Ева за Карълайн. Не видя нарастващото нещастие, пълната ѝ липса на самоувереност. Всичко, което виждаше, бе, че има добра дъщеря, която се грижи за къщата, храни него и момчетата, не ходи на танци и пиански забави като някои

от неговите ученици хулиганчета. Не му хрумна, че на нея може би ѝ се ходи на танци от време на време, че ѝ се иска малко собствен живот, какъвто имаха братята ѝ. Той бе доволен, защото вечерята му се сервираше, можеше да отиде на бира в девет, после да се върне у дома и да решава кръстословицата си.

Братята ѝ неволно взимаха пример от баща си и се отнасяха с нея сякаш е майка заместничка, очакваха да има ядене, когато са гладни, дрехите им да са изпрани и изгладени. Понякога ѝ даваха малко пари и смятаха, че са чудесни. Не че не я обичаха; по свой собствен начин я защитаваха. Просто не мислеха за нея като за личност. За тях тя бе *сестра ми Карълайн*, стеснителна и дебела, понякога успяваща да ги смути пред техни приятели.

Така тихо и без да се оплаква Карълайн се грижеше за тримата мъже в семейството, поддържаше техния беден, но уютен дом в Марино чист и подреден, доколкото е възможно, ходеше на училище и се опитваше да се подготвя добре за изпитите.

За да компенсира за всичко, което ѝ липсваше в живота, Карълайн си хапваше. Заради загубата на майка ѝ, заради изискванията към нея, заради страданията в училище, заради всички нередности в живота ѝ — списъкът беше безкраен. Единствената ѝ радост бе яденето. Изяждаше огромни закуски, правеше си двойни сандвичи за обяд, добавяше бисквитки и шоколад през междучасията в училище, а у дома поглъщаше огромни порции за вечеря. Колкото по-нещастна се чувстваше, толкова повече ядеше и килограмите се трупаха. До момента, в който чу и никога не забрави обидата на Мартин О'Брайън. Тя бе най-дебелото и най-нещастното момиче на света.

Тогава се появи Девлин Дилейни и я взе под свое покровителство.

Миризмата на цвърчащ бекон извади Карълайн от унеса, тя бързо и пъргаво подреди закуската от грила в чиния, постави чинията върху подноса, на който вече бе подредила купа с овесени ядки и сок, и се запъти към спалнята. Сънената и рошава Девлин я поздрави.

Карълайн погледна със завист приятелката си, русата ѝ коса чувствено се виеше около загорелите рамене и малките добре оформени гърди, едва покрити от хубавата нощница. Да е стройна и самоуверена като Девлин, все пак две години по-малка от нея, беше тайната мечта на Карълайн. Никога не бе преставало да я учудва, че

Девлин, гадже на Деклан, се интересува от приятелство с дебелото, старомодно момиче, което представляваше тя преди. Благодарение на Девлин стигна толкова далеч и отслабна така много.

Деклан се запознал с нея на танците на ръгби клуба. Прибра се вкъщи напълно полудял по красивата блондинка, с която се сприятелил, и Карълайн слушаше възторжените му думи със завист. О, да бъде така желана от някого! Тази блондинка очевидно имаше всичко, което липсваше на Карълайн: красиво лице, хубава фигура, обаятелен характер. Тя почувства необичайна за нея неприязън към непознатото момиче. Когато Деклан доведе Девлин у тях, сърцето ѝ се сви. Тя наистина беше красива! Без съмнение беше и надменна. Та нали баща ѝ беше управител на банка и семейството ѝ живееше във Фоксрок.

Това съвсем не отговаряше на истината. Нямахме и капчица надменност у Девлин. Карълайн просто не можеше да се стеснява пред кипящото от енергия, бърливо момиче.

Денят, в който Карълайн дочу обидните забележки на Мартин, Деклан и Девлин отидоха на танци заедно. Девлин остана за през нощта и чу как Карълайн ридае, заровена във възглавницата си. Девлин успя мило, но неотстъпчиво да стигне до дъното на страданията на момичето, беше ужасена и реши, макар че Карълайн патетично и със зачервени очи се опита да се преструва, че въобще не я е грижа, да направи нещо за Карълайн Стейси и отношението на семейството ѝ към нея.

Първо убеди Карълайн да се запише в „Еlegantна линия“.

— Хайде, да го направим, Карълайн, чух някои от съученичките си да говорят добри неща за клуба, точно това ще ни помогне да се поддържаме във форма — тактично ѝ говореше Девлин.

Това бе превратната точка в живота на Карълайн. Никога няма да забрави първия си час. Облякла бе трико в синьо и розово, избрано от Девлин, в което приличаше на малко слонче, и с огромна неохота се бе качила на кантара. Почервеняла, чу как Морийн, привлекателната, добродушна тренъорка, каза учтиво, но твърдо, когато стрелката спря на деветдесет и два килограма:

— Е, Карълайн, всичко това... — тя хвана тлъстините ѝ и ги щипна леко — не е полезно за теб. Ти си интелигентно, симпатично

момиче и целият живот е пред теб. Започваме сега. Заедно можем да го направим.

Карълайн бе изпълнена с решимост, когато прие диетата „Бърза загуба“, книгата „Рецепта за успешно отслабване“ и членска карта, на която бе отбелязано отвратителното ѝ тегло — деветдесет и два килограма. Целта беше да стане петдесет и три килограма и Карълайн мрачно реши, че дори това да е единственото постижение в живота ѝ, тя ще го направи. След изпълнената с чувство за хумор, но и със здрав разум реч на Морийн — *хлябът е бомба във времето, момичета и нека да загърбим годините на безсмислено ядене и да се научим да се храним правилно отново* — дойде ред на упражненията, от които Карълайн се ужасяваше. Пухтеше, пъшкаше, навеждаше и огъваше тромавото си тяло и бе убедена, че всички гледат нея. Сърцето ѝ се свиваше от ужас все повече и повече и тя си даде дума, че вече няма да идва на упражненията. Много хора се мереха, слушаха лекцията и си тръгваха да правят упражненията у дома.

— Няма да направиш подобно нещо, Карълайн Стейси — възкликна Девлин, когато Карълайн я информира за плана си след тренировката. — Вярвай ми, Каро, никой не си и мисли за теб. Всички са прекалено заети със себе си и своите упражнения, освен това някои момичета са по-дебели от теб, така че престани с тези глупости!

Тя се убеди сама в думите на Девлин още на следващата тренировка. Беше чудесно — бе се придържала стриктно към диетата „Бърза загуба“, както ѝ бяха наредили, въпреки раздиращите я болки от глад, главоболието и постоянно къркорещия корем. Лягаше си рано, така че да не се изкушава в кухнята, и сънуваше сметанови торти, пържени картопки и домашни кифлички с много масло, мармалад и крем. Но една седмица спазва диетата и после се понесе към клуба с цели четири килограма по-лека.

Морийн бе възхитена.

— Отлично начало, Карълайн; тръгваш добре — усмихна ѝ се тя широко, когато момичето застана на кантара и гордо видя разликата в теглото.

Девлин дойде с нея.

— И аз мога да посещавам тренировките. Имам нужда от упражненията — заяви тя весело, когато приятелката ѝ срамежливо я попита дали ще ходи всяка седмица или не.

Карълайн бе доволна от отговора на по-младото момиче; много по-лесно е с компания, отколкото сама. Те изчакаха дългата опашка да се премери, слушаха остроумията на Морийн, а Карълайн разгледа останалите членове на групата — жени домакини, жени, които ходеха на работа, възрастни, млади и да, някои наистина бяха по-дебели от нея — и разбра, че Девлин ѝ е казвала истината. Всички бяха прекалено заети със собственото си отслабване или наддаване, че да гледат нея, но все пак съществуваше някакво другарство, което я топлеше и я караше да се чувства както никога досега *член от група*. Седмиците отминаваха, тя постепенно отслабваше, като ядеше правилно за първи път от много години насам, лека-полека започна да си говори с другите жени, които идваха на тренировките, заговаряше ги сама спонтанно, а не седеше срамежливо да чака някой друг да я заговори пръв. Беше чудесно и тя наистина започна да харесва седмичните занимания.

Девлин се усмихна доволно при вида и миризмата на закуската си.

— Мила! Какво угощение. Премери ли се тази сутрин? — сънливо попита Дев, като прекъсна нейните размишления.

— Два килограма по-малко! — отговори Карълайн и се въртна от удоволствие.

Обикновено беше доста сдържана, но не можеше да не се погледне в огледалото и да види новата приятна извивка на талията, стегнатите и доста по-малки гърди. Енергично се зае с упражненията, напрягаше се до краен предел. В началото още след две минути оставаше без дъх. Сега можеше да тренира час и да е само приятно запъхтяна. Стимулираха я мисли за изражението на лицето на *Онова момче* при следващата им среща, въпреки че не го бе виждала много отдавна.

Следващите шест месеца пазеше диета и тренираше, но все по-стройната ѝ фигура оставаше скрита под старите размъкнати пуловери. Девлин и Деклан, макар и все още приятели, престанаха да излизат заедно по взаимно съгласие, ала Девлин продължи да поддържа връзка с Карълайн, окуражаваше я да напредва. В замяна Карълайн помагаше на Девлин, която учеше за матура, да се справи със синус, косинус и тангенс. Беше трудно, тъй като Девлин въобще не бе впечатлена от красотата на елементарната тригонометрия.

Странно бе как се бяха сприятелили, двете бяха с твърде много различни характери и с напълно различен начин на живот. Все пак на Карълайн ѝ се струваше, че въпреки непрекъснатите излизания и много приятели, Девлин беше мъничко самотна. Тя бе едно дете в семейството си, а Карълайн поне имаше момчетата. Те не бяха от голяма полза, но все е по-добре да има някой вкъщи, когато се прибере, отколкото да няма, както често се случваше на Девлин. Майка ѝ и баща ѝ изглежда винаги бяха навън.

Понякога Карълайн оставаше да пренощува у Девлин и се бе срещала с госпожа Дилейни. Тя бе грациозна, елегантна, но на Карълайн ѝ направи впечатление, че у нея няма нищо майчинско. Не бе като нейната майка — мила, любяща и забавна. Колко приятни и весели мигове имаха Карълайн и майка ѝ по време на седмичните набези в града, които обикновено завършваха с кино и после ресторант на О'Конъл стрийт, където двете похапваха любимото ядене на Карълайн — мешана скара с пържени картофки. Девлин и майка ѝ не ходеха никъде заедно, факт, който изумяваше Карълайн, докато не се срещна с Лидия Дилейни.

Приятелството между двете момичета постепенно се задълбочи и Девлин сподели за проблемите с пиенето на Лидия. Понякога, когато положението у тях ставаше прекалено лошо, Девлин оставаше при Карълайн за ден-два, докато бурята отmine.

Карълайн обичаше Девлин да пренощува у тях. Тя винаги се стараяше да изчисти и подреди къщата идеално, пъхаше ризите на момчетата в гардеробите им, за да не се виждат, криеше многобройните учебници на баща си в раклата под дивана, а когато чуеше звънеца, бързо пръскаше освежител за въздух, за да прикрие тежката миризма от лулата на баща си, проникнала във всяко ъгълче и цепнатина. В сравнение с луксозното жилище на приятелката ѝ къщата на семейство Стейси бе функционална и бедна, но Девлин сякаш никога не го забелязваше и след време Карълайн престана да се безпокои от това.

Скоро след като се сприятелиха, Карълайн стана студентка в историко-филологическия факултет в Белфилд. Първия ден хвана автобус номер десет от О'Конъл стрийт към университета и се почувства едновременно развълнувана и уплашена. Около нея седяха други студенти, бърбореха оживено и гледаха напред към новото си

приключение. Защо не е като тях, помисли си отчаяна. Защо всяко ново приключение бе такава голяма травма за нея? Някои от момичетата в автобуса бяха дошли от различни кътчета на страната и се установяваха да живеят в непознати апартаменти и квартири. Как им завиждаше за свободолюбивия дух, за ентусиазма им да скъсат връзките, които ги дърпаха към дома. Ако тя трябваше да напусне сигурността на дома си, да отиде в непознат град и да се оправя сама, щеше да умре от страх, несъмнено.

Първите ѝ седмици в университета бяха особени и обезсърчителни. В гимназията имаше график на часовете, а тук програмата бе свободна и това бе съвсем ново приключение за нея. Заедно със стотици други зайци се чудеше дали ще успее да се справи сред обширния комплекс на Юнивърсити колидж Дъблин, където щеше да остане и да търси знанието три години.

Университетът бе известен с многобройните си студенти от различни етнически групи и националности и Карълайн седеше в ресторанта и през стъклените му стени наблюдаваше колегите си със завист, изпълнена с леко недоумение. Изненадваха я някои особени дрехи, които студентите носеха с такова чувство за неповторимост. Сигурно е чудесно, помисли тя, когато видя момиче с тъмночервени ски панталони и яркооранжева риза, да имаш такава увереност в себе си, че да носиш подобни крещящи дрехи. Гледаше оживените групички, които се събираха до таблата за обяви, и се чудеше към коя да се присъедини. Драмсъставът, както и групите по литература и история, бяха най-популярни, но тя не можеше да събере кураж и да се приближи към тях.

Дискусиите я очароваха. Представяш ли си да застанеш пред препълнен салон и да говориш свободно и убедено, по който и да е дискутиран въпрос! Това беше нейната мечта; често в претъпкания автобус към Белфилд тя си представяше как се е развихрила и изнася решаващата реч и приема с благодарност бурните ръкопляскания на публиката. Няколко пъти след лекциите отиде с колегите си да пийнат в барчето на университета. Почувства се нещастна, защото изглежда всеки познаваше някого. Музиката бе силна и неразбираема, миризмата на цигари и алкохол се пропиваше в косата и дрехите, а и сякаш не си заслужаваше да се блъска през плътно долепени тела, за да достигне до бара. На затваряне сред веселите, освободени от грижи

млади хора тръгваше слухът за купон в апартамента на еди-кой си и те се преселваха към вълнуващия, малко западнал квартал Ретмайнс. Карълайн отиде на няколко такива събирания, но мисълта да се напие или дрогира, или да легне с някое момче я ужасяваше; тя винаги седеше на тръни, не успяваше да се забавлява и най-накрая престана да посещава подобни места. Така че ходеше на лекции в огромните, безлични зали, но студентският обществен живот и лудостта я отминаваха. Понякога Девлин се отчайваше от нея.

— Честна дума, Каро! Водиш робски живот. Сутрин отиваш в колежа, цял ден часове, връщаш се да сготвиш за баща ти и момчетата, после учиш цяла нощ. Пропиляваш си младостта! — раздразнено възкликваше тя. Девлин не позволяваше ученето за матурата да ѝ попречи на нейния обществен живот.

— Ти си така различна, Дев — опитваше да се извини Карълайн. — Както и да е, татко ще припадне, ако излизам всяка вечер, освен това някой трябва да свърши домакинската работа.

— Защо точно ти? — тихо попита Девлин. Карълайн не можеше да отговори.

Към края на третата, последна година в колежа Карълайн се остави да я убедят да отиде на събиране на класа от гимназията. Фигурата ѝ вече бе съвсем слаба, почти момчешка, на малкото ѝ триъгълно лице изпъкнаха големите кафяви очи с тъмни мигли. Девлин я замъкна да подстрижат и оформят непокорната ѝ черна коса и фризьорката, една от най-скъпите в Дъблин, я разглежда дълго, внимателно, промърмори нещо подобно на *Одри Хепбърн, спускай се от завист* и тогава се впусна да я фризира.

Карълайн безмълвно наблюдаваше напълно непознатото момиче в огледалото. Наистина ли беше тя? С новата филирана прическа, която се спускаше около лицето ѝ и правеше очите да изглеждат големи, тя придоби хлапашки и все пак изискан вид. След първоначалния шок Карълайн бе изключително доволна. Девлин превърна излизането им в истински празник. Отидоха да обядват в Уестбъри. Карълайн за първи път влизаше в луксозния хотел и докато внимателни сервитьори взимаха поръчките им, тя се облегна назад на стола и въздъхна щастливо.

— Това се казва живот, Дев! Представяш ли си да мога да се чувствам така освободена всеки ден? Ще ми хареса.

— Трябва да го правиш по-често, Каро — възрази приятелката ѝ, искаше ѝ се Карълайн да стане по-самоуверена и още по-важно да придобие самочувствие за собствената си значимост като личност. На Девлин ѝ достави удоволствие да гледа как Карълайн се наслаждава на вкусните ястия. Приятелката ѝ обикновено пазаруваше на Хенри стрийт, в другия край на града, никога не се осмеляваше да отиде на юг от река Лифи, но днес Девлин бе решена, че тя трябва да се разпусне. Ето защо я заведе в скъп фризьорски салон. Прическата ѝ струваше тридесет лири, но си заслужаваше всяко пени. Сега щеше да я заведе да купят изключителен тоалет за събирането на класа.

— Защо се усмихваш? — невинно запита Карълайн.

— О, на нищо — небрежно отговори Девлин. — Хайде, изпивай си кафето и да тръгваме да ти купуваме рокля.

Тази вечер, облечена в прилепнала по тялото мека черна ангорска рокля, обточена с ярко кралско синьо по деколтето, за да не бъде толкова строга, Карълайн застана пред огледалото и се вторачи в отражението си с благоговение. Нямахте я вече дебелията, отпуснатата буца сланина отпреди три години. Вместо нея от огледалото я гледаше една дребна, стройна, елегантна, изтънчена дама. Девлин почти танцуваше из стаята от удоволствие.

— Господи, Карълайн, зашеметяваща си! Фигурата ти е толкова нежна, погледни си лицето. Бих искала да имам скули като твоите! — Тя се намръщи за миг. — Какъв срам за онзи О'Брайън Лайното, който те изостави.

— Девлин! — Карълайн винаги се шокираше от прямотата на наставничката си.

— Ами Каро, това напълно описва кретена — каза Девлин, като въобще не съжали за описанието си на момчето, което бе вързало тенекия на Карълайн през онази фатална нощ преди толкова много време. Нагласи колието изящно около красивата шия на Карълайн и продължи твърдо: — Мило момиче, ако отсега нататък те видя облечена в дрехи, различни от прилепващи по тялото ти, ще те убия! — Засмя се. — Всъщност, сладур, виж какво ще направя, за да съм сигурна, че няма да облечеш отново онези широки дънки и пуловери.

Отвори вратата на гардероба и измъкна куп от дразнещите я дрехи.

— О, почакай, Дев! Не може! Та аз нямам какво друго да обличам.

Девлин кимна сърдито.

— Е, време е да си купиш нови. Ей, богу, за какво се бъртиш тук?

Карълайн трябваше да се съгласи, въпреки че не обичаше, когато Девлин коментираше отношението на семейството ѝ към нея. Знаеше, че по свой собствен начин баща ѝ я обича и разчита на нея; той просто не си бе помислил, че дъщеря му има нужда от нови дрехи. Откакто съпругата му почина, той просто не се интересуваше от нищо, а момчетата бяха прекалено заети със собствения си живот, че да се тревожат за нея. Освен това мисълта да се откаже от верните си, стари, широки дънки и пуловери предизвикваше леко присвиване в стомаха заради неясното чувство за паника. Те криеха новата ѝ стройна фигура и тя можеше да се спотайва в тях. Все още не бе готова да изложи на показ новото си тяло. Фигурата ѝ се бе изменила значително, но момчето както винаги нямаше никаква самоувереност.

— Слушай, Дев, имам само още два месеца до завършването. Като си намеря работа, ще си купя цял нов гардероб. Става ли?

Девлин с неохота върна обратно плячката си.

— Но ще дойда с теб — предупреди я тя, докато двете слизаха надолу да кажат довиждане. Бащата на Карълайн вдигна глава над вестника и очите му леко се ококориха.

— Много си хубава. Не закъснявай прекалено — меко я предупреди той.

— Няма — увери го тя.

На Карълайн не ѝ се ходеше много на среща на випуска: тя въобще не бе популярна в училище, беше прекалено срамежлива и затворена, за да я забележи някой, а заради килограмите никога не бе спортувала с останалите или посещавала училищните танцови забави. Монахините се държаха мило с нея, след като майка ѝ почина, често я питаха как се справя и как е баща ѝ. Освен тях всичко останало в училището бе кошмар за нея и дори сега се сгърчваше от ужас при някой от спомените от училищните дни.

Едно от най-неприятните преживявания бе Денят на влюбените. Страданието да влезе в класната стая и да чуе злобния въпрос на едно ужасно момиче колко картички по случай Свети Валентин е получила беше непоносимо. Една година, отчаяна, тя си изпрати Валентинка, но

дори и тогава, в последния момент куражът я напусна и тя я остави да стои на дъното на чантата, докато траеше традиционното разпитване.

Защо отиваше сега на тази среща на класа? Защо се остави Девлин да я убеди да отиде?

— Чуй ме — бе казала приятелката ѝ. — Изглеждаш страхотно. Поеми си дълбоко дъх и влез в стаята. Кажим им, че учиш ядрена физика или нещо подобно. Накарай ги да те забележат. Лесно е!

Девлин, разбира се, нямаше никакви проблеми с подобни срещи.

Карълайн бавно се приближаваше към хотел Грешъм, където щеше да се състои тържеството, и чувстваше как цялата ѝ самоувереност се изпарява. Пеперудки, големи колкото слонове, пърхаха в корема ѝ. Напълно в неин стил ще е да припадне и да направи шоу, помисли тя с отвращение към себе си и спря да се погледне в една витрина.

— Изглеждаш добре — увери тя себе си.

Видя как един хулиган я зяпа, стисна чантичката си и забърза по О'Конъл стрийт. Слънцето започваше да залязва, мъглявите му розови отблясъци омекотяваха грубите фасади, осветени от неонов светлини по главната улица на столицата. Започваха да се образуват опашки пред театър Савой. Карълайн се почувства самотна, докато гледаше мъже и жени да се държат за ръце, да се смеят и разговарят, да се забавляват от рошавия уличен музикант, който свиреше весели мелодии. Карълайн продължи напред, пое си дълбоко дъх, изкачи стълбите и се намери в елегантното фоайе на хотел Грешъм. Атмосферата на изтънчена елегантност я успокои, гледаше как сервитьори с бели сака наливат кафе от сребърни чайници в чашки от китайски порцелан за дами, които изискано пиеха кафе. Улови отражението си в блестящо огледало и забеляза, че въпреки вътрешния ѝ хаос, изглежда спокойна и сдържана. Повдигна леко брадичка, опита да накара краката си да се задвижат и влезе в залата, където щеше да се състои празненството.

Жуженето от бурни клюки проглуши ушите ѝ, тъй като тридесет и пет жени, които не се бяха виждали три години, се опитваха да споделят всичко преживяно.

— И знаеш ли нещо друго? Беше бременна в третия месец, когато се омъжи...

— Не говориш сериозно, Валери! Та тя беше такава света вода ненапита!

Е, Вал не се бе променила, помисли си Карълайн. Все още гризе цървулите на другите. Преглътна с мъка, взе чаша вино от сервитьор, който изглеждаше отегчен, и си проправи път към другия край на стаята. Все още никой не я бе разпознал и тя бе доволна, че може само да бъде слушател.

— Не е ли кучка Памела? Представи си, да направи подобно нещо на най-добрата си приятелка. Не мога да повярвам...

Любопитството на Карълайн се възбуди! Какво бе направила Памела на Тереза? Очевидно не си говореха. Тереза беше в другия край на стаята и гърбът ѝ демонстративно бе обърнат към бившата ѝ най-добра приятелка. Карълайн се премести към прозореца, мина покрай друга групичка бърборещи млади жени.

— Я погледнете Диърдри! Виждали ли сте нещо подобно на нейната коса? Черните ѝ корени се забелязват оттук. Прилича на проститутка! А чухте ли за Нуала? Ей я там до вратата. Живее с Ейлийн. Те са лесбийки! Представете си само!

Вълна на възбуда премина при последната новина.

— Имаш предвид онзи голям сноб Ейлийн Кори? Леле, чудя се как ли го възприемат в нейните интелегентни среди!

Изблик смях последва тази хаплива забележка. Карълайн се опита да потисне усмивката си. Много добре си спомняше Ейлийн Кори. Най-превзетото момиче, което като го попитат къде живее, отговаряше хладно — *Дънбойн, интелегентна среда*. Класът доста се хилеше на думите ѝ, които съвсем не бяха оригинални, а взети от интервю с един ирландски писател. За Ейлийн беше характерно винаги да се опитва да направи впечатление. Значи Нуала и Ейлийн живееха заедно. Е, това не влизаше в работата на никого. Личният им живот си бе техен. Идеята за хомосексуалността им не дразнеше Карълайн, както другите се бяха раздразнили. Въпреки че беше стеснителна и затворена Карълайн притежаваше зрялост и толерантност, които я правеха най-безпристрастния човек.

— Чувам, че Мойра и Мишел са емигрирали. Честно, ако трябва да отида на още едно прощално тържество, ще се разплача — чу тя тих глас.

Карълайн се усмихна. Тихият глас бе на Ан Морел, едно от малкото момичета в класа, с които бе прекарвала известно време през деня в училище, но беше прекалено стеснителна, за да отиде да ѝ се обади, а очевидно никой не я разпознаваше.

Значи Мойра и Мишел емигрирали. Не беше изненадващо. Поради масовата безработица това беше единствената възможност за много млади хора, в много семейства вече имаше по някой емигрант. Дори брат ѝ Деклан бе сред хилядите кандидати за една от ценните американски визи, определени за Ирландия. Какво ще прави самата тя, ако не си намери работа... Карълайн не смееше и да си помисли. Ще трябва да получава помощи за безработна.

Глас отдясно привлече вниманието ѝ и тя почувства стария познат ужас, когато разпозна грубия, носов глас на Рут Сондърс. Рут беше глашатаят на класа, винаги в центъра на вниманието с парливото си, саркастично остроумие, което често бе настъпвало Карълайн по мазола. Рут бе злобният ѝ мъчител на всеки Свети Валентин. Доставяше ѝ саркастично удоволствие да я поставя в неловко положение и за миг на Карълайн почти ѝ се стори, че се намира пак в голямата просторна класна стая в зеления коридор на Еклис стрийт.

— Не виждам Слончето Нели, а вие? — подигравателно попита тя. — Вероятно е влязла в манастир.

Гняв обхвана Карълайн. Нещастница, стои там високомерна, със самодоволна усмивка и парадира с бременния си корем, сякаш за да каже *Ето, аз имам съпруг — вижте!* Как се осмелява да предположи, че единствената възможност на Карълайн е да се отдаде на религиозен живот; освен това какво лошо има в религиозния живот? Някои от монахините в католическото училище бяха най-удовлетворените и щастливи жени, които бе срещала. Много от тях имаха доста по-добро образование и бяха видели доста повече от живота и света, отколкото тя или Рут Сондърс някога ще успеят.

Карълайн си пое дълбоко дъх за успокоение и се обърна с лице към стария си мъчител.

— Струва ми се, че се е присмяла кука на крива бука — невъзмутимо провлече думите си тя. — Как си, Рут?

Ужасеното изумление, грозните червени петна, избили от смущение на пухкавото лице на другото момиче, бяха едно сладко отмъщение за Карълайн.

— Ти си... аз... аз имам предвид, че ти не може да си Карълайн Стейси — започна да заеква Рут.

— Уверявам те, че съм аз — небрежно отговори Карълайн.

По дяволите, все пак не е толкова лошо, помисли си тя, когато треперенето ѝ поотмина.

Получи огромно задоволство, когато успя тя да смути другото момиче и реши да пренесе и у дома психологическия си триумф. След годините на страдания се почувства така добре да постави в неловко положение своя противник. Небрежно отбеляза:

— Виждам, че си се омъжила, Рут. Кога очакваш щастливото събитие?

Малките като на свинче очички заблестяха и разкриха възторженото превъзходство на омъжена жена над стара мома. Рут се изкикоти пискливо.

— О, Питър ме завладя. Нали помниш Питър?

Карълайн кимна въздържано. Питър бе толкова тих, колкото рязка и деспотична бе Рут, нямаше никакво съмнение кой е под чехъла в този брак.

— Очаквам бебето след два месеца. А ти излизаш ли с някого?

Погледите им се срещнаха през завесата на взаимния антагонизъм.

— О, да — нехайно отговори Карълайн. — Приятелят ми Марк е в Саудитска Арабия в момента. Той е ядрен физик. Може би аз самата ще се присъединя към него по-късно. Кой знае? — Тя студено се усмихна на Рут. — Аз искам да направя собствена кариера. Мисля, че е много важно за една жена да се утвърди в своята област; ти не мислиш ли така?

— О, да — като ехо отвърна Рут, самочувствието ѝ се бе пукнало като балон.

Карълайн пресуши чашата си и я остави на близката маса. Всеки миг на болезнен глад по време на диетата ѝ си заслужаваше заради този величествен момент на наслада. Сега можеше да напусне срещата на випуска с високо вдигната глава.

— Наистина трябва да тръгвам, имам среща с един човек след малко, беше ми приятно да срещна отново старите си познати.

Карълайн помахна безгрижно и мина бавно през тълпата, осъзнаваше, че шумът бе намалял, защото другите жадно подслушват

разговора им. Тя ще бъде темата на приказките щом си тръгне, но не ѝ пукаше. Нека си говорят! Усещаше, че е компенсирала за всичките си години, когато бе дебела и нещастна. Рут ѝ завидя... завистта личеше в очите ѝ, а това бе най-сладкото нещо.

С високо вдигната глава напусна залата, мина през фоайето и излезе на О'Конъл стрийт, посрещна я благословеният хладен нощен въздух.

На главната улица на Дъблин винаги цареше атмосферата на възбуда през нощта. Двойки, щастливи да са заедно, вървяха ръка за ръка или сезираха през витрините на бижутерските магазини към блестящи годежни пръстени. Карълайн мина под часовника на Клери, традиционно място за среща на влюбените, и видя няколко души да чакат любимите си. Някои дискретно поглеждаха часовниците си, бръчици на безпокойство започваха да помрачават гримираните лица. Други се бяха вторачили немигащо в сградата пред тях, сякаш бе най-пленителната, която някога са виждали. Двама шляещи се младежи подразниха момиче, което очевидно чакаше от известно време: *Хей, госпоице, да не са ти вързали тенекия? Лош късмет!* Бузите на девойката се обагриха в яркорозово и на Карълайн ѝ дожаля за нея. Тя прекалено добре познаваше болката, когато приятелят не идва на уговорената среща. Младо момче безуспешно се опита да скрие големия букет цветя, който носеше. Изглеждаше доста притеснен. Типичен ирландец, помисли Карълайн мрачно, а тя никога не бе получавала цветя от мъж, независимо дали е типичен ирландец или не.

Приповдигнатото ѝ настроение започна да се изпарява, защото отново бе изправена пред факта, че няма мъж в живота ѝ.

Кое бе това мистериозно качество у другите момичета, което привличаше мъжете? Дори Рут със своята язвителност и очи на свинче си бе осигурила едно от знаменитите същества и парадираше с голяма златна халка на лявата ръка. С палец тя потърка меката кожа на безименния пръст, където нямаше пръстен. Понякога, за известно време, си слагаше брачната халка на майка си, за да се престори, че е омъжена жена, вдигаше пръстите си нагоре към светлината и се наслаждаваше на тежестта и усещането, която ѝ даваше. Да е сама бе най-големият ѝ кошмар в живота. Все още лепваха позорното клеймо на неомъжените жени. И какъв ужасен термин използваша хората. *Стара мома* звучеше празно и позорно. Леля ѝ и госпожа Кенинг,

съседката, все я нападаха. *И кога ще ни дадеш възможност да се откъснем от работата?* Или още по-лошо: *Излизаш ли с някого вече?* Тя сериозно обмисляше да отиде на гледачка. Девлин бе ходила и бе научила, че ще се омъжи за богаташ и ще му роди три деца. Само страхът, че може да ѝ кажат, че никога няма да се омъжи, я възпираше. *Просто си представи! Да ти кажат, че никога няма да се омъжиш.* Направо ще се удави тогава...

Потрепери от студ, когато напусна завета на О'Конъл стрийт, за да хване автобуса си на кея, бризът, пронизващ както езика на Рут, се виеше около глезените ѝ. Тя въздъхна, спря за момент да погледне към криволичещата, осветена от луната река. По моста Бат влакът на метрото лениво се виеше към Еймиънс стрийт, осветените му вагони блестяха в далечината. Надолу по реката свирката на кораб издаваше продължителни, ниски, виещи вопли и самотата прониза сърцето на Карълайн. Имаше нещо толкова меланхолично в този звук. Тръгна отново, мина покрай няколко младежи, бездушни и със стъклени погледи от лепилото, което дишаха.

— Имате ли някоя парица, госпожице?

Едно дете, на не повече от девет или десет години, протягаше ръка умолително. То беше слабо, опърпано и очевидно не добре хранено. В очите на момиченцето се виждаше поражението и приемането на съдбата и Карълайн засрамено се откъсна от собственото си униение. Тя поне имаше приличен дом, в който да се прибере, а това бе доста повече, отколкото други нещастници имаха. Даде на детето петдесет пенса, семейството ѝ вероятно щеше да си помисли, че ги е изхарчила за питиета, и продължи да върви към автобусната спирка. Точно пред нея стар скитник лежеше свит пред прага на една врата, загрубялото му, сбръчкано старо лице бе придобило чертите на безнадеждното отчаяние. Очите им се срещнаха и всеки от тях разпозна самотата на другия.

Тя бързо го отмина, но не бе направила и няколко крачки, когато пръстите ѝ напипаха петачката в джоба на сакото. Без да спре, за да размисли, се обърна назад, извървя обратно няколко крачки до мястото, където той седеше, наведе се и притисна парите в мръсната му ръка.

— Това е всичко, което имам, но ще успееш да си купиш ядене — прошепна тя, малко се страхуваше, че той бе наистина пияница. Никога през живота си Карълайн не бе говорила с човек като него.

Уморените стари очи, които имаха свое собствено достойнство, я погледнаха и старецът каза, като сливаше думите съвсем леко:

— Ти си добра девойка и аз много ти благодаря. Дано винаги да имаш покрив над главата си и някой, който да те топли.

— Благодаря. Довиждане. — Карълайн едва успя да измрънка отговора си, изправи се и продължи напред.

— Девойка с добро сърце — чу го тя да мърмори, докато ставаше и се заклатушка в посоката, откъдето тя идваше. Може би ще си купи още пиене, помисли момичето. Тъжно наблюдаваше трагичната, патетична фигура, старото палто се развяваше около глезените на скитника, докато той се загубваше по О'Конъл стрийт. Сигурно е ужасно да си бездомен, размишляваше тя, опитваше се да си представи какви обстоятелства бяха принудили възрастния мъж, чиито гърди хриптяха, да излезе на улицата. Е, тя даде на него и на просячето последните си пари и сега трябваше да отиде до вкъщи пеша. Докато вървеше по притъмнените улици и внимаваше за пияници и вероятни крадци, с неудоволствие отбеляза, че Дъблин въпреки чара си може да бъде подъл и жесток град. Преди десетина години за едно убийство или изнасилване се говореше дни наред. Сега подобни събития бяха нещо обичайно, заемаха само колонка или две във вестниците, а кражбите и джебчийството се случваха всеки ден.

С въздишка на голямо облекчение тя стигна до познатото спокойствие на собствената им порта в Марино час по-късно.

Карълайн често се чудеше, докато вървеше към автобусната спирка всеки ден, какво ли бе станало със стария скитник. Чакаше отговори на всичките си заявления за работа, но си бе намерила временно място в едно от големите заведения за бърза закуска на О'Конъл стрийт. Всеки ден, облечена в раирана престилка в кафяво и бяло, и островърха шапка, раздаваше тонове бързи закуски на забързаните и гладни жители на столицата. В началото се чувстваше изключително неловко в раираната си униформа и шапка, но постепенно прозря, че хората дори не я виждаха, докато чакаха хамбургерите и пържените си картопки, тъй като бяха погълнати от собствените си мисли и тревоги. Често се чудеше защо се бе претрепвала да учи три години, но да има каква и да е работа беше по-добре, отколкото да няма никаква и поне не бе една от хилядите, които чакаха помощта за безработни. Ще кандидатства за курс, ако не си

намери друга работа скоро, реши тя. Името ѝ беше в папките на всички бюра по труда; някой някъде трябва да има работа за отлична студентка, която знае два европейски езика.

В деня на дипломирането Карълайн бе много горда. За първи път в живота си тя чувстваше, че е постигнала нещо и докато стоеше с шапка и мантия и чакаше да получи дипломата, забеляза как баща ѝ и Девлин ѝ се усмихват широко. След това дори отиде на купон, с Девлин за опашка. Хареса ѝ до момента, в който един от колегите ѝ започна да я сваля пиянски. Тя се отдръпна отвратена и той обяви на всеослушание, че тя е истинска *фригидна Линда*.

— Не обръщай внимание на това проклето копеле — строго я инструктира Девлин. — Ако беше трезвен, нямаше и думичка да чуеш от него, лицемерен боклук.

Все пак случката накара Карълайн да бъде още по-предпазлива с мъжете.

СЕДМА ГЛАВА

Карълайн се срещна с Ричард Йейтс по една чиста случайност — или поне така си помисли след това. Беше успяла да си осигури временна работа, на мястото на момиче по майчинство, във фирма за търгове. Работеше в отдел, занимаващ се предимно с продажбата на апартаменти, но тъй като тя бе най-младата в офиса, никога не се бе включвала активно в продаването им. Една събота се обади шефът да каже, че Линда, брокер във фирмата, е болна и няма кой да я замести. Карълайн трябваше да поеме дежурството. Продаваха луксозна жилищна кооперация в северната част на града и тя трябваше да разясни детайлите на евентуалните купувачи. Ще получи комисиона за всеки продаден апартамент.

Карълайн беше развълнувана и малко уплашена от перспективата. Линда бе много по-уверена и опитна от нея, но Карълайн не искаше да затъне в администрацията на офиса завинаги и това беше шансът ѝ да получи работата за постоянно. С повечко късмет можеше да стане част от екипа, който продава апартаменти в Испания и на Канарските острови и често трябваше да лети дотам с клиенти. Това наистина бе нейният шанс.

Облече се грижливо с елегантен костюм на тънки райета в морскосиньо и бяло и прилепнала бяла блузка без деколте, после уведоми баща си и братята си, че ще трябва да си приготвят сами вечерята, и тръгна весело. Двадесет минути по-късно, извънмерно раздражена от факта, че два от редовните автобуси не идват, се върна у дома и помоли брат си да я закара до офиса. Карълайн често го бе молила да я научи да шофира, но той не искаше и да чуе. Някой ден, каза си тя, ще започне да взима частни уроци и просто ще се появи с кола пред портата и ще се наслади на удивлението на лицата им.

За щастие Деклан беше в добро настроение, така че не ѝ беше трудно да го убеди да я закара. Когато най-накрая стигна до апартамента, който трябваше да показва, но като преди това бе минала да вземе всички необходими документи от офиса, няколко души вече я чакаха и тя нямаше време да се притеснява. Някои от тях бяха

младоженци, други — възрастни двойки, които правеха планове за пенсиониране, а трети — млади способни неженени хора, които инвестираха в първо жилище. Тя даде исканата информация на всички и откри, че денят много ѝ харесва.

— Вие сте единствената досега, скъпа, която не се опитва да избегне негативната страна на живота в апартамент — ѝ каза възрастна, но очевидно заможна семейна двойка.

— Ако има нещо, което веднага ме отблъсква, това са хора, които ще си строят врата, за да те накарат да купиш — сподели една съпруга, докато мъжът ѝ смяташе наум. — Мисля, че ще купим. Не са ли великолепни?

Карълайн бе доволна от себе си. Не можеше да се сравнява с колежката си Линда по предприемчивост и опитност, но досега се бе срещнала с двадесет човека и пет изглеждаха сериозно заинтересувани.

До четири и тридесет беше изтощена, но щастлива. Всички си бяха отишли, не очакваше никакви посещения повече, но огледът на апартаментите работеше до пет, така че тя реши да си направи чаша чай.

Тъкмо бе седнала, когато влезе висок мъж със светлокестенява коса, около тридесетте. Носеше добре ушит сив делови костюм, изглеждаше доста симпатичен и Карълайн реши, че е доктор или счетоводител. Той се усмихна приятно, като разкри бели, равни зъби, и помоли с плътен, аристократичен глас:

— Искам да разгледам, ако може?

— Разбира се — учтиво отговори Карълайн и започна да прибира чашките за чай.

Той забеляза и каза небрежно:

— Моля, довършете чая си. Сигурен съм, че сте била много заета през целия следобед. Продадохте ли много?

Момичето се усмихна, триумфът заблестя в кафявите му очи.

— Три със сигурност и два може би.

Мъжът кимна мило.

— Мисля, че животът в апартамент ще се наложи. В Европа и Щатите повечето хора живеят така. — Той се усмихна отново и продължи отривисто: — Освен това не е лошо да имаш престижен адрес, нали?

— О, да — съгласи се тя; гледаше го как разглежда апартамента, подхвърля въпроси към нея и си мислеше, че е голям симпатяга. Трябва да има доста пари, ако смята да купува някой от тези. Дори едностайните са доста скъпи, размишляваше тя и дискретно го наблюдаваше.

— Значи има джакузи, басейн и осветени тенис кортове, както и пералня и асансьори до всички етажи — прочете той от брошурата. — Звучи обещаващо. Идеално за забавление на бизнес клиенти, не мислите ли?

— Да, наистина — ентузиазирано се съгласи Карълайн, искаше ѝ се да може да си позволи лукса да си купи апартамент. Тя бе обмисляла възможността да се изнесе от къщи, но досега все не успяваше да направи крачката.

Мъжът излезе на балкона с много цветя, за да види гледката към Дъблинския залив. Обърна се към Карълайн и каза замислено:

— Не мога да скрия, че предпочитам този апартамент да е в южния район.

Искрата на раздразнението се разпали у Карълайн. Честно, нелепият снобизъм, който някои хора проявяваха, като искаха да живеят на юг от река Лифи, я дразнеше — беше толкова глупаво.

— Ще платите доста повече, ако сте там — отговори тя малко рязко и допълни: — В северния район имате предимството да сте по-близо до летището и до фериботите за коли, а малко по-нагоре по пътя имате директен достъп до Източния мост, който ще ви свърже с центъра на града и южния квартал за няколко минути. От друга страна пък можете да използвате метрото.

Слава богу, че направиха новата бърза железопътна транзитна система. Беше сигурна, че тя влияе положително на някои клиенти, за да купуват в покрайнините.

— Мммм, не се бях замислял за това... — Той ѝ се усмихна очарователно. — Може ли да ми кажете името си; помогнахте ми много. Трябва да призная, че съм видял вече доста жилища, но това отговаря на нуждите ми.

Карълайн му се усмихна срамежливо в отговор.

— Името ми е Карълайн Стейси и, разбира се, аз се надявам да купите от нас. Апартаментите са хубави и се продават като топъл хляб, така че не се бавете с решението си.

— Естествено — съгласи се той любезно. — Ако може, ще го запазя временно. Най-много ми хареса мансардата в средата.

Божичко! Мансардата!, изненада се Карълайн, докато пишеше името му на плана и задраскваше апартамента с червена линия. Ричард Йейтс. Звучи добре, какво ли работи?

Сякаш прочел мислите ѝ, мъжът ѝ подаде визитка.

— В случай че поискате да се свържете с мен — небрежно обясни той.

На нея пишеше *Адвокатска кантора: Ричард Б. Йейтс и съдружници* и имаше адрес на офис на Лийзън стрийт. Значи предположението ѝ бе неправилно. Нищо чудно, че знаеше всичко за първоначалните субсидии и данъчните облекчения по ипотеките. Някъде в един вестник, в статия за най-добре платените хора в страната, бе прочела, че много адвокати печелят повече от хирурзи, счетоводители или министри, а очевидно ето го и доказателството. За толкова млад човек — тя прецени, че едва е навлязъл в тридесетте — той трябва да има много успешна адвокатска практика. Всичко в него говореше за успех и богатство: великолепно ушит костюм, скъпи кожени обувки, златен часовник и игла на вратовръзката. Не носеше халка, но пък много мъже просто не ги слагаха. Макар че ако беше женен, съпругата му непременно щеше да дойде с него. Без съмнение имаше бляскаво гадже на хоризонта.

Той ѝ направи път да излезе преди него във фоайето и маниерите му я впечатлиха силно. Благодарни ѝ още веднъж и се запъти към асансьора. Тя остана сама. Не очакваше да го види отново, но знаеше, че ще е голямо постижение да продаде някоя от мансардите.

Всъщност той наистина я купи, както купиха и трима от сигурните и един от вероятните, факт, който не остана незабелязан от шефовете ѝ. Оттогава тя често се включваше директно в продажбите, увереността и самочувствието ѝ нарастваха с всяка нова продажба, особено когато я назначиха на постоянно място три месеца по-късно.

Девлин вече също работеше и бе решила да се премести в апартамент. Настойчиво предлагаше на Карълайн да дойде с нея, казваше ѝ, че е време да се отдели самостоятелно. От думите на Девлин всичко винаги изглеждаше лесно. Но сърцето на Карълайн се свиваше от страх при мисълта да напусне дома. Не че беше особено щастлива там. Баща ѝ и братята ѝ имаха свой собствен животи бяха

доволни да я оставят да готви и чисти, въпреки че тя също работеше. Но все пак имаше някаква сигурност и всяка промяна в начина на живот ѝ изглеждаше смътно заплашителна, а не като едно голямо приключение, както бе за Девлин.

— Хайде, Каро, ще бъде много забавно — опитваше се да я ентузиазира приятелката ѝ и най-накрая я убеди.

Първият им апартамент беше истинска катастрофа и те останаха само месец там, но жилището им в Сендимаунт ги устройваше напълно, а животът с Девлин бе наистина весел. Тя имаше толкова свободен дух, действаше спонтанно, като например да скочи на метрото, да отиде на лунапарка в Брей само защото ѝ се бе приискало да хапне захарен памук. Карълайн ходеше по дискотеки и барове с Дев, въпреки че през нощта, когато танцува с момче, което през целия танц не се отдели от бирата си и ѝ каза, че прави втора обиколка на кръчмите, се зачуди има ли смисъл. Излезе на няколко срещи, но заради стеснителността ѝ беше трудно да поддържа разговора, а в края на вечерта — още по-трудно да избегне синдрома на опипващата ръка. Чудеше се дали само тя или и другите момичета изпитваха същото. Все пак можеше с известна гордост да каже на леля си, на съседката и на момчетата в офиса, че излиза с момчета. Това я караше да се чувства една от тях.

В началото момчетата в офиса възприеха сдържаността и стеснителността ѝ като високомерие, а когато започна да се справя добре с продажбите, изпитаха ревност, но постепенно тя се установи в работата си и те свикнаха с нея. Повечето от тях бяха омъжени и разговорите им се въртяха около дома, съпруга и в някои случаи бременността. Карълайн им завиждаше много, когато чуваше как *Хю винаги ми носи чаша чай сутрин* или че *Доналд ме подкрепи толкова много по време на раждането*, или *Пол и Дермо ни изненадаха с вечеря в Шелбърн. Не са ли сладки?* Защо не можеше да срещне и тя някой Доналд или Хю, или Пол, или Дермо? Наблюдаваше как тези любящи съпрузи и приятели идваха да вземат самоуверените ѝ колежки след работа и се чувстваше като външен човек на ръба на привилегирован кръг. Все повече и повече копнееше някой да се влюби и да се ожени за нея, винаги да премахне клеймото на позора, че е стара мома. Като виждаше колко много мъже се въртят около Девлин, за да я поканят на среща, Карълайн не можеше да разбере как

приятелката ѝ въобще не се интересува от брак, а пък тя, без нито един мъж в живота си, копнееше с цялото си сърце за деня, в който ще мине по алеята и ще заяви пред света: *Аз съм обичана! Аз не съм вече сама!* На Карълайн ѝ се струваше, че хората очакват тя да се омъжи. Братята и баща ѝ постоянно намекваха да свие гнездо, а леля ѝ бе смаяна от факта, че все още не носи диамант. Години по-късно тя се вглежда назад в собствената си несигурност и осъзна, че е била най-големия си враг.

Една вечер Девлин я убеди да отидат на премиера в Гейъти. Стилно облечена в хубави панталони и алена копринена блуза, която подчертаваше стройната ѝ фигура, тя съвсем не осъзнаваше, че един мъж със светлокестенява коса я наблюдава внимателно. В антракта Карълайн държеше питието си и чакаше Девлин да излезе от тоалетната. Кротко гледаше посетителите на премиерата, разпознаваше много лица на известни личности, докато те се трупяха около бара, разменяха клюки и парадираха с външния си вид. Дъблин е град с бурен обществен живот, мислеше тя. Винаги играят нещо ново в театрите или има нещо да се прави! Кой би помислил, че тя, някогашното Слонче Нели, ще седи само на няколко крачки от министри и телевизионни звезди, да не говорим за известен сценарист и за прословут автор на клюкарските рубрики, всички те си бърбеха оживено, смееха се и общуваха уверено. Лека руменина я обхвана, като мерна отражението си в огледало с позлатена рамка. Слаба! Тя бе слаба и можеше да обуе панталони номер десет без проблем. Това бе най-големият триумф в живота ѝ и тя благодареше на Бога, че ѝ изпрати Девлин, нейна приятелка и наставничка. Дев бе намерила билети за представлението. Трябвало да отидат родителите ѝ, но Лидия не се чувствала добре и Джери дал билетите на дъщеря си. *Пак пиянството!*, довери ѝ Девлин с дълбока въздишка.

— Колко ми е приятно да ви видя отново! — заговори плътен глас някъде над лявото ѝ ухо, като прекъсна бляновете ѝ.

Карълайн се стресна, погледна нагоре и видя Ричард Йейтс с протегнатата ръка да ѝ се усмихва.

— О, здравейте — промърмори тя учтиво и си помисли колко хубав изглежда в елегантния си тъмносин костюм.

Ръкостискането му бе здраво, а необикновено зелените очи, които я наблюдаваха внимателно, бяха топли и дружелюбни.

— Харесва ли ви театралното ревю? Хапливо и злободневно, а?
Карълайн се засмя.

— Радвам се, че не съм политик, скечовете са толкова резки, но се възприемат добре, нали?

— Със сигурност — съгласи се той и погледна с усмивка към кафявите ѝ очи, големи и изразителни под филираната прическа.

— Настанихте ли се в мансардата? — безгрижно попита тя.

Ричард се засмя.

— Да. Трябва да кажа, че бяхте права; не ви отне много време да продадете всичките апартаменти там. Мисля, че повечето от тях са вече обитавани.

Карълайн кимна.

— Точно така, практически ги разпродадохме само след две седмици на пазара. Жилищни блокове първокласни като този винаги ще се продават бързо, защото са предназначени за хора с много пари.

Не можеше да повярва на себе си, водеше разговор с този чаровен, красив мъж. Побъбриха небрежно още няколко минути. Той предложи да ѝ купи друго питие, но тя отказа и той не настоя повече. Карълайн забеляза висок, изискан мъж да ги наблюдава от бара, но не му обърна внимание, чак когато две ослепителни момичета излязоха от дамската тоалетна и тръгнаха право към Ричард. Мъжът се отдели от претъпкания бар и се запъти към нея и господин Йейтс.

— Ричард, мисля, че е време да заемем местата си. Момичетата са тук и съм сигурен, че скоро ще вдигнат завесата. — Гласът му бе нисък, аристократичен, но очите му бяха студени, когато погледна към Карълайн.

— Добре — каза по-младият мъж хладно, обърна се към Карълайн и мило продължи: — Ще ни извините ли? Беше ми приятно да си поговорим отново.

Тя видя как четиримата вървят през фоайето, излъчваха богатство и изтънченост, което караше хората да се обръщат и да ги поглеждат втори път.

— Господи, онова място беше претъпкано! — пристигна Девлин, останала без дъх и изпи голяма глътка от нейното питие Блек Велвит. — Ей че хубаво!

Понастоящем Девлин пиеше Блек Велвит, коктейл от хубавата, мека Гинес и шампанско. Карълайн сръбваше от не така екзотичния си

коктейл от бакарди и кола.

— Кое беше онова хубаво парче, което омайваше?

Карълайн се изчерви.

— Не го омайвах, Дев! — възрази тя.

— Еее, хайде де! — захили се приятелката ѝ.

— Не е вярно. Това е мъжът, който купи мансардата. Името му е Ричард Йеитс.

— Чувала съм и преди името — замислено каза Девлин и леко смръщи вежди. — О, да, той е адвокатът, около който се вдига много шум, нали? Занимава се и с политика. Чувала съм татко да говори за него. Видя ли с кого беше? Менди Мичъл и Дийдий О'Нийл. Те са най-скъпо платените модели в момента. Иска ми се да имах техните фигури.

Едно от хубавите качества на Девлин е, че тя въобще не е суетна, помисли развеселена Карълайн, като разглеждаше извивките на тялото на приятелката си, а те бяха точно толкова хубави, колкото и на моделите.

Присъединиха се към другите посетители, които влизаха да заемат местата си, и макар че на Карълайн ѝ хареса останалата част от вечерта, през цялото време тя усещаше присъствието на Ричард и компанията му, които седяха няколко реда пред тях.

Седмица по-късно си седеше тъжна в офиса и гледаше как дъждът неумолимо се стича от клоните на голям дъб, когато телефонът иззвъня.

— Здравейте, на телефона е Карълайн Стейси. Какво ще желаете? — изрече тя с машинална учтивост и най-добър служебен тон.

— Здравейте, Карълайн — прозвуча в ушите ѝ смътно познат глас. Плътен, обработен. Къде го беше чувала преди? — Обажда се Ричард Йеитс, вероятно съвсем сте ме забравила.

Очите ѝ се ококориха от изненада.

— Ооо! Ооо... съвсем не. Как сте? — едва успя да промълви.

— Ами аз съм добре. А вие?

— Аз също съм добре — като ехо отвърна тя, без да влага особен смисъл, чудеше се за какво, по дяволите, ѝ звъни той.

— Всъщност — отривисто започна мъжът, — имам два билета за националната концертна зала. Бернадет Грийви ще изнася рецитал.

Питах се дали бихте искали да дойдете с мен? — поспря дискретно, преди да допълни: — Разбира се, ако имате приятел, който би възразил, ще ви разбера.

Карълайн преглътна с мъка. Преглътна втори път.

— Да... Не, имам предвид, че бих искала да дойда — запъна се тя. — В момента на сцената няма никой, който да възрази.

Успя да овладее гласа си, но забеляза, че дланите ѝ са влажни от пот и бе сигурна, че се е изприщила. Добре че не може да я види! Помисли си, че открива облекчение в гласа му, когато той изрече уверено:

— Чакам с нетърпение да се срещнем. Да ви взема ли в събота вечер тогава?

— Добре — съгласи се Карълайн и му даде адреса.

Непременно трябва апартаментът да е почистен, помисли тя, докато внимателно поставяше слушалката на мястото ѝ, после с раздражение видя, че ръцете ѝ треперят. Как мечтаеше за самоувереност. Все пак кой можеше да повярва, че Ричард Йейтс наистина ѝ се е обадил? Жалко, че мина срещата на випуска. Много известен красив адвокат бе дори по-приемлив от ядрен физик!

Девлин и Меги, девойката от апартамента над тях, бяха във възторг от новината. Меги, която бе медицинска сестра, вече живееше в къщата в Сендимаунт. Когато момичетата се нанесоха, тя от самото начало ги накара да се чувстват добре дошли и бе много добра съседка. Въпреки че беше няколко години по-голяма от Карълайн и Девлин, тя беше жизнерадостна и буйна, затова не след дълго те започнаха да се събират често. Меги, висока, атлетична, сексапилна червенокоска, беше най-земният човек, който Карълайн някога бе срещала, и все пак у по-голямото момиче имаше нещо майчинско, което привличаше Карълайн. Една неделя вечер, когато Девлин бе заминала за почивните дни, Карълайн се прибра в апартамента самотна и разстроена. Беше присъствала на ежегодния помен на майка си и цялата тъга се върна отново, докато стоеше на гроба заедно с братята и баща си. Меги я срещна на стълбите, видя страданието, изписано на лицето на по-младото момиче, и я попита дали всичко е наред. Карълайн, която никога не можеше да крие емоциите си, я увери, че всичко е наред, но Меги инстинктивно се досети, че нещо я тревожи, и настоя да се качи с нея в апартамента ѝ за чаша чай. Там Карълайн избухна в плач и

накрая ѝ довери неволите си. По-голямото момиче прояви голямо съчувствие и подкрепа и през следващите месеци приятелството им се задълбочи. Освен Девлин, Меги също стана приятелка на Карълайн.

— Какво да си облека? — попита ги тя, след като се прибра от работа тази вечер.

— Ако бях на твое място — замислено каза Меги, — ще си облека къса черна рокля с тънко златно колие. Елегантно, но изискано.

— Нямам златно колие, Меги! — издаде вопъл Карълайн.

— Не се паникьосвай! — успокои я приятелката ѝ. — Можеш да вземеш нещо от моите. А какво ще кажете за това, става ли за меден месец?

Тя размаха черна, тъничка, копринена нощница и се засмя на изражението на лицата на двете ѝ приятелки.

— Мислите ли, че това ще възбуди Тери? — Тя видя, че Карълайн се изчервява и я смъмри леко: — Е, Каро, престани да се изчервяваш. Съвсем скоро и този твой Ричард ще започне да те притиска, така че по-добре да си подготвена. Всички мъже са еднакви, момичето ми, и винаги ще бъдат.

Карълайн не можеше да не завижда на Меги, която нямаше никакви сексуални задръжки и спеше с годеника си повече от година. Понякога шокираше Карълайн с искреността си. На Меги не ѝ пукаше какво мислят другите за нея. Човек или я харесваше такава, каквата е, или не я харесваше. Повечето хора не можеха да не я харесат и мъжете ѝ се струпваха като молци около пламък, привлечени от великодушния ѝ, открит характер.

Меги се завъртя с черната си нощничка и се усмихна на приятелките си.

— Трябва да тръгвам, на вечеря ще се срещна със свекървата. Дрън! Дрън! Тя ме нарича Маргарет, моля ви се! Мисля, че ще сложа истински дъблински акцент.

Рязко позвъняване на вратата помрачи лицето ѝ.

— Господи, стана ли вече време! Тери ще ме убие. Девлин, иди и го омайвай, докато се облека. Каро, от каквото и да имаш нужда за срещата си, спокойно можеш да го заемаш. Ще се видим по-късно.

С големи крачки напусна стаята, гъстата ѝ червеникава коса великолепно се развяваше след нея, Меги изглеждаше като рекламно лице на списание за здравето. Тя бе чувствена и земна, качества

напълно неподправени, от тях на Карълайн ѝ се искаше да притежава поне частица. Всичко, което искаше от живота, беше един мъж да оцени чара ѝ. Може би Ричард беше отговорът на нейните молитви. Знаеше, че свети Йоан е светец покровител на безнадеждните случаи и реши, че ще се отдаде на деветдневна молитва към него.

На другия ден, по време на обедната почивка, тя се вмъкна в катедралата и горещо се помоли светецът да ѝ помогне да си намери съпруг. За предпочитане някой толкова красив, колкото Ричард. Беше се молила седмица и някак си в огромната сводеста катедрала, винаги препълнена по обяд с молеци се хора като нея — възрастни жени от Дъблин, които мърмореха и прехвърляха молитвените си броеници, мънистата тихо се плъзваха през изморените пръсти; стари скитници, които тихичко похъркваха; мъже и жени, които просто си седяха, потънали в мислите си — Карълайн почувства, че молитвата ѝ ще бъде чута. Когато Ричард Йеитс ѝ позвъня отново, за да потвърди уговорката, тя реши, че това е предзнаменование, знак от Бога!

Докато дойде вечерта на Голямата Среца, Карълайн бе със съсипани нерви. Знаеше, че майката на Девлин понякога взема валиум и помоли приятелката си да ѝ измъкне един.

— Само този път, Дев, моля ти се. Не искам да бъда бръщолевещ идиот тази вечер, а той е толкова самоуверен.

На Девлин въобще не ѝ хареса идеята, но даде на приятелката си валиум, защото разбираше колко много означава тази среща за нея. Само да можеше да накара Карълайн да осъзнае колко привлекателна е сега, особено в сравнение с онова дебело, мълчаливо момиче от миналото. Карълайн все още ходеше на тренировките в „Еlegantна линия“, въпреки че отдавна бе достигнала идеалното тегло и бе толкова дребна, че изглеждаше почти чуплива. Ядеше много разумно, тонове салати и плодове, а когато получи диплома за идеално тегло и бе бурно аплодирана от останалите отслабващи в групата, тя реши дори още по-твърдо да запази фигурата си. А сега имаше още една причина да остане стройна. Ричард!

Когато Девлин даваше на Карълайн валиума, отново наблегна:

— Това са само патерици, Каро, ти нямаш нужда от тях.

Но Карълайн толкова много искаше да направи впечатление на тази среща, че трябваше да се отпусне. Обеща на Девлин никога повече да не иска.

Трите излязоха в центъра в събота сутрин да купят Роклята. Беше великолепен слънчев ден, Крафтън стрийт беше шумна и оживена. Прекараха няколко забавни часа, изпълнени с много смях, като пробваха и отхвърляха дузини рокли, преди да се спрат на черна, от копринено жарсе, с набрана талия и дълбоко остро деколте на гърба. Роклята беше скромна отпред и изключително секси отзад и Карълайн я хареса много. С фини черни чорапогащи, сексапилно бельо, високи лачени обувки и елегантна чантичка довършиха развихреното пазаруване, после дойде време да отидат на фризьор, преди да се забързат към къщи, за да се облече Карълайн.

Когато Каро стана готова, Меги пристигна със златна верижка и подходящи обици — изящна елегантност бе цялостният ефект.

— Много по-хубава си от онези двете бляскави момичета фотомодели — одобрително изкоментира Девлин, докато я гримираше със сенки в златисти тонове над по-тъмнокафявата основа. Гримирани, очите на приятелката ѝ изглеждаха дълбоки и много тайнствени, почти като на жена от Изтока.

Девлин се засмя.

— Жалко, че не съм мъж, почти ми се иска на мен да те завладея — отбеляза тя, като оглеждаше работата си.

— Чудя се дали ще ме целуне? А дали червилото ми ще остане по лицето му? — развълнувано мърмореше Карълайн.

Сега, съвсем готова, на нея почти ѝ се искаше да не отива. Честно, не можеше да разбере себе си. Години наред се бе молила нещо подобно да ѝ се случи, а погледнете я сега, кълбо от нерви.

— За бога, Каро, вземи валиум и се отпусни, просто остави нещата да следват своя ход — посъветва я Девлин. Понякога ѝ беше трудно да повярва, че Карълайн е две години по-голяма от нея и с диплома от колеж отгоре на това.

Половин час по-късно звънецът иззвъня пронизително. До този момент валиумът вече бе подействал и Карълайн забеляза, че безпокойството ѝ е значително притъпено. Сега се чувстваше спокойна. *Наистина!* — помисли тя. — *Тези неща са доста добри.* Почувства лекото разтреперване на очакването, когато отвори вратата и видя Ричард, много привлекателен, да държи роза и кутия шоколадови бонбони, които ѝ подаде с усмивка. Малко смутена, тя представи момичетата на Ричард, той си поговори учтиво с тях и после

тръгнаха. Може би беше прекалено чувствителна, но ѝ се стори, че Девлин не хареса Ричард. Не бъди глупава, каза си тя, докато той ѝ държеше вратата и тя се настаняваше на предната седалка на красивото му BMW.

Карълайн седеше в луксозната кола и гледаше ръцете на Ричард на волана, изрядно чисти, с перфектен маникюр. Каква разлика с мръсните нокти на някои нейни познати мъже, най-вече баща ѝ, който винаги успяваше да струпва тебеширен прах под своите нокти.

Караха спокойно и Ричард започна да говори на различни теми. Тъй като четеше вестници, слушаше новините и имаше пъргав ум, когато не бе затормозена от свенливостта, Карълайн му отговаряше свободно. Той правеше всичко възможно тя да се почувства удобно и постепенно момичето започна да се отпуска. Много ѝ хареса рециталът в концертната зала, чистотата на гласа на Бернадет Грийви, извисяващите се тонове завладяха душата ѝ, извисиха я. Тя почти не забеляза как Ричард се прозява дискретно зад програмата си, докато очите му бродеха сред публиката, за да открият познати лица.

По-късно се приобщица към някои негови познати, приятели и той я представи на областен съдия, адвокат и гинеколог с двойна фамилия, когото тя разпозна с лек шок, че е работодателят на Девлин. Гинекологът бе придружен от чаровната си и бляскава съпруга. След като побъбриха небрежно известно време, Ричард хвана ръката ѝ и я представи на известен политик. Изглежда господин Йейтс познава ужасно много хора, помисли си тя леко задъхана, докато я водеше при различни групички. Очевидно той самият беше много известен, а също и много амбициозен млад мъж. Защо, по дяволите, я бе поканил да излязат заедно? За щастие питиетата, които бяха пийнали в заведението О'Дуайърс преди концерта и неподправената ѝ наслада от рецитала, я бяха отпуснали и тя не продължи да мисли дълго по въпроса.

Снимаха ги за една от светските рубрики на вестник, а после отидоха в Каспър и Гюмбини да вечерят, където тя едва успя да хапне, защото беше толкова щастлива. Когато я закара до тях, той с лекота попита:

— Мога ли да те видя отново? Прекарах толкова приятна вечер...

Карълайн кимна, очите ѝ блестяха и той ѝ каза, че ще се обади. За нейно облекчение, все пак и разочарование, не я целуна по устните,

а взе ръката ѝ и леко я целуна по пръстите.

Карълайн стоеше почти омагьосана на стълбите, докато го гледаше как се отдалечава, и знаеше, че никога не е била толкова безкрайно щастлива. След това полетя нагоре, където Девлин я чакаше търпеливо, както тя самата често я бе чакала, за да чуе всички страхотни подробности. Девлин потупа леглото до нея и каза леко:

— Бързо! Искам да чуя всичко и не изпускай нищичко.

На другия ден изтичаха да купят вечерния вестник и там в целия ѝ блясък стоеше *Карълайн Стейси, придружена от известния орел на правосъдието Ричард Йеитс, на концерт в националната концертна зала.*

— Рут, спускай се от завист — запя си Карълайн.

Това наистина беше компенсация за всички тези ужасно измъчени, отминали години. Черно на бяло, всички да я видят: Рут, леля ѝ, съседката.

Най-най-накрая имаше приятел.

ОСМА ГЛАВА

От първата им среща нататък животът на Карълайн се промени коренно. Ричард я извеждаше редовно, понякога три или четири пъти седмично. Струваше ѝ се, че животът ѝ се е превърнал в една безкрайна въртележка от вечери, танци и светски мероприятия. Тимерманс, Бак Уейли, Леге, Сюси стрийт, Пинк Елефант... Списъкът беше безкраен. Въпреки че придоби определена повърхностна самоувереност, имаше моменти, в които коремът ѝ се свиваше и ѝ се искаше да е на километри далеч от богатския кръг, с който Ричард общува. Сега колежките завиждаха на нея при разказите ѝ къде бяха ходили предишната вечер.

Но тя и Ричард сякаш никога не оставаха сами; въпреки че Карълайн разбираше необходимостта той да поддържа много познанства заради бизнеса си, тайно копнееше да я заведе на дълга романтична разходка из Хоут или Килини, където можеха да гледат залеза и да бъдат сами, само двамата, без приятели или познати, които да им се натрапват. Тя сгълчаваше себе си при подобни мисли на неблагоприятност, защото към нея той бе винаги чаровен, носеше ѝ цветя и бонбони въпреки протестите ѝ. Все пак Карълайн се чудеше дали някога ще опознае истинския Ричард, скрития Ричард. Всичко, което виждаше, беше светският Ричард.

Той я целуна на втората им среща и макар че ѝ стана приятно, напразно чакаше сърцето ѝ да започне да бие силно и вътрешностите ѝ да се разтопят, както бе чела в много любовни романи. Никога не се случи за нейно тайно изумление. Тя нещастно се чудеше дали наистина е фригидна.

Заедно отидоха на сватбата на Меги и същата нощ, след изпиването на много чаши шампанско, тя пламенно отвърщаше на целувките му, искаше ѝ се да може да го накара той да я желае така силно, както тя него. Болезнено ѝ се искаше да докосва гърдите ѝ, но ръцете му безсилно оставаха на бедрата ѝ, очите му бяха затворени почти като за концентрация.

Въпреки че нямаше никакъв опит в секса, Карълайн инстинктивно разбираше, че не го възбужда, но беше прекалено срамежлива и несигурна относно връзката им, за да дискутира проблема с него, а той въобще не повдигна въпроса. Продължи да излиза с нея и дори я покани да се срещне с майка му; баща му беше починал още по време на неговото студентство.

През цялото им посещение Сара Йейтс пренебрегна Карълайн, съсредоточи усилията си само да критикува единствения си син, докато седяха в притъмнената официална и мрачна викторианска гостна на голямата провинциална къща. Карълайн реши, че госпожа Йейтс е студен, властен човек и сега вече можеше да разбере откъде идва сдържаността на Ричард. Макар и чаровен и учтив, той не беше експанзивен и любвеобилен към Карълайн, но на нея през по-голямата част от живота ѝ беше липсвала физическа проява на обич и затова тя не се замисли много какво очевидно не е наред в отношенията им. Понякога, тайничко, копнееше той да загуби контрол и да я люби страстно. По-късно откри, че мисли постоянно за секс и се чудеше с безпокойство дали е нормална. Дори и с Девлин не можеше да обсъди проблема, освен това Девлин беше прекалено заета с новия си шеф и започваше да се увлича страхотно по него. Всичко, което говореше, бе Колин каза това или Колин мисли, че... Карълайн намираше това за много обезпокоително наистина. Понякога Девлин бе така импулсивна, впускаше се с главата надолу, не спираше да си помисли за последствията. Можеше да изяде лудото биле. Дано предстоящата им ваканция в чужбина да я накара да забрави привлекателния женен мъж с много очарователна съпруга. Карълайн наистина се надяваше да е така. Предвиждаше бъдещи неприятности за приятелката си, ако продължава да се задълбочава в това си увлечение.

Ричард не бе доволен, когато Карълайн му каза, че ще ходи в чужбина с Девлин и две други момичета от горния етаж. Ледена маска се смъкна на лицето му, остана студен и почти груб през цялата вечер. Тя за първи път го видя в лошо настроение и това я смрази. Същата нощ, разстроена и нерешителна, тя каза на Девлин, че мисли да не заминава с тях. По-младото момиче направо побесня.

— Луда ли си, Карълайн? Защо да не трябва да отидеш и да се забавляваш, по дяволите? Кой си мисли, че е той? — Тя размаха предупредително пръст. — Не му позволявай да ти нарежда какво да

правиш, Карълайн, защото в края на краищата ще съжаляваш! За бога, поне на него му излез насреща. Знаеш, че няма да се противопоставиш на баща си и момчетата, но не прави същата грешка с Ричард или той ще се отнася с теб като с изтривалка. Честно, Каро, трябва да започнеш да отстояваш себе си, защото иначе никой друг няма да го направи!

Нещастна, Карълайн не мигна цяла нощ. Нямахше проблем за Девлин да ѝ каже да отстоява себе си, но ако този мъж реши да не се среща повече с нея, тя ще бъде пак самотна. Какво трябва да прави едно момиче?

На следващия ден Ричард ѝ звънна в офиса, нещо което рядко се случваше, и ѝ се извини за поведението си. Отдаде го на напрежението в работата, каза ѝ, че бил загубил дело в съда предишния ден. *Върви и се забавлявай. Не ми обръщай внимание* — заяви той с леко мъченически тон. Очевидно не я изпращаше с пълната си благословия.

През седмиците преди да замине на почивка я терзаеха угризения на съвестта, тъй като той се оплакваше от прекалено много работа и как не може да остави адвокатската си практика и да почива заради многобройните си дела.

— Трябва да е чудесно да можеш да тръгнеш, когато ти се прииска... едно от големите предимства да работиш за някого, а не да работиш за себе си като мен.

Карълайн нещастно се съгласи, като забрави за дългите уикенди на ръгби мачове във Франция, Шотландия и Уелс и за няколко дни в Челтънъм.

Заради Ричард и баща ѝ, който въобще не престана да мърмори, че ще трябва да пере и глади дрехите си и да си приготвя вечерите, ваканцията започваше да се превръща в бремене с всеки изминал ден. Търпеливо обясни на баща си, че ще направи допълнително яденета и ще ги сложи във фризера. Въпреки че отдавна живееше в апартамента си, от нея се очакваше да продължава да върши домакинската работа. Обикновено се връщаше два пъти седмично у дома да пере и глади дрехите на баща си, да чисти и лъска къщата. Никога не получаваше много благодарности за усилията, баща ѝ и момчетата смятаха това за нейно задължение. В края на краищата тя беше жената в семейството.

До качването им на самолета Карълайн беше кълбо от нерви. Девлин пък, докато седяха и чакаха да излетят, едва успяваше да скрие нетърпението си. За Карълайн това беше първо пътуване със самолет,

но цялото ѝ въодушевление бе убито от студената целувка на Ричард на летището. Девлин така се раздразни от поведението му, че го погледна гневно, той също я погледна гневно. Сега Девлин седеше до нея в самолета и от изражението на лицето ѝ Карълайн разбираше, че ще ѝ изнася лекция. Нойлийн и Ейлиш, спътничките им, съвсем не осъзнаваха напрежението, защото бяха погълнали няколко големи брандита за отпускане.

Карълайн улови погледа на Девлин и разбра, че приятелката ѝ няма да може да се въздържа още дълго време. Дев проявяваше известно търпение и после се развихряше. Карълайн седеше на мястото си до прозореца, напрегната и изтормозена. Двигателите забучаха и тя не можа да потисне лекото си ахване, докато Джъмбо трещеше надолу по пистата и плавно издигаше огромното си туловище над земята. Откри, че се навежда напред на седалката си, като че ли за да помогне на самолета да запази равновесие; чу Девлин да се смее зад нея.

— Отпусни се, Каро, няма да падне обратно долу.

Те се спогледаха и другото момиче продължи мило:

— Слушай, няма да те поучавам, но през следващите две седмици единственият човек, за когото ще мислиш, ще си ти самата. Разбрано?

— Разбрано — кротко отговори като ехо Карълайн.

— Виж! Ти заслужаваш тази ваканция. Ако Ричард не иска да отиде, много жалко. Имам предвид не че той не може да си го позволи. Ние ще прекараме две много щастливи и забавни седмици, започваме от днес.

Девлин се усмихна на приятелката си. С почуда Карълайн усети, че тревогите ѝ се изпаряват, почувства, че става по-спокойна и доволна с всяка миля, отдалечаваща ги от Дъблин. Атмосферата на веселие и предвкусвано удоволствие, обхванала самолета, тъй като двеста и петдесет души се подготвяха за с мъка спечелената двуседмична почивка на слънце и забавление, беше доста заразителна и за своя изненада Карълайн се включи в импровизиран концерт.

Всъщност изненада себе си няколко пъти по време на ваканцията. След първоначалната въздържаност на брега — стесняваше се в банските си — тя скоро осъзна, че всички са прекалено загрижени за собствения си тен, за да ѝ обръщат внимание,

и по настояване на Девлин махна горната част на банския и започна да се наслаждава на чувствената целувка на слънчевите лъчи върху малките си гърди с розови зърна.

Нойлийн и Ейлиш бяха истинско откритие за нея! Изглежда и най-малката задръжка отпадна, щом се приземиха на португалска земя. Разхождаха се из апартамента съвсем голи и поведението им с мъжете, които срещаша всяка нощ в дискотеките, шокираше Карълайн. Те канеха момчета да танцуват, целуваха и ги галеха съвсем открито, а понякога ги водеха в апартамента и спяха с тях в своята стая, като оставяха нея и Девлин да се опитват да пренебрегват страстните звуци от съседната спалня. Дори Девлин бе принудена да направи коментар за поведението им, но предупрежденията ѝ за СПИН и риска от заразяване бяха жизнерадостно отхвърлени.

— На почивка сме и, за бога, не започвай да играеш ролята на игуменка, Дев — твърдо нареди Нойлийн, така че Девлин не каза нищо повече.

Дев и Карълайн се запознаха с двама португалци, студенти по медицина, които през лятото заработваха пари като сервитьори за таксите си за университета, и докато Нойлийн и Ейлиш намираха някои нов всяка вечер, те бяха доволни да прекарат двете седмици с тези млади мъже.

Карълайн знаеше, че Девлин не се интересува особено много от Витор, ухажора ѝ, тъй като мислите ѝ бяха изцяло заети с нейния шеф, но самата тя намираще, че приятелят ѝ Паоло е много забавен и вълнуващо сексапилен. Той беше на двадесет и пет години, висок, добре сложен и по характер пълна противоположност на Ричард. Тъмноклафявите му очи блестяха от смях, докато правеше всичко възможно да я прелъсти. Карълайн накара Девлин да ѝ обещае да не я оставя сама с него, така че всичко правеха четиримата.

Младите мъже ги водеха в малки селца, настрани от утъпканите пътеки, където опитаха истинската португалска кухня и се срещнаха с топлотата и дружелюбието на португалците. През последната им вечер Девлин получи пристъп на гадене и Паоло помоли Карълайн да отиде с него на разходка по брега. Едновременно развълнувана и леко уплашена, тя се остави той да я убеди.

По време на почивката им Паоло я целуваше често, целувките му я оставяха задъхана, разгорещена и възбудена... такива чувства тя не

бе преживявала с Ричард. Странни и непознати желания я обземаха и ѝ се искаше да се освободи от оковите на своя срамежлив, сдържан характер и да се наслади на чувствеността на тялото си, което крещеше за страст и топлина, да дава и да получава. Онази нощ на брега тя със сигурност разбра, че не е фригидна жена. Паоло нежно и изкусно я милваше и Карълайн почувства, докато галеше загорялото, мускулесто тяло дете лежеше толкова интимно до нейното, как чувствеността ѝ се разкрива. Тя му каза, че иска да остане девствена за съпруга си и Паоло, поглеждайки я с усмихнати, изпълнени със страст очи, ѝ прошепна прелъстително:

— Има други начини, моя Карълайн. Нека да ти покажа...

Прекараха една прекрасна нощ под сияйните звезди и под луна, която бляскаше лъчисто по повърхността на морето, звукът на идващия прилив допълваше удоволствието им. Милувки и целувки, вкусване и докосване — Карълайн за първи път преживя дълбока сексуална наслада. Вътре в себе си тя знаеше, че никога няма да изпита подобно физическо удовлетворение с Ричард, който не бе чувствен мъж, но успя бързо да погребее мисълта някъде в мозъка си. Може би щеше да се наложи да прави избор в бъдеще, но сега не бе време да мисли за това. През тази последна прекрасна нощ Карълайн се отдаде на чувствеността си и спомените за Паоло щяха често да запазват здравия ѝ разум през идните години.

Целувката на Ричард за добре дошла, хладна и сдържана както винаги, не ѝ достави удоволствие и за първи път в живота си тя съзнателно излъга някого, избегна въпросите му за ваканцията, страхуваше се, че ако той някога разбере за Паоло ще скъса с нея. Сега, отново у дома, всичките ѝ страхове и задръжки бяха силни както винаги, а опасението ѝ да не остане стара мома стана още по-отчетливо, когато една сутрин младата ѝ колежка пристигна и с претенциозен жест на лявата ръка размаха диамантен пръстен, който изглеждаше особено просташки.

Господи, тя е само на осемнадесет! — мислеше нещастно Карълайн, докато пробваше пръстена и както е традицията си пожелаваше нещо. Желанието не трябваше да е свързано с мъж — в противен случай не се сбъдваше — но желание като госпожа Йеитс да бъде нейна свекърва оправяше проблема!

Малко след завръщането ѝ от ваканцията Ричард я покани да отидат в Голуей да посетят приятели за няколко дни и тя с радост се съгласи. Може би далеч от напрежението на работата той ще стане отзивчив и любящ човек. Поне поканата му показваше, че връзката взема по-сериозен обрат. Карълайн грейна от щастие. Вероятно се страхува, че ще загуби контрол и ще я шокира с желанията си, замечтано мислеше тя. Леко ще му даде да разбере, че ни най-малко няма да бъде шокирана... всъщност ще приеме с удоволствие близостта му. Сбогува се щастливо с Девлин, но веднага забеляза, че приятелката ѝ изглежда нещастна и напрегната. Напоследък Дев беше в доста лоша форма и Карълайн имаше чувството, че е свързано с Колин Кентръл-Кинг.

Ричард не се интересуваше много от Девлин. При пътуването им към Голуей Карълайн спомена, че Девлин е нещастна за нещо.

— Така ли? — хладно отговори той. — Знаеш ли, Карълайн, не ми харесва начинът, по който това момиче се разпорежда с теб. Прекалено самоуверена е, ако питаш мен.

За първи път в тяхната връзка тя отговори рязко:

— Девлин никога не се разпорежда с мен, тя е най-добрата приятелка, която едно момиче може да има. Само аз знам какво е направила за мен, така че не я критикувай пред мен!

Гласът ѝ трепереше леко, но тя го гледаше внимателно и забеляза стисването на тънките му устни.

— Много добре — произнесе той напрегнато и те продължиха пътуването в тишина, изпълнена с напрежение.

Най-накрая нейните нерви не издържах. Помоли го:

— Ричард! Моля те, не се сърди. Ще съсипем тези наши почивни дни. Имам предвид, че за първи път отиваме някъде заедно. — Тя срамежливо срещна погледа му. — Нека да опитаме да се опознаем по-добре.

Бяха спрели на една отбивка за почивка и Карълайн импулсивно се пресегна и го целуна по устата. Усети как той се напруга, почувства се отблъсната и се отдръпна. Ричард я погледна за миг с особен, почти тъжен поглед.

Протегна ръка да погали лицето ѝ и каза тихо:

— Не те заслужавам. Нали?

— О, Ричард! — промърмори тя, не знаеше какво да каже.

Той пхна ръка в горния си джоб, извади малко пакетче и ѝ го подаде.

— Какво е това? — любопитно попита момичето.

— Отвори го — отговори той с усмивка.

Очите на Карълайн се ококориха, след като махна опаковъчната хартия, отвори кутийката и видя чифт изящни сапфирени обици да лежат върху черно кадифе.

— О, Ричард! За мен ли са?

Той кимна, наведе се и я целуна по бузата.

— Надявам се да ти харесват.

— Да, харесват ми — увери го тя, но ѝ се искаше да я бе целунал по устата.

Няколко пъти през тези почивни дни тя се срещна с Чарлз Стоукс, мъжа, когото видя с Ричард онази първа вечер в театъра. Порано го бе срещала няколко пъти на обществени събирания и очевидно той беше голям и доверен приятел на Ричард.

Чарлз беше на около петдесет години, неженен, известен адвокат, и Ричард ѝ довери, че е получил много голяма помощ от него в началото на кариерата си. Той изпитваше дълбока благодарност към по-възрастния мъж и Карълайн си мислеше, че в него открива бащата, който така е липсвал в живота му след смъртта на татко му. Чарлз никога не си говореше много с нея, само обичайните светски разговори. Когато го видя в Голуей, сърцето ѝ се сви. Разбра, че по никакъв начин това няма да е прекрасна, усамотена почивка с Ричард, както се беше надявала. Можеха да си останат и в Дъблин в такъв случай. Гостуваха на приятели на Ричард, семейство, които я накараха да се чувства като у дома си и я закачаха колко хубаво е най-сетне да видят Ричард да дава вид, че ще улегне.

— Знаеш ли, Ричард никога не е излизал по-дълго време с момиче. Вероятно всички жени в Дъблин са с разбити сърца. Всеки път, когато отива някъде, е с ново момиче под ръка. Плейбойт на Западния свят не може да се сравни с Ричард!

Карълайн се засмя. Въобще не преставаше да я учудва как от всички изискани, красиви жени, с които знаеше, че Ричард е излизал, тя е най-дълго време негова приятелка. Само да можеха да прекратят физическите бариери, които изглежда съществуваха между тях. Може би тя е доста по-млада от него. В края на краищата той е на тридесет и

две, а при опита му с жените вероятно чувстваше, че се възползва от невинността ѝ. Изключително объркващо! Тя познаваше момичета на седемнадесет, които вече не бяха девствени. Само ако може да накара Ричард да разбере, че с охота ще приеме интимности с него, но тя имаше своя спалня в Голуей и те почти нямаха възможност да са заедно сами. Смутена, всяка вечер си лягаше сама, само със спомените за Паоло, който се отнасяше с нея сякаш са стари приятели.

Няколко дни след завръщането си се прибра у дома и завари Девлин да ридае безутешно. Ужасена, откри силната си и в повечето случаи толкова самоуверена приятелка да плаче и бързо я прегърна, за да я утеши.

Девлин ѝ каза за бременността и тя бе слисана. Как може Девлин, обикновено изпълнена със здрав разум, да е постъпила така глупаво? Шокирана слушаше, докато Дев ѝ разправяше за извънбрачното раждане и осиновяването и усети толкова състрадание и обич към по-младото момиче, че ѝ се искаше да седи и да я прегръща здраво. За първи път в живота някой имаше нужда от нея и това чувство я направи силна и решителна. Искаше ѝ се страхотно да отиде в Лондон с Девлин и да бъде с нея за аборта. Умът ѝ се свиваше от ужас при думата, но все пак ако Девлин смята, че това е правилното решение, тя няма да я накара да се чувства още по-виновна, като даде гласен израз на учудването си от идеята. Ако беше на мястото на Девлин, да чака бебе, дори и извънбрачно, щеше да е тайничко изпълнена с трепетна възбуда. Изгони греховната мисъл от ума си и правеше чай след чай. Те си говориха и си споделиха много неща, което никога преди не бяха правили.

Гледаше как Девлин се скрива зад вратите на летището и знаеше със сигурност, че каквото и да се случи на всяка от тях, приятелството им ще остане неразрушима връзка. Дори и Ричард не можеше да застане между нея и Девлин.

Когато приятелката ѝ позвъни, за да ѝ каже, че ще роди бебето, усети облекчение. Мисли за аборта тормозеха съзнанието ѝ. Какво презряно копеле бе Кентръл-Кинг! С безпокойство си мислеше какво би направил Ричард в същата ситуация. Не че имаше голяма опасност, тъжно помисли тя.

Заминаването на Девлин я накара да усети изключителна самота. Меги беше заминала да живее със съпруга си в Саудитска Арабия и

Карълайн откри, че е без двете си най-добри приятелки. Започна да се обръща към Ричард все повече и повече. Връзката им я караше да се чувства смътно неудовлетворена, но тя не беше достатъчно силна, за да сложи край или, по-важното, да говори за това с него. Ричард изглеждаше достатъчно щастлив от настоящите им отношения. Предполагаше, че той е доволен от изчезването на Девлин от сцената. С радост прие нарастващата ѝ емоционална зависимост от него и не след дълго Карълайн почти успя да убеди себе си, че е истински влюбена.

Една вечер, малко преди Коледа, Ричард ѝ предложи брак и тя прие, но за огромна нейна изненада вместо да е изключително щастлива, както би трябвало при постигането на амбицията на своя живот, Карълайн усети само една особена безжизненост, подобно на шампанско, оставено отворено прекалено дълго време и изветряло. Но елегантният голям брилянт на безименния пръст на лявата ръка ѝ носеше успокоение и утеха, които почти заместваха липсата на въодушевление, и докато го гледаше да блести от светлините на коледната елха, близо до която седеше с Ричард, покровителствено прегърнал я с ръка, тя си мислеше колко странно е, че сега, когато имаше всичко, за което бе мечтала, то не ѝ изглеждаше достатъчно. Винаги ли бе така в живота? Е, това си бе избрала и от нея зависеше да стане добра и любяща съпруга на Ричард.

По-късно отидоха за по едно питие в О'Дуайърс, но безумното веселие около Коледа изглежда само я депресираща. Поради някаква причина се почувства самотна, въпреки заобикалящите ги тълпи, които ги поздравяваха. Тя се извини и отиде до дамската тоалетна. Тъкмо бе затворила вратичката на кабинката, когато чу отвън два гласа. Не осъзнавайки присъствието ѝ, едната жена каза на другата:

— Какво ще кажеш за женитбата на Ричард, това копеле? Излизах с него няколко пъти, бях полудяла по него, но той все предпочиташе други жени. Какво ли има Госпожица Морал и Благоприличие, което ние не притежаваме?

Другият глас отговори сухо:

— Вероятно сметка в швейцарска банка. Знаеш ли, дадох на тази свиня толкова много работа, като го препоръчвах на доста богати клиенти. Когато наех фирмата му да се заеме с покупката ми на Дизайнер, това лайно включи абсолютно всичко в сметката, до

последното пени. Ако питаш мен, дори ми взе и повече! Желая й радост с него, свидливата стипца! Както и да е, той винаги е харесвал млади момичета да се влюбват в него. Не би могъл да издържи на зряла връзка с жена на неговата възраст. Ето защо, Илейн, тази вечер нито ти, нито аз се перчим с диамант!

Докато стоеше скрита в кабинката си, очите на Карълайн щяха да изхвъркнат при тази проява на злоба. Спомни си, че Ричард й разказа за известната бизнес дама Джойс Джордан и покупката й на великолепен нов бутик, неговата фирма се занимаваше с покупко-продажбата, но да не й даде отстъпка! Знаеше, че Ричард е предпазлив с парите си, но все пак тя му е създала доста клиенти и той би могъл да е малко по-великодушен! А коя беше тази Илейн, бивше гадже на бъдещия й съпруг? Е, той бе излизал с много жени, но забележката за зряла връзка я жегна. Чудеше се дали Ричард е спал с Илейн? Колко жалко, че нямаше куража да излезе и да ги унижи.

Карълайн изчака те да свършат и да излязат, преди да се покаже и да се върне на мястото си. Ричард бе до бара и тя се срещна с неразгадаемия поглед на Чарлз Стоукс. За да не си мисли той, че бракът може да постави ограничения на общуването му с Ричард, се наведе и каза стеснително:

— Винаги ще си добре дошъл у дома, когато се оженим.

— Благодаря — отговори той, но не я погледна в очите.

Карълайн въздъхна. Ако иска да се чумери, негов проблем. Тя нямаше да отдели Ричард и да не му позволява никога да се среща с приятелите си, за бога! Честно, това трябва да е най-щастливият ден в целия й живот. По дяволите Илейн, Джойс и Чарлз Стоукс! Палецът й тайно погали годежния пръстен. Трябва да благодари на Бога, че не е обречена да бъде стара мома завинаги. Стоеше на ръба на онзи особен, вълшебен кръг. Скоро ще бъде една от тях, истинска омъжена жена най-сетне! Карълайн пийна голяма, дълга глътка от питието си — Гинес и касис. Утре годежът им ще бъде обявен в Айриш таймс, целият свят и Рут Сондърс ще видят.

Заради бизнеса, отговори й Ричард, когато Карълайн му каза, че смята подобно съобщение за върха на превзетостта, но тя не му повярва съвсем. Е, ако това го прави щастлив... Може би ще забременее веднага. Ричард искаше син, той й бе казал, а идеята да има бебе я вълнуваше, особено след като Девлин и Меги бяха бременни.

Усмихната на мисълта си, тя седеше сред тълпата, умът ѝ бе зает с щастливи мисли за бъдещето. Госпожа Карълайн Йейтс — колко съвършено звучи!

Тя си пийна още една глътка от питието и се отпусна съвсем. Всичко ще е чудесно, каза си тя.

Наистина бе най-щастливото момиче на света.

I
ИСТОРИЯТА НА МЕГИ

ДЕВЕТА ГЛАВА

Меги Райън уби една муха с ненужна сила и уморено се отпусна на дивана, мебел, включена в апартамента, даден на Тери заедно с работата му в Саудитска Арабия. Климатикът продължаваше да не работи вече трети ден и ако Тери не оправи проблема бързо, тя ще се качи на следващия полет до Лондон. Божичко, трябваше да има поне десет хиляди инженери в тази забравена от бога дупка. Със сигурност един от тях беше способен да оправи климатика!

Струйки пот се стичаха между гърдите ѝ, влажната коса се бе слепила за врата ѝ. С въздишка на раздразнение тя отиде в банята, облицована с бели плочки, и пусна студената вода на душа. По-късно, когато дневната горещина поотмине малко, ще излезе, ще се срещне с някои други отегчени съпруги, може дори да поплува.

Животът в Саудитска Арабия бе започнал да ѝ втръсва някак си, макар че в началото бе толкова вълнуващ. Хора от всички националности живееха в комплекса, който беше голям поне колкото целия Дън Лауар. Имаше купони сутрин, обед и вечер, а в самия комплекс светският живот бе страхотен. Ако беше необвързана и със свободно сърце, имаше свободно поле за действие, писа тя на Карълайн и Девлин.

В началото ѝ хареса много, ходенията до големия пазар, гмуркането с акваланг, забавленията. Но след шест месеца вълнението и новите преживявания се поизтъркаха. Ограниченията започнаха да тежат на независимата Меги. При напускането на комплекса трябваше да облича черната аба, която я покриваше от главата до петите, не ѝ бе разрешено да шофира, защото е жена, не ѝ се разрешаваше да я вози друг мъж, освен съпруга ѝ. Саудитска Арабия беше мъжко царство; жените определено бяха втора ръка граждани. Съпругът ѝ Тери се наслаждаваше на всяка минута в кралството. А пък и горещината. Жестокото, безмилостно слънце беше толкова потискащо, колкото и религиозните закони, които понастоящем управляваха живота ѝ. Но пък парите бяха добри!

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по подутия корем и тя усети как детето вътре в нея рита енергично. Тери я уверяваше, че сигурно е момче, и тя се надяваше, заради него, да не е разочарован. Той свикна с факта, че е бременна, и за да е напълно откровена, тя самата свикна с идеята. Бебето не беше планирано. Но кога ли нещата се бяха развивали според план?

Тъй като ѝ прилошаваше по време на бременността, трябваше да престане да работи като сестра в един от най-големите медицински центрове на Риад и бе изключително отегчена. Дните сякаш безконечно се влачеха. Живееха в Риад откакто се ожениха преди осемнадесет месеца и вече бяха събрали достатъчно пари, за да купят къща и да може Тери да създаде собствена счетоводна фирма у дома. Опитът му във финансовите дела тук и в Щатите ще му помогне доста, защото възнамеряваше да специализира международни вложения.

По време на една от ваканциите си се върнаха у дома, за да започнат да уреждат нещата и да присъстват на сватбата на Карълайн. Меката ирландска мъгла, която погали лицето на Меги при пристигането им на дъблинското летище, ѝ се стори божествена и тя стоеше и вдишваше на големи дихания от свежия, вилнеещ дъблински въздух. Никога не бе била по-щастлива както при вида на мрачното мъгливо небе, закрило и най-малката следа от червената гореща топка, която ѝ бе ужасно опротивяла.

Какво не би дала, за да усети сега мека ирландска мъгла по лицето си! Дори Ню Йорк със своята влажност не я бе накарал да се чувства така. Трябва да е заради бременността. Колко различно се чувстваше сега от деня, в който сияеща мина по пътеката под ръка с Тери, готова да се изправи пред приключенския нов живот в чужбина.

Тя излезе от банята, уви се в хавлиена кърпа и отиде в спалнята. Взе сватбения албум от гардероба, изтегна се на леглото и лениво започна да обръща страниците. Гледаше порумениялото, жизнерадостно момиче от онези дни и се чудеше дали въобще е същият човек сега. Нещо в тази страна изсмукваше енергията ти и те изсушаваше. Меги се чувстваше като грозде, което се е съсухрило и е станало сбръчкана стара стафида.

Погледна към снимката на съпруга си, който с широка, глуповата усмивка на лицето режеше сватбената торта. Животът тук му подходеше. Би останал още пет години, ако му позволи, така че може

би бременността потвърди поговорката *Всяко зло за добро*. Тя със сигурност нямаше да отглежда детето си в Саудитска Арабия. Снимка на самата нея, гордо усмихната в своята девствено бяла рокля, привлече погледа ѝ. Носеше бяло, въпреки факта, че тя и Тери станаха любовници три месеца след първата им среща. Освен това Тери не беше първият ѝ мъж.

Очите ѝ се замъглиха и тя почти можа да усети миризмата на прясно окосено сено, мъжкия аромат на мускус на Джо Конуей, който доведе чувственото ѝ седемнадесетгодишно тяло до първия му прекрасен оргазъм. Беше горещ августовски ден, небето бе лазурносиньо с малки бели облачета, носени от топлия, еротичен вятър, който рошеше косата ѝ и галеше младото ѝ, загоряло, голо, възбудено тяло.

Винаги ще си спомня тези малки, носещи се по вятъра облачета, как тя лежи в мекото сено и полюлява тялото на Джо върху своето, а той диша накъсано, пот оросява стройното, мускулесто тяло, после той започва да стене от удоволствие, отново възбуден от сладострастната Меги, седем години по-малка от него. Тя в никакъв случай не беше първата му жена, знаеше това. Джо Конуей притежаваше земя, докъдето поглед стига и се считаше за най-добрата партия в областта. Но до срещата си с Меги, с нейната открита, естествена прямота, никога не бе се замислял за женитба. Той я бе виждал из селото, облечена с къси панталони и тениска, младото ѝ тяло, дълги, добре оформени крайници, стройни бедра и стегнати гърди, караха много мъже да изповядват нечистите си мисли в изповедната.

Както и да е, Меги въобще не осъзнаваше собствената си красота, така че невинност бе прибавена към трептящата чувственост. Един ден Джо я откара със своя ленд роувър до ливадите, където баща ѝ събираше сено, помогна ѝ да пренесе голямата кошница с храна и охладените бутилки бира за работниците там. Блестящите ѝ зелени очи, ясни и искрящи от добро здраве, срещнаха неговите директно, а за възрастта си тя бе удивително хладнокръвна, нямаше ги хихиканията и престорената свенливост на връстничките ѝ. Меги, от своя страна, почувства как тялото ѝ потреперва, когато Джо Конуей я погледна уверено с топли, възхитени, черни очи.

Джо Конуей беше мускулист, строен младеж в разцвета на живота си. Напомняше ѝ за силен жребец, необуздан, готов за

предизвикателства и приключения. Когато наследи огромната мандра на баща си, той напълно я модернизира, въведе нови технологии и след две години беше на път да стане най-големия фермер с мандра в областта. Това, което искаше, го получаваше, а той поиска Меги.

И тя го искаше. Уроците на монахините, предупрежденията на майка ѝ, проповедите на неделните литургии въобще не промениха мнението на Меги за секса. Тя притежаваше открита, простичка представа за секса и сексуалността. Според нея това беше най-естественото нещо на света и когато беше с Джо и усещаше топлине, възбудени трептения на тялото си, на нея ѝ се искаше още и дори на седемнадесет и за разлика от съученичките си тя съвсем не се терзаеше от каквото и да е чувство за вина.

Нещо толкова хубаво като правенето на любов не може да е греховно. Нямаше да стане лицемерка, не и като половината вярващи блюдолизци, които ходеха на литургии всеки ден, а после си прекарваха времето в клюкарство и обсъждане характерите на хората.

Бих се заклела, че младото девойче нарочно е забременяло, за да се ожени той за нея! Не е ли срамота!

Тя се омъжва за този старец само защото се страхува да не си остане така. Той кара най-малко шестдесет лазарника, а тя е прехвърлила тридесет и пет и не е картинка за гледане.

Младият Нийл Доул оправя парното на Уида Малън! Бих казала, че оправя не само парното.

Лицемерието на хората отвращаваше Меги; тя виждаше как някои личности предявяват претенции за обществено благополучие, а не заслужават и едно пени, забелязваше други, които натрупваха богатства за сметка на съседите си.

Селският кръчмар продаваше алкохол на всички, които си плащаха, независимо дали са пълнолетни или непълнолетни. Не се интересуваше, че половината от мъжете в селото много често се прибираха вкъщи обрани до шушка и че най-често жената оставаше без достатъчно пари за семейните нужди, без парите, които звънтяха в неговата каса.

Или пък докторът, който правеше повече посещения, отколкото бяха наистина необходими, и който караше пациентите си да идват в кабинета му за резултатите от тестовете, а не ги съобщаваше по

телефона. Телефонните разговори не се включваха в заплащането и медицинския картон!

Ами сержантът, който притежаваше три къщи в района, даваше ги под наем и никога не декларираше доходите си за данъци? Но, разбира се, никой не го закачаше, защото той умееше прекрасно да си затваря очите при среднощни пиянства или когато колата на някого няма платени данъци и застраховка.

И свещеникът в голямата си къща, за когото се грижеха монахините от съседния манастир, хранеше се с най-отбрани ястия и вино, можеше да си позволи почивка в чужбина, голяма луксозна кола и членство в най-добрия голф клуб — въпреки че, тя трябваше да го признае, той работеше усилено за своето охолство.

Тези почтени, страхуващи се от Бога, самодоволни членове на общината биха заклеили Меги като разпуснатата жена, ако знаеха, че няколко седмици след първата им среща тя загуби девствеността си, като с удоволствие се отдаде на Джо Конуей. Меги караше колело, наслаждаваше се на миризмата на прясно окосено сено и вдишваше дълбоко от топлия, напоен с аромата на цветя ветрец. Докато щастливо въртеше педалите на велосипеда, видя Джо да стои до ленд роувъра в края на ливадата и забърза към него. Той протегна ръце да ѝ помогне да слезе и сякаш най-естественото нещо на света беше да срещне плътните, чувствени устни, които бяха толкова близо до нейните. Тръгнаха със сплетени ръце към нова купа току-що окосено сено и на километри откъдето и да е, и в изгарящата следобедна горещина се любиха страстно и съвсем необуздано. Трябва да е било божие милосърдие, че не забременя, често си мислеше тя по-късно, но оттогава нататък каза на Джо да си носи презерватив. Меги обичаше да се люби, но не беше безотговорна.

Когато навърши осемнадесет, Джо ѝ предложи брак, ала Меги му отказа. Искаше да опознае света и се бе уморила от ограниченията на селския живот. Осигури си стажантско място в болница в Дъблин и нямаше търпение да отиде и да стане медицинска сестра. Един мъж, изпълнен с горчивина, видя как тя отхвърля живот заради който много момичета биха дали и мило, и драго. Като съпруга на най-големия износител на добитък в област Уиклоу тя щеше да общува със земевладелците на Ирландия, щеше да има годинак за Къра^[1], щеше да предприема пътувания с Конкорд до Париж, за да гледа надбягвания с

коне в Лонгчемпс, щеше да общува със семейства Смърфитс и Сенгстърс, О'Брайън и О'Райли, да пие шампанско и да яде ягоди в Епсъм.

Джо не повярва на ушите си, когато му каза, че всичко това звучи ужасно скучно и че вече е взела своето решение.

Нейните родители не ѝ говориха един месец, не можеха да повярват на отказа ѝ от такъв шанс — да се омъжи в семейството на Конуей, едно от най-богатите и най-известните на югоизток. Никой от тях не я разбра, нито един. Единственият човек, който подкрепи решението ѝ беше Мериън.

Сред изпепеляващата горещина на Саудитска Арабия Меги въздъхна дълбоко и извади стара снимка на Мериън Гилхули от края на албума си. Тъга се появи в очите ѝ, докато гледаше засмяното, русокосо, къдрокосо, синеоко момиче от снимката.

Къде ли е Мериън сега? Дали е омъжена и тя? Има ли вече деца? Ако някой беше казал на Меги, че няма да остарее заедно с най-добрата си приятелка, щеше да му каже, че е полудял. Мериън ѝ беше по-близка, отколкото една сестра би могла да ѝ бъде. С Мериън си споделяха всички тревоги на порастването. Мериън, която толкова внезапно сложи край на приятелството им, и то по все още неразбираеми за Меги причини. Дори след всички тези години Меги откри, че клати глава в недоумение.

Срещнаха се в училище, две пъпчиви, недодялани тринадесетгодишни ученички, Меги — буйна и палава, Мериън — темпераментна и общителна. Меги се захили, като си припомни първата им среща. Колко добре си спомняше как се промъкна в тоалетната, за да изпуши една цигарка. Надникна под преградните стени, но не видя нито крака с бели чорапи, нито с кафяви, груби обувки. Някои от момичетата в училище изпортваха другите.

Предната седмица се бе състояла следната драма.

— О, сестро! Сестро! От една тоалетна излиза дим. Елате бързо! Може да се е запалила.

Горката Ани Мери Уорли бе изхвърлена от кабинката, пушекът почти излизаше от ушите ѝ, хубавата ѝ, успокоителна цигара тлееше

позорно в тоалетната чиния. Очите на сестра Майрийд зад дебелиите, старомодни очила бяха две парченца леден гняв.

— Трябваше да се сетя, госпожице Уорли! — изсъска тя драматично, забрадката ѝ потрепваше от възмущение.

— Задъхвах се, сестро! — каза безочливата Уорли, която вече бе хващана в такова престъпление.

— Ще се задъхаш, преди да свърша с теб, госпожице! — възкликна сестра Майрийд зловещо и задърпа злочестата Ани Мери, която въпреки затрудненото си положение започна да се кикоти на ужасения израз на лицата на приятелките ѝ, нагоре към предния салон за интервю с директорката.

Сестра Концепта, директорка на католическото училище, нареди Ани Мери да излезе пред цялото училище и да признае ужасното си престъпление. След това трябваше една по една да скъса на малки парченца останалите си цигари. Сестра Майрийд беше във възторг от наказанието; тя обичаше да вижда как унижават другите, нейните лукави, късогледни очи не можеха да скрият изпитваното удоволствие, докато гледаше как сестра Концепта качва ученичката си нагоре по стълбите към сцената на залата.

Притихнало, цялото училище наблюдаваше как Ани Мери с любов погалва всяка възможност за грях, преди предизвикателно да я скъса на парчета. Както и да е, сестри Концепта и Майрийд не разбраха, че момичето успя да скрие две цигари в гънките на дрехата си, които изпуши пред възбудената и възхитена публика в спалните същата нощ. Училището се сдоби с нова героиня.

Меги пък нямаше желание да е герой. Не искаше сестра *Нищо Не Сполучи*, прякор, даден от непоправимата Уорли на сестра Майрийд, да я хване с цигара. Ако баща ѝ разбере, ще я убие, а сестра Майрийд първа ще му издрънка при подобно провинение. Оттук предпазливостта ѝ и проверката всички тоалетни да са празни. Тя затвори вратата на кабинката след себе си, скочи горе, сложи крака на ръба на тоалетната чиния и запали. Ооо, радост! Безшумно издиша дълга, тънка струйка дим и размаха ръце да го разсее. Тъкмо си дръпваше втори път, когато си помисли, че чува приглушено покашляне. От изненада димът влезе накриво и тя започна да пръска слюнки. Беше така сигурна, че няма никой друг в тоалетните. Сълзи се стичаха по бузите ѝ, тя кашляше и се задавяше, и се задъхваше, и

хриптеше, а в нещастieto си загуби равновесие и единият ѝ крак се потопи във влажните дълбини на керамичната тоалетна чиния. Вой на изненада проехтя през затъмнената, облицована с тъмнозелени плочки кабина на порока.

— Боже мой! Какво правиш там вътре? — дочу се смътно познат глас и русокоса глава надзърна над кабинката.

Меги си измъкна крака от тоалетната, погледна нагоре и видя Мериън Гилхули, съученичка от новия ѝ клас, да наднича надолу към нея.

— Как влезе, без да те чуя? — попита Меги.

— Аз вече си стоях тук в тоалетната — усмихна се другото момиче и си дръпна от своята собствена цигара. — Помислих, че си ледената *Нищо Не Сполучи*. Едва не умрях, Меги! — Тя видя мокрите обувка и чорап на Меги и продължи простичко: — По-добре да ти дам назаем от моите обувки и чорапи, иначе ще си имаш неприятности. Хайде.

Мериън живееше на общежитие, а Меги — не, затова с чувството за голямо приключение тя последва новата си приятелка до мистериозните спални помещения, които бяха абсолютно забранени за идващите за деня ученици.

Така се роди едно приятелство. Мериън, която живееше в Корк, но майка ѝ бе ходила в католическото училище и искаше същото и за дъщеря си, се превърна за Меги в сестрата, която ѝ бе липсвала досега. През почивните дни Мериън получаваше специално разрешение от монахините да остане в дома на приятелката си и с времето тя се превърна в дъщеря за родителите на Меги, както и самата Меги. Всеки петък вечер, освен редките случаи, когато си отиваше у дома, нахълтваше през вратата, прегръщаше майката на Меги и казваше *Здравейте, скъпи мои! Някой да иска чай?* Когато извадиха сливиците на Мериън в местната болница, първите хора, които видя до болничното легло при събуждането си, бяха родителите на Меги и те я посещаваха всеки ден и носеха шоколад, плодове и списания.

— Родителите ти са прекалено добри към мен — каза Мериън на Меги.

— Разбира се, те обичат теб, колкото и мен — засмя се Меги.

Братята ѝ също харесаха жизнерадостния, открит характер на Мериън и след известно време Меги не можеше да си спомни как е

живяла без Мериън.

Заедно изкараха училището във водовъртеж от забавни приключения, всяко споделено преживяване затягаше възела на приятелството им все по-здраво. Меги отиде да посети дома на Мериън в Корк и намери, че семейството ѝ е дружелюбно и сплотено и особено много хареса майка ѝ. Сякаш ги беше познавала цял живот, незабавно се почувства като у дома си. Меги и Мериън доверяваха една на друга проблемите и мечтите си и хората в селото свикнаха да ги виждат все заедно.

— Къде ти е половинката? — питаше госпожа Кленси, пощальонката, ако Меги отидеше в пощата сама.

Наистина точно това бе Мериън за Меги, другата ѝ половинка. Мериън бе много ентузиазизирана за любовната връзка с Джо Конуей, но разбра повече от всеки друг защо независимата Меги не иска да улегне и да се омъжи. Докато всички други реагираха с изненадано слисване на отказа на Меги да се омъжи, Мериън я подкрепи непоколебимо и настояваше Меги да се придържа към плана си за медицинска сестра.

Прекалено скоро ученичеството им приключи, но преди най-накрая да стъпят на пътя към кариерата и зрелостта, Мериън да учи в Дъблинския университет, а Меги — за медицинска сестра, решиха да си подарят ваканция в чужбина.

Напуснаха училище през юни и организираха почивката през август. Меги нямаше търпение. Въпреки че Мериън си беше вкъщи и работеше в Корк през лятото, а Меги беше в Уиклоу и работеше във фермата с баща си, те редовно си говореха по телефона и си пишеха. Мериън си намери ново гадже и ентузиазизирано бърбореше за него на Меги, която я разбираше чудесно: в края на краищата не беше ли и тя същата, когато за първи път срещна Джо.

След това Меги я сполетя леко нещастие: счупи си крака, сложиха я в гипс и подкачаше наоколо на патерици. Мериън дойде да я посети през почивните дни, но за изненада на Меги изглеждаше някак си оживена. Най-накрая каза, думите се изтъркаляха навън:

— Меги, имаш ли нещо против да не ходим на тази ваканция? Аз... аз мисля, че не е толкова добра идея с твоя счупен крак. Няма да можем да ходим на танци и подобни неща, само ще прахосаме пари, нали?

Зашеметена бе думата, която може да опише как Меги се почувства, но като поразмисли, прие, че Мериън е права. Ще прахосат пари сега, а ще имат и други възможности. Решиха вместо това да попътуват по западния бряг на Ирландия няколко дни, преди и двете да отидат в Дъблин да учат.

Мериън се върна в Корк, след като бяха направили плановете за обиколката си. Ще заминат веднага след двадесет и петата годишнина от сватбата на родителите на Меги. Мериън бе първата поканена и щеше да седи на масата на семейството. Меги очакваше с огромно нетърпение събитието. Всички приготовления вървяха; местният хотел бе резервиран и щеше да бъде страхотно тържество.

Няколко седмици по-късно, по време на един от телефонните им разговори, Мериън случайно спомена, че приятелят ѝ я е поканил да отиде с него някъде за няколко дни. Като съвпадение това беше същата седмица, в която тя и Мериън щяха да ходят в чужбина. *Но разбира се, ние ще изкараме нашата ваканция по-късно тази година.*

За миг Меги не можа да се сдържи и се зачуди дали плановете да отиде на почивка с приятеля си са били създадени преди или след провалянето на техните собствени плановете за ваканцията. Моментално изхвърли тази мисъл от ума си. Мериън беше най-добрата ѝ приятелка, най-почтения човек. Тя никога не би била толкова нечестна, че да удари на Меги текмето само защото гадже я е поканило да отидат на почивка заедно. Приятел никога не би направил подобно нещо...

Лятото отлетя, поканите за тържеството по случай годишнината бяха разпратени и Меги започна да очаква с нетърпение предстоящата ваканция. Ужасно имаше нужда от почивка и няколко дни на забавления с Мериън бяха точно това, което ѝ се искаше. Меги звънна на приятелката си да доуточнят плановете, тъй като трябваше да тръгнат в деня след тържеството на родителите ѝ.

Мериън се изненада от обаждането.

— Резервирала съм място, където да отседнем.

Винаги Меги правеше резервациите, когато ходеха някъде.

— Ооо... Ооо! — Мериън звучеше малко смутена. Попита. — За кога?

— Веднага след тържеството, разбира се. — Меги се засмя. — Изпратила съм и депозит.

Честно, Мериън можеше да е толкова разсеяна понякога.

— О, значи не си получила писмото ми? — каза Мериън и се опита въпросът ѝ да прозвучи небрежно.

— Не, все още не — весело отговори Меги. Чудесно бе да се чуе отново с Мериън.

Те побъбриха още малко, преди Мериън, винаги предпазлива с телефонните сметки, да каже със смях довиждане.

— Нямам търпение за празненството и ваканцията — информира тя майка си, която гладеше купчина ризи в голямата, уютна кухня на къщата.

Нелси Макнамара се усмихна.

— Доколкото ви познавам вас двете, ще се позабавлявате. Наистина очаквам с нетърпение да видя Мериън на тържеството. Липсва ни тук.

— Да, наистина — съгласи се Меги и прегърна леко майка си.

На другия ден пристигна писмото на Мериън, бърливо и безгрижно, в обичайния насмешлив стил на приятелката ѝ. Меги се засмя на глас няколко пъти, докато го четеше, но на последната страница Мериън ѝ казваше, че може да отиде в чужбина със сестра си и следователно ще трябва да скъсват ваканцията си с Меги. *Зная, че това няма да ти хареса, но трябва да ти го кажа, значи тук...* — пишеше тя.

Меги препрочете писмото. Не можеше да повярва на очите си. Но го имаше черно на бяло. Тя тихо се извини, стана от масата за закуска и се качи в стаята си.

Не че имаше нещо против Мериън да отиде в чужбина. Нямаше. Но вече втори път тази година приятелката ѝ объркваше планове за ваканцията и дори нямаше здрав разум да го каже направо по телефона. Това я нарани най-много. После Меги осъзна, въпреки че Мериън може би не го усещаше, че тя винаги прави и осуetyава планове.

Както когато госпожа Гилхули тръгна от Корк за Дъблин и се обади, че ще посети Мериън в училище. Мериън я увери, че ще доведе майка си на чай във фермата и Меги помогна на своята майка да опече плодов кейк, кифлички и други такива. Чакаха цял следобед, но гостите не се появиха. На следващия ден Мериън ѝ каза безгрижно, че не са имали време за това гостуване.

Друг един път компанията, с която излизаха, реши да наеме кола в Бритъс Бей за няколко дни. Щяха да ходят пет момичета. В последната минута Мериън попита дали ще имат нещо против тя да доведе настоящето си гадже.

— Бих искала всички да се запознаете с него — каза тя на приятелките си.

Меги беше слисана. Ако е така, тя можеше да покани Джо, Ани Мери можеше да покани Том, а Джули и Мишел можеха да поканят своите приятели.

Ани Мери се ядоса много, когато Меги ѝ каза за молбата на Мериън.

— За бога, не е ли типично! Всичко трябва да се направи така, че да е удобно за Гилхули. Защо, по дяволите, иска да го доведе? Ходи с него само една мижавя седмица. Той дори не познава никой от нас, освен това не трябваше ли да се отървем от тях за известно време? Можеш ли да си представиш лицето на Том, ако го поканя да дойде с тълпа момичета? Тя просто обича хората да се въртят около нея.

Другите също не бяха във възторг от идеята. Но Меги ги успокои и ги убеди да не се карат. Така че гаджето бе поканено и Мериън още веднъж постигна своето.

Тази черта в характера на приятелката си Меги недоглеждаше, защото я обичаше. В края на краищата никой не е съвършен. Но последният епизод отиваше твърде далеч. Тя мрачно взе тетрадка, седна на бюрото си и написа писмо. То беше много открито писмо, в което Меги посочваше, че не е изтривалка, в която Мериън да си бърше краката, когато ѝ е удобно. Изтъкна, че два пъти тази година Мериън прави планове да отидат заедно на ваканция и после ги разваля. Според Меги приятелите не постъпват така един към друг, особено най-добрите приятели. Приятелство означава уважение. Приятелите имат отговорности един към друг. Мериън не се бе отнесла към Меги нито с уважение, нито с отговорност. Подписа и запечата писмото. Що се отнася до нея, тя бе обърнала внимание на проблема, бе разкрила позицията си и сега само ѝ се искаше да забрави случилото се. Поне Мериън ще дойде на тържеството и ще могат да поговорят.

Три дни по-късно майка ѝ получи картичка с извинения от Мериън, в която пишеше, че няма да може да присъства на

тържеството. Нямахте друго съобщение, нямаште спомената причина и нямаште писмо за Меги. Нелси беше изумена, но не така шокирана както Меги. Момичето не можеше да повярва, че Мериън ще се отнесе към майка ѝ по такъв груб и обиден начин след всичката добрина от страна на Нелси. Със същия успех можеше да зашлеви майка ѝ по лицето.

Меги даде седмица на приятелката си, после, тъй като не получи обаждане, ѝ звънна тя в Корк. Мериън не си беше у дома, но сестра ѝ я увери, че ще предаде съобщението и ще ѝ каже да се обади.

Нямаше обаждане.

Меги не можеше да разбере. Обида, горчивина, гняв, тъга. Не знаеше какво изпитва. Това е краят, закле се тя. Никога няма да се обади отново на Мериън. Гордостта ѝ трая седмица. Не заслужава приятели, тази Мериън Гилхули. Каква гъска!

Меги не можеше да поддържа яда си. Не беше в природата ѝ да таи злоба. При мисълта за това всичко, което си спомняше, бяха хубавите им моменти заедно. Смехът! Споделените тайни. Как можеше Мериън да захвърли дългогодишно приятелство, без да се замисли? Такова нещо Меги не можеше да направи, никога не би направила.

Отново позвъни на Мериън. Ще преодолеят тази бариера в приятелството си. Бяха имали някои спънки и досега, без съмнение ще имат отново. Така е с човешките отношения. При сигнала на телефона Меги почувства да я залива огромно облекчение. Скоро всичко ще бъде наред между нея и най-добрата ѝ приятелка. Нетърпеливо зачака някой да вдигне телефона.

Самата Мериън.

— Здравей, аз съм — каза Меги спокойно.

— Ооо... здравей! — Гласът на приятелката ѝ беше хладен и сърцето на Меги се сви. Господи! Не можеше ли да направи някакво усилие?

— Защо не ми писа или позвъни? — тихо попита Меги.

После с ледено безразличие, което ясно премина по телефонната линия, Мериън каза:

— Не мислех, че има някакъв смисъл!

След всичко, което бяха преживели заедно, Мериън *не мислеше, че има някакъв смисъл!*

Меги беше така шокирана, че не знаеше какво да каже. Мълча известно време и после невярващо попита:

— Ако аз не бях звъннала, ти никога ли нямаше да се обадиш?

— Не — чу се смайващо студеният отговор.

Меги едва не падна от телефонната кабина. Тя бе позвънила от селото, за да си осигури максимално уединение. Спомняше си, че тогава си помисли *Не вярвам в това, трябва да е лош сън. Приятелите не постъпват така*. Но не беше лош сън; телефонът глътна последните й монети и се чуха пиуканията. Меги възвърна самообладанието си и каза на най-добрата си приятелка:

— Ако това искаш, Мериън, всичко добро!

В гласа ѝ нямаше гняв; тя няма да приключи приятелството им с яд. Нека Мериън да го направи, това просто не беше в стила на Меги. Тя можеше да се обърне назад с високо вдигната глава заради споделяното приятелство. Нямаше за какво да се извинява; направи крачка към сдобряване и я отхвърлиха. Нямаше нищо срамно в това.

Пиуканията свършиха.

Връзката прекъсна.

[1] Къра — равнина в Ирландия, в областта Килдеър, известна с отглеждането на състезателни коне. Всяка година там се провежда ирландското дерби. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Безброй емоции я връхлетяха. Със сигурност Мериън не говореше сериозно? Дори не се бяха скарали както си му е редът, за бога! Само няколко горчиви истини бяха написани, а какво са горчивите истини между приятели?

Очевидно достатъчни, че да сложат край на едно приятелство! Е, ако Мериън възнамеряваше да слага край на всяко свое приятелство, защото не може да приеме честните думи, Бог да ѝ е на помощ, тя никога няма да има истински приятели.

Нелси не говори много, когато Меги ѝ разказа, само прегърна нежно дъщеря си и каза:

— Вероятно когато Мериън порасне малко, тя ще разбере какво е загубила и ще се обади отново. Ако не се обади, не се обаждай и ти и ще трябва да го приемеш като част от живота.

Една самотна Меги тръгна за Дъблин да започне кариерата си на медицинска сестра. Родителите ѝ бяха абсолютно против идеята, Мериън си беше отишла и тя започваше да се чуди дали постъпва правилно. Може би трябваше да се омъжи за Джо. Докато се опитваше да освежи спартанската си стая в общежитието за медицински сестри, която щеше да бъде домът ѝ през следващите дванадесет месеца, тя се чувстваше необичайно унила. Погледна мрачно списъка с правила на гърба на вратата.

Никакви посетители в стаите. Посетителите да се приемат в салона. Стажантите да са се прибрали до единадесет вечерта. Със сигурност щурото време започва точно тогава! Едно разрешение за закъсняване седмично до два часа след полунощ. Голяма работа! Всички стаи да се поддържат чисти. Ще се осъществяват проверки два пъти седмично. Никакви бижута или гримове по време на дежурство. Господи! Беше по-лошо, отколкото в училище.

Все пак на следващата сутрин, когато надяна стажантската си униформа за първи път, Меги се почувства въодушевена и изпълнена с надежди. Да е медицинска сестра беше нещо естествено за нея. Не срещна никакви трудности с обучението си заради своята топлина и

жизнерадостност, интелигентност и бърз ум. Движеше се измежду отделенията стройна и дългокрака, кичурчета къдриви кестеняви коси бягаха от ограничението на колосаната бяла шапчица, снежнобялата униформа очертаваше гъвкавото, чувствено тяло и много мъже, пациенти и доктори се спираха и продължително се вглеждаха в нея.

Тя се сприятеляваше лесно, поддържаше връзки с Ани Мери, старата ѝ училищна приятелка, която учеше право в Дъблинския университет. Точно Ани Мери ѝ каза, че е видяла няколко пъти Мериън в кафенето. Мериън не беше споменала за Меги или караницата и Ани Мери не можеше да я разбере. *Едно нечестно, упорито, объркано момиче* — каза тя замислено, докато заедно с Меги се наслаждаваха на по чаша Гинес в заведението на Джоксър дейли.

При прибирането си за Коледа Меги не можа да изхвърли Мериън от ума си. Не ѝ ли липсваше и на нея приятелството им, както на Меги? Не можеше ли да направи крачка към сдобряване? Меги бе обидена, че Мериън въобще не се свърза с нея след онова ужасно телефонно обаждане.

Тя пишеше коледни картички, имаше много дълъг списък на приятели из цялата страна. През предходните години Мериън щеше да е най-напред в списъка. Да ѝ изпрати ли картичка? Как ще бъде приета? Не знаеше и това беше по-лошо от всичко. Срамота, че едно приятелство е превърнато в подобно нещо. Непоколебимо си взе чантичката и отиде до телефона на площадката в коридора. Знаеше, че Мериън е при леля си в Ренила, докато учи. Те бяха оставали при нея няколко пъти, когато бяха приятелки и идваха в Дъблин, така че Меги все още имаше телефонния номер. Набра цифрите и се усмихна кисело на себе си. По-трудно беше отколкото с гаджетата. Наистина се чувстваше нервна! Чу глас, стария, познат, обичан глас.

— Ало?

— Здравсти, аз съм? — каза Меги и не успя да скрие несигурността в гласа си.

— Ооо... Здравсти... — Мериън звучеше също толкова неуверена.

— Аз... въъ... Аз пишех коледни картички и просто много ми се искаше да ти пожелаая щастлива Коледа, наистина исках — избърбори тя.

— Благодаря много, Меги. Подобно — тихо отговори Мериън. — Как вървят нещата при теб?

— Ааа... знаеш как е! Зубря усилено в момента.

— Аз също — като ехо отвърна приятелката ѝ. Меги усети, че се усмихва. Побъбриха небрежно известно време, разпитваха се за семействата си. Нямаше напрежение, но не беше същото.

Най-накрая Меги каза:

— По-добре да те оставям. Всичко добро!

— И на теб — каза Мериън. — Благодаря, че се обади!

— Няма защо — топло отговори Меги, доволна, че бе направила този жест. Остави слушалката и се прибра обратно в стаята си.

Толкова хубаво бе да чуе отново гласа на Мериън. Само да можеха да се съберат и да поговорят. Меги седна на бюрото си и в очите ѝ се появи блясък. Колко е часът? Девет и тридесет. Ще успее да стигне до Ренила и да се върне до единадесет, ако побърза и си вземе такси! Е, заслужава си. Бързо прокара гребен през косата си, грабна чантичката и полетя към асансьора. За няколко минути намери такси от наредените пред болницата и бе на път за Ренила.

Моля те, господи, дано леля Елизабет да е излязла — молеше се тя на задната седалка. Леля Елизабет я нямаше. А челюстта на Мериън увисна от изненада, когато видя кой стои на прага.

— Изглеждаш така зле, както Ма Кленси с тази отворена уста. Няма ли да ме поканиш? — нехайно попита Меги.

— Ооо... разбира се... — запелтечи Мериън.

Те се вираха една в друга. Мериън изглеждаше изтощена, а Меги осъзнаваше, че и тя не изглежда много по-добре.

— Не мога да повярвам, че си тук — каза най-накрая Мериън. — След всичко, което ти сторих... трябва да ти е много трудно.

Меги въздъхна.

— Въобще не беше трудно, Мериън. Наистина ми липсваш. Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала, а аз не обичам да не разговарям. След като те чух тази вечер по телефона, просто трябваше да дойда и да те видя. Имам предвид — не можем ли поне да поговорим? Не са ли за това приятелите?

— И аз бях една приятелка — промърмори Мериън нещастно. Меги я прегърна.

— Виж, това е минало, не може ли да го забравим? За бога, Мер, слагай чайника, че трябва да се върна в общежитието до единадесет,

така че ще се наложи да тръгна скоро, не мога да си позволя още едно такси, ще хващам автобуса.

Пиха чай, размениха клюки и се уговориха да се срещнат след Коледа, за да обсъдят нещата. Беше посещение доста набързо, но когато Меги си тръгна, тя прегърна приятелката си.

— Наистина се радвам, че дойдох — щастливо каза тя. — Ще се видим след Коледа.

Прегръдката на Мериън не беше така възторжена, но Меги отказа да мисли за това, докато не пристигна едно писмо на прага ѝ в първите дни на новата година, в което пишеше, че Мериън е премислила въпроса и смята, че отношенията вече не могат да са същите между тях. С почти театрална нотка пишеше: *Ще ми липсват забавленията и бърбенето; когато мислиш за мен, спомняй си за добрите времена. Нека не се нараняваме повече, отколкото вече сме се наранили!* Колко типично за Мериън, мелодраматична до последно. Не можеше да вдигне скандал както всеки нормален човек. Не! Тя трябваше да приключи приятелството!

— Вреди на себе си от желание да те ядоса — каза Ани Мери, когато чу последното. После продължи твърдо: — Виж, Меги, тя не го заслужава. Не си губи времето да се тревожиш. Аз я съжалявам. Очевидно е незряла, вероятно от типа хора, които никога не порастват. Забрави я!

Мериън никога повече не се обади на Меги. Меги преодоля обидата, тъгата и раздразнението от такава ненужна загуба на приятелство, но никога не забрави Мериън Гилхули. Хвърли се в учението си, стана първенец на класа първата година, и се премести в апартамент! Животът в общежитието бе изпълнен с толкова много ограничения, че тя се закле щом веднъж завърши първата година да се изнесе. Може да е по-скъпо, но поне ще има своята независимост. Господи! Отнасяха се с тях като към деца. Всяка вечер член на ръководството на общежитието отваряше вратата на всяка спалня и проверяваше дали са се прибрали. Меги се топеше от яд. Това е нахлуване в уединението на човека, тя никога не свикна с него. Авторитарният режим, упражняван от болничното ръководство, ядосваше медицинските сестри стажантки. Залата на студентите се превръщаше във форум за оплаквания и дискусии.

— За бога! Аз съм на възраст, когато съгласието ми е валидно пред закона, мога да гласувам. Зная как се действа при спешни случаи. Какво, по дяволите, значение има, че чорапогащите ми не са подходящия цвят? Дали цветът на чорапогащите ми ще повлияе на някой със сърдечна недостатъчност? — ядно говореше Барбара Рейд, докато разказваше на другите как е била извикана при старшата сестра, защото цветът на чорапогащите ѝ не подходдал на униформата.

— Мисля, че това е нещо типично ирландско — замислено допълни друга млада медицинска сестра. — Моята сестра работи в библиотека и отговорничката я питала дали ако получи директна заповед, ще се подчини. Пред вратата има опашка, но нея само това я тревожи! Те са обзети единствено от мисълта за власт в тази страна. Не се отнасят към теб като към възрастен. Вземете например референдума за разводите. Църквата ни заповядва да гласуваме с *не*. За бога, аз съм католичка, зная, че не мога да се разведе, но защо, по дяволите, трябва да лишавам някой друг от правото да се разведе само заради моите убеждения? Ако те водят като овца, това не говори добре за зрелостта на личността.

— Хайде, хайде — възбудено заговориха другите.

Меги се усмихна на Барбара.

— Е, не зная за теб, но аз съм жадна. Хей, овчици! Някой да иска да дойде с мен да пийнем по чаша Гинес?

Енергичността на Меги беше неизчерпаема и след неколкочасово дежурство в отделенията се нуждаеше само от освежаващ душ, преди да се впусне в нощния живот на Дъблин заедно с приятелите си. На нея Дъблин ѝ доставяше огромно удоволствие, особено след улегналия живот у дома, който само от време на време бе оживен от някоя и друга драма, както когато козелът на Дон Джоу О'Махони си направи ексцентричен пир с най-хубавия чифт кюлоти на Мери Елън Флеърти и Мери Елън го застреля, козела, не нещо друго! Вдигна се голяма врява; селото бе възбудено седмици наред.

В началото на втората учебна година Меги се премести в малко апартаментче. Удоволствието да е сама господар на себе си бе откритие за нея. Какво блаженство да не трябва да мие чиниите след вечеря, ако не ѝ се иска. Тя седеше, гледаше мръсните чинии и решаваше, че е прекалено изморена да ги мие тази вечер. Двадесет

минути по-късно излизаше и отиваше да слуша балади в кръчмата Слетъри на Кепъл стрийт, любимото ѝ убежище. Тя страхотно харесваше привлекателната, задимена, дружеска атмосфера, където заедно с приятелите си можеше да се присъедини към пеенето на вълнуващи балади, разкази за миналото и настоящето на Ирландия, докато прегракне и гърлото ѝ пресъхне.

Големи глътки от богатата, пенлива Гинес се плъзваха надолу в гърлото, за да възобновят гласовите струни за следващата сесия. След затваряне обикновено ги обземаше вълчи глад и те тръгваха да се шляят по Бегът стрийт, за да погълнат по някой от великолепните кебапи на Ишмаил — хрупкава питка, препълнена с божествен сос и вкусни шишчета. Подковани вече за танците, те хукваха по нощните клубове, за да подскачат до малките часове на деня. Меги изживяваше живота си пълноценно, готова да забрани спомени за смърт и болести, които постоянно ѝ напомняха, че животът е кратък и човек го живее само веднъж.

Тя много хареса градския живот, но не забрави напълно и Уиклоу. След трудна, изтощителна, изнурителна съботна нощ в Бърза помощ Меги беше повече от готова за една голяма доза спокойствие и свеж провинциален въздух. Съботните нощи в Бърза помощ ужасяваха всички — и доктори, и сестри. Пияниците, наркоманите, скандалджиите, счупените кости, кървенето, повръщането, виковете и беснеенето пристигаха след затварянето на кръчмите, а Меги и колегите ѝ се опитваха да се погрижат за истинските спешни случаи, сърдечните удари, жертвите на автомобилни катастрофи, смутените, объркани роднини. Беше виждала всякакви случаи, но така и не можа да свикне с тях.

Веднъж, когато тъкмо бе дръпнала белия чаршаф над млад мъж, починал в ръцете ѝ в резултат на катастрофа с мотори, един сприхав, свадлив дребен мъж, който си бе счупил китката, докато халосвал жена си, ѝ се озъби сърдито: *Требва ли да умрем тука, преди да ми обърнат внимание?* Меги тъкмо се приготвяше да звъни долу в моргата.

Червена мъгла затанцува пред погледа ѝ и за първи път в своята практика тя си изпусна нервите. С очи огън се обърна към него и изрече с тих глас, който беше дори още по-заплашителен от викането:

— Ако не си затвориш голямата уста, ти, дребен побойник, ще направя така, че да умреш с рев без свещеник!

Три часа по-късно, въпреки че все още не беше прегледан, не се чуваше и звук от него.

Меги обичаше професията си. Но имаше не само кръв, черва и травми, а хора като този мъж и моменти като този миг, когато се питаше защо не се бе омъжила за Джо Конуей.

Почти две години след квалифицирането жестоки съкращения в здравеопазването и загубата на осемдесет легла в болницата, където работеше, я оставиха без работа.

Без особено желание, тъй като изборът не беше неин, тя се присъедини към емиграционната вълна и отиде да стане медицинска сестра в Ню Йорк. Пет момичета от нейния клас бяха заминали и си бяха намерили работа лесно. Навсякъде по света се търсеха ирландски медицински сестри и въпреки че Меги беше решила, че ще пътува по света, да трябва да го направи заради съкращенията, я накара да усети горчив вкус в устата си. Всичките години на обучение и усилна работа не значеха нищо за политиците, както и протестните митинги до Дойл^[1], където хиляди здравни работници и синдикални членове демонстрираха гнева и отвращението си.

Меги и приятелите ѝ се намериха на тръгналия към чужбина самолет от Шенън и най-тъжното беше, че те бяха късметливите. Поне имаха работа, за която да отиват, и зелена карта, по-ценна от златния прах за всеки, който желаше да работи в Щатите.

[1] Дойл — долната камара на парламента в Република Ирландия — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки всичко Меги свикна с Ню Йорк и се радваше на лудешкия темп на живот в града, който никога не спи. Тя хареса и светлините, и шума, и движението. Караха я да се чувства възхитително жива и част от стремителния, туптящ пулс на града. Имаше толкова много неща да се правят и толкова много места да се видят.

В началото живееше в общежитието към болницата, където работеше, а колко различен бе животът от организираната система, с която бе свикнала вкъщи. Нямахме такова нещо като да се записваш на влизане и на излизане. Никой не бляскаше с фенерче в стаята ти да види там ли си или не. Приятели, приятелки, роднини можеха да остават през нощта — накратко отнасяха се с хората като със зрели възрастни и независимият дух на Меги избуя от такова отношение. Работата в отделенията беше предимно по групи. Докторите и консултантите се отнасяха с медицинските сестри като с равни, а приносът на сестрите се считаше за толкова важен, колкото и на докторите. Животът на медицинска сестра в „Сити дженеръл“ беше предизвикателен, благодарен и изтощителен. Меги считаше, че съботните нощи в Бърза помощ в Дъблин бяха зле, но необикновено голямата вълна на травми, с които се сблъска през първата нощ със спешни случаи в Ню Йорк, беше невероятна. Самоубийства, потенциални самоубийства, полудели морфинисти, наркомани с див поглед, болни от СПИН, жертви на престъпници, нямаше край. Силите й бяха опънати до краен предел, но тя се справи и на другата сутрин си легна грохнала, но въодушевена.

След два месеца в района Мъри Хил в Източен Манхатън си взе малък апартамент в обновена сграда, даван под наем от медицинска сестра, която отиваше да работи една година в Калифорния. Беше добре според предлаганите в Ню Йорк жилища. Имаше малка, отделна кухня, отделна баня и мъничка като кутийка ниша за трапезария. Имаше изглед към река Ийст Ривър и тунела Куинс Мидтаун танъл, Меги седеше вечер на големия плетен стол и гледаше безкрайната

върволица коли, които се виеха към тъмната дупка, вход на тунела, на път за Куинс и луксозните квартали на Лонг Айленд^[1]. Тя обичаше да слуша воя на корабните сирени и тътена на двигателите на различните речни кораби, които бълваха пара нагоре-надолу по тъмната река. Наемът беше висок, но Меги смяташе, че си заслужава да се измъкне от лудешкото обкръжение на болницата. Харесваше общежитието, но да живее там означаваше никога да не се откъсва от болницата. Сега поне имаше свой апартамент, можеше да отдели служебния от личния си живот и въпреки че харесваше работата си, винаги бе много доволна след приключването на деня да вземе метрото или автобуса или, ако не е много изморена, да се разходи до жилището си с изглед към реката. То беше удобно, приятно боядисано в пастелно розово и синьо, а най-важното имаше климатик. Освен това сградата имаше вътрешна видеосистема, което от гледна точка на безопасността бе чудесно, тъй като броят на престъпленията в Ню Йорк ставаше зашеметяващ. Меги не виждаше много другите хора в блока. Мъжът в отсрещния апартамент излизаше и се връщаше в най-странни часове; вероятно работи на смени, реши тя. Момичето в апартамента до нея, Джесика, работеше в рекламна агенция на Медисън авеню и винаги я поздравяваше.

Не след дълго Меги започна да се ориентира добре. Беше почти невъзможно да се загубиш в Манхатън, а щом веднъж опозна пътната мрежа, нямаше никакви проблеми. Улиците вървяха от север на юг, прочутото Пето авеню беше разделната линия между Източен и Западен Манхатън и всички улици и булеварди се пресичаха на прави ъгли. Освен това не беше далеч от сградата на ООН; след като тя попаднеш в ползрението ѝ, значи не бе далеч от къщи.

Реши, че ще изследва всяка частица от града. Но първо трябваше да разучи собствения си район. Откри, че само няколко пресечки понагоре, в сградата на ООН могат да се получат безплатни билети за общото събрание и може да се обядва в определени часове в ресторанта на делегатите, който бе с изглед към великолепни градини и Ийст ривър. Тя неведнъж се отдаваше на това удоволствие.

Докато живееше в Ню Йорк, храната придоби съвсем ново значение за Меги. Ако не изразходваше толкова много енергия в отделенията, тя наистина щеше да се върне като една много дебела дама. Опитва от всичко; хотдог, понички с шоколадова глазура, ягодов

кейк, яйчени рулца, патица с шамфъстък, говеждо сукияки^[2], южняшко пържено пиле, пай от тиква. Всеки ден нова наслада!

Източна петдесет и девета улица беше отправната ѝ точка. В свободните дни напускаше апартамента, вървеше няколко пресечки до Петдесет и девета и тръгваше оттам. Понякога просто се разхождаше по нея, докато стигне до Сентръл парк или пък вървеше до Трето авеню, Лексингтън, парка или Пето авеню, определяше си един район и го изучаваше, минаваше от долната източна страна до горната западна, накъдето я отведеше настроението ѝ. Обичаше да се скита по Медисън авеню, покрай известните Максим и Шестдесет и първа, нагоре по Шестдесет и втора улица и зяпаше витрините на луксозните бутици, пълни с дрехи на Джорджо Армани, Валентино и други първокласни модни дизайнери, за които само бе чела досега. Гледаше богатите, спокойни купувачи, които се шляеха нагоре от едната страна и надолу по другата, понякога следвани от шофьори с лимузини, чиито купета преливаха от дузини нови покупки.

Веднъж, точно пред Сакс на Пето авеню, наистина видя Джаки Онасис, зашеметяващо елегантна в сив костюм Барбъри, очите ѝ скрити зад големи тъмни очила. Меги опита да не се зазяпва. Спомняше си посещението на президента Кенеди в Ирландия; въпреки че беше още малка по онова време, все още помнеше онзи ужасен ноемврийски ден, когато майка ѝ, ридаеща, ѝ съобщи за смъртта му в Далас. Шокирана, че вижда майка си да плаче, Меги се изплаши много.

— Ще дойде ли лошият човек да застреля и нас? — с безпокойство попита тя, сърцето ѝ започваше да бие силно.

— Ааа, не, скъпа, но кажи една молитва за душата на Джон Ф. Кенеди и за горките му съпруга и дечица — отговори майка ѝ и взе молитвената броеница.

Сега, докато наблюдаваше тази прочута жена на живо, си спомни колко очарована бе като дете от голямата книга за живота и смъртта на Президента, която имаха у дома в Уиклоу. Често при дъждовно време Меги седеше свита в големия фотьойл пред бумтящия огън и обръщаше бавно страниците, а малкото ѝ куче Недсер кротко похъркваше до краката ѝ. Сега си спомни тези дни и носталгията леко я жегна. Можеше да усети меката козинка на Недсер между пръстите си, можеше да чуе тихото, леко потропване на дъжда в стъклото на

прозореца и да усети силния, остър аромат на борови дърва, които пращяха и пукаха в пламъците на огъня. Колко хубаво би било само още веднъж да е отново малко момиченце и да прелиства голямата черна книга със снимки на лъчезарната Джаки като Първа дама. Сега тя притежаваше огромно достойнство и Меги, осъзнавайки втрещването си в нея, сгълча себе си за лошите обноски.

В неделните следобеди обикаляше с приятели антикварните магазини в Гринуидж, поглъщаше уникалното обкръжение, което бе едно от най-вълнуващите места в Ню Йорк. Те сядаха отвън пред О'Хенри на ъгъла на Четвърта западна улица и Авенюто на Америките, пиеха бира, ядяха печени миди, подправени с чесън, и гледаха света, минаващ покрай тях. Всичко беше толкова ново, толкова вълнуващо, толкова различно от вкъщи.

Сандра и Дженифър, две от петте момичета, дошли в Америка, се преместиха в Лос Анджелис и често се опитваха да убедят Меги да отиде при тях на западния бряг и макар че тя обичаше да прекара няколко дни там, предпочиташе Ню Йорк. Ел Ей, въпреки своята спокойна атмосфера, не бе особено привлекателен за Меги, животът там ѝ изглеждаше почти нереален.

А въпросът с наркотиците беше нещо друго. Беше ходила на купони, където кокаинът и други треви бяха съвсем свободно на разположение и да се ползват беше нещо съвсем обичайно, както пиенето на вино. Тя знаеше, че Сандра често смърка кокаин. Дженифър каза на Меги, че цялата заплата на Сандра отива за наркотици и самата Меги можеше да види как личността на колежката ѝ се променя коренно в резултат на навика. Взимаше хапчета, за да достигне кулминация, и други, за да излезе от нея, а понякога бе толкова неадекватна, че на Меги ѝ бе трудно да повярва, че все още не са я изгонили от работа.

Веднъж, на купон в Дъблин, от любопитство Меги бе изпушила една цигара с марихуана, после беше позеленяла и повърна. Оттогава нататък се придържаше към здравословна храна и Гинес, пренебрегвайки настояванията на другите да опита малко трева. Меги бе виждала толкова много жертви на свръхдоза, че нямаше никакво желание да експериментира. Мислеше, че Сандра е луда да се забърква с наркотици, и твърдо ѝ го заяви, когато я хвана да смърка кокаин по време на посещенията си в Лос Анджелис един уикенд. Тя беше

виждала и издйническите следи от инжекции във вените, което показваше, че се боцка.

— Ти си луда, Сандра! Потърси помощ, преди да стане прекалено късно, или ще провалиш живота си! — молеше Меги другото момиче.

— Спокойно, Мег, толкова си старомодна, въобще не се забавляваш — отговори упоеното момиче и на Меги й се прииска да я удари, защото бе така глупава и безотговорна.

Шест месеца по-късно, след безумен разговор по телефона с Дженифър, тя отлетя до Ел Ей да идентифицира ужасно измършавялото тяло на Сандра в градската морга. Като плачеше почти неконтролируемо, Дженифър разказа на Меги как мъртвото момиче било уволнено от работа и бе завършило като проститутка по улиците на Ел Ей, отчаяна да поддържа необходимостта си от наркотици. Работела за един сводник от Пуерто Рико, който подхранвал пристрастеността й към хероина. В края на краищата бе получила свръхдоза и сега лежеше студена като лед в моргата.

Най-накрая пак Меги се погрижи да уреди да изпатят тялото й вкъщи, говори с разстроените родители на Сандра по телефона и се опита да ги утеши. Дженифър се съсипа в този кризисен момент, така че Меги я накара да си вземе отпуска и я заведе в Ню Йорк да постои с нея две седмици, докато момичето преодолее шока.

Пак Меги остана с Джийн, друга колежка от студентството, която бе депресирана и склонна към самоубийство заради аборт. Приятелят й казал, че ще я изостави, ако не направи аборт, и тя се решила на тази стъпка. Той все пак я напусна, не могъл да се справи с угризението й на съвестта. Меги изслуша излиянията й, накара я да се консултира с лекар и тайно се чудеше как две интелигентни момичета като Сандра и Джийн бяха допуснали такъв хаос в живота си. *Животът не е само розов в Страната на неограничените възможности*, размишляваше тя.

Беше се запътила надолу към болницата, малки струйки влага се стичаха по гърба й и леката й памучна тениска бе влажна, прилепена към тялото.

Средата на август, температурите се бяха качили до деветдесет градуса по Фаренхайт и тежката горещина правеше хората нервни и агресивни.

— Хайде, решавайте, госпожице! — озъби ѝ се враждебно настроен уличен търговец, докато тя се опитваше да реши дали да си купи Космополитън или Нешънъл инкуайрър.

— Изгоря ти бушонът — срязва го тя на свой ред и реши да си купи списанието другаде.

Усмихна се на себе си — страхотно ѝ се искаше да използва този жаргон, откакто го чу от една медицинска сестра в болницата. Несъмнено бе сразил човека. Той със сигурност изглеждаше обиден. Меги набута портмонето обратно в чантата си и реши, че е прекалено горещо да върви и дори да чака автобуса. Гмурна се във входа на метрото и бързо затрополи надолу по стълбите. Тъкмо бе стигнала до долния им край, когато кльошав чернокож младеж с див поглед се изпречи пред нея и извади ножче с автоматично изваждащо се острие, което ѝ изглеждаше зле. Тя не знаеше, че Хосе Герео я наблюдава от момента, в който спря пред будката да си купи списание, и че със задоволство бе забелязал хубавата, тлъста пачка в портфейла ѝ. Безгрижно неосъзнаваща, че Хосе Герео се боцка с хероин и има нужда да спечели бързо, за да подхрани пристрастеността си, Меги спря, затаила дъх, долу на стълбите в метрото. Младежът почти ѝ се изхили, докато ѝ нареждаше да му даде парите си.

Меги остана със зяпнала уста.

— Хайде, госпожо, кво се бавите? Искате ли да усетите ножа ми в ребрата си? — озъби ѝ се той, а Меги стоеше като закована, все още в шок.

Господи! Всъщност я ограбваха посред бял ден и хората просто ги заобикаляха, с погледи обърнати настрани. Толкова често бе чувала за нападатели с цел грабеж, беше се грижила за подобни жертви в болницата и ето, сега се случваше на нея. Не можеше да го повярва.

— Давай парите сега! — Младежът направи заплашителен жест с автоматичното ножче.

Гняв закипя в нея. Едва ли бе на повече от шестнадесет или седемнадесет, малка отрепка! Мрачно зарови в чантата си и намери каквото търсеше. С разтреперан от яд и отвращение глас Меги размаха скалпел пред изненаданата физиономия на нападателя си.

— Слушай! Ти малък проклет дявол! В случай че не знаеш какво е това, нека да ти разясня. Това — тя бясно размаха инструмента пред него — е скалпел... много остър скалпел... който служи за отрязване

на топките на копелета като тебе. Значи ако не искаш да станеш евнух, ще те посъветвам да се разкараш веднага!

Тя насочи скалпела в посока на най-ценното му притежание и той издаде вик на ужас. Божичко! Жената е мръднала; може би и тя е на тръни! Хосе Герео бързо премисли стратегията си. Имаше много други жени, които да ограбва, реши той, прибра ножа и се стопи в тълпата, като остави Меги да гледа кръвнишки след него.

Чак когато седна в клатушкация се влак, който се търкаляше по линията на метрото, тя усети напрежението. Започна да трепери. Боже всемогъщи! Луда ли беше? Беше виждала как хора умират от прободни рани, нападнати на улицата от наркомани, толкова дрогирани, че не знаеха какво правят. Трябва да бе полудяла!

— Господи, какъв град! — измърмори тя на глас, ръцете и краката ѝ трепереха от случилото се. Чернокожа жена на средна възраст я погледна внимателно и леко се отдръпна от нея. На Меги ѝ се прииска да се разсмее истерично. Животът в Страната на неограничените възможности не беше само забавен и вълнуващ.

[1] Лонг Айлънд — остров в щата Ню Йорк, отделен от континента от река Ийст Ривър и Лонг Айлънд Саунд, ръкав на Атлантическия океан. Част от града Ню Йорк (кварталите Бруклин и Куинс) е разположена в западния край. Останалото (районът, познат най-вече като Лонг Айлънд) се води за покрайнини на града, там има много крайбрежни курорти. — Б.пр. ↑

[2] Сукияки — японско ястие от тънки резенчета месо, пържено с гъби, лук и други зеленчуци; сервира се със соев сос. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сред изгарящата горещина на Саудитска Арабия Меги потрепери, като си припомни случката. Дори само от спомена я сви под лъжичката и тя си спомни страха, който продължаваше да изпитва месеци след инцидента. В Саудитска Арабия поне нямаше почти никаква престъпност, помисли си тя, като се намести по-удобно на леглото и продължи да прелиства албума със снимките. Струваше ѝ се като че ли събитията от миналото бяха някак нереални. Малка цветна снимка се плъзна на кувертюрата и тя се усмихна с удоволствие, като я вдигна и се загледа в приятен, красив мъж. Наистина бе харесвала Ленард. Прекараха толкова хубави дни заедно, въпреки нещастната им първа среща. Меги се усмихна широко на спомена.

Беше понеделник сутрин, почивният ѝ ден. Меги усети как един слънчев лъч гъделичка бузата ѝ, отвори очи, протегна се блажено и скочи от леглото. Чудесно бе да има целия ден само за себе си. Отдавна си бе обещала да отиде до музея Гогънхайм^[1], сградата, проектирана от Франк Лойд Райт, в която се намираше съкровищницата от изложби, така че днес щеше да се потопи в културата. Закуси, оправи си леглото и взе душ. Тананикайки си весело, написа набързо писмо до родителите си, щеше да го изпрати на път за музея. Реши, преди да излезе набързо да изтрие праха в апартамента, беше пускала прахосмукачката предния ден и така щеше да приключи с домакинската работа и нямаше да се чувства гузна заради пълно бездействие. Старателно напръска наоколо със спрей и излъска всичко с хъс. Приятно бе да се живее в този апартамент, наистина бе лесно да се поддържа чисто. Най-голямата мебел бе старото пиано в ъгъла до прозореца. Меги разкърши дългите си загорели пръсти и се усмихна на себе си. От години не беше свирила на пиано. Енергично започна.

„До, сърна, сърничка“ — пееше тя с всички сили, докато пръстите ѝ малко трмаво удряха клавишите от слонова кост. Двадесет минути по-късно беше успяла да изпее целия си детски репертоар и тъкмо щеше да приключи с кресчендо, когато на прага ѝ се появи

някаква фигура и тя удари няколко фалшиви ноти. Появилият се примигна, като че ли от болка и с плътен, раздразнен глас изскърца:

— За бога, бихте ли престанали с този адски шум. Опитвам се да спя!

Меги започна да се разпалва, докато гледеше натрапника, който сега стоеше сякаш пуснал корени в апартамента ѝ, ръцете му бяха скръстени на гърдите, едва покрити от халата. Гъстата черна коса беше разрошена, като че ли мъжът току-що бе станал, но всъщност очите привлякоха вниманието ѝ.

Сини късчета лед на загоряло, намръщено лице я гледаха вторачено, сурови устни бяха стиснати здраво от едва прикрития гняв.

— Как се осмелявате да нахълтвате тук! Как влязохте? Бравата ми е с топка отвън! Ама че нахалство! Излизайте веднага — нареди Меги. Тонът ѝ беше леден и много пияници в Бърза помощ се свиваха от страх заради презрението, което пламтеше в изразителните ѝ очи.

Вътрешно, тя проклинаше себе си. Трябва да е забравила да заключи вратата. Как може да е толкова небрежна.

— Осмелих се — възрази той, — защото съм много уморен, а вие нарушавате спокойствието в сградата със своето мяукане. Така че бъдете така добра да спрете.

— Вижте, господин?...

— Крейги — свъси вежди той.

— Не мога да ви помогна, ако сте гуляли цяла нощ. Моля ви напуснете бързо апартамента или ще извикам полиция!

— Наистина ли? — провлечено запита мъжът и се прозина широко. — Между другото, коя, по дяволите, сте вие? Франсис не ми е казала, че има наемателка.

— На Франсис необходимо ли ѝ е вашето разрешение, за да дава под наем апартамента си? — сръза го Меги с възмущение, вбесена от арогантността му. На кого си мисли, че говори той? На някоя ученичка?

— Имаме споразумение. Аз имам ключ от апартамента ѝ, тя има от моя, грижим се за жилището на другия, когато отсъства — информира я високият мъж.

— Така ли? Е, Франсис тръгна по-бързо, отколкото беше запланувала, и мисля, че вас ви нямаше наоколо, колко жалко! — каза рязко Меги и посочи към вратата. — Тръгвайте...

Ядосани сини очи с дълги черни мигли срещнаха също толкова ядосани зелени очи.

— С удоволствие — гневно каза той, — но ако чуя пак този шум, аз лично ще разглобя пианото.

— Ако искам да се упражнявам, нито вие, нито някой друг може да ме спре! — отговори тя, кипнала от гняв.

— Само опитайте! — предизвика я той.

— Знаете ли, че взимам уроци и тъкмо се упражнявах над една изключително трудна задача с пръстите — през зъби излъга Меги, решена да не се предава пред очевидната наглост в поведението му. — Предлагам ви да си сложите тампони за уши, ако не можете да спите — посъветва го тя хладно. — Имам предвид, че е десет часа понеделник сутрин. Не е посред нощ!

Какъв деспот! Е, той просто няма да се измъкне с това.

— Уроци ли казахте?

— Точно така — отговори тя официално.

Челюстта му увисна.

— О, господи! Имам кошмар — промърмори той.

Те се гледаха известно време и когато неговият поглед се плъзна по едва прикритата ѝ с халат фигура, тя осъзна, че не е облечена. Бузите ѝ поруменяха още повече, когато усети как се е вторачила в тъмния кичур косъмчета на гърдите му, открити от полуразтворената му дреха, на нивото на погледа ѝ. Заляха я спомени за Джо. Толкова отдавна беше...

Мъжът се прозина още веднъж, обърна се на пета и закрачи към вратата.

— Предлагам, ако имате намерение да се упражнявате — тонът му бе много саркастичен, — поне да затворите прозорците и да имате предвид останалите съседи. И госпожице... — той я погледна свирепо, — аз не ходя по гуляи.

Меги кипеше от гняв и го гледаше как върви през коридора до собствения си апартамент, после тя затръшна вратата на своя, заключи я и се върна до пианото. Пръстите ѝ пробягаха над клавишите. Нито един тираничен мъж от Ню Йорк няма да ѝ казва какво да прави и какво не в собствения ѝ апартамент. Предизвикателно изсвири „Последната роза на лятото“, единствената песен, която можеше да си спомни добре, и пусна капака на пианото.

— Това ще му даде да се разбере — промърмори тя, докато се обличаше за музея.

Не го видя отново. Прехвърляше в ума си идеята да го помоли да ѝ върне ключовете. Но очевидно Франсис му имаше пълно доверие, така че не бе необходимо тя да се безпокои. От инат продължи да свири неумело на пианото, когато ѝ идваше настроението, но благоразумно държеше прозорците затворени и не свиреше толкова силно. Ако той не се бе отнесъл така грубо, тя щеше да спре музикалните си експерименти, но Меги просто не можеше да се отдръпне пред лицето на наглостта.

Една сутрин на работа, докато си бърбеха по време на почивката за чай, колежката ѝ Сали се засмя.

— Видях, че Сладкия Ленард ще оперира тази сутрин. Само почакай, докато го видиш, Меги. Прекрасен е! Райско чедо! И е разведен... хей... хей... хей...

Меги се засмя. Сали беше склонна да преувеличава относно мъжете. Тези три месеца Меги бе назначена за медицинска сестра към операционната зала, така че щеше да види образа, за който говореше Сали. Сутринта имаше много работа. Пълен списък със задачи, но всичко вървеше гладко. Лека болка я пронизваше отдясно, но тя се опита да не ѝ обръща внимание. През последните няколко дни ѝ създаваше все повече проблеми и Меги си помисли мрачно, че трябва да отиде да я прегледат.

Сладкия Ленард закъсна заради спешен случай в друга операционна зала и когато пристигна, измит и облечен с хирургическите дрехи, Меги успя да види само пронизващи сини очи над маската и доста едра фигура. Нейните очи, всичко което се виждаше от нея зад маската ѝ, го изучаваха, докато той оперираше спокойно, пръстите му бяха уверени и сръчни. Тя работеше професионално, предвиждаше всяко движение от рутинната операция и му подаваше всеки хирургичен инструмент точно преди да ѝ го поиска.

— Отлично се справихте. Благодаря ви — направи ѝ той комплимент накрая на операцията.

Меги се усмихна зад маската си. Хирурзите в Ню Йорк винаги благодаряха на медицинските сестри за приноса им. В Ирландия някои лекари се отнасяха с тях сякаш са второкачествени граждани!

Сините очи на хирурга се взираха в нейните, леко смутени. Дълбокият глас зад маската ѝ бе смътно познат и тя почти се задъха от ужас, когато той я свали и тя видя цялото лице на съседа гуляйджия. Нищо чудно, че бе побеснял тогава. Вероятно цяла нощ е бил на крак заради спешен случай. Преди да успее да каже нещо, мъчителна болка я накара да се свлече в краката му. Смутеността в сините му очи бе заменена от загриженост, докато се навеждаше над нея и махаше маската ѝ, подпомогнат от ужасената Сали.

— Господи! — чу го тя да казва тихо, докато пръстите му внимателно натискаха корема ѝ. Пребледняла, Меги се задъха от нова болка и припадна.

Две блещукащи сини очи бяха първото нещо, което видя, след като се съвзе, чувстваше се сякаш е била прегазена от камион.

— Сестрата ще ви сложи инжекция за болката — я уведоми с усмивка Сладкия Ленард. — Махнах апендикса ви, който се спуска в операционната зала. Но... — очите му се присвиха обезоръжаващо, той се наведе напред и промърмори — ще се радвате да узнаете, че съм оставил всичките ви пръсти непокътнати. Не след дълго ще свирите на пианото си отново.

Въпреки себе си и притеснението, Меги се засмя. Поне има чувство за хумор, помисли момичето и заспа отново. Той пристигна на визитация на другата сутрин и тя бе доста ужасена. В края на краищата той се бе ровил из вътрешностите ѝ, беше видял всичко.

Той усети смущението ѝ и каза небрежно:

— Е, сестра Макнамара, добре ли спяхте? На мен самия ми е доста трудно да спя. Знаете ли, имам една съседка, която ме приспиваше преди със свиренето си на пиано...

Очите им се срещнаха и те се разсмяха, като изненадаха Сали, която тъкмо надникваше да види как е Меги.

— Бързо оздравяване — каза той, а тя го гледаше как се отдалечава и се усмихваше.

— Какво стана? — попита приятелката ѝ. — Никога не съм виждала такова нахалство, Меги Макнамара. Да паднеш в краката на това сексапилно парче със спукан апендикс. Аз се опитвам да го накарам да ме забележи през последните шест месеца. Защо не извъртях и аз такъв сензационен номер?

Меги се засмя и направи гримаса.

— Оох, боли! О, Сали, толкова е смущаващо... той измежду всички хора.

И тя разказа на приятелката си за предишната си среща с хирурга.

— Искаш да кажеш, че живее срещу вас! Ето това се казва късмет! Разбира се, Мъри Хил е претъпкан със знаменити хора. Ще трябва да се преместя от Гринуидж. — Сали и още четири други медицински сестри държаха апартамент в Гринуидж. — Не зная дали излиза с някое момиче, вероятно да. Разведе се миналата година, според клюките, но не е много примерен.

Меги се прозина и се намести удобно, на възглавницата си.

— Връщай се на работа, мързеливо, клюкарстващо момиче, и ме остави да спя. Възстановявам се от операция, ще те науча аз!

Сали се разсмя и я остави да си подремне.

Два дни по-късно той дойде да я види отново.

— Здравейте, сестра Макнамара — поздрави мило.

— Здравейте, доктор Ленард Крейги — отговори Меги внимателно. Гледаше го как чете картоната и си мислеше, че наистина е хубав мъж. Усмихна се като си спомни описанието му, направено от Сали: *райско чедо*.

— Изглежда, че се оправяте добре — отбеляза той и лицето му се разтегна в усмивка, когато добави подкупващо: — Разбира се, имахте късмет, че попаднахте на най-добрия хирург в Ню Йорк.

Меги се засмя.

— А също и скромен, доколкото виждам.

— Радвам се, че мислите така. Това е едно от най-очевидните ми качества. — Той се засмя дяволито. — Както и вкусът ми към музиката.

— Не знаех, че съм съседка на такъв образец на съвършенството — усмихна се Меги в отговор. Започваше да го харесва все повече и повече.

— Сигурен съм, че е така и не сте ли късметлийка, че светът е толкова малък — каза Ленард, извади две писма от джоба си и й ги подаде. — Проверих пощенската ви кутия. Ако искате, ще погледна и апартамента, правя го за Франсис, когато я няма, но сега предпочетох да ви питам първо, не бих искал да нахълтвам в тайните ви. — Той прочисти гърлото си. — Трябва да се извиня за нахълтването оня ден.

Аз позвъних, но вие не чухте звънеца. Не знаех, че Франсис е заминала. Бях във Вашингтон известно време и не бях разбрал, че я няма. Вчера получих писмо от нея, в което ми разказва за новата си работа и че ви е дала апартамента под наем. Трябва да призная, че избухливостта е също едно от основните ми качества, както вече открихте! — Той протегна ръка. — Извинен ли съм?

Меги пое протегнатата ръка и я стисна здраво.

— Разбира се. Аз не трябваше да ви натрапвам моите... ъъ... аматорски опити за свирене на пиано. Съжалявам, че не сте знаел, че Франсис ми е дала апартамента си, но тя трябваше да тръгне доста набързо. Ще съм доволна, ако погледнете апартамента вместо мен. — Тя спря за малко. — И впрочем, името ми е Меги.

— Приятно ми е, Меги — усмихна се той, като все още държеше ръката ѝ. — Аз съм Ленард и много се радвам да се запозная с теб — усмихна се пак и продължи закачливо: — Имаше най-чаровния апендикс, който някога съм виждал.

— Това бе едно от най-привлекателните ми качества — също закачливо му отговори тя.

Те се усмихнаха един на друг. Меги се зачуди защо една жена би искала да се разведе с някой толкова чаровен мъж като него. Може би е ангел навън и дявол у дома.

— Ще се видим в края на седмицата — каза той при пристигането на Сали за кратко посещение.

— Добре, чао — отговори Меги и ѝ се искаше Сали да се бе забавила няколко минути.

— Какво парче! — провлечено изрече Сали.

— Хмм — измърмори Меги уклончиво. Но очакваше с нетърпение следващата му визита.

През последния ѝ ден в болницата той пристигна, както бе обещал.

— Сметката — любезно каза и ѝ подаде един плик.

— О, да, разбира се!

Меги бе малко изненадана. Не губеше много време да си вземе парите.

— Е, отвори го и виж да не е прекалено много — предложи той.

— Сигурна съм, че не е — измърмори тя.

— Заради мен — настоя той, очите му блестяха.

Тя отвори плика и два билета паднаха на скута ѝ.

— Тъй като ти самата си пианистка, реших, че може да ти хареса да отидеш на концерт на Ричард Клайдерман и, разбира се, като твой лекуващ лекар ще трябва да те придружа, в случай че е необходимо да спася живота ти отново — информира я той сериозно. — После, след вечеря за двама, предполагам, че ще искаш да се упражниш малко на пианото. — Той се усмихна широко. — Сигурен съм, че сега, когато зная какво става, ще ми е приятно да послушам. Мелодиите ти имат своя рядък чар.

Меги му се усмихна в отговор. *А също и ти, доктор Ленард Крейги*, помисли си тя щастливо.

Животът в Ню Йорк ѝ допадаше и преди да срещне Ленард, но сега, след като станаха приятели и накрая любовници, ѝ хареса два пъти повече. Ленард я водеше навсякъде. Ходеха на концерти, изложби, предприемаха пътувания с лодка по реката, посетиха зоопарка в Бронкс и отидоха и на Лонг Айленд. Там тя видя известните Хемптънс, елегантните предградия на богатите хора, имаше много луксозни ресторанти, където Меги се отдаде докрай на удоволствието си да хапва. Прекарваха си чудесно. През почивните дни ходеха на разходка с платноходка до Мартъз Вайнярд^[2]. Когато и двамата успяха да си освободят двата почивни дни, те напуснаха града и тръгнаха към красивите околности на Ню Йорк. Тя видя Кънектикът през есента. Пъстрите есенни листа, подобни на ушит гоблен, я оставиха безмълвна. Ходиха на ски във Вермонт, наеха си хижа, където прекараха един романтичен уикенд заедно, през деня караха ски, а вечер седяха пред пукащите дърва в камината, доверяваха си тайни и се опознаваха все повече.

Ленард ѝ каза, че е разведен и двете им деца са при жена му, макар че той има неограничено право да ги вижда и да ги взима за ваканциите. Бившата му съпруга Аня била амбициозна адвокатка в престижна юридическа фирма в Ню Йорк. Тя работила упорито, за да постигне този пост, но бракът им пострадал от това. Заради разпокъсаното работно време той не можел да поддържа много социални контакти и ябълката на раздора била, че Ленард не искал да се заема с частната медицинска помощ, където би могъл да получи пари и престиж. Той предпочитал да работи с държавните си пациенти, имал няколко клиники към различни държавни болници и въпреки че

получавал голяма заплата, би могъл да взема пет пъти повече, ако има частна практика на Парк авеню. И, разбира се, нямаше никакъв престиж в това да се работи за нископлатените хора на Ню Йорк.

Накрая Аня се впуснала в любовна авантюра със заместник-председателя на нейната фирма. Ленард разбрал от добронамерена приятелка на съпругата си, която го харесвала. Жена му казала, че отива на служебен семинар в друг щат, и той, разбира се, ѝ бе повярвал. Бавачката се грижела за двете им дъщерички и той си освободил деня, за да бъде с тях. Но вместо това отишъл на адреса, даден му от жената, и намерил съпругата си и любовника ѝ в леглото.

Отвратен, измамен, Ленард разкървал носа на заместник-председателя на фирмата, казал на жена си, че иска развод, върнал се у дома и се свързал с адвоката си за започване на процедурата по развода. Честен и открит, той не могъл да понесе изневярата на съпругата си и отношенията им били трайно увредени. Бяха се споразумели все пак, че е по-добре децата да останат при майката, въпреки че за Меги беше ясно, че те са светлината в неговия живот. Ленард се бе изнесъл от удобния им апартамент в Куинс и бе наел двустаен апартамент в блока на Меги. Той рядко се задържаше там, защото направо се бе хвърлил в своята работа, като се опитваше да преодолее травмата на развода. Чак откакто срещнал Меги, каза ѝ той, започнал да се радва отново на свободното си време.

Меги откри, че той е чувствителен, грижовен мъж с дяволито чувство за хумор. Тя виждаше как частната практика на Парк авеню въобще не го привлича. Ленард бе роден доктор. Пациентите го обичаха и той обичаше работата си. Парите не бяха същина и цел на живота му.

Той я привличаше все повече и повече и по своя пряк и открит начин посрещна с удоволствие нарастващия му интерес към нея. Станаха любовници и това се превърна в най-щастливата и изпълнена с доверие връзка за Меги.

Напускането на Ленард и Ню Йорк ѝ донесе огромни страдания и дори сега, четири години по-късно, устните ѝ се присвиваха при спомена за писмото, което я чакаше през един красив октомврийски ден, когато се върна в апартамента си със зачервени бузи от острия, есенен ветреца, духащ от Ийст ривър. Идваше си от нощно дежурство, където трябваше да се грижи за пациент със СПИН, млад, двадесет и

четири годишен мъж, който умираше бавно и мъчително. И психически, и физически изтощена тя закуси в кафенето на болницата с Ленард; на него му предстояха да направи няколко операции. Той забеляза умората ѝ и каза да отиде у дома да си легне.

— Добра идея — съгласи се тя.

Нямаше друго нещо на света, което да я привлича повече от това да се строполи в топлото, удобно легло. Беше предварително нагласила електрическото одеяло за включване в определен час и очаквайки с копнеж уютната топлинка, която щеше да обгърне изтощеното ѝ тяло, тя изтича нагоре по стълбите на жилищната кооперация. В пощенската кутия имаше писмо от къщи и тя се усмихна щастливо.

Меги обичаше да получава писма от къщи. Понякога пъхаше носа си в плика и си мислеше, че вдишва от хубавия, богат, здравословен въздух на Уиклоу. У дома си беше за последен път миналата Коледа и имаше моменти, в които семейството наистина ѝ липсваше. С изненада забеляза, че на плика е почеркът на баща ѝ и пръстите ѝ, студени от вятъра, непохватно распечатаха плика.

Странно, помисли тя. Обикновено пишеше майка ѝ, а баща ѝ само добавяше послепис. Докато четеше писмото, я връхлетяха хиляди емоции. Вина. Гняв. Смут. И горчивина, съвсем чужда на нейната природа. Два пъти, три пъти прочете писмото, в което баща ѝ я молеше да се прибере у дома и да се грижи за майка си, която щеше да се оперира от хистеректомия. Не че чак толкова не искаше; обиди я начинът, по който бяха изтъкнати задълженията ѝ.

Баща ѝ напомняше, че никога нищо не ѝ е липсвало. Че е осигурил щедър доход по време на обучението ѝ за медицинска сестра, въпреки че те били горчиво разочаровани от отказа ѝ да се омъжи за Джо Конуей. Според баща ѝ последните пет години тя се шляела из Щатите. Вероятно вече ѝ се струва, че е време да се прибере у дома и да улегне? Той и майка ѝ остаряваха и може би ще потрябва тя да се грижи за тях. Трябвало да се омъжи за Джо Конуей, когато бе имала тази възможност, а не да се занимава с някакъв разведен тип от Ню Йорк.

Меги побесня. Беше невероятно. Все още не ѝ бяха простили, че не се омъжи за Джо. Да се омъжи в богатото, притежаващо земи семейство Конуей щеше да донесе престиж за собственото ѝ

семейство. Хората щяха да сочат майка ѝ, докато пазаруваше в селото или пред църквата в неделя.

— Това е Нелси Макнамара. Единствената ѝ дъщеря Меги се омъжи за Джо Конуей! Добре се уреди, нали?

— Божичко, точно така. Няма да им липсва нищичко.

На майка ѝ това би се харесало! В селото само син, ръкоположен за свещеник, можеше да се сравни със значимостта момиче да се омъжи в семейството на Конуей. А Меги бе лишила родителите си от техния славен миг и просто бе заминала за Дъблин да става медицинска сестра без нещо повече от едно разрешение.

— По дяволите! Не е честно — промърмори тя и захвърли писмото далеч от себе си. Защо родителите ѝ смятаха, че я притежават? Божичко, всеки месец изпращаше вкъщи пари, дрехи, чаршафи и други неща. Тя беше добра дъщеря! Някои от момчетата, с които работеше, се чуваха с родителите си от Коледа на Коледа. Защо трябваше да я карат да се чувства толкова виновна? Меги кисело се замисли дали баща ѝ беше писал на по-малкия ѝ брат Патрик, който караше курсове за главен готвач в Швейцария, да се върне у дома и да готви на майка си. Съмняваше се. Винаги Меги трябваше да се жертва. Към момчетата се отнасяха като към малки богове.

Стани и направи на Патрик чай, Меги! Или Меги, изтичай до селото — което беше на миля и половина от къщата — и донеси малко хубава шунка за Тони; той не обича риба.

Ако тя гледа нещо по телевизията, а момчетата искат да гледат спорт, каналът се сменя без замисляне. О, да, наистина! Идеята за равноправие между половете е много чужда за много ирландски мъже дори през осемдесетте, а в много случаи това е заради начина, по който майките възпитават любимите си синове. Най-големите врагове на жените бяха самите жени. Ако Меги беше син, това писмо никога нямаше да бъде написано!

Няколко часа напразно се въртеше и обръщаше в леглото, не можа да спи, затова стана и нахлузи дънки и дебел, топъл пуловер. Облече якето и излезе. Беше приятен свеж есенен ден. Въздухът бе ободрителен и пронизващ, небето — тъмно кобалтовосиньо, непоковарено от смог. Докато се шляеше из Сентръл парк, затънала до глезени в шумолящи червеникавозлатисти листа, тя въздъхна дълбоко. Помисли си, че тези осемстотин и петдесет акра парк, изтръгнати от

заобикалящата я огромна бетонна джунгла, бяха единствената природа, която някои от жителите на Ню Йорк някога бяха познавали. В Ирландия листата в родните ѝ гори също ставаха червеникавокафяви и улавяха тук и там полъха на вятъра. През цялото време тя бе възнамерявала да се върне у дома, ако ѝ се предложи подходяща възможност. Но искаше да се върне, когато стане готова. Не както сега! Не когато се наслаждава на живота толкова много.

В парка някои умело караха скейтбордове, други бягаха, студенти ходеха с уокмени на ушите, а Меги продължаваше да върви и се опитваше да намери решение. Нямаше! Ако не се върне у дома да се грижи за майка си, никога нямаше да ѝ простят. Няма смисъл да изтъква, че милиони жени преживяват хистеректомия, без да искат някой да им обръща двадесет и четири часово внимание. Тя беше дъщеря, медицинска сестра и баща ѝ считаше за нейно задължение да се откаже от работата си и независимия живот и да се върне у дома и да се грижи за майка си поне шест месеца след операцията. Меги с желание би си взела отпуска и би отишла вкъщи за шест месеца, но знаеше, че това ще е неприемливо за родителите ѝ. Франсис остана в Калифорния и Меги продължи да живее в апартамента, но на Франсис може да не ѝ хареса идеята жилището да стои празно шест месеца, освен това Меги нямаше да може да продължи да плаща наема, ако не работи. Просто трябваше да се прибере у дома и това е то.

Там съседите ще кажат: *Не е ли страхотно момиче? Нелси, ти си късметлийка, че имаш толкова предана дъщеря.* А майка ѝ ще поглъща думите с наслада.

Ооо, ще трябва да отиде... знаеше го, защото ако не отиде, тъй като е вече възрастна, зряла жена, ще се чувства виновна до деня на своята смърт.

Меги се призна за победена, пъкна ръце дълбоко в джобовете си и тръгна към най-близкия уличен продавач на горещи кестени. Може би това е последният ѝ шанс да им се наслади. Продавачи на горещи кестени нямаше у дома...

След три седмици тя седеше в голям, зелено бронзов самолет Еър лингус джъмбо и летеше над Атлантическия океан на път за дома. Ленард бе изумен от решението ѝ.

— Не можеш ли да отидеш за шест месеца и да се върнеш после? Винаги можеш да се преместиш при мен — той ѝ се усмихна. — Свикнах да си наоколо, предполагам.

— Аз също — каза Меги.

Тя знаеше, че Ленард, наранен от първия си брак, не беше твърде ентузиазизиран да се жени втори път. Той ѝ го бе показал съвсем ясно и тя нямаше никакви илюзии относно връзката им. Меги би била доволна да се омъжи за него; обичаше го и много го харесваше, но разбираше, че финансово и емоционално той е далеч от нов брак. Това осъзнаване на фактите, ѝ помогна да се отдели от него побезболезнено, отколкото ако той бе изцяло привързан към нея. Преди всичко друго Меги бе реалист. Но когато се разделяха на летището, тя зарови лице на рамото му и заплака като дете.

— Обичам те — прошепна.

— И аз те обичам, Меги. Никога няма да намеря друга жена като теб. Помисли за връщане тук.

— Ще видим — каза му тя, но някак си знаеше, че никога няма да се върне в Ню Йорк.

По-късно реши, че всичко е било съдба, защото точно на този трансатлантически полет срещна Тери Райън, мъжа, който щеше да я ухажда и да се ожени за нея.

[1] Музей „Гогънхайм“ — Соломон Гогънхайм през 1937 година основава фондация, подпомагаща изкуствата. Тази фондация сега управлява музея „Гогънхайм“. — Б.пр. ↑

[2] Мартъз Вайнярд — остров и летен курорт на пет мили южно от нос Код — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В горещината на апартамента без климатик Меги погледна към широката златна сватбена халка на пръста си. Тери я бе ухажвал с упоритост, която я смая. Сега тя седеше на смачканото легло и се наведе към нощното си шкафче, на което стоеше снимка на съпруга ѝ. С пръст очерта контурите на красивото му лице, като се поспря на черните очи с дълги мигли, които той използваше така добре при омайването на жените. Меги често го бе виждала в действие по тържествата. Улавяше най-хубавата жена в стаята, очите му постоянно участваха, главата му внимателно наклонена, така че да долови всяка казана дума, като че ли никой друг не съществува в стаята освен тях двамата.

Меги свикна с това. На нея самата никога не ѝ липсваше внимание и понякога, докато омайваше жените, той ѝ намигваше по момчешки и тя се засмиваше. Тери наистина беше много привлекателен. Стремителният му момчешки оптимизъм я привлече в началото, докато седеше до него в самолета, депресирана и самотна заради напускането на Ню Йорк.

— Не изглеждате много щастлива от завръщането си на родна земя — отбеляза той жизнерадостно, докато закопчаваха коланите си за излитане.

Сърцето ѝ се сви. Какъв късмет има, да седне до дърдорко, когато ѝ се иска само да лекува разбитото си сърце и да се самосъжалява. Пренебрегна коментара с надеждата той да възприеме намека. Де такъв късмет!

— Името ми е Тери Райън — заяви дразнещата персона и протегна ръка.

— Меги Макнамара — отговори тя и без всякакъв ентузиазъм отвърна на ръкостискането.

— Не очакваш ли с нетърпение да се прибереш у дома? — любопитно попита той.

Меги го погледна свирепо.

— Честно казано, не!

Тери се засмя.

— Е, мога да ти кажа само едно нещо Меги Макнамара. Аз нямам търпение да пийна една Гинес в Мълиганс. Там сервират най-добрата бира на света.

Меги не можа да се сдържи и се засмя, а до края на речта му как очаква с нетърпение едно угощение от бекон, зеле, домашно изпечен черен хляб и хубава чаша чай устата ѝ се бе напълнила със слюнка и бъдещето не изглеждаше вече толкова мрачно. Изслуша как той изкарал три години като брокер в Ню Йорк и как иска да си направи консултантска фирма в Дъблин за данъци и инвестиции.

— Има доста богати момчетии там, които търсят убежище за данъците и начини за инвестиране на стоките, а аз съм този, който ще им покаже как да го направят — обяви мъжът.

Тери смяташе, че тя е луда да се откаже от кариерата си в Щатите и да се върне у дома да гледа майка си.

— Баща ти не може ли да наеме някоя медицинска сестра? — попита мъжът невярващо, не разбираше как тя може да загърби толкова много неща и да се върне у дома.

Каза ѝ, че произхожда от бедно семейство от Западна Ирландия, където работел по цял ден и по цяла нощ, за да успее да се издържа и да завърши университета в Голуей. Взел отлична диплома по търговия и после отишъл в Дъблин да продължи образованието си. Твърдо и без вълнение оставил миналото зад себе си и призна на Меги, че сега рядко си ходи вкъщи. Тя предположи, че въпреки стремителната му самоувереност той никога няма да изтрие спомена за бедното си детство от паметта си и точно тези спомени ще го подтикват напред в кариерата.

Говориха си за всичко по време на това дълго пътуване за дома, докато другите спяха около тях в слабо осветената кабина на 747. Когато се приземиха сутринта в Дъблин, схванати и със зачервени очи, той ѝ помогна за багажа и докато чакаха да минат митническите проверки, попита дали може да я види отново.

Меги се засмя и му каза, че домът ѝ е на почти петдесет мили от Дъблин. Той все пак взе адреса и телефонния номер. Всъщност тя не очакваше да го чуе отново, а и не гореше от желание, умът ѝ все още бе зает с мисли за Ленард. Разделиха ги, тъй като другите пътници, нетърпеливи да видят любимите си, се изсипваха към чакалнята, но

докато баща ѝ я поздравяваше, тя видя за последно спътника си прегърнал зашеметяваща блондинка. Усмихна се криво и си помисли: мъже! Всички са еднакви!

След месец в Уиклоу на Меги ѝ се струваше, че никога не е напускала дома си. Отстраниха оперативно матката на майка ѝ и тя се прибра у дома да се излежава в леглото, въпреки думите на доктора, че след няколко седмици ще лети наоколо и ще се чувства много по-добре.

— Боже мой! — обяви тя. — Та този доктор има наглостта да ми каже, че ще летя наоколо, след като половината от вътрешностите ми са извадени. Тези младежи са се отдали на професията само заради парите, Меги! Ех, защо доктор Рош не е жив. Той щеше да знае как да се отнася с мен.

Меги изпрати кратка благодарствена молитва към небесата за това че доктор Рош пребивава в един по-добър свят, защото ако той трябваше да лекува майка ѝ, Нелси щеше да е още в леглото по същото време следващата година. Доктор Рош беше дар от бога за хипохондриците и Нелси Макнамара и другите жени от енорията високо оплакаха смъртта му.

— Знаеш ли — печално продължи майка ѝ, — не мога да свикна въобще с този доктор Лайн. Знаеш ли какво има наглостта да ми каже един ден, когато отидох на преглед?

— Какво? — попита Меги и се опита да потисне усмивката си. Познаваше доктор Лайн, жизнерадостен, здравомислещ мъж със страхотно чувство за хумор, което често я караше да се залива от смях, но което понякога прелиташе над накъдрените глави на някои от по-сериозните пациенти.

Ноздрите на Нелси се разшириха при спомена и устните ѝ се присвиха.

— Ами отидох аз и му казах всичките си оплаквания.

Бог да му е на помощ, помисли си дъщеря ѝ без особено съчувствие.

— И знаеш ли този... келеш... какво ми отговори?

Меги прехапа устните си. Можеше да си представи как Франк Лайн слуша жалбите на майка ѝ.

— Той се захили нагло и ме попита дали съм си мислила да се отдам на някого!

Меги се разкикоти. Не успя да се въздържи.

— Меги! — Майка ѝ бе вбесена. Чувството за хумор не бе най-силната ѝ страна. — Наистина, Меги! Изненадваш ме. И ти си медицинска сестра! Знаеш ли, че този човек дори не носи бяла престилка. Въобще не прилича на доктор и ако ти ще седиш тук да ми се смееш, ще съм ти много благодарна да ме оставиш сама.

Нелси сърдито изсумтя.

— Хайде, мамо, не се дразни. Полежи си сега известно време и аз ще ти донеса една хубава чаша чай — избърбори бързо дъщеря ѝ.

И така вървяха нещата. Старите навици се възобновиха и самият живот се превърна в една дълга, обикновена рутина. Сутрин ставаше рано да приготви закуска за баща си и Тони, преди те да отидат да издоят животните. После трябваше да приготви закуската на майка си. Нелси идеално ставаше за мъченица. Никога нищо не се казваше директно, само се намекваше прикрито. На Меги ѝ се струваше, че нищо не може да свърши както трябва.

Аз не го правя така, но ти го свърши по своя си начин. Или: Не ми обръщай внимание, че седя тук след операция, иди и се забавлявай. Това обикновено се чуваше в събота вечер, когато след цяла седмица бърхане, Меги вземаше старата трошка и отиваше в Дъблин при приятели. Сляпа ли беше майка ѝ? Не виждаше ли, че Меги върши всичко — пере, глади, чисти, готви! Храна три пъти на ден за мъже, които са много гладни, защото работят на открито. До девет часа вечерта бе по-разнебитена, отколкото след двойна смяна в „Сити дженеръл“.

Една вечер, точно след чая, я потърсиха по телефона. Кой ли може да е, зачуди се тя? Ани Мери, с която бяха възобновили контактите си, ѝ бе позвънила по-рано и се бяха уговорили за почивните дни, не очакваше друго обаждане.

— Ало?

— Здравей, Меги Макнамара. Тери Райън е. Обаждам се от кръчмата на Фегинс. Ако нямаш работа, ще дойдеш ли да пийнем по едно?

— От Фегинс тук, в селото? — очите на Меги се ококориха от изненада.

— Точно така. Ако ме упътиш и имаш желание, ще дойда да те взема, ако не, ще те чакам тук. Бирата Гинес е доста добра.

Меги се засмя.

— Чакай там, ще дойда след десет минути.

Тя изтича до стаята си, среса си косата, изми си лицето, преоблече се и сложи малко червило. Представяш ли си, Тери Райън да ѝ се обажда от Фегинс. Съвсем го беше забравила. Настроението ѝ се повдигна и с нетърпение очакваше да го срещне отново. Въпреки че Ленард ѝ пишеше и се обаждаше да каже, че тя му липсва и да разкаже всички новини от „Сити дженеръл“, Меги знаеше, че няма да се върне в Ню Йорк. Беше време да продължи напред. След като се погрижи за майка си, ще възобнови кариерата и независимия си живот. Междувременно отиваше да пийне във Фегинс и нямаше търпение да е вече там.

Беше забравила колко добре изглежда Тери, колко привлекателни са черните му, блещукащи очи, които сега усмихнато и одобрително се взираха в нея.

— Каква възхитителна гледка за очите ми си, Меги — поздрави я той. — Извинявай, че не ти се обадох по-рано, както ти обещах, но тъкмо се върнах и трябваше да отида в Лондон по работа, нямах и минута за себе си.

— Не се тревожи — усмихна се тя. — Аз самата бях толкова заета, че въобще не съм се сещала за теб.

Тери направи гримаса на мнимо слисване.

— Искаш да кажеш, че не си вехнела до телефона. Какъв шок за моето его!

Меги се засмя.

— Сигурна съм, че егото ти получава хубав масаж, ако се съди по момичето, което те посрещна на летището.

Тери се усмихна.

— Ето това харесвам у теб, Меги. Пряма си. Е, къде е най-хубавото място наоколо, където можем да отидем за вечеря?

Заведе я в Арклоу и на нея страхотно ѝ хареса компанията му. Толкова добре се почувства да излезе и да прави нещо различно от обичайното, че с удоволствие прие предложението му да се срещнат отново. Започна да чака с нетърпение срещите им, които я измъкваха от монотонността на живота у дома. Тери умееше да изслуша оплакванията ѝ и след като бе прекарала с него десет минути, тя започваше да се смее и да се отпуска, готова и ентусиазирана за

забавления. А се забавляваха доста. Тери знаеше как да развлича момичетата. Черпеше я с вино, канеше я на вечеря и тя никога не бе сигурна къде ще я заведе. Винаги беше изненада. Въпреки че Тери можеше и се държеше в града като преуспял млад бизнесмен, у него имаше нещо хлапашко, което Меги харесваше. Не им допадаха много изтънчените нощни клубове. Вместо това той я водеше в зоопарка или пък понякога на Грейстоунс, където ловяха риба от брега, Тери ѝ викаше, когато тя оплиташе кордата, а Меги само се смееше. На Коледа я заведе на лунапарк и Меги се почувства отново дете. Отидоха на всички люлки, ахнаха от възторг, когато седяха на върха на голямото виенско колело и гледаха светлините на Дъблин да блещукат в кадифената нощ под тях. Заливащи се от смях, те заедно се спуснаха по голямата, виеща се пързалка и за известно време тя се чувстваше волна и щастлива, без грижи и безпокойства, които да я натоварват.

Така ѝ въздействаше Тери. Той умееше да превърне всичко в едно голямо приключение и направи завръщането ѝ в Ирландия много по-поносимо. Меги знаеше, че той е лудо влюбен в нея, и бе поласкана. Тя му разказа за Ленард и каза, че не е сигурна, че е готова за нова връзка, но той отхвърли извиненията ѝ.

— Ще те накарам да забравиш този мъж — увери я Тери и Меги се разсмя.

Меги беше открита, естествена и искрена, което всички мъже обожаваха, а Тери също не правеше изключение. Тя не поставяше мъжете на пиедестали. Те бяха хора и можеха да сгрешат, както и тя, никога нямаше прекалено високи или фалшиви очаквания, особено след като бе видяла и опознала така добре човешката природа, предимно по време на работата си като медицинска сестра. Докато гледаше как Тери общува с други жени, разбираше, че той не е Ленард. Верността няма да му се отдаде лесно. Знаеше, че той се вижда с други момичета, когато тя бе дълбоко затънала в провинцията, но някак си през почивните дни с него успяваше да отхвърли тази мисъл към дълбините на съзнанието си и да се наслаждава на времето им заедно.

След три месеца започнаха да спят заедно и дългите страстни нощи, прекарани с него, я зареждаха за седмицата с отегчителна еднообразност, която я караше да се чувства отпусната и изтощена и готова да закрепчи от досада. След живота си в Ню Йорк тук се задушаваше. Дори любовта към природата като че ли ѝ изневеряваше и

дългите, изморителни разходки, които предприемаше с кучето си, не можеха да я успокоят както преди.

Един ден тя си вървеше и размахваше стара пръчка, която бе намерила отстрани на пътя. Беше началото на лятото. Всичко бе свежо, живият плет от храсти и дърветата избуяваха все по-зелени всеки ден. Мина покрай ливада с яркожълта рапица и се спря да я погледа. Лек ветрец подухна сред стръковете и те заприличаха на развълнувано златисто море, заобиколено от смарагдовозелено. Меги остана там дълго време и се опита да обуздае неспокойния си дух. Но кучето ѝ стана нетърпеливо и тя с дълбока въздишка тръгна отново, краката ѝ, дълги и загорели, бяха обути в къси дънкови панталони, а лъскавата, с цвят на мед коса се развяваше назад от вятъра. Една кола мина покрай нея, спря и даде заден.

Меги почти ахна силно от изумление, когато разпозна излезлия от колата мъж. През изминалите години от последния път, когато го видя, Джо Конуей бе станал грамаден и червендалест. Очите му бяха зачервени и кървясали и въпреки че беше още сутрин, дъх на уиски се носеше от него. Меги се ужаси, когато той я взе в прегръдките си и се опита да я целуне. Тя рязко се изви и му каза да си спомни, че е женен мъж. Всъщност тя съжаляваше нещастното момиче, станало негова съпруга. Меги бе виждала достатъчно от свързаните с пиянството проблеми и вече бе чула достатъчно клюки, за да разбере, че Джо е алкохолик.

Той побесня от отказа ѝ.

— Ти, надута курво! — закрещя след нея, докато се клатушкаше към колата си. — Мислиш си, че си велика, а? Винаги си смятала, че си нещо повече от нас, макар че баща ти е само един беден фермер. Проста надменна кучка!

Меги гледаше как колата лъкатуши надолу по пътя и почувства неопишуема тъга заради промяната у бившия си приятел. Вървеше му във всяко едно отношение, а той изглежда оставяше всичко да се изплъзне през пръстите му. Кой би предположил, че Джо Конуей, най-търсеният мъж в района, ще свърши така. Срещата я разстрои, накара я да се замисли и да оцени собствения си живот. Накъде се беше запътила тя? Какво правеше? *Изпълнила съм задълженията си*, каза си твърдо.

Време бе да поеме юздите на собствения си живот и да продължи напред.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два месеца по-късно, шест месеца след завръщането ѝ в Ирландия, когато майка ѝ вече се оправяше съвсем добре, Меги внимателно, но твърдо каза на семейството си, че отива в Дъблин да бъде медицинска сестра. Баща ѝ можеше да си позволи да вика жена да помага няколко часа дневно, а майка ѝ вече беше здрав човек. Каза им, че ще ги посещава често, но вече е време да започне отново работа. Те протестираха, но Меги бе непоколебима.

Въпреки съкращенията в здравеопазването тя има късмет и си намери хубава работа в старата си болница, където бе карала стажа си, и сякаш годините в Ню Йорк и времето, прекарано у дома бяха само един сън.

Намери си хубав апартамент в Сендимаунт, върна се към живота в Дъблин и през този период се сприятели с Девлин и Карълайн, едно дълготрайно приятелство с жени, чиито живот щеше да се преплете с нейния в бъдеще.

Спомняше си много добре вечерта, през която те се нанасяха в апартамента под нея. Меги вече бе изкарала почти три месеца в жилищната кооперация, а възрастната жена от апартамента под нея беше истинска алкохоличка. Веднъж Меги простираше дрехи на въжето и когато влезе вътре, я завари да пие от бакардито, донесено от Тери при последното му пътуване до Лондон. Оттогава никога не оставяше вратата си отключена. Известно време госпожа Форд се държеше добре, а когато бе трезва, тя бе една елегантна, възпитана жена. Но когато се отдаваше на гуляи, ставаше немарлива и говореше отвратително. Имаше семейство, двама сина и дъщеря, и веднъж, след особено лош гуляй тя се удари зле като падна върху хладилника. Меги чу звука от тупването, отиде да провери и откри горката жена в безсъзнание, цицина, голяма колкото топка за голф, започваше да се вдига на челото ѝ. Заведе я в болница, осведоми големия ѝ син за случая и на следващия ден синът се обади на Меги да ѝ каже, че семейството е решило да заведе майката в частна клиника и хазяинът пак ще търси наематели.

Меги беше на тръни и се чудеше кой ще пристигне този път. След преживяванията с госпожа Форд тя беше доста предпазлива.

Един ден се върна у дома след работа и откри дружелюбна русокоска и кротко, тъмнооко момиче да се опитват да вмъкнат през главния вход различни черни сакове, пълни с всички техни вещи и джунджурии. Русокосото момиче тихо започна да проклина, когато дъното на едната чанта се скъса и половин дузина тенджери, тиган и чайник се разпиляха по пода. Тъмноокото момиче улови развеселения поглед на Меги и се засмя на изражението на лицето на приятелката си, така че накрая те всички се заливаха от смях. Меги предложи да им помогне за багажа и се представи, като с удоволствие разбра, че двете момичета се нанасят под нея.

Девлин и Карълайн бяха техните имена, тя им помогна да си внесат нещата, покани ги на чай горе в нейния апартамент и усети, че ще се разбират добре.

И наистина стана така. Общителната Девлин и стеснителната Карълайн толкова харесаха Меги, колкото и тя тях. Това бе първият им опит да живеят далеч от вкъщи, първият им апартамент, ако не се брои ужасното място в Ретмайнс, в което бяха останали няколко седмици. Скоро се почувстваха сякаш се познават от години. Към Меги, по-голяма от тях, те се обръщаха за съвет, а тя винаги с готовност се отзоваваше и за първи път след Мериън Гилхули се наслади на приятелство с момичета. Трите станаха близки и споделяха живота си.

Връзката ѝ с Тери също се разви и задълбочи. У него имаше голям ентузиазъм за живот и виталност, които често я увеличаха със своята поривиста мечтателност. Той я помоли да се омъжи за него. По-късно, когато размишляваше върху това, Меги понякога чувстваше, че мечтите му за пътешествия и приключения и създаването на богатство по чужди земи са ѝ повлияли за решението да приеме.

Тери искаше да работи в Саудитска Арабия, а тъй като тя бе скитница по сърце, точно като него, си помисли, че е намерила идеалния партньор. Освен това, мислеше тя философски, с бърза стъпка се приближава към големите *Три 0* и биологическият ѝ часовник бавно, но сигурно тиктака. Време бе да се обвърже. Беше си полудувала и се бе насладила на всеки изживян миг, не искаше извинение и не съжаляваше за нищо, но бракът ще бъде нов етап в живота ѝ, повратна точка.

Меги бе развълнувана за сватбата. Тери и тя имаха много приятели и бяха наели автобус да ги закара от Дъблин до фермата им в Уиклоу. В малката провинциална църква, където пъстроцветните слънчеви лъчи танцуваха през витража на прозорците, а около олтара се виеха орлови нокти и хибискус, те се обрекоха един на друг, заобиколени от роднини и приятели.

В далечната, гореща, мръсна Саудитска Арабия Меги се усмихна на спомена. След церемонията се върнаха в голямата, в бяло и розово палатка за увеселения, издигната на една от тучните зелени ливади близо до къщата. Имаше бюфет и устата ѝ се напълни със слюнки, като си спомни големите парчета шунка, печени в мед и подправени с карамфил, пуйката, патицата, резените фазан, наредени на големи подноси, прясно изпечените домашни питки, дузините различни салати. Масите бяха покрити с колосани снежнобели покривки и украсени с букетчета тъмнорозови рози, които растяха в голямо изобилие във фермата. Времето беше хубаво и денят бе щастлив, безгрижен, дори леките протести на майка ѝ, че се е изтощила, не успяха да го развалят. Ленард ѝ изпрати телеграма с пожелание за радост и щастие, както и подарък — чудесна ленена покривка. На Меги ѝ стана много приятно от искрените, добри пожелания на стария ѝ приятел.

Тя и Тери изкараха медения си месец в малка, белосана вила на остров Родос, преди да отлетят за Саудитска Арабия да започнат новия си живот.

През първата година от брака си Меги беше много щастлива. Те и двамата работеха. Животът с останалите европейци и американци сякаш беше една голяма въртележка от купони и барбекюта. Научи се как да се гмурка с акваланг и прекара много чудесни часове в изследване на топлия подводен привлекателен свят на рифовете в залива. После забременя. Съпругът ѝ стовари цялата вина за бременността на нея, което накара Меги да закипи от гняв. Той никога не искаше да взима мерки за предпазване от забременяване, за нея оставаше цялото безпокойство. Той мразеше да използва презерватив, предпочиташе Меги да взима хапчета. И, разбира се, тя забрави една нощ. Бяха на купон, където свободно се лееше чудесен, нелегално донесен алкохол и при прибирането им у дома въобще не се сети за хапчето, докато отвърщаше на страстните целувки на съпруга си.

Любиха се, тя заспа и чак на другата вечер осъзна какво се бе случило. За нещастие злото бе нанесено и Меги наистина бе бременна. Те преодоляха шока, но на Меги ѝ беше трудно да прости отношението на мъжа си при новината, че е така неочаквано бременна.

Освен това бременността ѝ беше тежка. Не искаше да напусне работа, но се наложи заради постоянното гадене и повръщане. За нейна изненада дори след обичайните три месеца повръщането ѝ не приключи, но освен че се чувстваше зле, дните ѝ се сториха дълги и съсипващо скучни. Прислугата не ѝ позволяваше да си помръдне пръста и се дразнеше много, ако тя се опиташе дори само да почисти.

Чувстваше се гост в собствената си кухня. Мехмед, готвачът, я пропъждаше от стаята с много вопли и въртене на очите, дори да реши да си направи само чай и препечена филийка. Не е необходимо да се споменава, че на Тери това страхотно му харесваше. Не можеше да им се насити, на глезенето, суетнята. Меги се чудеше как ще свикне с живот без прислужници, когато най-накрая решат да се завърнат у дома. Едно бе сигурно: несъмнено тя нямаше да се отнася с него като с лорд. Домашните задължения ще се разделят поравно, шеговито му спомена тя няколко пъти, но някак си той не възприемаше думите ѝ сериозно.

Глад зачовърка стомаха ѝ. Меги се изправи в леглото. По дяволите! Ще си направя омлет, каза си тя решително. Наметна се с широка, памучна дреха и се запъти към кухнята, цялата облицована с хубави бели плочки. Под зоркото око на готвача един прислужник лъскаше огромните медни тенджери и тигани, така че те заблестяваха безупречно. Пренебрегна обидените, одухотворени, подобни на кокер шпаньол очи на Мехмед и си направи вкусен, апетитен омлет. Устата ѝ се напълниха със слюнка, когато седна да го яде. Само да може да се отърве от представата си за солено месо и зеле. Понякога така копнееше за тях. Все пак творението ѝ изглеждаше съблазнително. Тъкмо го беше изяла наполовина, когато ѝ се догади. Сълзи на самосъжаление изпълниха очите ѝ, докато изхвърляше прекрасното си, пухкаво творение в тоалетната. Повръщаше нещастна и се закле никога повече да не забременява.

Мрачно се запъти към фойето и мерна как Мехмед пърха наоколо с най-хубавото си *Казах ви аз* изражение, после ѝ подаде чаша вода. *Жалко, че не се изповръщах върху него. Това щеше да изтрие*

самодоволната усмивка на превъзходство от лицето му, помисли си тя гадно и съзнателно го пренебрегна. Промени решението си, отиде в спалнята и затръшна вратата, макар да знаеше, че действа детински. Не бе виновен готвачът, че тя е нещастно бременна. Почувства се обърквана и ядосана. За Тери всичко е наред — не трябваше да търпи Мехмед, все навън работеше, ден и нощ. Нито пък трябваше да слуша глупавото дърдорене на другите съпруги.

Заляха я вълни на негодувание. Това беше мъжки свят, нямаше никакво съмнение. Всичко, което можеше да прави сега, бе да вегетира в този апартамент или, още по-лошо, да седи и слуша клюките долу до басейна.

Меги мразеше злословенето и клюкарстването, които бяха част от живота тук. Тя бе прекалено прям човек, за да ѝ харесат коварните, злонамерени нападки и личностните атаки, с които се занимаваха някои от жените. Въобще не я интересуваше дали еди-кой си има любовна авантюра с еди-коя си. Не беше нейна работа какво правят другите. Нека си живеят своя живот и тя ще живее своя. Но най-много я дразнеше лицемерието. Виждаше как са мили, чаровни към някоя бедна нещастница, а пет минути по-късно, след тръгването ѝ, злобата се изливаше и всяка страна от живота ѝ се разпокъсваше на парчета.

— Ужасна фигура! Не трябва да носи тези кошмарни бермуди. Мъжът ѝ е алкохолик, нали знаете. Марк я обожава! Не ме питай какво намира в нея — и така нататък и така нататък.

О, нямаше да го понесе да отиде там. Бог знае какво говореха зад гърба ѝ.

Меги отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади голяма червена тетрадка, седна и зачете написаното вчера. Въздъхна дълбоко и започна да пише. Обичаше да записва мислите си. Водеше си дневник откакто се помни. В него можеше да излее целия си гняв и смут, въпреки че напоследък сякаш тези емоции бяха единствените в живота ѝ. Дневникът ѝ от Ню Йорк беше изпълнен с жизнерадост и въодушевление. С наведена глава, с мека червеникавокафява коса, спускаща се по раменете, Меги писа, докато пръстите ѝ се схванаха. Улови отражението си в огледалото и се усмихна. Несъмнено изглеждаше като побъркана писателка. Хрумна ѝ една мисъл, от която зяпна. Е, наистина имаше време да се опита да напише роман... Можеше да напише за живота в комплекса! Всички нюанси на

човешкото битие можеха да се намерят тук. Секс! Драма! Интрига! Холивуд не може да се конкурира с него. А тези арабски шейхове...

Колко забавно ще бъде... Можеше да види как жените четат романа ѝ около басейна и се чудят кой е прототипът на кого. Меги усети прилив на енергия и облакът на депресията ѝ се вдигна. Обърна на нова страница, наведе глава и започна бясно да пише. Животът е такъв, какъвто си го направиш. Ако иска да седи у дома и да се отегчава, може да го направи, или пък може да се надигне от дупето си, да престане да се самосъжालява и да направи нещо по въпроса.

Три часа по-късно тя вдигна глава. Китката я болеше, бузите ѝ бяха пламнали, очите ѝ блестяха със старата ярка жизненост. Вече не бе отегчена, всъщност беше въодушевена.

Усмивната на себе си, Меги прочете написаното.

II

ИСТОРИЯТА НА ДЕВЛИН

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Девлин наблюдаваше как нейната двегодишната дъщеричка спи в ръцете ѝ, дългите черни мигли хвърляха сянка върху малките розови бузки, ореолът от красиви златисти къдрици бе мек и копринен до загорялата ръка на майката. За първи път от месеци насам бебето изглеждаше така добре и здраво.

Седмицата, прекарана в Рослар, премахна от лицата на майката и на детето измъчената, нездрава бледнина, наследство от живота им в панелния блок. На Девлин ѝ се искаше яростно да разцелува бебето, това малко ценно вързопче, донесло ѝ толкова много тревоги и радости. Със съжаление реши да не я буди. Лин беше доста буйно дете, когато е будна, а те имаха още доста да пътуват.

Улови погледа на Кейт в огледалото и се усмихна. Ако не бе леля ѝ, тя никога нямаше да се измъкне от блатото на лишения и депресия, в което бе затънала. За първи път през последните три години бремето на грижите се смъкна от плещите ѝ и тя потъна в удобната черна седалка на голямото пежо, почивайки си под топлите слънчеви лъчи. Пътуваха към Уексфорд, към нов живот, здравословен живот сред богатия морски въздух, където дробовете на дъщеря ѝ, източник на безпокойства, когато живееха в Белимън, нямаше да са засегнати от градския, изпълнен със смог въздух или от нездравословната отоплителна система, с която трябваше да живеят във високия си панелен апартамент.

Разбира се, не само трудности имаше в Белимън, нали там Девлин намери много добри приятели и, още по-важно, откри резерви в себе си и сила на характера, които не подозираше, че притежава. В Белимън тя остави завинаги последните частици безгрижно детство. В Белимън Девлин Дилейни се превърна в силна, решителна жена и сега поемаше отново, за да създаде нов живот за себе си.

Облекчение бе да напусне родния си град, въпреки че изпитваше болка при мисълта да се раздели с Карълайн и Меги. Какви приятелки доказаха, че са те; оказваха ѝ пълна подкрепа, изваждаха я от черните депресиращи настроения, които понякога я обгръщаха; въпреки че в

живота ѝ тогава имаше не само мрак. Съществуваха и страхотни моменти на забавления и смях, боричкане, гъделичкане, сърдечен смях също както в старите дни. Приятелките бяха толкова важни; голямото приятелство бе нещо, което трябва да се отглежда и цени. Девлин знаеше, че в лицето на Карълайн и Меги имаше най-добро приятелство. Времето и тревогите го бяха доказвали неведнъж. Те не се изнизаха, когато се появиха трудностите. Бяха точно до нея и винаги ще бъдат, приемаха я такава, каквато беше. С тях нямаше бариери. Но освен Карълайн и Меги, нищо друго не я задържаше в Дъблин — въобще нищо.

Милите се изнизваха, отдалечаваха я от града и стария живот, мислите ѝ блуждаеха назад, през изминалите три години. Три години на натрупване на опит, несъмнено. Усмивната, тя си спомни първите месеци на своята бременност и как по една чиста случайност си намери работа в първокласен здравен център в Кенсингтън. Вероятно отчаянието ѝ бе дало такъв кураж.

Усмивна се широко, като си спомни как стана.

След като напусна клиниката за аборти, Девлин си повика такси, запази си стая в Лондонската Тара, изяде една огромна закуска и отиде да пазарува. В Кенсингтън имаше фантастични магазини и бутици, на Девлин не ѝ отне много време да си избере шикозен бял ленен костюм. Полата беше права, а добре ушитото сако бе с малки подплънки на раменете и три четвърти ръкави. Нямаше нужда да облича нещо под сакото и то красиво подчертаваше тена ѝ. Чифт бели високи обувки, чантичка, нейната златна верижка на врата, малко парфюм — и бе готова. От огледалото я гледаше една изискана жена. Направи си прическа във фризьорския салон на хотела и знаеше, без всякаква суета, че изглежда съвършено облечена и изтънчена... точно подходящия човек за работата на администратор в Кепитъл, най-хубавия център за здраве и фитнес в Лондон.

Беше видяла обявата за работа в едно списание за здравето, което прегледа в клиниката, и реши, че ще я устрои напълно, докато се роди бебето.

— Не е необходимо да интервюирате други; аз съм точно човека, когото търсите — информира тя с писаня началник на отдел Личен

състав, с когото бе поискала да се срещне без предварително уговорена среща. Изброи внушителните си квалификации за работата и даде името на Колин за препоръки.

Помоли жената да ѝ позвъни в „Тара“ с решението си и прекара следващия ден, седнала до телефона, поболяла се от нервно напрежение, освен това неловко осъзнаваше, че отсядането в първокласен хотел и похарчването на голяма сума пари за скъпия ѝ костюм са направили голяма дупка във финансите ѝ.

Почти бе изгубила надежда някой да ѝ се обади, когато телефонът иззвъня и госпожа Арнолт, управителката на здравния център, ѝ каза величествено, че ще се радват да я назначат след получаване на препоръките ѝ.

Размекната от облекчение, Девлин позвъни на Колин и му каза, че напуска и единственото нещо, което очаква или иска от него, е заслужената добра препоръка.

Той хладно я попита за адреса, на който да я изпрати. Въобще не спомена бременността или аборта и Девлин бе също толкова спокойна и студена като него. Колко малко почтеност имаше в него... Той беше безкрайно егоистичен, безкрайно плосък човек и тя се бе излъгала да мисли, че е влюбена в него! Е, това беше един епизод в нейния живот, дал ѝ урок, и тя няма да направи същата грешка отново.

Две седмици по-късно Девлин, заобиколена от хладни мраморни стени, седеше на администрацията на луксозния център Кепитъл. Наистина беше първокласен: само много богатите можеха да си позволят разнообразните съоръжения за здравето, красотата и отслабването. Имаше собствен фризьорски салон, терапевти по красотата, диетолози, инструктори по аеробика и здравни служители. Много хора от чужбина, докато бяха в Лондон, идваха да се възползват от услугите му и тя разпозна няколко известни личности, които се записваха, за да ги погледят и удовлетворят капризите им.

Тази приятна работа отговаряше на открития ѝ характер, а спокойната обстановка ѝ помогна да облекчи леко разнебитените ѝ нерви. За щастие успя да си намери жилище недалеч от работното място на сравнително разумна цена. Заплатата ѝ беше отлична, но тя спестяваше по-голямата част от нея, защото само след няколко месеца щеше да има да храни още едно гърло.

В периода между получаването и започването на работата Девлин се върна у дома. Когато Лидия откри, че в края на краищата тя не е направила аборт и възнамерява да задържи бебето и да живее в Лондон, последва страхотен скандал.

— Защо ще го задържаш? Добре, роди бебето в Лондон, но, за бога, дете, дай го за осиновяване!

— Не искам да го дам за осиновяване! — развика се Девлин, стигнала на края на търпението си. — Не искам то да има моята съдба, да се чуди кои са истинските му майка и баща, да се чувства виновно, както съм аз сега, защото не съм ваша и чувствам, че съм излъгала надеждите ви.

Девлин беше почервенияла от емоциите, ръцете ѝ бяха здраво стиснати в юмруци.

— За бога! Не повишавай глас, Девлин, цялата улица ще те чуе — срязва я Лидия.

— Да вървят по дяволите съседите, чуваш ли ме? Майната му на това какво мислят съседите! Да вървят в ада, хич не ми пука! — Девлин крещеше вече, а вътре в нея горчивината и възмущението се бореха с обидата и отчаянието.

— Девлин Дилейни!

Възкликанието на майка ѝ дойде едновременно с бързия рязък шамар по бузата на Девлин.

— Ооо! — гласът на Девлин се превърна в слисан шепот.

— Няма да слушам този мръсен език в къщата си, госпожице! Това ли е благодарността към баща ти и мен, след всичко, което направихме за теб? От нищо не си била лишавана, Девлин, от нищо!

— Тук грешиш, мамо. — Девлин вече беше спокойна. Знаеше, че е безсмислено да спори с Лидия. Мирогледът на майка ѝ беше толкова тесен, че не можеше да види отвъд границите на какво ще кажат хората и клюките за нейната бременност.

Две ярки петна се появиха на бузите на Лидия.

— Какво, за бога, говориш? Погледни стандарта на живот, с който си израснала. Джери ти купи кола за осемнадесетия ти рожден ден. Ходила си на почивки в чужбина, получи най-доброто образование. Какво още можеш да искаш?

Девлин погледна към елегантната жена, която стоеше пред нея, идеално гримираното ѝ лице беше с объркано и ядосано изражение. В

гласа на младото момиче нямаше острота, само изпълнена с копнеж тъга, когато каза тихо:

— Исках някой да ме обича. Исках майка, която да ме целува и гуши и да ме кара да се чувствам специална. Аз ще направя това за детето си.

Очите на Лидия станаха неуверени. След това се обърна и тръгна към вратата на салона. Изрече сковано:

— Не съм такава жена, Девлин, направих най-доброто, което можах. И ако задържиш детето, ще живее ли то само от целувки и милувки? В живота са необходими много повече неща. То трябва да бъде хранено и обличано. Какво ще му кажеш, когато попита за баща си? Как мислиш, че ще му осигуриш такъв живот, какъвто ти получи? Винаги си била вироглава, винаги ще бъдеш. Аз просто си измивам ръцете от цялата работа. — Тя хвърли на Девлин един особен поглед. — Същата като твоята майка си, ако това може да ти е някакво успокоение — заяви Лидия, преди да напусне стаята.

Девлин седеше в подредения с вкус салон в оранжево-розово и кремаво. Значи това беше то! Лидия си измиваше ръцете от цялата работа. *Няма смисъл да оставам тук*, реши тя мрачно. С решително стиснати устни затвори входната врата зад себе си и потегли към Сендимаунт. Звънна на баща си и се уговориха да обядват заедно, като по време на обяда тя тихо му каза за плановете си.

— Моля те, остани в Дъблин, ще те подкрепям, миличка — умоляваше я той.

— Не мога, тате. Аз сама трябва да стъпя на краката си. Не се притеснявай — знаеш, че ще използвам възможно най-добре предоставилите ми се възможности, освен това мисля, че Лондон наистина ще ми хареса.

Горкият Джери! Той бе притиснат между Лидия и нея самата, искаше да направи най-доброто и за двете. Накара я да му обещае, че ще поддържа връзка с него, после бързо написа чек и го подаде.

— Не мога да го взема, тате! — започна да протестира Девлин, изумена от сумата. Три хиляди лири.

— Можеш и ще го направиш. — Тонът на Джери беше съвсем твърд. — Един баща може да даде на дъщеря си каквото си поиска, не желая да ти липсват пари, миличка. Радвам се, че си решила да

задържиш бебето. Надявам се то да ти донесе толкова много радост, колкото ти на мен.

— О, тате! — Девлин не можеше да говори. Буцата в гърлото ѝ беше голяма колкото топка за тенис. Той я прегърна силно, след това тръгна обратно за банката и Девлин вече не се чувстваше толкова самотна.

Карълайн също посрещна вестта, че Девлин ще задържи бебето, с изключително облекчение.

— Постъпваш правилно, Девлин. Зная, че е така. Всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Не зная. Надявам се, Каро. Малко ме е страх — призна си Девлин.

Пред Карълайн не трябваше да надява маската на смелостта, както пред баща си. Сега, след като беше изгорила мостовете след себе си, започваше да се чувства много уязвима.

— Ти никога не се страхуваш от нищо, Девлин! — решително заяви Карълайн, но прегръдката ѝ беше по-топла, а бузите ѝ бяха влажни.

Девлин продаде колата и стереото си, опакова дрехите, книгите и най-любимите си вещи, организира полета до Лондон и нямаше нито минута да мисли за бъдещето си — което беше по-добре. Тя пристигна на летище Хийтроу в събота вечер, отиде в апартамента, направи си чаша чай и легна веднага. Започваше работа на другия ден в девет часа.

Не беше съобщила на работодателите си, че е бременна, и се безпокоеше, че ако научат, може да я помолят да напусне. Успокояваше се, че скоро ще настъпи зима и ще носи големи дебели пуловери, които ще скрият състоянието ѝ. Бременността ѝ отиваше: тя цъфтеше и сияеше, кожата и очите ѝ бяха ясни и бляскави, косата ѝ блестеше от здраве. Госпожа Арнолт ѝ каза един ден, че е отлична реклама за центъра и че те са много доволни от нея. Девлин беше възхитена. Работата винаги я отвличаше от проблемите и помагаше да облекчи ужасната самота, която изпитваше. Лондон беше толкова голям и безличен, но пък всеки град бе такъв, така че тя реши да действа позитивно и да направи нещо по въпроса. Може да ѝ потрябват приятели, когато дойде време да ражда.

Беше се записала на вечерен бизнес курс и постепенно, след като първоначалната ѝ стеснителност се изпари, тя се сприятели с Дорийн, жизнерадостно, открито, изразително момиче от Западна Индия. Дорийн не могла да си позволи да отиде в колеж след завършване на гимназията, но беше решена да продължи образованието си. Работеше в пътническа агенция и се бе записала на курса с идеята да започне свой собствен бизнес. Решителността и амбициозността ѝ изненадаха Девлин. Тя самата не се бе записала на курса с някакъв поглед към бъдещето; записа се, защото звучеше интересно, времето за провеждане на часовете беше подходящо за нея и искаше да се среща с хора, но докато научаваше все повече и слушаше Дорийн, у нея започнаха да се оформят идеи за започване на свой собствен бизнес в бъдещето. В края на краищата тя имаше дете да гледа, така че трябваше да помисли за това.

След около три месеца Дорийн спомена, че съквартирантката ѝ я напуска, защото ще се омъжва, и попита Девлин дали иска да се премести при нея. Девлин бе изпълнена с трепет. Да живее сама в непознатия, шумен, вълнуващ град бе самотно и тъй като спестяваше усърдно, не излизаше често, освен понякога на вечеря с някои от колежките си от работа, с които се бе сприятелила.

Дорийн единствена знаеше за бременността ѝ и фактът, че все пак ѝ предложи да ѝ стане съквартирантка, значеше много за Девлин. Самоуважението ѝ, което напоследък бе доста посмачкано, започна да се възвръща и докато бебето риташе здравата в малко понадулия ѝ се корем, тя дори започна да очаква с нетърпение раждането. Понякога говореше на детето в нея, ръцете ѝ нежно галеха издутия корем. Дотук имаше късмет. С умело обличане успяваше да скрие наедряващата си фигура, но това нямаше да е възможно още дълго.

Девлин реши да каже на госпожа Арнолт. В края на краищата те бяха много добри към нея и тя смяташе, че не е честно да измами доверието им. Знаеше, че по закон има право да запази работата си, независимо от бременността, но не искаше да остане, ако по този начин създава проблеми за центъра. Управителката беше изненадана и внимателно погледна фигурата на Девлин.

— Е, скъпа, радвам се, че ми съобщи. Нека да си помисля — каза мило тя и Девлин прекара деня и нощта в напрежение, чакайки решението ѝ.

На следната сутрин ѝ се обадиха от офиса на госпожа Арнолт, която я молеше да наmine при нея. Ръцете ѝ бяха влажни от пот, когато седна пред бюрото на управителката, но се опитваше да изглежда спокойна. Госпожа Арнолт ѝ се усмихна успокоително.

— Успокой се, Девлин! Не трябва да се безпокоиш. Решихме да те задържим. Все пак работата ти е отлична и нашите клиенти те харесват. Докато вършиш добре работата си, обличаш се елегантно и изглеждаш чудесно, няма причина да те освобождаваме. — Тя погледна момичето право в очите. — Само едно нещо, скъпа. Съжалявам, че трябва да те помоля за това, но би ли носила халка на пръста си? Може би и на теб ще ти е по-лесно.

Девлин се изчерви, порумения от смущение. Безмълвно кимна с глава, напусна офиса, като проклинаше Колин, но преди всичко проклинаше себе си, че си бе позволила да попадне в настоящето положение. Колко глупава и неразумна е била...

Е, бе направила една голяма грешка в живота си и ще бъде изключително внимателна да не направи друга. Поне не ме уволняват, помисли тя. Перспективата за заплатата ѝ помогна да преглътне горчивия хап на унижението.

На Коледа беше най-зле. Дорийн я покани у тях, но Девлин не искаше да се натрапва и реши да остане в апартамента си. Баща ѝ се обади, покани я да отиде в Дъблин и да се настани в хотел за негова сметка. Очевидно Лидия беше решена да не я допуска въкъщи. Девлин съвсем не бе изненадана, че страхът на майка ѝ от какво ще кажат съседите засенчваше всички други съображения. Тя изпитваше съжаление към баща си, разкъсван между любовта си към нея и любовта към съпругата си. Внимателно отказа предложението и се потопи в дълбините на депресията.

Сълзи щипеха бузите ѝ в лютия вятър, докато вървеше към апартамента си. Навсякъде около нея имаше признаци на празничния сезон, но тя извъръщаше очи от пъстро украсените магазини, вълшебните, ярко осветени елхи. Трудно бе да не обръща внимание на създаващата коледно настроение музика, която подръпваше струните на душата ѝ и носеше спомени за по-щастливи, минали Коледи, когато всичките ѝ грижи бяха кой ще я заведе на новогодишния бал и коя рокля ще предизвика най-голяма сензация.

В деня преди коледната вечер се обади Карълайн, покани я да отиде и да остане със семейството ѝ. Девлин бе трогната. Карълайн винаги бе до нея по своя тих, скромнен начин. Отново отказа, но си поговориха известно време и след края на разговора Дев вече не се чувстваше толкова самотна. Приятелката ѝ каза за предстоящия си годеж и Девлин се опита да внесе малко ентузиазъм в гласа си, когато я поздрави. Не можеше да разбере защо Ричард не ѝ допада, но единствено щастието на Карълайн имаше значение, а само бог знае, че всичко, което Карълайн някога бе желала, бе да се омъжи.

Когато се прибра у дома си, там я чакаше голям колет и писмо с марка за въздушна поща от Саудитска Арабия. Възторжено разкъса хартията и откри голям пухкав халат и подхождащи чехли в красив нюанс на розовото. Шишенце с любимия ѝ парфюм изпадна от ръкава и очите на Девлин се напълниха със сълзи от добротата на Меги. Писмото на приятелката ѝ беше мило и окуражително и Девлин отново не можа да предотврати надигането на буца в гърлото си.

Господи, превръщам се направо в ревла, сгълча тя себе си, докато пробваше халата. Току-що отново бе започнал да вали сняг и тя гледаше как снежинките се въртят напред-назад, премахваха цялата видимост, налагаха властта си върху пейзажа. Само да можеше да изтрие миналото с лекота и да започне наново, колко лесен би бил животът тогава... Потрепервайки, тя запали газовата печка и си направи чай с препечени филийки. Беше си напазарувала за три дни и възнамеряваше да не пристъпва отвън прага на вратата през останалата част от седмицата. Колкото по-скоро свърши Коледа, толкова по-добре. Успокои се с мисълта, че вече не е в самотната си гарсонiera на първия етаж. Апартаментът, в който живееше с Дорийн, беше малък и компактен, но много уютен и светъл. Взе непоколебимото решение да приеме тези няколко дни като че ли са обикновен уикенд и да се опита да забрави впилата се като пиявица на раменете ѝ депресия. Чудеше се защо Кейт не ѝ писа. Необичайно бе, защото леля ѝ пишеше редовно всяка седмица. Разочарованието от липсата на писмо или поне коледна картичка я тормозеше. На Девлин ѝ се струваше сякаш и най-малкото нещо можеше да я разстрои тези дни, отдаде го на бушуващите хормони и се настани с дълбока въздишка пред телевизора, за да избегне действителността.

През следните два дни спа до късно, не се обличаше, а само се загръщаше в новия топъл пухкав халат пред газовата печка, прещракваше телевизионните канали, когато програмите ставаха прекалено сантиментални. Нито веднъж не позволи на мислите си да се върнат към отминали коледни празници или дома и въпреки че дните някак си се влачеха, не беше толкова лошо, колкото се бе страхувала. Тялото ѝ навакса необходимата му почивка, беше подарък за него да не трябва да става рано за работа. Видя отражението си в огледалото — несресана коса, без грим, загърната в големия си розов халат, и реши, че изглежда като огромна розова мечка, която спи зимен сън.

Вторият ден на Коледа я завари депресирана и апатична. Измъкна се от леглото около обяд, откри, че не може да прекара още един ден в непрекъснато гледане на телевизия.

Навън беше лют студ и тя се загледа в пустите улици, палецът ѝ лениво започна да рисува по заледените стъкла на прозорците.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да се измъкне от апартамента! Подлудяваше я. Определено се чувстваше клаустрофобично. Мина през миниатюрната кухня и погледна мивката, до горе пълна с мръсни съдове. Отвращение премина по лицето ѝ. Обикновено подреден човек, през последните няколко дни тя просто взимаше чисти чинии от шкафа и ги трупаше в мивката, след като приключеше с тях. Парченца от овлажнен прегорял препечен хляб и лепкав, омазан с мармалад нож лежах на покритата с трохи маса. Девлин направи гримаса на погнуса и промърмори на глас:

— Господи, ставам мърла...

Изпъна рамене, нави ръкавите си и искрено си пожела Нанет Нюман и нейната мека, зелена течност „Вълшебство“ да се появят в малката мръсна кухничка.

Тъкмо бе приключила с подсушаването и на последната чаша и наблюдаваше с леко слисване червените си, сбръчкани ръце, когато звънецът иззвъня. Изненадана, тъй като не очакваше Дорийн да се върне до след още няколко дни, тя отиде до домофона и изрече предпазливо:

— Да?

— Познай кой е! — изговори глас, който веднага разпозна въпреки малко променения звук. Сякаш с крила Девлин веднага полетя надолу по стълбите, със замах отвори вратата и бе посрещната от сияещото любимо лице на леля си.

Кейт остана седмица, беше платила на един мъж да се грижи за чифлика, докато я няма. Тъгата на Девлин се изпари, те отидоха с голямо удоволствие да напазаруват бебешки дрешки и рокли за бременни. Успяха да посетят няколко представления, обядваха или вечеряха навън, въобще прекараха си времето чудесно. Девлин въпреки вече очевидното наедряване, беше здрава като камък и освен пристъпите на киселини в стомаха, които получаваше от време на време, и някаква болка долу в кръста тя плуваше през бременността си

като величествен галеон. Заедно с Кейт избраха няколко красиви, великолепно ушити рокли за бременни, които изящно се спускаха около доста наедрялата фигура на Девлин. Огромно облекчение бе да се отърве от пояса, който правеше фигурата ѝ по-плоска и който носеше, за да прикрие корема си. Кейт обеща да се опита да дойде за раждането и вълна от любов и благодарност заля Девлин към дребната, стройна, вълшебна женица, която я беше дарила с повече любов и подкрепа от Лидия.

След завръщането на Кейт у дома, в Уексфорд, тя ѝ липсваше много, но пък Дорийн се бе върнала и правеше всичко възможно да повдига духа на Девлин. Понякога ѝ се струваше, че деветте месеца са девет години и откри, че с навлизането в осмия месец на бременността става неспокойна и раздразнителна. Големият ѝ страх бе да не би водите ѝ да изтекат, докато е на работа, и да не напои елегантния дебел килим във фоайето. Сънуваше кошмари, че родилните болки са започнали, а всички просто я подминават и продължават да се занимават със своите си аеробики и бодибилдинг, докато тя напразно моли за помощ.

Девлин посещаваше часове за бременни и често практикуваше упражненията си за дишане с Дорийн, която я увери, че ще остане в болницата по време на раждането, въпреки че няма да може да издържи да присъства на самото раждане, защото се ужасяваше до смърт от кръв.

След няколко нощи Девлин се събуди от неспокойния си сън и усети необичайна, топла влага ниско долу. Остра болка в гърба прониза сънливостта ѝ.

Господи, подмокрила съм се, помисли си тя смаяна и бързо седна в леглото. Нова, по-силна болка я сграбчи и тя моментално се събуди.

— О, боже мой! Дорийн, бързо! Мисля, че започва — закрепця тя неистово на съквартирантката си, която спеше в другата стая надолу по коридора. Измъкна се от леглото, влажната нощница бе прилепнала към тялото ѝ, и с разтуптяно сърце изтича в спалнята на Дорийн. Здравно разтърси приятелката си.

— Бързо, Дорийн, добре е да отивам в болницата, мисля, че излиза.

Дорийн извика разтревожено:

— Ооо, Дев! О, момичето ми, какво да правя?

Скочи от леглото и започна да рови в шкафа.

— Какво, за бога, правиш? — смаяна запита Девлин.

— Взимам кърпи, момиче. Винаги искат кърпи и гореща вода — отвърна Дорийн.

Въпреки неразположението си Девлин се засмя.

— О, глупаче, има още много време до раждането. Само ми помогни да се приготвя и да викна такси. Става ли? — успокои я тя.

Очевидно Дорийн бе съвсем уплашена, така че Девлин си пое дълбоко дъх, нареди ѝ да отиде в кухнята и да направи чай, а тя се обади в болницата да им каже какво се е случило. Медицинската сестра спокойно ѝ обясни какво да донесе и докато се концентрираше върху приготвянето си, я обзе един особен фатализъм. Дойде време за голямото събитие. Утре по това време всичко ще е минало и тя ще има своето бебе. Ще започне нов етап в живота ѝ, освен това в себе си вече бе открила сила, която не бе знаела, че притежава. Само упоритостта и волята ѝ помогнаха да премине през осемте и половина месеца на бременността и тя увери себе си, че със същата сила на волята ще премине през следващите няколко часа.

За Девлин раждането на дъщеря ѝ щеше завинаги да остане замъглен спомен на изненадваща болка. Дали през цялото време я бяха баламосвали? Раждането се предполагаше, че е най-великото преживяване за жената. Истинското осъществяване се предполагаше да е наградата, ако всичко, което беше чела и карана да вярва, бе истина. Никой никога не ѝ бе разказвал за действителността. За Девлин раждането бе болезнено, объркано, дори унижително преживяване, ръгаха я и я пробождаха в предродилното отделение и по-късно в родилната зала, където хладно, но професионално ѝ казваха кога да напъва и кога не. В миговете на най-голямо отчаяние тя дори викаше името на Колин и високомерното съжаление, с което я поглеждаше сестрата, почти пречупи духа ѝ.

— Тихо сега, бъди добро момиче. Не вдигай врява — хладно и с авторитет ѝ каза докторът индиец със своя завален, полуанглийски акцент.

Девлин усети, че е раздразнен от повикването да изражда преждевременно раждащо се бебе. Тя беше единствената в родилното отделение и чувството ѝ на изолация се засили. Всички филми, които бе гледала, показваха оказващи подкрепа съпрузи или сестри, или

приятели, които окуражаваха развълнувани, удовлетворени жени, а пък тя тук беше сама, с всички тези непознати, преживяваше най-болезнения и страшен момент в живота си.

Веднъж, когато докторът доста остро ѝ нареди да напъва, тя вдигна глава от възглавницата и му хвърли ядосан, гневен поглед.

— О, напъвай ти, тиранино!

— Спокойно, Девлин! — промърмори сестрата, но едва прикри усмивката си.

Беше дълго и трудно раждане и когато най-сетне приключи, Девлин почувства вяло облекчение. Искаше ѝ се единствено да спи и за свое отчаяние не можа да събере много ентузиазъм, когато поставиха малкото червено, сбръчкано вързопче в ръцете ѝ. Обзе я вина при връщането ѝ обратно с количката в отделението, тъй като беше чувала за майчините връзки и отхвърлянето. Помоли ги да ѝ позволят да види бебето отново, но те само промърмориха няколко успокоителни думи и казаха да се отпусне.

Дорийн надникна да я види, преструваше се, че пуши голяма, дебела пура и Девлин се усмихна слабо, а после потъна в забрава, докато оздравителният сън обнови разнебитеното ѝ тяло. Спа до шест часа сутринта на другата сутрин и първата ѝ мисъл бе: *Вчера сутринта аз преживявах раждането. Слава богу, че свърши. Никога няма да забременея отново.* Донесоха ѝ бебето и докато държеше малкото, крехко същество със здраво стиснати очички, малки стърчащи кичурчета хубава, червеникава косичка и силно стиснати съвършено оформени миниатюрни пръстчета, Девлин усети как нейната неприязън и горчивина се изпаряват и през тялото ѝ преминава вълна на покровителствена обич. Тя приближи бебето до себе си и тихичко му заговори:

— Съжалявам, че по такъв ужасен начин те въведох в този свят. Ще го компенсирам, миличко — прошепна разкаяно.

Въпреки че бебето бе родено три седмици по-рано, то тежеше два килограма и половина и след като те и двете овладяха изкуството на кърменето, то доволно сучеше от гърдата на Девлин.

Девлин се отдаде на физическото удоволствие да кърми бебето си и знаеше, че няма абсолютно никакъв шанс да поиска да го даде за осиновяване. През цялото време на бременността я бяха преследвали и ѝ бяха причинявали огромно безпокойство думите на Лидия. Какво ще

каже на детето си за баща му? Откъде ще вземе достатъчно пари, за да ѝ осигури някои дори и малки удоволствия? Заплатата ѝ едва ще покрие наема, храната, облеклото и детегледачката. Няма ли да е по-честно към дъщеря ѝ, ако я даде за осиновяване?

Девлин прекара много безсънни нощи, като прехвърляше за и против.

При първото кърмене на бебето си разбра отговора. Баща ѝ долетя веднага, след като позвъни да му каже новината, и Девлин изпита прилив на обич към сивокосия, уморен мъж, който седеше до леглото ѝ и с едната ръка бе хванал нея, а с другата държеше бебето.

С Джери тя винаги се бе чувствала обичана и макар сега да знаеше, че не му е истинска дъщеря, някак си това нямаше значение.

— Няма ли да си дойдеш у дома, Девлин? — настоятелно питаше той.

Но тя беше непоколебима.

— Честно, тате, имам страхотна работа с много добра заплата — малко поукраси числата заради него, — имам хубав апартамент и наистина добра приятелка.

Разказа му всичко за Дорийн.

— Ами, ако някога имаш нужда от нещо, веднага ще ми кажеш, нали? — накара я да обещае той.

Девлин обеща и след няколко дни баща ѝ си тръгна, малко по-спокоен за нейното положение.

Преди той да замине, тя уреди да дадат име и да кръстят бебето. На малка, задушевна церемония, с Дорийн и приятеля ѝ Стив за кръстници, Девлин и баща ѝ се усмихнаха един на друг при юнашкия рев на Лин Кейт Дилейни, когато водата от кръщението се процеди по челото ѝ. Джери покани всички на обяд с шампанско, на който Девлин се наслади напълно, доволна, че бременността ѝ най-сетне е приключила.

Почувства се самотна, когато баща ѝ си тръгна. Когато той беше при нея, тя усещаше, че може да се изправи пред всичко, но сама в спалнята си, с Лин, разположена на сигурно място в креватчето зад нея, беше всичко друго, но не и смела. Напрягаше се да чуе дишането на детето, реши да се увери съвсем, че бебето е добре и за трети път тази нощ стана от леглото и доближи огледало до малките му устни. Още веднъж уверена, че Лин не е жертва на смърт в креватчето, най-

голямото ѝ безпокойство, Девлин се настани да поспи, но бе събудена от гладен вой — стори ѝ се само няколко минути по-късно. Докато я хранеше, се чудеше на миниатюрното съвършенство на дъщеря си. Малките ѝ пръстчета бяха свити около един от показалците на Дев, малките пръстчета на краката се извиваха, докато гладно сучеше от гърдата на майка си. Пухкави, червеникавозлатисти кичурчета коса докосваха кожата на Девлин, където главицата на бебето се гушеше в ръцете ѝ, и Девлин се наведе и целуна върха на главата на дъщеря си, като вдиша с удоволствие онзи уникален аромат, който само бебетата притежават.

Прекарваше часове загледана в момиченцето, връзката между тях нарастваше и онзи първи вълшебен момент, когато Лин наистина погледна с големите си сини като метличина очи майка си и ѝ се усмихна, Девлин нямаше никога да забрави. Седмиците, в които Дев бе в отпуск по майчинство и можеше да отдаде пълното си внимание на бебето, да забрави всички външни тревоги и съображения, не бяха съвсем спокойни. Бебето изискваше непрестанно внимание, както повечето новородени, но в сравнение с това, което щеше да последва, животът беше лесен.

Преди да се върне на работа, Девлин си подsigури услугите на детегледачка с добри препоръки. Една от колежките ѝ я увери, че жената е чудесна и много способна. Девлин хареса Мириъм от пръв поглед и малко преди да трябваше да се върне на работа, започна да води бебето в къщата на жената, за да може тя да свикне с нея.

Въпреки че взимаше скъпо, Девлин знаеше, че добра детегледачка е най-големият ѝ приоритет. Никога нямаше да забрави първия си ден в службата, опитваше се отчаяно да се съсредоточи над работата и да пренебрегне набъбналите гърди, които плачеха малките розови устнички на Лин да ги изпразнят от млякото им.

Будна ли е, или спи? Имаше леко разстройство тази сутрин. *Дали е по-зле?* Протегна ръка да набере номера на Мириъм. *Спри!* — каза си тя нещастно. Това ще е третото ѝ позвъняване и Мириъм може да се раздразни. Чудеше се дали дъщеря ѝ се терзае така много, както и тя. Някак си изкара деня и почти си счупи краката, докато стигне до дома на детегледачката, за да си вземе ценното детенце, което доволно спеше и не осъзнаваше терзанията, които изпитваше майка му.

За нещастие, доброто състояние на нещата не продължи дълго. Бебето получи хриптяща кашлица, която се разви в хроничен бронхит. Разкъсвана между изискванията на работата си и нуждите на бебето, Девлин се поболя от тревоги. Постоянно си взимаше свободни дни, за да е с детето или за да го заведе на болница, и въпреки че госпожа Арнолт съчувстваше на положението ѝ, Девлин знаеше, че това не може да продължава дълго.

Много пъти Девлин беше силно изкушена да звънне на баща си, но това означаваше да се предаде, да поеме по лесния път, а тя се бе заклела да издържа себе си и бебето. Джери ѝ беше дал повече от достатъчно, а тя му причиняваше само тревоги. Няма да бъде търтей! Но много пъти, когато държеше бебето в ръцете си и гледаше как малкото личице става все по-червено и по-червено след пристъпа на кашлицата, тя бе наистина сериозно изкушена.

Когато седмиците станаха месеци и Девлин бе принудена да взема все повече и повече свободни дни, тя знаеше, че е само въпрос на време госпожа Арнолт да я повика в офиса си и да я помоли да напусне.

Когато се случи, не можеше да обвинява хората в центъра. Те се бяха отнасяли изключително добре с нея през време на престоя ѝ там и тя самата знаеше, че нещата не могат да продължат както сега.

Загубата на работата ѝ означаваше да използва ценните си спестявания, за да допълва социалните помощи. Тя, която никога не бе знаела какво означава да икономисва и спестява, стана специалист как може каймата да се използва три дни. Знаеше до последното пени колко може да похарчи и беше разучила всичко за по-евтините кройки и дрехите с етикети със собствена фабрична марка. Наемът ѝ гълташе голям дял от седмичните ѝ доходи и без заплатата си Девлин започна все повече да се бори да свързва двата края.

Дорийн ѝ помагаше, доколкото можеше. Тя беше толкова добра и благонадеждна, че Девлин бе трогната, но се чувстваше виновна, когато преди зазоряване Лин плачеше в ръцете ѝ и Дорийн, чийто сън бе почти толкова нарушаван, колкото и на Девлин, настояваше да направи чай за Дев.

Най-накрая, когато спестяванията ѝ се стопиха и животът изглежда ставаше все по-труден, Девлин реши да се върне в Дъблин. Не желаше да се натрапва повече на Дорийн, а смяташе, че ще е по-

лесно да отглежда сама детето си в Дъблин, отколкото в Лондон. Животът в Лондон бе станал непосилно скъп. Поне Карълайн и Меги, която се бе върнала у дома с близнаците, ще бъдат в Дъблин. Споменът за думите на Меги бе това, което най-накрая я накара да реши да се върне там.

Приятелката ѝ пишеше предано всяка седмица и когато писмото, в което се казваше, че Меги напуска Саудитска Арабия завинаги и ще спре в Лондон на път за Дъблин пристигна, Девлин бе замаяна от вълнение. Бяха се уговорили Меги и близнаците да останат да преспят в апартамента и Девлин нямаше търпение да се срещне с тях всичките. Когато видя познатата червенокоса глава да се появява от митницата широко усмихната и с две спящи бебета в ръце, Девлин не можа да спре сълзите.

— О, Мег! Мег, толкова се радвам да те видя! Ти и Каро ми липсват много — прошепна тя, докато прегръщаше майката и близнаците в такава прегръдка, каквато собственият ѝ корем позволяваше.

— Зная! Зная! Аз бях наистина самотна в Саудитска Арабия, когато трябваше да напусна работа — каза Меги като се смееше и плачеше едновременно. Тя отстъпи назад и отбеляза възхитена. — Дев, изглеждаш фантастично! Очевидно бъдещото майчинство ти отива. Да ме беше видяла мен! Майката на скърбите не можеше да се сравни с мен.

Девлин се засмя и взе едно от бебетата от приятелката си. Всъщност никога не бе виждала Меги толкова изтощена. Имаше големи кръгове под очите и изглеждаше необичайно бледа. Беше нещо повече от умора от пътуването. Девлин знаеше, че Меги бе имала трудна бременност. Очевидно все още не я беше преодоляла. Тери не е трябвало да я оставя да пътува сама с бебетата, но както Меги обясни, имаше още месец до изтичане на договора му, а тя трябваше да уреди къде ще живеят.

Въпреки че бе прекарала толкова дълъг полет, Меги се разприказва веднага след като сложи децата да спят и чак след полунощ, след часове, изпълнени със смях, бърборене и истински, сладки приказки, на които могат да се отдадат само най-добри приятели, Девлин я убеди да си легне.

— Защо не се върнеш и ти? — бе запитала Меги. — Само помисли, Дев, децата ни ще станат приятели. Могат да израснат заедно. Ако имаш малко момиченце, тя и Мишел ще са много близки приятелки, както ние двете.

В онзи момент Девлин имаше сигурността на седмичната си заплата, бе доволна от апартамента и приятелството на Дорийн, освен това харесваше анонимността на Лондон, така че не обърна внимание на мисълта. Но тъй като животът ѝ прие друга посока и нещата не потръгнаха, както бяха планирани, думите на Меги се връщаха в съзнанието ѝ нощ след нощ, лежеше будна и се тревожеше, прехвърляше за и против в ума си, докато накрая чувстваше, че ще грохне. Слушаше хриптенията на Лин и плачеше от яд и объркване. Ако бебето не беше толкова измъчено, тя щеше да се справи в Лондон, но в действителност ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да се справя и да си отиде у дома беше единственият отговор. Там нещата едва ли бяха по-зле и поне ще има момичетата за морална опора.

Също и Джери.

Когато в Юстън се качи на влака, който щеше да я закара до кораба, и видя сълзи в очите на Дорийн, тя почувства огромно съжаление, че напуска града, рай за нея. Дорийн я прегърна горещо. На Девлин щеше да ѝ е трудно да намери толкова добра приятелка, каквато беше Дорийн през месеците, прекарани в Лондон, и те си обещаха да поддържат тесни връзки, обещание, което спазиха през целия си живот.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Девлин стоеше на палубата на леко полюшващия се кораб, който плаваше към Дъблин, а слънчевите лъчи рисуваха по ранното утринно небе, тя почувства странна смесица от емоции. Сякаш преди цяла вечност бе пътувала в обратната посока, много по-незряла, много по-егоцентрична от днес. Днес всичко бе насочено към спящото дете в ръцете ѝ. Погледна усмихната към главицата с бяла шапка. Явно морето понасяше на дъщеря ѝ, тя спа през цялото пътуване.

Корабът се плъзна спокойно покрай смарагдовозеления и бледоморав, покрит с пирен, нос Хоут. В далечината можеше да види характерните, двойни, в червено и бяло комини на фона на ясното, ранно утринно небе. Сърцето ѝ леко, особено трепна, когато завиха към Дъблинския залив и величествено преминаха покрай фаровете Пулбег и Норт Бул, които пазеха входовете към река Лифи. После продължиха нагоре, между Саут Уол и Бул Уол, простиращи се като две дълги, приветстващи ги ръце, които ги приближаваха към целта им. Прибираше се у дома, в родния си град със своята дъщеричка, град, който въпреки леко повехналата атмосфера, престъпността и грозотата, винаги подръпваше най-нежните струни на онези, които го напускаха.

Вдигна глава да улови нежния, наситен със сол бриз и дълбоко вдъхна от родния въздух. Кейт стоеше на кея, за да ги посрещне, една спокойна и възхитена Кейт, доволна да ги види тях двете на родна земя. Тя моли Девлин да дойде и да живее с нея, но племенницата ѝ бе непреклонна. Щеше да остане с Кейт, докато си намери апартамент в Дъблин, но бе решена да стъпи здраво на краката си. Няма да е честно да направи от леля си мишена за необосновани клюки в селото и освен това нямаше намерение да я товари с повече проблеми. Ей богу, Кейт бе изтърпяла достатъчно трудности, докато гледаше съпруга си по време на дългото му и фатално боледуване.

Не! — помисли си тя бързо. Трябва да приеме отговорността за своя живот и този на Лин. Все пак на първо място нейната

безотговорност и егоизмът ѝ създадоха проблемите ѝ. Кейт не я притисна; имаше достатъчно време. Поне любимата ѝ племенница си бе у дома, където можеше да я посещава от време на време. Сърцето ѝ се радваше да види силата на характера и новата, така очевидна зрялост на Девлин. Преди това тя бе мило, но незряло момиче, малко себелюбиво, свикнало винаги да постига своето. Сега Кейт видя една непоколебима и замислена млада жена, готова да си пробива сама път в живота. Девлин и Лин щяха да останат във фермата седмица или две, преди да се установят в града. Те двете се нуждаеха точно от свежия, здравословен бриз на Рослар, за да изчезне този изпит и блед вид на лицата им. След като веднъж бе взела решение за нещо, Кейт не си променяше мнението и всъщност Девлин беше доволна, че не трябва веднага да се справя със задачата да си намери жилище.

Девлин все още не беше казала на баща си за плановете си да се върне у дома. Ще изчака, докато се установи някъде, и после ще му звънне. Засега тя просто бе доволна да се предаде на прелестното глезене на Кейт. Какво блаженство бе да се събуди в удобното легло на леля си, където спеше, заровена в меките пухени възглавници, върху снежнобели чаршафи ухаещи на лавандула, с екстравагантно протегнати ръце и крака. Толкова различно от малкия ѝ диван в Лондон. Лин също бе спала добре, рядък случай. Трябва да е от морския въздух, с благодарност размишляваше майка ѝ, подавайки глава от прозореца и вдишвайки дълбоко от този богат, с дъх на море въздух.

Докато гледаше към панорамата от синьо небе, зелено поле и зеленикавосиня вода, Девлин за първи път от началото на бременността си се почувства наистина отпусната. Наблюдаваше как един ферибот прави изящна широка дъга в залива под нея, докато се приготвяше да акостира на кея. Като дете нейното огромно удоволствие бе да гледа корабите, които идваха и си отиваха. Голямата ѝ награда бе да ѝ позволят да остане, докато светлините се появят в нощта, когато великолепната извивка на кея и виадукта заблестяваха магически като искряща, ослепителна огърлица в кадифената нощ. Светлините на Уексфорд започваха да блещукат през залива, закъснял влак изтрополяваше недалеч, подобно на огромна светулка, която хвърля сенки от осветените си вагони върху леко полюляващите се храсти покрай железопътната линия, пресичаща фермата на Кейт.

След това вълшебният миг: две печални изсвирвания от сирените на кораба, избълване на дим и корабът се отдалечаваше от кея, с всичките му заблестели светлини приличаше на една плаваща коледна елха. Малката Девлин гледаше, докато и последната светлина биваше погълната от нощта. Последният ѝ спомен обикновено бе как вече с натежали очи Кейт я завива, целува я и я гушва, което ѝ помагаше да заспи с усмивка.

Дори сега, вече възрастен човек, вълшебството беше все още там. Тя бе наблюдавала кораба, преди да си легне, гледала бе широкия жълт лъч на фара Тъскар ритмично да обикаля небето и морето и дори докато си лежеше, неговият лъч все още леко галеше картината на Дева Мария, която висеше над леглото ѝ, на всеки шестдесет секунди. Заспа с мисли за времето, когато Лин ще е достатъчно голяма, за да бъде омагьосана като нея.

Някои неща не се променят никога, помисли тя щастливо на следващата сутрин, докато вдишваше незама̀рсения от смог въздух. Спа добре и сега се чувстваше готова за всичко. От прозореца на спалнята си можеше да види как мъжете събират сено. По-късно ще заведе Лин на полето за първата ѝ среща със селските околности.

Съблазнителният аромат на цвъртящ бекон се разнесе нагоре по стълбите и Девлин нямаше нужда от втора покана. Не след дълго се нахвърли върху закуската от тънки резенчета бекон, наденица, кървавица и лебервурст, домати и пресни гъби, както и върху хрупкавия, домашен, черен хляб, намазан с пълномаслено масло. По дяволите холестерола, помисли тя — сякаш беше умряла и пристигнала в рая.

Прекараха две идилични седмици, правейки дълги разходки по лъкатушешките, криволичещи пътеки или долу по брега, Дев играеше с дъщеричката си, която гукаше от удоволствие, когато пенливата, прииждаща вълна мокреше крачетата ѝ. Девлин прекарваше часове, загледана в бебето си. Все още ѝ беше трудно да повярва, че това малко, извиващо се вързопче енергия е част от тялото ѝ, нейна собствена кръв и плът. Миниатюрните пръстчета сграбчваха пръстите на Девлин по време на храненето и веднъж, докато си мислеше за Лидия, Девлин почувства как съжалението взима връх над

горчивината. Може би ако Лидия беше държала в ръцете си собствено дете тя щеше да бъде различна жена.

Прекалено скоро стана време да се изправи отново пред реалността. Тя взе влака до Дъблин, като остави бебето на грижите на леля си. С доста смесени чувства отиде до съответната служба за социални помощи и обясни, че е самотна майка без средства и жилище. Попълни необходимите формуляри и се почувства напълно заклеймена. Дамгосана. Поруменяла, тя напусна сградата, усещаше се почти плаха. Момичето зад гишето бе много приятно наистина, но попълването на формуляра, с който трябваше да поиска майчинските помощи почти съсипа душата ѝ.

Девлин знаеше, че много хора, включително една много известна дама политик, вярваха, че момичетата забременяват нарочно, за да получат тези помощи. Това мнение бе често пускано по радиото с надменен, уверен в правотата си тон. Колко самодоволни бяха, колко укорителни!

Девлин вече знаеше при попълването на формуляра, че никога отново няма да съди хората. *Не хвърляй първия камък* щеше да бъде нейно мото до края на живота ѝ.

От службата за социални грижи я препратиха към общежитие за самотни майки и я осведомиха, че ако остане там известно време, доста бързо ще получи жилище от общината. Тя отиде на посочения адрес, уреди всичко, върна се в Рослар и взе Лин. Настаниха се там на следващата вечер. Няколко пъти през немногото седмици, които прекара в общежитието ѝ се искаше да преглътне гордостта си и да приеме предложението на Кейт. Въпреки че строеното безразборно старо общежитие бе чисто и функционално, липсата на уединение и учрежденската атмосфера почти влудяваха Девлин. За да избяга, тя ставаше рано, хранеше и обличаше себе си и бебето и се разхождаше през целия ден, кърмеше Лин в умивалните на хотелите, когато бе необходимо. Не се бе свързала с Карълайн или Меги, предпочиташе да изчака, докато се установи някъде, защото в сърцето и душата си знаеше, че Меги ще настоя да остане при тях, а тя може да няма сила на волята да откаже. Ако остане при Меги, ще е необходимо повече време, за да получи жилище, защото вече няма да се счита за бездомна.

Един следобед Девлин буташе количката по любимите си от ученичество места, Крафтън стрийт и Уиклоу стрийт, и почти се

блъсна в млада жена, идваща насреща. Другото момиче бе толкова заето в разговора с приятелката си, че не гледаше къде върви.

— За бога! Не може ли да гледате къде ходите!

Нещо смътно познато имаше в резкия, превзет глас и Девлин овладя язвителния отговор, който ѝ беше на езика. Не може да бъде! Вярно бе! О, господи, защо тя, измежду всички хора?

Инстинктивно Девлин пъкна лявата си ръка в джоба на якето. Никога не бе могла да понася Жералдин Райън, която бе толкова превзета, че пишеше името си с Ж, а не с Дж. Шумно, нахакано, прекалено самоуверено момиче с ограничен интелект, без съмнение съученичката, която не се ползваше с одобрението на останалите. Въпреки че дрехите ѝ бяха безумно скъпи, Жералдин нямаше абсолютно никакъв стил. Девлин понякога се бе чудила дали момичето не е далтонистка. Тяхната групичка доста се бе кикотила при появяването ѝ в най-невъзможни цветови комбинации. Падаше си по мохерите и вероятно имаше около двадесет разноцветни пуловера, с които бе зашеметяваща. Веднъж, когато Жералдин обяви високо, че ще си купува скъп бански за предстоящата си ваканция в Гърция, Джинет, приятелка и съученичка на Девлин, измърмори язвително *Без съмнение мохерен!* и Девлин избухна в необуздан смях.

Тя бе руса при последната им среща, а сега косата ѝ имаше един особен червеникавооранжев оттенък, заради който Девлин не я бе разпознала веднага. Какво ще каже Девлин за Лин? Откакто беше забременяла, това бе първата среща с някой познат. Не трябваше ли да остане в Лондон в края на краищата, за да си спести този вид болка? Всички тези мисли преминаха през ума ѝ, докато се взираше в суровото, силно гримирано лице на другото момиче.

Погледът на Жералдин мина право през Девлин! Сякаш тя не съществуваше. *Извинете!* — каза рязко, минавайки покрай нея, и отново се впусна в красноречието си.

Девлин остана с отворена уста. Не я беше познала! Кисела усмивка мина по устните ѝ. Цялото ѝ сърцебиене бе за нищо. Девлин, обута в дънки, с коса вързана назад на конска опашка, не приличаше на облечената в скъпи, модни дрехи Девлин, която бе ходила на училище заедно с Жералдин. Тя се бе променила... Жералдин не беше...

— Както казах на Александра, аз съм изправена пред вземането на решения за линията на действие, които ще повлияят... — долетя по вятъра до Девлин и тя не можа да не се усмихне. Същата стара Жералдин, същите стари глупости, *аз... аз... аз...* винаги *аз*. Гледаше как другото момиче със своята виненочервена тафтена блуза и жълтеникава пола минава през светите порти на Браун Томас. Девлин забеляза, че носи сватбена халка. От високото, кльоцаво, тъмнокосо момче, с което излизаше преди ли беше? Остроумците на класа ги бяха кръстили Уорзъл Гамидж и Сали и това им подхождаше!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След срещата се почувства леко разтреперана и уязвима. Така ли ще реагира, когато среща и други познати хора? Ядоса се на себе си заради изпитаните чувства. *Не трябва да се оправдавам пред никого. Всеки може да направи грешка*, каза си тя поривисто, но оттогава насетне ограничи разходките си в северната част на града. Имаше по-малка вероятност да срещне някого от старата тайфа да пазарува на Хенри стрийт или Муър стрийт. Постепенно започна да харесва тази непозната за нея част от града. Беше по-дружелюбна, по-жизнерадостна от по-аристократичния, по-елегантен район отгатък Лифи.

— Какво красиво чедо имаш, скъпа. Искаш ли да си купиш ябълки и портокали? — попита я една от жените зад сергиите един ден.

Ябълките изглеждаха чудесно, големи, лъскави, зелени, много ароматни сфери, от които слюнките ѝ потекоха. Не бе хапвала хрупкави, сочни ябълки от сорта Грени Смит от години.

— Ще си взема Грени Смит — каза тя и извади портмонето си. Напълно унижена откри, че има пет пени по-малко от очакваното, останала бе буквално само с няколко монети. Беше денят преди получаване на пари. Тя се изчерви и промърмори: *Изглежда нямам достатъчно. Може би утре.*

Много ѝ се прииска да изчезне и бързо забута количката обратно към Хенри стрийт.

— Почакай малко, госпожо! — чу Девлин жената да вика след нея, обърна се и я видя да слага ябълки и портокали в един плик. — Ето, скъпа, земи ги. Става късно и няма да мога да ги продам сичките, а къв смисъл има да се развалят?

Видя, че Девлин се колебае.

— Айде, скъпа, земи ги и ги изяж с удоволствие.

— Б... благодаря много — заекна Девлин.

— Няма защо — отговори милата възрастна жена с усмивка, докато гъделичкаше Лин под брадичката.

Това бяха най-хубавите Грени Смит, които Девлин някога бе яла, и тя изхрупа две от тях, преди да стигне до общежитието. Някои хора са наистина много мили, каза тя на Майрийд, друга самотна майка, която живееше в общежитието.

— Хмм... рядко са, повярвай ми — отговори скептично другото момиче, но се усмихна, като си взе един от портокалите, които Девлин ѝ предложи.

В общежитието имаше момичета с различен произход, но те се сменяха постоянно, тъй като или напускаха, или бяха настанявани в нови жилища. Само да пристигне ценното писмо с новината, че има апартамент, и тя вече няма да се чувства толкова несигурна. Всичко друго би било по-добре от живот в общежитие. Баща ѝ все още бе с впечатлението, че тя е в Лондон, но след първата ѝ седмица в общежитието Девлин се обади на Карълайн, като я накара да обещае да не казва на Меги, че се е върнала, докато не си намери апартамент.

Те с въодушевление се уговориха да се срещнат. Карълайн бе омъжена от пролетта и живееше в апартамента на Ричард в Клонтарф. Тя редовно бе писала на Девлин и бе ужасно разстроена, че Дев не можа да успее да пристигне за сватбата. Девлин бе страдала много заради това и се бе почувствала сякаш предава приятелката си, но нищо не можеше да стори; просто не можа да си го позволи. Повече от година не се бяха виждали и Девлин умираше от нетърпение да се срещнат. Имаха да наваксват с толкова много новини и клюки.

Когато се видяха, Дев бе изненадана от промяната в приятелката ѝ.

Още по-елегантна и дребничка, облечена в изящни, меки кожени панталони и великолепен плетен италиански пуловер, със златни бижута, които дискретно се виждаха на ушите и китките, Карълайн излъчваше разкош и доста смайваща изтънченост. Но освен това от нея струеше нещастие и напрежение и Девлин с изумление забеляза тъмни кръгове под очите ѝ. След като се прегърнаха горещо, Карълайн взе Лин от количката и я гушна с много обич.

— О, Девлин, красива е! Погледни очите ѝ, съвсем като твоите! Как ми се иска...

Не довърши това, което се канеше да каже, само се усмихна и отново прегърна Девлин.

— О, Дев, толкова е хубаво, че отново си тук! Хайде да отидем да си вземем нещо за хапване и да си побъбрим добре.

Отидоха в тих, но не много скъп ресторант, предвидливо избран от Карълайн, която си спомняше изключително независимата натура на Девлин и се бе досетила, напълно основателно, че тя няма да ѝ позволи да плати обяда.

Говориха си с часове, но Девлин усети, че Карълайн не казва всичко за себе си и Ричард. Съвсем очевидно бе, че бракът ѝ не я правеше безумно щастлива и Девлин почувства огромно състрадание към приятелката си. Измежду всички хора Карълайн най-истински си бе мечтала да се омъжи, а сега нещо сякаш не вървеше. Тя поне беше сама и свободна, макар да имаше Лин. Карълайн бе вързана за Ричард, както някога бе вързана за братята и баща си. Явно бе, че е отегчена и самотна. Ричард бе настоял тя да напусне работа и не ѝ позволяваше да шофира. На Девлин ѝ се струваше, че той иска Карълайн да е зависима от него за всичко. Усети, че Карълайн е шокирана задето живее в общежитие, но мила както винаги, не изкоментира нищо.

Девлин познаваше Карълайн добре и нямаше нищо против да ѝ каже истината, но когато приятелката ѝ я покани в апартамента си, Девлин отказа, като вътрешно се сви при мисълта за любезното самодоволство на Ричард.

— Веднага щом си взема собствено жилище — обеща тя.

Уговориха се да се срещат всяка седмица и да си звънят през ден. Това беше единственото събитие, което Девлин чакаше с нетърпение. През останалото време си изпотрошаваше краката от разходки, защото предпочиташе това, вместо да прекара целия ден в общежитието, самочувствието ѝ падаше все повече и повече.

Когато писмото от жилищната комисия пристигна, нея вече почти не я бе грижа, толкова голяма бе обзелата я депресия. Предлагаша ѝ апартамент в Белимън, сърцето ѝ се сви. В Белимън, единственият жилищен комплекс с високи сгради в Дъблин, живееха двадесет хиляди семейства, девет хиляди от които бяха във високите блокове. Разположен бе в северния район на града и Девлин бе минавала през него по черния път до летището. Изпитвала бе съжаление към всички, които живееха там, а сега тя самата щеше да се настани сред бедността и сивотата.

На другия ден огледа околността от балкона си на осмия етаж. Сив бе преобладаващият цвят, високите сиви сгради се сливаха с влажната сива мъгла, която се спускаше като мръсен дантелен шал от небето. Спомни си, че бе чела колко много случаи на заболявания на дихателните пътища има в този район. Не бе изненадана. Апартаментът беше едностаен, кухнята и всекидневната — комбинирани в едно. Имаше само още баня и малко коридорче.

Тапетите се бяха отлепили от стените, покритието на пода се бе издуло на места и бе очевидно, че предишният наемател не се е гордял твърде с жилището си. В блока имаше постоянен шум, което опъна докрай напрегнатите вече нерви на Девлин, деца играеха и викаха, кучета лаеха. Никога не бе виждала толкова много кучета! Те се скитаха на глутници из грамадния район, огромни кучета вълча порода, добермани и различни мелези. Съседът ѝ имаше гълъби и тяхното гукане допълваше какофонията от звуци.

— Господи! Дотук ли деградирах! — каза си тя на глас, седна на куфара и се заслуша как дъщеричката ѝ плаче, за да бъде нахранена. Страхът я сграбчи и тя започна да трепери. *Може да остана тук с години*, помисли си обезумяла. Ще трябва да допълзи на колене и лакти до Лидия. Тази огромна пустош я плашеше. Беше забелязала две млади момичета на около четиринадесет да се свиват на стълбите, очевидно в еуфорично настроение, породено от наркотици. Внимателно оголи гърдта си за Лин и нахрани бебето, като подскачаше нервно при всеки звук.

В общежитието ѝ бяха казали, че може да остане още няколко дни, докато си събере мебели; по-късно чакаше един от надрасканите с графити асансьори да я закара надолу към партера и мислеше, че общежитието е идилия в сравнение с Белимън.

— Асансьорът не работи, госпожо. Искате ли да помогнеме? — стресна я дрезгав глас, тя се обърна и видя две млади момчета да я наблюдават. Студените лапи на страха я сграбчиха. Може би бяха хулигани. Девлин едва не припадна, когато двамата вдигнаха количката с Лин и започнаха да крачат надолу по безкрайните стълби.

— Нова сте, а, госпожо? — заговори през рамо момчето с дрезгавия глас, подострена прическа и пурпурни кичури промълви.

— Да, точно така — промълви Девлин едва чуто.

— Аз и Родж живееме в съседния апартамент. Мойта майка ще е доволна да има някой нов до нас. Преди имаше незаконно настанили се там, бяха ужасни наркомани!

— Ооо! — неадекватно отговори Девлин, докато се приближаваха към изхода.

Момчетата внимателно поставиха долу гукащото бебе, на което напълно му се бе понаравило това приключение.

— До скоро, госпожо — казаха те весело и се запътиха към магазините.

— Благодаря много — извика Девлин след тях, малко късно спомняйки си за добрите обноски.

Те отново помахаха, а Девлин, докато буташе количката към автобусната спирка, се зачуди с колко предразсъдъци бе изпълнена. Веднага ги заподозря, че възнамеряват да я ограбят само защото бяха грубовати момчета и тя се намираше в Белимън. Засрами се и още много пъти в бъдеще щеше да изпитва срам, когато един по един ограничените ѝ социални предразсъдъци бяха унищожавани. По време на живота си там научи, че навсякъде има добро и зло. За първи път в живота си Девлин осъзна, че къде живееш и какво работиш няма значение. Значение имаше само какъв човек си.

Докато чакаше на автобусната спирка заедно с други млади майки и бебетата им, си помисли с копнеж за нейната фиеста, която така приемаше за даденост преди. Колко свободна бе тогава. Чакането за автобус оставаше за други хора. Сега тя бе една от тези, които преди време несъзнателно бе поглеждала с презрение. Освен това сега бе и една от многото, които разчитаха на социалните помощи. Какъв обрат бе получил животът ѝ... Карълайн се бе наредила много по-добре. Дори Меги със своите близнаци си имаше някого, за когото да се грижи и да обича. Почакай, докато им каже къде живее! Господи, как ли ще я съжаляват...

Девлин погледна към синеоката си дъщеричка, която щастливо ѝ се усмихваше, и усети ужасен страх да я свива под лъжичката. Ще може ли да се грижи за нея и да я осигури? Как ще успее да ѝ даде детството, което Девлин без замисляне бе приемала за дадено, уроците по музика, езда, училищните екскурзии до континента? *Та аз дори не мога да си позволя да купя легло* — измърмори тя отчаяна.

Гордостта ѝ бе стигнала до дъното. Позвъни на Карълайн и я помоли да се срещнат на другия ден. Докато седяха и си сърбаха кафето, тя погледна приятелката си право в очите и тихо каза:

— Каро, зле съм с парите и ти си единственият човек, към когото мога да се обърна. — Преглътна с мъка и продължи. — Трябва да купя легло, чаши, чинии и нещо, на което да готвя. Можеш ли да ми дадеш назаем? Кълна се, че ще ти ги върна. — Наведе глава и прошепна: — О, господи, Карълайн, виж до какво унижително положение стигнах! Моля те, не казвай на Ричард.

Без да каже и дума, Карълайн отвори скъпата си чантичка Гучи, извади чековата си книжка и елегантна златна химикалка и бързо написа чек. Подаде го на Девлин и твърдо заяви.

— Вземи това, Дев, парите са мои. Спестих ги докато работех. Никой друг, освен нас двете, никога няма да узнае и ако и до петдесет години не ми ги върнеш, все едно — каза тя решително.

Очите на Девлин се ококориха, когато видя числото на чека.

— Петстотин! Карълайн, не мога! — изохка тя, почти разплакана от щедростта на приятелката си.

— Можеш и ще ги вземеш — възрази Карълайн. — Ти винаги бе до мен, когато аз имах нужда. Моля те, нека да направя и аз същото. — Погледна към Девлин, красивите ѝ кафяви очи я умоляваха. — Моля те, Дев, позволи ми да го направя. Никой никога не се е нуждаел от мен преди, нека да ти помогна да се измъкнеш от тази бъркотия. Не губи време да се самосъжаляваш. Трябва да помислиш за бъдещето, своето и на Лин. — Тя погъделичка бебчето под брадичката. — Няма да те оставя да се погребеш завинаги в Белимън, но докато си там, добре е да имаш поне елементарните необходими неща. — Тя се засмя. — Допивай си кафето и да отиваме да пазаруваме, после искам да ми дадеш новия си адрес. Имам изненада за теб утре.

Девлин се облегна назад със зяпнала уста. Отношението на Карълайн я изуми. Приятелката ѝ беше права: бе се отдала на самосъжаление, защото имаше много неща, за които да съжالياва. Но Карълайн не го прие и звучеше толкова непоколебима. Обикновено Девлин ръководеше, а Карълайн я следваше. За голяма своя изненада този път Дев се чу да изрича послушно *Да, Карълайн* и последва приятелката си навън от кафенето. Запътиха се към един магазин с намалени цени и Девлин отново с почуда наблюдаваше как другото

момиче бързо пълни пазарската количка с чаши, чинии, кърпи, ножове, вилици и други домакински принадлежности.

— Зная, че са евтини и не са много качествени, но ще свършат работа, докато станеш в по-добро финансово положение — говореше Карълайн простичко.

— Боже, Каро — възкликна Девлин три часа по-късно, когато вече бяха купили малка кушетка, диван втора употреба и обикновена кухненска маса и пак седнаха да пият кафе, — толкова много си се променила!

Карълайн ѝ се усмихна.

— Може би — съгласи се тя кисело. — Но ти също си се променила.

На раздяла — Карълайн имаше среща с Ричард, а Девлин трябваше да прекара последната си нощ в общежитието — те се прегърнаха сърдечно.

— Не забравяй, Девлин. Горе главата и мисли позитивно.

— Добре — обеща Девлин. Как си бяха разменили ролите. — Благодаря, Карълайн, никога няма да забравя какво направи за мен.

— Аз също не съм забравила какво ти направи за мен. Хайде, заведи детето у дома, сложи го да спи и си нахлупвай шапчицата за мислене. Ще се видим утре с моята изненада.

На другата сутрин Девлин стана с пукването на зората. Опакова останалите си вещи от общежитието и свали чаршафите от леглото, като ги остави прилежно сгънати на купчина. Другите момичета ѝ пожелаха всичко добро и тя бе стоплена от искреността им. В края на краищата те всички се варяха в един казан. Екстравагантно си повика такси, знаеше, че това ще е последният път, при който ще може да се потопи в подобен лукс, и докато летеше към северните предградия, отново реши да затвори вратата на един етап от своя живот и да започне нов.

Обеща си да не поглежда назад и да не мисли за миналото, насочи вниманието си към бъдещето. Карълайн беше права: тя нямаше да се превърне в хленчеца, оплакваща се, зависеща от социални помощи жена. Лин ще има своите уроци по музика и езда също като майка си. Девлин изправи рамене на задната седалка на таксито, стисна непоколебимо и решително устни.

Слънцето грееше, гъстата влажна сива мъгла от предишното ѝ посещение се бе вдигнала и далеч пред себе си можеше да види ясните очертания на седем високи жилищни блока. Не изглеждаха толкова лошо, когато грееше слънце: дори имаха своя собствена чиста красота, помисли си тя. Вляво забеляза едноетажна тухлена сграда, заобиколена от дървета, храсти и тучна поляна, един зелен оазис сред бетонната джунгла. Забеляза възрастни и деца да напускат сградата с книги под мишница и мислено скъта тази информация на дъното на ума си. Библиотеката ще ѝ е удобна, докато успее да си позволи телевизор, освен това тя поне беше безплатна, бързо си помисли момичето. Представете ли си тя, Девлин Дилейни, красавицата на толкова балове, да стигне дотам, че да ходи на библиотека за забавление!

Нетърпеливо изхвърли мисълта от главата си. Беше се зарекла да не поглежда назад, но когато таксиметровият шофьор спря пред високия блок и тя видя мръсния, надраскан с графити вход, разбра, че ще е трудно.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно, докато Девлин непоколебимо жулеше мъничката си кухня, някой позвъни на вратата. Очакваше мебели, затова само подсуши ръцете си, сложи един увиснал кичур руса коса зад ухото и дори не си даде труда да си махне престилката. Отвори солидната дървена врата и от изненада устата ѝ образува „О“, защото видя Меги, усмихната и вече с гумени ръкавици на ръцете, а зад нея Карълайн, също с гумени ръкавици.

— Защо не ми каза, че си в Дъблин? Ще те убия! — възкликна Меги.

— Дойдохме да ти помогнем да се настаниш, Дев — обясни Карълайн. Показа голяма кутия в краката си и додаде весело: — Има още една в колата на Меги, но все още не ме моли да я донеса; няма да мога да се справя със стълбите за известно време!

Девлин стоеше почти загубила дар слово, вълна от емоции я заля. Ето ги най-добрите ѝ приятелки, и двете богати, омъжени жени, а ето я нея, самотна майка, живееше в бедност, изглеждаше в безпорядък, имаше дупка на дънките.

О, господи, какво ли си мислят за нея. Не можеше да понесе съжалението им. Мислите ѝ се отразиха в очите ѝ и Меги, която веднага усети какво минава през ума на по-младото момиче, я прегърна и нежно измърка:

— Престани, Дев, това сме ние! Най-добрите ти приятелки! Не се отбранявай от нас, за бога! Един за всички и всички за един! Спомняш ли си?

Девлин се усмихна на стария им девиз. Меги беше права, отбраняваше се прекалено много. Виж как се почувства при срещата с Жералдин. Наистина! Време беше да се задейства.

— Хайде, Дев — настоя Карълайн, като размаха еднолитрова бутилка освободено от мито вино. — Давай чашите и нека да пийнем за старото време!

Девлин не знаеше дали да се смее или да плаче, беше на ръба и на двете. Тя отстъпи назад и им направи път да влязат. Меги веднага се

запъти към креватчето на Лин, а Девлин с изненада забеляза, че приятелката ѝ бе понадебеляла и лъчезарната ѝ joie de vivre, толкова характерна за нея, изглеждаше някак си поугаснала. Бракът и майчинството явно бяха взели своя данък от жизнерадостната Мег.

Няколко чаши вино по-късно и те всички се смееха, докато чистеха апартамента. Междувременно докараха мебелите, мястото загуби студения си, гол, необитаем изглед и започна да придобива домашна атмосфера. Меги бе донесла пилешко ястие и след като окачиха две стари, но спретнати пердета, които тя бе намерила някъде, стоплиха яденето и седнаха да ядат, гладни като вълци след усилията им от сутринта. Това бе щастлив обяд, един от многото, на които щяха да се радват заедно през десетте месеца на Девлин в Белимън.

Подкрепата и окуражаването на приятелките ѝ помогнаха на Девлин да премине през тези изпълнени с трудности месеци, когато тя откри в себе си сили, които я накараха да се бори, решена да осигури добър живот за себе си и за своето дете.

Другият ѝ източник на успокоение и подкрепа бяха съседите ѝ — Моли О'Брайън, майка на четири деца, и съпругът ѝ Еди. Сърдечна, блага дъблинчанка, Моли дойде с току-що изпечен ябълков сладкиш още първата седмица на Девлин в апартамента.

— Как си, скъпа, името ми е Моли, надявам се, че се нареждаш. Донесох ти сладкиш и искам само да се представя — бяха първите ѝ думи към слисаната Девлин.

— Ооо! Много мило от твоя страна. Искаш ли да влезеш и да пийнем чай? — отговори Девлин, очарована от топлотата и дружелюбието на жената.

— О, с удоволствие. Няма нищо по-хубаво от чая — засия Моли и влезе в апартамента. — Ей, богу! Страхотна работа си свършила тук все пак. Онази тълпа нехранимайковци го остави голяма кочина — възкликна тя и хвърли поглед на познавач наоколо. — Е, скъпа, ако имаш нужда от нещо, не се стеснявай да почукаш на вратата ми. Нали?

— Да — изрече Девлин щастливо. Може би нямаше да е толкова самотна в края на краищата.

С четири големи синове, включително юношите Роджър и Рейо, които бяха помогнали на Девлин с количката при първото ѝ посещение на апартамента, на Моли очевидно ѝ липсваше дъщеря и тя съвсем скоро взе Девлин и Лин под майчинското си крило. Апартаментът на

Моли беше безупречно и красиво подреден, а на балкона, слънчев, с южно изложение, боядисан в бяло, Девлин прекара много щастливи следобеди, като слушаше Моли да ѝ разказва истории за живота в Либъртиз, където бе отгледана. Девлин на свой ред ѝ разказа за живота си, бременността, несъществуващите отношения с майка си. Беше толкова лесно да говори с Моли, непосредствената жена винаги ѝ даваше полезни съвети за Лин и мисълта, че е съседка, че може да разчита на нея, беше от огромна полза за по-младото момиче.

Моли обясни, че тя и съпругът ѝ са включени в списъка за една от новите къщи, които се строяха в Либъртиз.

— Но все пак ще ми липсва Белимън — въздъхна тя. — Има някои ужасно мили хора тук. Например Бърни, срещала си я, живее точно под нас. Е, не можеш да се запознаеш с по-добър съсед. Би ти дала и ризата от гърба си.

Девлин само се усмихна.

Тя наистина се запозна с Бърни няколко дни след като се нанесе. Добродушна, жизнерадостна жена, която знаеше всичко за живота в Белимън. Когато Девлин искаше да открие къде да ѝ поправят спукана тръба, Бърни ѝ каза с кого да се свърже. Тя лично я заведе до здравния център, когато Девлин я попита къде се намира, и изчака с нея; запозна я с другите майки, докато извикаха Лин и Девлин при доктора.

— Моята Маргарет ще гледа бебето, ако имаш нужда — увери я Бърни на връщане към блока им и изпращаше малкия си син всеки ден да види дали Девлин има нужда от нещо от магазина.

За Девлин бе откритие как жените от апартаментите се подкрепят. Толкова различно от резервираната анонимност на луксозното предградие, в което бе израсла. Тя знаеше, че ако не бяха Моли и Бърни, въобще нямаше да може да издържи. Без значение колко унила беше, само звукът от заразителния силен смях на Бърни повдигаше духа ѝ.

— Ще натрупаш страхотно богатство, ако разсмиваш хората по къщите! — каза Моли на Бърни един ден, когато другата жена се бе разсмяла сърдечно по характерния си начин при вида на местния полицаи, който преследваше шапката си, издухана от порива на вятъра.

Девлин избухна в смях. Хапливото дъблинско остроумие на Моли бе извор на постоянно забавление за нея.

Еди, съпругът на Моли, беше дърводелец по професия, висок, тих, скромнен мъж, който от време на време почукваше на вратата ѝ, с рафтчета например, и настояваше, че просто се мотаели наоколо и питаше дали ще ѝ пречат. Няколко седмици след като се запознаха, Лин се сдоби със собственоръчно изработено креватче и Девлин се дивеше на добротата на съседите си.

Въпреки грубоватия си външен вид Роджър и Рейо бяха добри момчета, те често наминаваха и я държаха в течение на клюките в блока, докато играеха с възхитената Лин.

— Брайди от горния етаж е отново бременна, лош късмет! Басирам се, че ще чуем няколко шумни кавги на стълбищната площадка, все същото е, когато е трудна — мрачно я информира Рейо един ден.

Девлин бе срещала Брайди няколко пъти, дребна, дебела, с груби черти на лицето жена, с русолява коса и изглеждаше към края на тридесетте. Няколко пъти бе правила забележки на глас за курвите и мръсниците — *те взимат пари от държавата, които по право трябва да се дават на законородените деца, а не на копелета без бащи.*

— Слава богу, че съм добра майка католичка, а не като някои млади безсрамници наоколо! — без да говори на някого специално, каза тя друг път, докато Моли и Девлин стояха и чакаха за асансьора. Девлин се изчерви, а Моли се наежи, бойни светлинки заблестяха в очите ѝ.

— Махай се, нахална флърца, и недей да дразниш съседите. По-добре ще е да бъдеш католичка с действията си, вместо да се молиш като такава.

Брайди нададе яростен вик.

— Господи! Как смееш да ми говориш така! Мислите се за най-добрите, нали, със своите махагонови библиотеки и всичко. Фукате се и се хвалите за онзи ваш нехранимайко в Ливанландия!

Най-големият син на Моли беше войник и служеше към ООН в Ливан. Той беше гордостта и радостта на майка си.

— Казва се Ливан, невежа кокошко, и ти само завиждаш, Брайди, все същата си, създаваш проблеми в блока. Не се бъркай и не безпокой свестните хора.

— Ще пратя Лез да се разправа с теб, безнравствена жено! — яростно изрева Брайди.

— О, господи! Разтреперих се от страх! — сухо ѝ отвърна Моли и влезе в асансьора, като остави другата жена онемяла и с ръце на хълбоците.

Девлин, малко ужасена от разговора, беше пребледняла.

— Погледни се, ще се изпуснеш! — изненадана възкликна Моли. — Не ѝ обръщай внимание, скъпа, мисля, че малко е мръднала. А този неин съпруг... — продължи тя мрачно, — той точно е малко копеле! И двамата са. Некадърници са и двамата! Това ѝ е седмото и тя винаги си го изкарва на съседите, бог да ни пази и да ни закриля от всички беди. — Тя се захили дяволито. — Ако бях омъжена за онзи малък плъх, щях със сигурност да завържа топките му около врата.

Девлин се засмя на така земния хумор на Моли. Тя често бе чувала скандалите между Брайди и съпруга ѝ, понякога толкова силни, че горкият Еди беше принуден да излезе на площадката на стълбището и да им викне да пазят тишина и да дадат на съседите си малко почивка.

Постепенно Девлин започна да свиква по малко. Неизменно веднъж седмично идваше Карълайн, както и Меги, ако успееше. При хубаво време те излизаха навън и забравяха грижите си, при лошо оставаха вкъщи, правеха си чай след чай и бърбяха безспир. Девлин я болеше сърцето за Каро. Явно бе, че не е щастлива, и макар че понякога на самата нея ѝ идваше до гуша и се чувстваше депресирана, винаги полагаше усилия да бъде жизнерадостна пред приятелките си. Посещенията им бяха най-щастливият миг от седмицата, време, в което трябваше да захвърли бремето на живота, време за забавления, време за приятелство.

Среците с баща ѝ веднъж седмично бяха другото удоволствие, което я измъкваше от апартамента. За тези случаи тя винаги обличаше някоя от старите си, хубави дрехи. Той нямаше представа, че тя живее в Белимън и съществува от помощите за самотни майки. Девлин мразеше да лъже, но знаеше, че той ще се поболее от безпокойство, ако разбере истината и го бе накарала да вярва, че живее в апартамент в Драмкондра и работи при един доктор. Сряда, денят, когато се срещаха за обяд, бил свободният ѝ ден. Горкият Джери, искаше да ѝ купи кола, но тя не му позволи, въпреки че щеше да ѝ достави такова удоволствие

и да направи живота ѝ много по-лесен. Но с нейните помощи нямаше как да си позволи кола, така че със съжаление отказа предложението му, внимателно, но категорично. Те никога не говореха за Лидия, като че ли по взаимно съгласие, но макар че времето бе стопило малко горчивината за Девлин, обидата все още тлееше в нея. Джери обожаваше внучката си и я глезеше толкова, колкото Дев му позволяваше, като ѝ носеше подаръци всеки път, когато се срещнеха през почивния ѝ ден.

Нощите ѝ бяха най-самотни. Понякога Моли я завеждаше на бинго, а Родж или Рейо гледаха бебето. За нейна изненада ѝ хареса да слуша бъбренето, клюките и хумора на другите жени. Имаше много неомъжени майки като нея, които живееха в огромния комплекс и Девлин се сприятели с някои от тях. Едно момиче от Голуей, Хеклън, имаше седемгодишен син. Кротък, внимателен човек, тя беше твърда в решението си да се измъкне от Белимън в края на краищата. Каза на Девлин, че учи за зрелостното си свидетелство и имаше намерение да продължи в университет. Хелън каза на Девлин къде да се свърже с чиновника, който се грижи за подпомагане на бедните, когато имаше затруднения да плати сметките, и пак Хелън я насърчи да започне да мисли какво ще прави с живота си.

Аз също ще се измъкна от Белимън, закле се тя една нощ, докато слушаше как Лез и Брайди се карат и се обиждат в апартамента над нея. Силните им дрезгави викове се смесваха с лая на кучета, затръшването на врати, пиянски песни и бебешки рев — звуци, които изпълваха нощите на Белимън. Често, неспособна да заспи, тя заставаше на прозореца, гледаше хилядите блещукащи светлини и се чудеше дали някога наистина ще се измъкне оттук. През нощта кадифената тъмнина скриваше грозотата и комплексът изглеждаше почти красив. Напомняше ѝ за небостъргачите на Лондон или дори Ню Йорк, светнали на фона на осеяното със звезди небе, но зората неумолимо се плъзваше от изток и връщаше реалността... и отчаянието. Слушаше как гърдите на Лин хрипят заради влагата, която се процеждаше през стените на апартамента, и знаеше, че ще трябва да намери друго жилище.

Хелън я бе посъветвала и тя се записа във вечерен курс по счетоводство в местното общообразователно училище, за да допълни бизнес курса си от Лондон. Моли или Маргарет, дъщерята на Бърни,

гледаха бебето, докато тя учеше усилено и мечтаеше да изкара достатъчно пари, за да започне свой собствен бизнес. Тези блянове ѝ помагаха да върви напред и често в уютната местна библиотека с Лин, която си дремеше в количката до нея, тя се заравяше в книги със съвети как да започнем свой бизнес. Девлин свикна да посещава библиотеката всеки ден, наслаждаваше се на топлата, светла атмосфера, докато седеше и четеше в един от удобните фотьойли, пръснати наоколо. Наблюдаваше работещите зад голямото бюро за раздаване на книги момичета как се шегуват и смеят и си мислеше, че някога и тя бе работещо момиче със собствен апартамент, кола и начин на живот, за който другите ѝ завидваха.

Никой не би ѝ завидял сега, помисли тя кисело, като се задълбочи в книгите си по бизнес, решена да се измъкне от коловоза си. Освен няколкото пъти, когато Меги и Тери я каниха на вечерни тържества и настояваха да остане у тях през нощта с Лин, случаи, които тя наистина харесваше, Девлин не ходеше никъде другаде. Карълайн никога повече не я покани на гости и Девлин усещаше, че не всичко е наред с брака ѝ, но не любопитстваше. Познаваше Каро отпреди, знаеше колко лоялна ще е към Ричард и се надяваше, че в края на краищата приятелката ще ѝ довери какво я тревожи.

Изумена, тя осъзна, че Карълайн започва да пие доста и се досещаше, познавайки я добре, че използва пиенето като патерица. Само да можеше Карълайн да приеме себе си такава, каквато бе... Бракът, за който толкова бе мечтала, със сигурност не бе подобрил самолюбието ѝ. Все пак, ако Каро се нуждае от помощ или рамо, на което да поплаче, имаше нея и Меги. Преданите приятели значеха много, Девлин можеше да го потвърди.

Така минаваха месеците и Дев откри, че се адаптира към новия си начин на живот, макар и невинаги радостно.

Една неделя привечер през ранната есен Моли и тя изведоха Лин на разходка с количката. Тъй като ѝ растяха зъби, Лин цял ден бе капризна и опака, и Девлин започна да става изключително раздражителна и нервна. Моли трябва да бе почувствала отчаянието ѝ, защото с милия си дъблински тон предложи:

— Хайде, скъпа, да се разходим, няма нищо по-добро от свежия въздух за повдигане на духа. Ще отидем на долния край на летището да погледаме самолетите.

Пет минути пеша и те излязоха от напълно посивелите високи блокове на огромния комплекс, минаха покрай малката църква Свети Папин, после нагоре по хълма Мийтпекърс и се озоваха в околностите на града. Голямото летище беше вдясно от тях, а богатото, разлюляно поле — вляво. В Дъблин Девлин обичаше най-много това как бързо човек може да се измъкне от шума и мръсотията на градските улици. Макар че беше градско момиче по душа, Дев ценеше много природата.

Тъй като беше неделя вечер, летището бе доста натоварено от празничните чартърни полети и докато Девлин седеше на тревата с бебето в ръце и гледаше реактивните самолети с големи търбуси да излитат и се приземяват, си спомни как и тя някога бе безгрижна пътничка. Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ и за първи път, откакто забременя преди толкова много време, даде път на самосъжалението си и зариди.

— Всичко е наред, скъпа! Отърви се от тях. Няма смисъл да затваряш всичко това вътре в себе си. Поплачи си и ще се почувстваш по-добре.

— Б... благодаря, Моли — подсмръкна Девлин. — Не зная какво бих правила без теб.

— Знаеш ли какво, Девлин — замислено каза Моли, — мисля, че трябва да отидеш да живееш при леля си в Уексфорд. Това не е живот за младо момиче като теб или детенцето.

— О, не зная, Моли — със съмнение в гласа отговори Девлин. — Струва ми се нечестно да товаря Кейт с моите проблеми.

— На Кейт може би ще ѝ хареса компанията ви — тихо отбеляза Моли.

За това Девлин никога не се бе замисляла. Беше толкова заета да обмисля собствените си доводи защо не отива, че въобще не обръщаше внимание какво стои зад постоянните покани на Кейт. Само бог знае как Кейт винаги настояваше да отидат и да живеят в Рослар Харбър. Те винаги се бяха разбирали изключително добре, а Девлин знаеше, че леля ѝ е ужасно самотна след смъртта на съпруга си. През студената, влажна зима, която последва, Девлин много пъти щеше да обмисля тази възможност.

Още веднъж ѝ се наложи да отиде при чиновника от социални помощи, за да успее да върже двата края, въпреки че Карълайн и Меги с желание биха ѝ дали пари назаем, ако знаеха, че има нужда. Но

Девлин все още имаше гордост, яростна непоколебима гордост, давала ѝ сили през цялото време. Тя е отговорна за собствените си действия, казваше си често, когато парите свършваха на края на седмицата и тя знаеше, че всичко, което трябваше да направи, е да помоли момичетата за заем от десет лири. Те бяха толкова дискретно мили. Когато Меги идваше да я види, донасяше вкусно ястие или ябълков сладкиш, а Карълайн винаги носеше дрешки за Лин. Девлин протестираше, но веднъж Карълайн каза толкова тъжно, че Девлин почти се разплака:

— Моля те, остави ме да го правя, Дев. Толкова красиво бебе е. Де да бях и аз така щастлива и благословена...

Все пак Меги убеди Девлин да се премести в Уексфорд с бебето. Една зимна вечер тя бе поканила Дев и Лин да останат да пренощуват и докато държеше момиченцето на ръце и слушаше хриптенията след пристъпа ѝ на кашлица, Меги изрече твърдо и леко ядосано:

— Знаеш ли, Дев, наистина мисля, че трябва да отидеш при Кейт. Зная, че имаш своята гордост, но Лин заслужава да израсне здрава. Докато се погребваш в Белимън и играеш ролята на мъченица, няма начин гърдите ѝ да се оправят.

— Не играя ролята на мъченица! — възрази Девлин, жегната от обвиненията на приятелката си.

— О, хайде, Дев! Няма нужда да живееш там и да съществуваеш от социални помощи. Има много самотни родители, които работят и отглеждат деца. Имаш добър мозък в главата си. Без проблем ще си намериш работа в Рослар. Имам предвид, че е третото по големина пристанище в страната!

— Ти не разбираш, че дъщеря ми се нуждае от грижите ми, когато е болна. Затова се върнах от Лондон у дома — ядосано възрази Девлин. Въобще не ѝ харесаха думите на Меги.

— Ами тя може би нямаше да е болна, ако живее на по-здравословно място — вече по-меко каза Меги, знаеше, че разстройва приятелката си с откровеността си, но бе решена да не отстъпва.

Настъпи дълга пауза, докато Девлин смели това. Вярно ли бе казаното от Меги? Играеше ли роля на мъченик, позволяваше ли на гордостта си да застане на пътя ѝ за едно по-прилично бъдеще? Аргументите на Меги бяха верни. Лин никога нямаше да се оправи в пропития със смог Дъблин, а свежият морски въздух ще е дар от Бога за нея. Самото село притежаваше тих, спокоен чар и бе прекрасно

място за отглеждане на дете. Също така бе вярно, че пристанището се разширяваше с бързи темпове и нямаше да е трудно да намери работа. Колко ще е хубаво отново да изкарва прехраната си.

Тя погледна прямо Меги в очите.

— Благодаря, Мег. Имах нужда от това. Не действах много позитивно, нали? — мрачно каза момичето.

— Мисля, че просто гледаш само дърветата, а не виждаш гората, Дев. Надявах се, че ще се осъзнаеш по-рано. От доста време се въздържам да ти го кажа, но наистина стига вече.

Те се засмяха и на Девлин невероятно ѝ олекна на сърцето. Сякаш видя светлина на края на прословутия тунел. Светлината през цялото време е блещукала там, само че тя е била прекалено голям инат, за да я види. Гордостта ѝ, която понякога бе едно от най-силните ѝ качества, бе и един от най-големите ѝ недостатъци.

— Знаеш ли какво ми харесва в нашето приятелство, Дев — отбеляза Меги по-късно, след като вече бяха сложили децата да спят.

— Какво? — попита Девлин и се протегна блажено пред бумтящия огън, като си пийна от направения каймак горещ шоколад с бренди.

— Можем да си казваме една на друга каквото решим и да не се разсърдим.

Девлин се засмя.

— Можеш да го кажеш отново! Меги, ти си най-откровения човек, когото познавам. Играя роля на мъченица, а!

— Ти ме познаваш, Дев. Ако трябва да кажа нещо, го казвам и това е то, всичко е забравено после. За това са истинските приятели. Вярвай ми, зная го.

— Не бих го възприела по-друг начин, Мег — отговори Девлин и сърдечно прегърна приятелката си, която ѝ отвърна със също толкова сърдечна прегръдка.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко месеца по-късно Девлин се премести. Веднъж взела решението, тя изглеждаше като нов човек. Старият ѝ позитивен начин на мислене взе връх и момичето захвърли измъченото безпокойство, погълнало я след раждането на Лин.

Нещата ще се наредят добре. Да си самотен родител не е лесно — нямаше спор за това — но хиляди други се бяха справили: вдовици, вдовци, женени и неженени. Единствено негативното ѝ мислене и упоритата гордост я бяха уловили в затвора, който тя сама си бе сътворила. Слава богу, че Меги и Моли я накараха да се осъзнае.

Парадоксално, но усети съжаление при затварянето след себе си на вратата на апартамента ѝ в Белимън. Моли и Бърни бяха страхотно добри съседки. Щеше да ѝ липсва окуражителното присъствие на Моли и непрекъснатото добро настроение на Бърни. Тя се запозна с много от хората в блока и когато тръгна слухът, че ще отива да живее в Уексфорд, Бърни, Моли и някои от другите жени организираха в нейна чест малко прощално тържество. Смехът и остроумните забележки бяха много и Девлин напусна Белимън с добрите пожелания на съседите, които звъняха в ушите ѝ, докато ѝ махаха за довиждане.

Баща ѝ беше очарован при думите ѝ, че отива да живее при Кейт. Очите му заблестяха и той я прегърна силно, когато му съобщи новината в един от техните обеди в сряда.

— О, Девлин, това е чудесна новина! — възкликна той. — Прекрасно ще е за израстването на Лин, а Кейт трябва да не е на себе си от радост.

Девлин се засмя.

— Наистина, тате, няма търпение. Опасявам се, че ужасно ще разглези дъщеря ми.

— Остави я — нареди Джери с усмивка. — Малко глезене не е навредило на никого.

Щяха да ѝ липсват срещите с баща ѝ всяка седмица, но той обеща да ги посещава често. Когато отново ѝ написа чек за три хиляди лири, за да ѝ помогне да се задвижи, както той самият каза, тя бе

изкушена да откаже. Но си припомни думите на Меги и взе парите с благодарност, знаейки, че го е направила щастлив. Можеше да си отвори малко занаятчийско магазинче или книжарница, която да задоволи стотиците туристи, пристигащи в селото в Уексфорд всяко лято. Възможностите бяха безкрайни и тя се развълнува при мисълта за предстоящия живот. Чудесно бе да чувства, че отново е поела юздите и колко прекрасно ще бъде да печели собствени пари и да бъде пак независима.

Сбогува се с Карълайн и Меги бързо и мило. Не че няма да се видят отново, каза си тя, докато безуспешно се опитваше да преглътне буцата в гърлото си, когато се събраха за прощално пийване няколко дни преди окончателно да каже довиждане на градския живот. Ще ѝ е странно да не ги вижда всяка седмица, но преди те всички си поддържаха връзка чрез писма, пък и Рослар беше само на два часа и половина от Дъблин. Момичетата можеха да идват, когато имаха няколко почивни дни, а тя също щеше да ги посещава.

Кейт бе страхотно развълнувана, след като разбра, че Девлин най-сетне е решила да дойде и да живее при нея. Първите няколко дни след пристигането на племенницата ѝ и Лин те седяха и бърбореха с часове, правейки планове за бъдещето на Девлин. Решиха, че наемането на място за магазин за книги и приложно изкуство ще е идеалното нещо за Девлин. Трите хиляди лири от баща ѝ плюс същото количество от Кейт ще са повече от достатъчно да започнат малък бизнес, в който Кейт и Девлин ще са партньори. Но леля ѝ настоя, че първо Девлин трябва да си даде почивка няколко седмици, да не прави нищо, само да почива под великолепните слънчеви лъчи. Всяка сутрин Кейт приготвяше сух обяд и ги изпращаше двете с Лин долу на брега зад къщата.

Девлин лежеше на златистия пясък, гледаше как се носят пухкавите облачета, слушаше лекото плискане на вълните по брега и усещаше как натрупваното с месеци напрежение бавно се стопява в пясъка под нея. С всеки изминал ден тя бе все по-отпочинала, стегнатият възел на страха, който сякаш бе станал част от нея, бавно се разхлабваше и животът, превърнал се в бремене, се превръщаше в ново и въодушевяващо я предизвикателство.

Промяната у дъщеря ѝ беше дори още по-задоволителна. Всяка нощ, след като цял ден бе играла до майка си на плажа, Лин спеше

като къпана, богатият йонизиран морски въздух се оказа по-могчен и от най-силното хапче за сън.

Дори и Девлин започваше да се прозява широко към десет и половина. Повечето ноци не можеше да си спомни кога главата й е клюмнала на възглавницата. Но пък въздухът на Рослар винаги й бе въздействал така.

И двете имаха вълчи апетит, а на Кейт й доставяше огромно удоволствие да гледа как племенницата и дъщеричката й наддават така необходимите им килограми. Загорели, красиви извивки замениха изпитите черти на Девлин, а Лин скоро придоби топчести, розови бузки, които караха майка й да се чувства доволна, че е решила да се преместят.

Това бе един от най-щастливите моменти в живота на Девлин и писмата й до Джери, Карълайн и Меги клокочеха от ентузиазъм, не забелязван у нея от раждането на Лин досега.

Един ден Кейт и Девлин заедно с Лин отидоха до Уексфорд, за да говорят с адвокат за наемането на място, предложено на Девлин в Рослар. Всичко беше съвсем ясно и адвокатът увери Девлин, че тя може да действа и да започне да поръчва стока за новия магазин.

За да го отпразнуват, отидоха в хотел Уайтс и се почерпиха с великолепен обяд, като междуременно решаваха какво точно да купят. Поеха по дванадесетте мили от Уексфорд към дома все още погълнати в дискусиата си, Кейт караше колата. Бяха толкова погълнати, че Девлин не усети огромната, непреодолима сила, която тътнеше зад тях забързана към ферибота. Когато ги изпревари, камионът се плъзна на черно нефтено петно, удари на косо колата и я запрати устремно в рова.

Всичко, което Девлин си спомняше, бе ужасен тъп удар и собствените й писъци, преди да изпадне в безсъзнание.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Месец по-късно, когато малката ѝ дъщеричка и Кейт — мъртви и отдавна погребани, Девлин седеше на инвалидния стол под топлото слънце на ранната есен в двора на една частна дъблинска болница. Медицинска сестра мина през тревата и провери системите, преди да ѝ даде лекарствата. Девлин послушно глътна хапчетата.

— Всичко наред ли е, Девлин? Искаш ли да ти изпратят чаша чай; време ли е? — бодро я попита сестрата.

— Не, благодаря, добре съм.

— Достатъчно топло ли ти е? Искаш ли друго одеяло?

Медицинската сестра потупа карираното одеяло, увито около коленете на Девлин.

За бога, няма ли просто да ме оставите на мира, искаше ѝ се да закрепци на жената в бяла униформа, която стоеше пред нея. Нямахме никакво спокойствие, все я обикаляха. Докторите се ровеха, сестрите я будеха да ѝ измерят температурата, физиотерапевти я тормозеха с упражнения, рентгенолози ѝ правеха рентгенови снимки, свещеници мърмореха думи на съчувствие и успокоение до леглото ѝ. Защо всички те не я оставят на мира?

Знаеше, че сестрата само си върши работата, както и всички други. Персоналът на болницата беше много мил към нея, но Девлин, напълно травмирана от ужасната катастрофа и смъртта на Лин и Кейт, намираще вниманието им за дразнещо.

Тя още веднъж твърдо увери сестрата, че е добре, и за щастие жената се премести при друг пациент. Отново я заляха мисли. Девлин бе в кома една седмица, през което време нейната дъщеря и леля ѝ бяха погребани една до друга в тихото малко пристанищно гробище в Рослар. Девлин бе докарана в Дъблин с линейка, приета бе в неврологичното отделение в градската болница, където дойде в съзнание и видя Лидия и Джери до леглото си.

Когато ѝ казаха, тя обърна глава настрани, но не заплака. Не можеше. Дори сега, седмици по-късно, не можеше да остави скръбта си да се изяви. Ден и нощ се питаше „защо“. След всички трудности и

вълнения, решението да не направи аборт, последвалата борба и сега, точно когато животът бе взел по-добър обрат и за двете, Бог позволи да им се случи това. Лин и Кейт, най-скъпите хора за нея на света, си бяха отишли, а тя бе останала.

Най-лошото от всичко бе вцепенението. Девлин чувстваше, че трябва да покаже тъга, но всичко, което изпитваше, бе тази странна, нереална вцепененост.

Изведнъж осъзна, че някакъв мъж стои пред нея и запречва слънчевата светлина. Вдигна глава, очакваше да е баща ѝ или някои доктор. Дълбок, смътно познат глас попита тихо:

— Девлин Дилейни, нали?

Изненадана, тя примигна на слънцето и разпозна Люк Райли, който очевидно не можеше да скрие изненадата и шока си от вида ѝ. Предполагаше, че е страхотна гледка, но бе престанала да се замисля за външния си вид. Носеше тънък халат, който Лидия ѝ бе донесла, и позволяваше на сестрите да сресват косата ѝ, но иначе не се интересуваше как изглежда. Понякога зърваше себе си в огледалото и виждаше слаба, изпита, с хлътнали очи жена. Но не я беше грижа.

— Здравейте! — Отговорът ѝ бе машинален. Защо трябваше да стои там и да я зяпа? Защо просто не си тръгне и не я остави на спокойствие?

Люк Райли разбираше, че се е вторачил в нея, но не можеше да направи нищо друго. Боже мой! През какво бе преминала, усети, че се чуди той, като забеляза изключителната бледнина, големите, тъмни кръгове около очите, загубили своя пламък, русата коса, преди лъскава и бухнала, сега бе без блясък и увиснала. Най-големият шок за него бе страданието, което личеше в сините ѝ очи, сега огромни тъжни езера, накарали го да затаи дъх.

Той неловко стоеше пред нея, не знаеше какво да каже. После се прокашля:

— Съжалявам, че те виждам в това състояние, Девлин. Надявам се скоро да се възстановиш.

— Благодаря — промърмори тя, изненадана от добротата в тона му. Поне той бе достатъчно чувствителен да разбере, че иска да я оставят сама.

Гледаше как едрата му фигура прекосява тревата и за миг се зачуди какво прави в болницата, но скоро го забрави, тъй като облакът

на нещастиято отново се спусна върху нея.

Два дни по-късно се срещнаха пак. Този път тя бе на патерици, медицинските сестри настояваха, че вече не е толкова болна като за инвалиден стол.

— Здравей, Девлин — изрече той отривисто.

— Здравей — отвърна тя предпазливо. Спомняше си, че не го бе харесала първия път, когато го срещна в дома на родителите си преди почти три години. Тогава ѝ се бе видял властен, но все пак притежаваше сила, така странно привлекателна.

— Изглежда се подобрявате — усмихна ѝ се той и тя забеляза големите равни бели зъби и симпатичния начин, по който се образуваха бръчици отстрани на очите му.

— Предполагам, че може и така да се каже... — Тонът ѝ бе необичайно горчив.

— За тези неща трябва време, но ти поне имаш доста — каза той и тя долови тъга в гласа му.

Мъжът се сбогува и Девлин се зачуди кого ли посещава. Съпруга, може би? Трябва да го попита следващия път, като го види. Въпреки че Меги и Карълайн я посещаваха често и се опитваха да я ободрят, тя почувства, че в кратките мигове, прекарани с него, той бе разбрал тъгата ѝ, макар и нищо да не знаеше за случилото се с нея.

Видя го чак след седмица. Изглеждаше уморен, дълбоки бръчки се спускаха около устните му, но се усмихна, като я видя.

— Здравей. — Този път тя поздрави първа.

Добър знак, помисли си той. Оправя се.

— Как си?

— Е, поне хванах чалъма на тези неща. — Тя посочи патериците. Вървяха по коридора на болницата, той нагаждаше стъпките си към нейните.

— Посещавах ли някого? — запита Девлин.

Мъжът се обърна и кехлибарените му очи се замъглиха.

— Баща ми — обясни тихо. — Умира.

— Ооо... Ооо, съжалявам — измърмори тя неадекватно.

Люк додаде сякаш на себе си:

— Изживя хубав живот и много пълноценен. Изпада и излиза от комата. Опитвам се да идвам тук възможно най-често. Имам доста служебни задължения в Лондон — той въздъхна. — Не е лесно.

За първи път след катастрофата Девлин усети някакви чувства към друго човешко същество. Изцяло погълната от себе си, тя не бе забелязвала твърде останалите болни хора около нея. Чу се да пита:

— Съпругата ти никога ли не идва?

Те стояха и се вираха един в друг и тя се изчерви от наглостта си.

— О, извинявай — заекна момичето. — Много грубо от моя страна.

— Не съм женен — каза той тихо, премрежените кехлибарени очи я гледаха вторачено, с особен поглед в техните привлекателни дълбини.

— Ооо... — Девлин леко се изненада при тази информация.

Люк се усмихна.

— Горкият стар татко все ми се нахвърляше, когато се приберях у дома. *Някакъв признак вече?*, питаше ме той. — Мъжът уморено потърка челюстта си с ръка. — Малко е разочарован, предполагам. Все искаше да се прибера у дома и да се задомя. Мисля, че не харесваше Нола.

Той сякаш бе забравил, че тя е там. А тя се зачуди коя е несимпатичната за баща му Нола.

Люк поклати леко глава.

— Извинявай, Девлин. Разбира се, това няма никакво значение за теб. Не исках да те държа права толкова дълго време.

— Всичко е наред. И без това нямам много какво да правя... — После й хрумна нещо и тя колебливо изрече, осъзнавайки, че не е единственият човек на света, преживял травма: — Ако искаш, понякога ще сядам при баща ти, когато теб те няма.

Той се вгледа в нея.

— Наистина ли ще го сториш, Девлин? Изключително любезно от твоя страна. Зная, че медицинският персонал тук е отличен, но те не могат да са там през цялото време, а на мен не ми се иска да е самотен. — Мъжът й се усмихна и това я стопли. — Ще ти бъда много благодарен.

— По-добре ми покажи стаята му — измърмори Девлин — отчасти съжеляваше, че бе предложила. Какво, по дяволите, я бе прихванало? Нямаше ли си самата тя достатъчно проблеми, че да се забърква с чужди?

Той я заведе до самостоятелна стая, подобна на нейната, и докато гледаше как Люк хваща отпуснатата ръка на стареца с восъчнобледо лице, който лежеше така крехък и болен в леглото, тя се зарадва на направеното от нея импулсивно предложение. Очевидно имаше силна връзка между тях и на нея ѝ се стори затрогващо как Люк се грижи за баща си.

Установи, че Люк Райли има многостранен характер и през следващите седмици откри как постепенно се сближава с него. Разказа му за катастрофата и смъртта на леля си, но не можа да говори за бебето. Това бе нейна тайна, която щеше завинаги да погребее в миналото. Лин си бе отишла, а тя бе останала и единственият начин да се справи с тъгата бе да запрати спомена за дъщеричката си в най-отдалеченото кътче на мозъка.

Люк бе доста заинтересуван, когато тя му каза за техните планове с Кейт за започване на бизнес заедно. Накратко му спомена за част от времето, прекарано в Лондон, като пропусна всичко свързано с Лин, а той бе очарован да разбере, че е изкарала вечерен бизнес курс там.

— Умна и красива — закачливо ѝ каза. Тя го дари с една от редките си усмивки.

— Ще осъществиш ли бизнес плана си в Рослар? — попита.

Девлин преглътна и поклати глава.

— Там сега няма нищо за мен... — Тя въздъхна дълбоко и обърна глава настрани от него, за да не види той заблестелите в очите ѝ сълзи.

— Разбирам.

Когато се успокои, тя го погледна.

— Все още искам да създам свой бизнес. Може би можеш да ме посъветваш за идеята, която имам.

— Разбира се. Това е най-малкото, което мога да направя — да опитам да се отплатя за добрината ти. Но ще трябва да е следващата седмица. Ето я Агнес, която идва да ме изхвърли, а утре рано сутринта летя за Лондон.

Люк се усмихна на Агнес, любимата им нощна сестра, която винаги заедно с чая на Девлин носеше чаша чай и за него.

— Пак вие, Люк Райли — усмихна се Агнес на красивия мъж пред нея. — Трябваше да сте си заминали преди час.

— О, Агнес, под тази строга външност се крие най-мекото сърце в Дъблин. Не можете да ме измамите. Погрижете се за Девлин вместо мен, а аз само ще отида и ще погледна татко. — Той се усмихна на сестрата, нежно докосна бузата на Девлин с пръст и си тръгна, а стаята изведнъж опустя.

— Ето един приятен мъж — одобрително промърмори Агнес, като даде на Девлин лекарствата ѝ и я настани за нощта. — Лека нощ, скъпа. Ако имаш нужда от мен, звъни, а ако не можеш да заспиш, ще ти направя малко горещо мляко по-късно.

— Благодаря, Агнес.

Вратата тихо се затвори след нея и Девлин остана сама с мислите си.

Какво ли ще мисли Люк за идеята ѝ, когато му я каже? Ще стане ли? Не можеше да се сети защо не. За да не полудее от мислите си за Лин и Кейт по време на дългите, изпълнени с болка нощи, тя бе развила идеята си. Тази идея постоянно се връщаше в ума ѝ и ѝ даваше нещо, за което да се захване. Нещо, което да я подкрепя. Искаше да отвори луксозен здравен център в Дъблин, който да се грижи за богатите, хората с пари за пръскане. Ще бъде нещо подобно на онзи, в който бе работила в Лондон. Девлин бе убедена, че ще потръгне. Имаше пазар и, доколкото тя знаеше, все още не бе запълнена ниша. Вярно, че имаше клубове за здраве и фитнес в града, но нищо луксозно.

Кейт ѝ бе завещала фермата и значително количество пари, а адвокатът на баща ѝ бе казал, че може да очаква много голямо обезщетение за нараняванията. С тези пари щеше да започне собствения си бизнес.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Една вечер те седнаха пред стаята на бащата на Люк, докато сестрите се грижеха за него. Темата за рискованото бизнес начинание на Девлин дойде най-сетне за обсъждане. От това, което Люк ѝ бе казал, той очевидно бе солиден бизнесмен с инстинктивен нюх за добрата възможност. Самоук, той бе напуснал училище на седемнадесет и бе тръгнал по моретата. Няколко години бе обикалял света и бе натрупал достатъчно пари, за да инвестира в земя и имоти. Отишъл в Лондон, инвестирал в няколко доходни бизнес начинания и никога не се обърнал назад. Пътуваше редовно между Лондон и Дъблин и все още притежаваше няколко имота около Дъблин.

Когато Девлин му каза за своята идея, той се заинтригува и те прекараха часове в обсъждане на проекта.

— Знаеш ли — изрече той замислено, — ти ще обслужваш богатите, диктуващи модата кръгове, но аз мисля, че трябва освен това да се погрижиш и за младите запътили се към върха жени, които цял ден се трудят усилено в офиса и имат нужда от място да се отпуснат и починат, да се поддържат във форма и други подобни. Има много такива наоколо. Нола ходеше в един клуб в Лондон през цялото време.

Коя е тази Нола, зачуди се тя. Това бе вторият път, в който я споменаваше.

— Хммм... Прав си — усмихна му се. — Това е много добра идея, Люк. Всъщност оня ден тъкмо четях статия, която казваше същото. Хотелският бизнес тъкмо започва да се занимава с тези забързани като Америкън експрес жени. Може би градът има нужда точно от това. Можем да се погрижим и за двата типа хора, а може би просто ще отворя клуб специално за жени, нещо като „Храма“ в Лондон.

Люк усети едно особено чувство на победа, докато гледаше лекия оттенък на розово да заменя ужасната бледнина от лицето на Девлин. Имаше искрица оживление в изразителните ѝ сини очи при обсъждането на тази нейна мечта и бавно, но сигурно той започваше

да си проправя път през сдържаността, зад която тя толкова успешно се криеше.

Люк никога не бе срещал жена, която да го заинтересува толкова много, както Девлин. Не можеше да го обясни. Не се шегуваше като й каза, че е толкова красива, колкото и умна. Притежаваше бърз, интелигентен ум и те с часове можеха да си говорят за бизнес, но когато темата станеше лична, тя се отдръпваше зад бариерата и старото, нещастно изражение се появяваше отново. Изпитваше силно желание да я накара да се смее, да заличи болката в очите ѝ. Много ноци лежеше буден и се чудеше как той, светският мъж Люк Райли, може да бъде толкова обсебен от нея. За него това бе ново изживяване, и то доста тревожно. Беше възнамерявал известно време да не се обвързва с никого след скъсването на връзката си с Нола Хенлън, ръководител Личен състав на голяма лондонска строителна фирма. Упоритата, силна амбиция на Нола най-накрая разруши любовната им връзка. Не че Люк не разбираше стремежа на приятелката си да успее. Разбираше го. Той, измежду всички хора, знаеше какво е да имаш цели и амбиции и ѝ бе давал кураж и съвети, колкото можеше, но му се струваше, че с всяка нейна стъпка нагоре по стълбицата на успеха, тя ставаше по-безмилостна и по-груба.

— В службата мислят, че съм кучка — често му се оплакваше тя така, че той я съжаляваше.

Нола притежаваше власт над хората и ликуваше от това. Можеше да прехвърля из целия Лондон служители от един клон на строителната фирма в друг, нещо, което правеше доста често, без да я е грижа, че личният живот на хората можеше да е драстично повлиян. Трябваше да се сменят жилища, да се пътува на по-дълги разстояния. За нея служителите бяха пионки на шахматната дъска, а не хора с чувства.

— Добре е за тях, държи ги нащрек, Люк — спореше тя с него, когато той ѝ посочваше тези неща. — Ти си прекалено мек. Не зная как успяваш в бизнеса.

— Успявам — казваше той спокойно, — защото имам много верни, силно мотивирани служители, които работят здравата за мен, защото аз се грижа за тях и се отнасям към тях с уважение.

— О, млъкни — сопваше се тя.

— Ако не ти харесват мненията ми, не ме питай — рязко отговаряше Люк.

Споровете им ставаха все по-чести, Нола бе отново повишена и оставаше все по-дълго в офиса. Работата напълно доминираше през цялото време и те прекарваха все по-малко и по-малко часове заедно. Това, което го бе привлякло в началото към нея — ентузиазма ѝ, енергията, желанието за успех — най-накрая стана причина за тяхната раздяла.

Люк притежаваше същите черти, но имаше и нежност, която на нея напълно ѝ липсваше. Знаеше, че тяхната връзка никога няма да е приоритет номер едно за нея, докато не постигне всичко, към което се стреми в кариерата си, и той трябваше да се възхити на нейната праволинейност. Имаше много познати бизнесмени, които не бяха така праволинейни като нея. Но той самият имаше нужда от повече в тяхната връзка, отколкото тя можеше да му даде, и така те се разделиха.

Ето сега тук беше Девлин Дилейни, която не само имаше интелигентността и амбицията на Нола, но и уязвимост и състрадание, които бившата му приятелка никога нямаше да притежава. Девлин го интересуваха така, както никоя друга жена досега.

Една вечер, докато седеше в 737, който летеше напърно на Ирландско море, идеята започна да се оформя в главата на Люк. Дългият му загорял от слънцето пръст замислено потриваше тъмната брадичка, върху която вечерта бе хвърлила своите сенки. Той не забеляза възхищението в очите на привлекателната стюардеса, която му подаваше питието, само промърмори учтиво *благодаря*, докато факти и числа пробягваха през бързия му ум. Лека усмивка се изписа на строгите устни. *Късметлийка!* — помисли си стюардесата със завист и прие поражението, наблюдавайки го как вади бележник и листи от куфарчето си и започва да пише.

Състоянието на баща му нито се бе подобрило, нито се бе влошило и той просто седеше търпеливо до болничното легло и държеше тънката старческа ръка в своята. Девлин бе там, когато пристигна, седеше до баща му, тъга изпълваше очите ѝ, докато бършеше потта от лицето на възрастния мъж. Погледите им се срещнаха и Люк почувства прилив на благодарност — и още нещо —

към крехкото момиче с огромни, блестящи, синьо-зелени очи, което се усмихна, като го видя.

— Ще се видим по-късно — прошепна тя и го остави сам с баща му.

После, когато посетителите на Девлин си бяха тръгнали и нощната сестра започна да дърпа пердетата и да разнася вечерята, те седнаха в нейната стая и тя му съобщи, че ще я освободят от болницата след около седмица. Физическите ѝ наранявания са заздравели добре, независимо от емоционалните травми.

— Ще търся заем. Мислиш ли, че ще успея? — попита тя.

Люк не каза нищо известно време, после заговори уверено:

— Ами, Девлин, от думите ти разбрах, че със сигурност имаш приемлива допълнителна гаранция, имуществото, оставено от леля ти, както и обезщетението, което ще получиш от застрахователната компания. — Той се усмихна. — Знаеш така добре, както и аз, че за бизнеса, който се надяваш да започнеш и за клиентите, които се надяваш да привлечеш, ще са ти необходими хубав централен имот и страхотно много пари, за да го оборудваш, да наемеш персонал и да го декорираш. Режийните ти разноски ще бъдат големи и честно... — Той спря, като че ли бе несигурен как да продължи.

— Продължавай.

— Не мисли, че те покровителствам, Девлин. Уверявам те, че не е така, но не зная дали имаш достатъчен опит да убедиш някой банков управител да ти даде необходимите за теб пари. Искам да кажа, ако наистина искаш да имаш най-доброто, а по мое мнение за планирания бизнес нищо, освен най-доброто, няма да свърши работа.

Девлин го погледна сериозно. Въобще не смяташе, че той я покровителства. Просто беше напълно откровен, а това бе едно от нещата, които ѝ харесваха у него. Освен това и на нея ѝ бе хрумнала същата идея. Люк се прокашля.

— Слушай, Девлин, знаеш ли старата поговорка *Сговорна дружина планина повдига!*? Мисля, че имаш чудесна бизнес идея и със сигурност ще те разбере, ако искаш да я осъществиш сама. Но ако решиш да ме приемеш за съдружник, аз имам едно място на Стивън Грийн, което би било идеално за целта.

Той се изправи, широкоплещестото му тяло бе внушително в черното си кожено яке, старателно изгладени сиви панталони обвиваха

дългите му крака. До него Девлин се почувства като джудже.

— Помисли си — довърши той небрежно и излезе от стаята.

Тя го наблюдаваше как върви като пантера. Има нещо толкова солидно и вдъхващо сигурност у Люк, мислеше момичето. Колко бе сгрешила в мнението си за него при първата им среща. Вероятно заради хормоните. Умът ѝ претегли за и против идеята. Казаното от него бе вярно и бизнес опитът му ще бъде безценен. Идеята за имот в Грийн беше съблазнителна. Точно до търговския център, който диктуваше модата в Дъблин, не можеше да не привлече богатите граждани на столицата. От неговото виждане за клуба и от собствения ѝ опит в Лондон тя знаеше, че той е прав за количеството пари, които ще бъдат похарчени. Девлин знаеше също, че Люк няма да направи подобно предложение, ако не е сигурен, че ще потръгне. Трябва да направят най-доброто, за да допадне на тези, които ще могат да си го позволят. Трябваше да се превърне в модно място — а за това бяха необходими пари.

Тя се развълнува. Инстинктивно знаеше, че начинанието ще потръгне, и реши да приеме предложението на Люк. С нетърпение чакаше да го види на следващия ден. Девлин свикна да очаква посещенията му. Неговите идеи я вълнуваха и тя можеше да разбере как е натрупал богатството си. У него винаги личеше известно нетърпение, като че ли се мъчеше да се освободи от някаква невидима каишка и бе готов да експлодира в действие.

Когато той най-сетне се появи следващата вечер и застана на прага ѝ, тя го съжали при вида на мрачния, напрегнат израз на лицето му. Не бе необходимо да ѝ казва, че баща му е починал. Изписано бе по цялото му лице. Девлин преглътна с мъка. Не искаше да мисли за това, не искаше да си припомня собствената си мъка, мъка, която бе яростно потискала през последните няколко седмици. Без да каже и дума, протегна ръце към него и усети как той заравя лице в косите ѝ. Дълго го притиска силно, сърцето я болеше за двама им, мислите ѝ се връщаха към Лин, която никога нямаше да държи отново в прегръдките си. Мрачно и ожесточено се опитваше да се овладее, опасяваше се да освободи емоциите, които въобще не бе изразявала след тежката загуба. Не можеше да увеличи тъгата му. Ако се разплачеше сега, нямаше никога да спре. Успя да се овладее тъкмо

навреме, след малко той се отдръпна от нея и съумя да се усмихне леко.

— Благодаря ти, Девлин! Помогна ми повече, отколкото можеш да разбереш... Трябва да тръгвам да уреждам погребението. Ще се видим, когато всичко приключи.

След три дни Люк влезе в отделението с три дузини червени рози. Изглеждаше уморен: изсеченото му, изпито лице сякаш бе остаряло, сивото на слепоочията бе още по-светло, но той ѝ се усмихна топло. Девлин също се усмихна в отговор, бузите ѝ поруменяха като прие цветята.

— За една мила, внимателна дама — отрони той тихо. — Оценявам високо това, което направи за баща ми. Благодаря!

— Няма защо, Люк. Честно, не бе необходимо да се тревожиш когато имаш толкова много други неща да вършиш сега — каза Девлин, леко смутена, но и трогната от жеста му. Тя го погледна право в очите. — Вероятно трябва да започнеш да пестиш парите си, ако ще правим бизнес заедно. Да наемаме персонал, да го оборудваме и декорираме, ще са ти необходими много, много пари!

Сините очи на Девлин блестяха дяволито.

Широка усмивка заля лицето на Люк, когато възприе думите ѝ. Усети как адреналинът се раздвижва из тялото му, както ставаше винаги при всяко ново начинание. Знаеше, че залагат на печеливша карта. Може би и ще успее да накара Девлин да го харесва, така както той харесваше нея. Знаеше, че ще е дълъг и бавен процес. Тя е била наранена, лошо наранена от някого или нещо. Люк изправи широките си рамене. Никога не се бе отдръпвал от предизвикателствата, а тя бе най-голямото предизвикателство, с което някога се бе срещал. Нямахше да прибързва все пак. Пресегна се за куфарчето си и каза отривисто:

— Недей само да седиш и да се усмихваш, госпожице, имаме много работа да вършим! — Подаде ѝ химикалка и няколко бели листа и продължи усмихнато: — Да се заемаме с бизнеса, съдружничко!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За Девлин следващите шест месеца бяха трескави, но приятни. Работеше неуморно, хвърляше се стремглаво в подготовката, въпреки съветите на Люк да приема нещата по-спокойно. Физически се бе възстановила. Искаше да е заета всяка възможна минута, за да се опита да потуши чувството на вина и мъка, което я обземаше. Ако не бе решила да отиде и да живее в Уексфорд, Кейт и бебето щяха все още да са живи. Сърцето ѝ бе като огромна оловна тежест и всеки път, когато мисълта за Лин нахлуваше в главата ѝ, тя бе яростно изхвърляна оттам. *Не мисли за това! Не мисли за това*, заповядваше си хиляди пъти на ден. *Живей за настоящето, за тази минута, не мисли за миналото.* Това ѝ помагаше да преживее дните, но нощите бяха мъчителни.

Знаеше, че Меги и Карълайн не разбираха привидната ѝ липса на тъга, но не можеше да говори за това дори с тях. За първи път в живота си не можеше да позволи на момичетата да ѝ помогнат, въпреки че тя бе изслушала и утешила Карълайн, когато приятелката ѝ разказа за лечението си за алкохолизъм. Девлин не успяваше да се накара да сподели тъгата си и да я отприщи, защото се страхуваше от пороя емоции, който можеше да бъде освободен след подобно нахлуване.

С горчивина каза на Лидия, че не иска да има нищо общо с нея и майка ѝ повече не дойде в болницата. Нито пък я видя след излизането си, въпреки че се срещаше с баща си няколко пъти седмично.

Люк понякога се вглеждаше в нея, с озадачен поглед, докато тя вървеше рамо до рамо с него при разработването на клуба, обсъждаше идеите си с него, учеше се от предложенията му и придобиваше увереност в себе си и в начинанието си, когато всичко започна да си идва на мястото. Можеха да си говорят за всичко относно бизнеса и го правеха, но при всеки намек за личен въпрос Девлин се затваряше, учтиво, но твърдо, и насочваше разговора отново към бизнеса им.

Не прибързвай, казваше си той хиляди пъти, но без значение колко внимателно се опитваше да се промъкне зад нейната съдържаност, нямаше никакъв успех. Дори случайните, съзнателни отпратки към Нола не предизвикваха въпроси, както бе очаквал да

стане. Можеше да се закълне, че тя бе изненадана като ѝ каза, че не е женен, но очевидно бе прочел в отговора ѝ повече, отколкото се съдържаше там. Дали просто не се интересуваше от него? Или се съвземаше след нещастна любовна връзка? Ако само имаше нещо, за което да се захване... Тази жена го подлудяваше.

Девлин знаеше, че нейното поведение изненадва съдружника ѝ, но не можеше да направи нищо по въпроса. Новият ѝ клуб на здравето я поглъщаше. Само той я интересуваше. Заемаше ума ѝ, пазеше я от други болезнени мисли и така щеше да бъде. Люк настоя Девлин да посети подобни клубове в Лондон, Париж и Щатите и тя прекара десет дълги, дали ѝ доста познания дни в луксозен курорт във Флорида, където много богати и известни знаменитости идваха да отпочинат, да се борят с тлъстините и да разкрасяват телата си. Процедурите, които самата тя получи, я ободриха и освежиха, дори наддаде няколко от загубените в болницата килограми и се върна в Дъблин заредена с идеи за техния клуб. Люк пристигна от Лондон няколко дни след завръщането ѝ и сърцето му се разтуптя при вида ѝ. Изглеждаше загоряла и жизнена, почти като Девлин, която бе видял за първи път преди толкова много време, но после я улови в момент, когато не бе нащрек, взираше се в дечица, тръгнали да хранят патиците в Грийн, и тихо изруга заради ужасната самотна тъга в очите ѝ. Само да му кажеше причината за своята болка, може би щеше да успее да я успокои. Трябва да е нещо повече от мъка за нейната леля, той знаеше, че са били близки, но със сигурност времето щеше да започне да лекува тази тъга досега. Мислеше да пита Джери, но реши да не го прави. Това би било нахлуване в нейното уединение. Ако Девлин искаше да му каже какво я безпокои, щеше да го направи, а когато и ако му каже, той ще знае, че е направил голяма стъпка напред в техните взаимоотношения. По-добре да общува с нея стегнато и делово, отколкото въобще да не общува.

Девлин реши да нарече клуба „Градско момиче“ и Люк хареса името. Притежаваше изискано, аристократично звучене и проявеният вече интерес бе добър показател, че ще успеят. Карълайн и Меги бяха толкова развълнувани, колкото и Девлин, те провеждаха безкрайни дискусии за декора. От сградата, в която преди се бяха помещавали офиси, останаха само стените, а елегантната фасада в стил Джордж

Пети бе изчистена и боядисана. С помощта на дизайнера от курорта във Флорида вътрешността на сградата бе превърната в луксозен рай.

— Направи най-доброто — каза Люк и тя го послуша. Използва само най-хубави мебели, огромни плетени канапета и столове с меки, пухкави възглавници бяха пръснати из фойетата, боядисани в меки пастелни тонове, бледорозови и сиви и бледозелени. Отморителното обкръжение излъчваше изискания лъх на богатство, с нюанс на безпогрешна изтънченост. Това бе съвършеното място за една заета бизнес дама или богатата съпруга да отдъхне заедно с приятелки.

Наеха професионален персонал. „Градско момиче“ имаше свои лекари, медицински сестри, козметици, както и масажисти, фризьори, инструктори по аеробика и много други служители. На покрива имаше басейн, джакузита и сауни, заобиколени от бляскави, буйни тропически растения и затворени под огромен стъклен купол. Това бе един богат, зелен рай с изкуствени температури. Имаше два ресторанта за интимни вечери и привлекателен търговски център, облицован с испански плочки, който продаваше страхотно скъпи стоки. Имаше и малка библиотека, където умореното градско момиче можеше да си почине над ежедневниците или да прочете няколко глави от последните излезли бестселъри. Ако желяха, клиентките можеха да слушат курс на Лингафон, докато им освежават педикюра или пък докато им правят маникюра, да продиктуват делово писмо на първокласна секретарка, която го подготвяше до тръгването им от клуба.

Гостуващи бизнес ръководители от други страни можеха да ползват превъзходните услуги на „Градско момиче“. Членството за „Градско момиче“ стана един от най-особените начини, които работодатели на фирми използваша, за да преследват най-доброто. Както Люк бе предсказал, членството в клуба се превърна в символ за обществено положение и дори жени от други части на страната, които посещаваха столицата два или три пъти месечно, се възползваха от специална членска карта в клуба.

Начинанието бе по-успешно и от най-смелите мечти на Девлин, но тя не забрави старите си приятели. Помоли Еди, съпруга на Моли, да се погрижи за дърводелството, а Родж и Райо бяха изпратени да изкарат курс за спасители с идеята да станат спасители на басейна. Момчетата забелязаха, че Девлин не може да търпи да се говори за

Лин или катастрофата, така че по негласно споразумение темата се превърна в табу. Всъщност сякаш нейният таен минал живот не бе съществувал. Само с Моли Девлин бегло споменаваеше миналото, а когато бе самотна, изтормозена, неспособна да се изправи пред вечерните си мисли сама, тя отиваше при приятелката си в новата им, хубава жилищна кооперация в Либъртиз и прекарваше няколко часа с милата, сърдечна жена.

Начинът на живот на Девлин бе напълно променен. Сега тя бе управителен директор на компанията „Градско момиче“, която имаше фантастичен успех, и печелеше голяма заплата. Когато започна да протестира за парите, Люк твърдо обяви:

— Девлин, ще си изкараш всяко пени от нея. Няма смисъл да живееш с оскъдна заплата. Ще забавляваш евентуални клиенти, ще имаш нужда от банкова сметка за разходите си. Ще се нуждаеш от жилище, което да е отморяващо и удобно за теб след десет или дванадесет часов работен ден. Първото правило на добрия бизнес е да се плащат прилични заплати, а ти и аз сме служители, точно както другите. Те заслужават заплатите си; също и ние. — Той ѝ се усмихна. — Не се притеснявай, ако има опасност да банкрутираме, ти първа ще научиш.

Разбира се, Люк беше прав. А за тях нямаше и най-малката опасност да банкрутират. Съвсем определено бяха далеч от червеното.

Девлин си купи апартамент в жилищния комплекс на Карълайн, въпреки че изглежда почти не стоеше там. Люк се оказа прав: изкарваше всяко пени от заплатата си. Новият клуб възбуди огромен медиен интерес и откриването беше нещо, което никога нямаше да бъде забравено. Отделът за връзки с обществеността работи усилено, за да подsigури това да стане най-голямото обществено събитие на годината. Цял ден Девлин бе интервюирана от пресата, радиото и телевизията и в процеса на това тя стана нещо като знаменитост.

Канеха я на премиери, галавечери и множество други събития, които посещаваше, защото разбираше, че ако ходи на много светски събития, ще създаде повече членове за клуба. Тази тактика работеше. Жените търсеха членството, ни най-малко не се въздържаха заради големите годишни такси. Да си член на „Градско момиче“ беше задължително за всяка светска дама.

Животът на Девлин беше пълен. Обаче празнотата вътре в нея не изчезваше. Тя не можеше да търпи да е сама и все пак понякога копнееше за малко самота точно в разгара на оживено тържество или в луксозния си офис в клуба, където имаше постоянен поток от хора, изискващи вниманието ѝ. За първи път в тяхното приятелство не можеше да разкаже на Карълайн и Меги за чувствата си.

Те също бяха емоционално наранени.

Карълайн от алкохолизма си и от нещо друго, свързано с брака ѝ, за което и тя не можеше да говори. Меги, дълбоко наранена от любовната авантюра на Тери, изливаше всичките си горчиви чувства в романа, който пишеше. Девлин бе чела написаното и от пронизващата болка в някои части ѝ се искаше да заплаче, тъй като тя се идентифицираше с героите.

Горката Меги беше толкова всеотдайна, а пък Тери, глупак такъв, не виждаше какво губи.

Почти можеше да разбере пиенето на Карълайн заради брака ѝ с Ричард, но Тери да изневерява на Меги? Това не бе за вярване.

Всички те имаха проблеми и не можеха да ги изкажат една на друга. Не че приятелските им отношения бяха обтегнати. Девлин реши, че причината, поради която не иска да говори на приятелките си за емоционалното си състояние, е, защото те си имаха достатъчно свои проблеми и без тя да ги товари с нейните. Въпреки че не го осъзнаваше, поради точно същата причина и другите момичета не ѝ казваха за своите тревоги.

Понякога ѝ се искаше да сподели с Люк. Само да можеше... Той бе изключително спокоен, виждаше направо същината на проблема и вземаше бързи, решителни мерки да го разреши. Беше го наблюдавала в действие много пъти по време на изграждането до откриването на „Градско момиче“. Спокоен, напълно овладян, той имаше време да поговори с всеки, който се нуждаеше от това. Отнасяше се към служителите си с най-голямо уважение и те го обичаха. Девлин бе научила много от Люк Райли. Тя често пътуваше до Лондон да го информира за напредъка. Той бе оставил повечето от всекидневните задължения на клуба в нейните способни ръце, но важните решения вземаха заедно. Люк винаги се радваше да я види, винаги бе толкова доволен от големия успех на съвместното им начинание.

Първия път в Лондон тя отседна в своето старо убежище „Тара“. На вечеря по-късно същата вечер Люк ѝ каза закачливо:

— Знаеш ли, имам апартамент с три спални, който гледа към Темза. Помисли колко можеш да спестиш на компанията, като отседнеш там, вместо да използваш пари от сметката за хотел.

Девлин се засмя. Тя обичаше чувството му за хумор. Караше я отново да се чувства млада и леко вятърничава. Понякога сухите му, казани настрана забележки по време на дългите, напрегнати събрания на компанията я разсмиваха неимоверно. Беше малко глупаво да отсяда в хотел, когато имаха толкова много за обсъждане, така че при следващото ѝ идване тя остана в луксозния му, но уютен апартамент. Той сготви най-великолепните ястия за нея и те си говориха до малките часове. Люк бе такава опора за Дев, че я трогваше дълбоко и тя винаги се прибираше у дома, след времето си прекарано с него, въодушевена и жизнерадостна, поне за малко забравила нещастията си.

Девлин осъзнаваше, че той се интересува от нея не само заради бизнеса, въпреки че никога не я бе притеснявал или споменавал за това. Ако животът ѝ бе различен, ако можеше да събори огромната стена на скръбта, тя би посрещнала с радост подобно нещо. Мъже като Люк Райли бяха рядкост. Но да обичаш, означава да страдаш — това бе урок, на който животът я бе научил. Лин, Кейт, Лидия, дори Колин. Всичко, което имаше, бе болката на любовта. Тя никога няма да си позволи да се интересува дълбоко от някого. „Градско момиче“ бе всичко, от което се нуждаеше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко месеца след откриването Люк отиде до Дъблин, правеше го често. Той заведе Девлин на вечеря, както обикновено, но забеляза, че тя е необичайно унила. Сърцето му се сви. Реши, че определено губи връзката си с жените. Изглежда не се приближаваше към стопяване на сдържаността ѝ, що се отнася до личните въпроси. Тя бе напълно погълната от бизнеса и макар че той бе очарован от успеха на клуба, често го проклинаше, че му я отнема. Дали това не бе повторение на предишните му преживявания?

Не! Нямаше място за сравнение между голата амбиция и жаждата за успех на Нола и пълното обсебване на Девлин от „Градско момиче“. Тя се потопяваше в бизнеса, защото се опитваше да забрави някой или нещо и сякаш той не можеше да направи нищо по въпроса.

Дискретно я изучаваше на меката светлина на лампите в ресторанта, после въздъхна. Кичур блестяща руса коса падна като мека копринена завеса и очерта красивото ѝ продълговато лице. Съвършени дъговидни вежди, деликатно извити над засенчени от черни мигли синьо-зелени очи, които тази вечер сезираха с тъжен, блуждаещ поглед в пространството зад него. Красивите ѝ, меки, нежни устни, които той постоянно мечтаеше да целуне, сякаш му се присмиваха със своята недостижимост и Люк изстена вътрешно. Не можеше да търпи това повече! Момичето го подлудяваше. Забеляза, че тя само побутва храната. Едва бе изяла и една хапка през цялата вечер.

— Не яж, ако не искаш! — рязко каза мъжът, смутеността му го правеше рязък.

Девлин се сепна и се върна обратно на земята.

— Извинявай — каза: — Не съм гладна.

— Ами това е очевидно — отбеляза той сухо. — Защо не ми кажеш какво има?

— Нищо — възрази тя хладно и стисна здраво устни.

— Хайде, Девлин! — сряза я Люк, беше по-ядосан на себе си, отколкото на нея. — Не каза и две думи през цялата вечер. Нещо не е наред с „Градско момиче“ ли?

— С „Градско момиче“ всичко е наред — отговори му Девлин също толкова рязко, изненадана от тона му. Забеляза ядосания поглед и видя един мускул да потрепва отстрани на устните му. Напоследък изглежда имаше смътно напрежение между тях, когато бяха извън работното си обкръжение, но тази вечер не ѝ беше до това. — Искам да си тръгвам.

— Добре.

Мълчаливо Люк плати сметката, държа ѝ сакото и тръгна с нея към колата. Намусено учтив, ѝ отвори вратата, а после хлопна своята с повече сила от необходимото. Закара я до апартамента ѝ, без да промълви и дума. Когато стигнаха там, той каза студено:

— Мислех, че сме повече от бизнес партньори. Мислех, че сме приятели, но очевидно съм грешал. Съжалявам. Лека нощ, Девлин.

Очите му приличаха на суров кремък с цвят на кехлибар и гневът му я смрази. Никога не го бе виждала такъв. Болка замъгли сините ѝ очи и тя обърна глава настрани, за да скрие заблестелите в тях сълзи. Без да му отговори, защото се страхуваше, че ще се разплаче, момичето излезе от колата и изтича нагоре по стълбите. Чу сърдития рев на двигателя и видя как колата се изгуби надолу по пътя в облак прах. Сълзите, които се бяха насъбрали вътре в нея, експлодираха надолу по бузите ѝ и когато влезе в апартамента, тя облегна глава на твърдата, студена врата и ги остави, безмълвни, горещи, мокри, да се леят по лицето ѝ. О, господи, само да бе успяла да му каже! Искаше да му каже повече от всичко на света, а сега беше прекалено късно...

Звънецът, пронизителен и рязък, нахълта в страданието ѝ. Девлин чу гласа му, дълбок и звучен, по домофона.

— Пусни ме да вляза, Девлин! — нареди Люк.

Девлин знаеше, че не може повече да се бори със себе си и има ужасно голяма нужда да говори с някого. Натисна бутона и секунди покъсно чу асансьора с леко бръмчене да се издига до нейната площадка. Отвори вратата и се обърна настрани, за да не види той сълзите ѝ, но Люк я завъртя с лице към себе си и измърмори някакво проклетие при вида на покрусеното ѝ лице.

— О, Девлин, какво има? Не можеш ли да ми кажеш? — попита той, ужасен от болката, която витаеше в очите ѝ.

Девлин зарови лице в гърдите му.

— О, Люк, помогни ми... Не мога да се справям повече с това. Аз... аз не издържам! — Тя вече плачеше, раздиращи ридания разтърсваха тялото ѝ.

— Не можеш да понесеш какво, любима? Каж ми, за да ти помогна — промърмори той и я привлече до себе си, сядайки на дивана, после я прегърна силно.

Добротата му беше ключът, който отключи тъгата, стаявана в сърцето ѝ през всички тези изпълнени с преживявания месеци след катастрофата. И думите се изплъзнаха от нея.

— Ооо, Люк, Люк... катастрофата... аз... аз... моето бебе умря на днешния ден преди една година.

Девлин чу как той рязко си поема дъх и реши да се отдръпне, уверена, че е бил шокиран, но неговата прегръдка стана още по-здрава и докато тя открито плачеше на рамото му, ръката му нежно галеше косите ѝ. Цялата мъка, потискана толкова дълго време, се изля и тя ридаеше горчиво и му разказваше всичко.

По-късно, след като избърса с кърпа сълзите от лицето ѝ така нежно, както майка своето дете, Люк направи чай. Без всякаква вече сдържаност си говориха с часове, докато розовите отблясъци на зората започнаха да нашарват небето от изток.

— Лягай си, Девлин. Аз ще бъда тук, когато се събудиш — каза той, като инстинктивно знаеше, че тя иска това.

Пръстите ѝ леко докоснаха бузата му.

— Благодаря ти, Люк. Не мога да ти кажа колко много ми пом...

— Шшт — той не я остави да довърши. — Затова са приятелите, а ти и аз сме приятели. Никога не го забравяй! Сега се опитай да заспиш!

Докато той седеше на дивана и мислеше за всичко, което му бе казала, от зачеването на детето, нейното собствено осиновяване и отчуждението ѝ от Лидия, до живота ѝ през последните няколко години, той разбра защо бе толкова предпазлива и сдържана.

Люк знаеше без съмнение, че се влюбва в Девлин. Нищо от казаното от нея не променяше това. Ако все пак нещо бе по-различно, то той ѝ се възхищаваше още повече заради преживяното от нея. Ако можеше да ѝ помогне да премине през това, то може би тя ще успее да загърби миналото и да погледне към бъдещето. Бъдеще заедно с него.

Фактът, че му разказа всичко, че не скри нищо, беше стъпка в правилната посока. Дори го попита за Нола! А той си бе помислил, че тя дори не е забелязала съзнателното споменаване на името.

Люк се усмихна на себе си. Много бе харесвал Нола когато бяха заедно, но това бе нищо в сравнение с чувствата му към Девлин. Най-накрая тя бе направила първата крачка на доверие в тяхната връзка. Търпението бе добродетел, която не познаваше добре, но заради нея щеше да се научи.

Люк заспа на дивана, заклевайки се да я направи щастлива.

Събуди се преди Девлин, взе си душ и се облече бързо. Беше отишъл на срещата направо от летището, така че багажът му все още бе в колата и можа да си вземе други дрехи. Люк знаеше, че има нещо, което Девлин трябва да направи, преди да може да приеме миналото. Звънна на Джери, накратко му разказа за плана си и изслуша внимателно по-възрастния мъж по телефона. След това в добре оборудваната ѝ кухня сръчно приготви вкусна закуска и ѝ я занесе на поднос. Сгушена сред завивките, с една ръка под бузата също като дете, Девлин спеше дълбоко за първи път от година насам. Той реши да не я буди и бе тръгнал към вратата, когато я чу да измърморва.

— Здравей, Люк.

— Здравей, Девлин.

Те се усмигнаха един на друг. По-късно, след като тя бе закусила, той каза:

— Искам днес да дойдеш на едно място с мен. Имай ми доверие. Нали?

Девлин срещна непоколебимия му поглед. Вярваше му безрезервно и без да пита нищо, се облече и влезе с него в колата.

— Защо отиваме в Уексфорд? — попита тя малко шокирана, след като разпозна маршрута, по който поемаха.

Девлин не бе ходила в Уексфорд след катастрофата. Без да иска, потрепери при спомена. Беше дала нареждания на адвоката си да наеме някой да се грижи за къщата, която Кейт ѝ беше завещала. Продаде фермата, но не можеше да понесе да се раздели с къщата, така че два пъти седмично една местна жена идваше да я чисти и проветрява.

Люк видя напрежението по лицето ѝ и протегна силната си, уверена ръка, за да стисне лекичко нейната.

— Спокойно, Дев... Довери ми се! Зная какво правя. Сега се облегни назад и се отпусни.

За своя изненада Девлин откри, че докато милите плавно се изнизваха, тя бе доста спокойна и отпусната. Като че ли след изхвърлянето на тъгата навън, огромен товар се вдигна от нея и въпреки че пребледня на мястото на катастрофата, беше съвсем съдържана до момента, в който Люк направи десен завой, вместо да отиде към пристанището. Той видя как тя се напруга, ръцете на скута ѝ се вкопчиха една в друга. Неговият телефонен разговор с Джери тази сутрин, докато Девлин още спеше, бе за да изясни пътя до гробището.

Беше хубав летен ден. Песента на полските чучулиги изпълваше въздуха и когато той отби до входа на гробището, видя как тя хапе устните си, за да спрат да треперят.

— Хайде, мила — подкани я той твърдо и отвори вратата ѝ.

— Люк... Аз... Аз не мога. Никога не съм идвала.

Той се наведе, издърпа я навън, в гласа му имаше съчувствие и разбиране.

— Помага, Девлин, обещавам ти. Зная как беше с баща ми. Не можеш винаги да се преструваш, че не се е случило. Трябва да го освободиш. Хайде, ще бъда с теб.

Люк я прегърна за подкрепа и бавно мина с нея през портата на тихото и добре поддържано гробище. Девлин знаеше къде е гробът на чичо ѝ и колебливо тръгна натам. Люк бързо я притисна до себе си.

— Добро момиче — окуражително прошепна той.

Сълзи се затъркаляха по лицето на Девлин, докато четеше краткия надпис. *Тук почиват Робърт и Кейт Сиймор и тяхната малка внучка Лин Дилейни. Нека Бог винаги да ги обича и закриля в небесата.*

Докато Девлин плачеше тихо, тя се наведе да докосне пръстта.

— О, Лин, миличка! О, Кейт, липсваш ми — ридаейки казваше отново и отново.

Най-накрая поспря да плаче и през сълзи забеляза, че гробът е добре поддържан и осеян с множество малки пъстри цветенца. Мъката ѝ се поутоложи и Девлин осъзна птичите песни и невероятното спокойствие, което обгръщаше това свято място. Някакъв покой се спусна над нея и тя стоеше, като просто се остави да бъде окъпана с

лековития балсам на приемането, знаеше, че когато бъде готова, Люк ще я чака.

По-късно той я заведе на обяд в едно от приятните хотелчета с изглед към живописното пристанище. Говореха си тихо, без напрежение, като се наслаждаваха на компанията си.

— Искаш ли да видиш най-красивото място на земята — попита Девлин високия, широкоплещест мъж с ласкави кехлибарени очи, който седеше на масата срещу нея.

Люк се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Ако ти ме заведеш, с най-голямо удоволствие — каза той, а нейните бузи се обагриха от изражението в очите му.

Тръгнаха с колата, Девлин го насочваше по тесни, криволичещи пътища към дълъг и красив бряг, по който се плискаха разпенени вълни, чиято самота бе нарушавана само от великолепната симфония от птичи песни. Слънчевите лъчи искряха на блестящата синя вода, а избуялата зеленина и златистите поля зад тях контрастираха изумително. Брегът бе пуст, защото малко хора знаеха за него. Бавно, те се разходиха, ръка за ръка, миля след златиста миля.

Утехата на силната, здраво хванала нейната ръка я сгръваше повече, отколкото някога си бе представляла, че е възможно, после го чу да казва:

— Мисля, че трябва да опиташ и да се помириш с Лидия. Зная, че имаш способността да ѝ простиш, а това ще означава много за баща ти.

Девлин се загледа в топлите, премрежени очи и забеляза колко привлекателни бръчици се образуват, когато се усмихва, както и дълбоките бръчки от смях, изсечени в загорялата кожа. Тя бавно вдигна ръка и нежно проследи с пръст очертанията на плътните, чувствени устни.

— Люк Райли — каза простичко, — мисля, че си много симпатичен мъж.

Те се вгледаха един в друг.

— Може ли да те целуна? — тихо я попита.

Девлин отново срещна очите му, толкова топли, непоколебими и успокояващи. Люк ѝ бе казал, че е време да положи ново начало.

Усмихната, тя вдигна устни към неговите.

II

ИСТОРИЯТА НА КАРЪЛАЙН

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Първият му удар я запрати с политане към дивана и изкара дъха от тялото ѝ. В началото не почувства никаква болка, толкова шокирана бе от неочакваното насилие.

— Кучка! Кучка! Кучка! — скърцаше той, докато удряше ребрата и гърдите ѝ.

Както неочаквано бе започнал, така и неочаквано спря. С леденостудени очи, я хвана грубо за ръцете и изсъска:

— Никога не прави отново подобно нещо без мое разрешение. Никога повече не посещавай Белимън. Няма да търпя да виждат съпругата ми на подобно място! Чуваш ли ме, Карълайн?

Прекалено изненадана, за да каже нещо, Карълайн можеше само да се взира в него с очи, изпълнени с болка.

Той тръгна към вратата и завърши хладно:

— Доминик Картър отваря нов ресторант в града, казах му, че ще наминем тази вечер. Бъди готова за осем и половина.

След това, сякаш нищо не се бе случило, Ричард взе куфарчето си и тръгна за работа. Бяха женени от шест месеца.

Карълайн не си спомняше колко време седя там, но най-накрая се затътри до банята и смъкна халата от насиненото си и наранено тяло. Всяко поемане на дъх ѝ причиняваше болка, но това бе нищо в сравнение с психическото ѝ страдание. Нищо не я бе подготвило за случилото се! Как е могла толкова много да сгреши за някого, питаше се тя отново и отново. Дали огромното ѝ желание да се омъжи я е заслепило и не е видяла истинския му характер? Ако се бе вгледала достатъчно упорито, щеше ли да открие някакъв показател, който да ѝ даде представа какво ще последва?

Ужасена, Карълайн изтри кръвта от ребрата си, където неговата брачна халка бе раздрала кожата ѝ. Тъничкият халат не бе голяма защита срещу жестоките удари. Влезе във ваната, премигвайки от допира на водата с раните ѝ.

Защо той мразеше Девлин толкова много? Никога не я бе харесвал, вероятно защото тя не бе впечатлена от общественото му

положение и позиция в живота, както обикновено бяха хората при срещите си с него.

Когато чу, че е бременна, бе отвратен. Ричард можеше да е толкова превзет.

Когато чу, че тя ще живее в Белимън, той нареди на съпругата си да не се вижда повече с нея.

Карълайн прокле себе си, че остави чековата си книжка да се мотае в спалнята. Всичко бе на кочана. *Да се платят на госпожа Девлин Дилейни петстотин лири.* Застанал пред нея, разярен и вбесен, кожата му обсипана с червени петна от гнева, той ѝ бе изревал:

— Какво ти казах?

— Но това са мои собствени пари! — разгорещено започна да протестира тя.

Тогава той я удари.

С какво бе заслужила такова нещастие? Бракът ѝ бе катастрофа от самото начало. С горчивина втри бебешко олио в наранената си кожа, спомняйки си ужаса на първата брачна нощ.

Карълайн бе толкова щастлива, очакваше нощта на изпълнена с екстаз любов, която ще бъде само нейна, когато най-сетне ще стане жена, подобно на Девлин, Меги, противната Рут и милиони други. Беше изхарчила едно малко състояние за бельо с марка Джанет Реджър и се чувстваше красива, елегантна и дори секси за първи път в живота си. Бяха на меден месец в Париж и тя копнееше да изследва богатствата му заедно с новия си съпруг. Предполагаше се, че Париж е град за влюбени; беше пролет. Ако сватбата бе едно малко разочарование, то меденият месец щеше да компенсира всичко.

Изненадващо за светски човек като него, Ричард я бе информирал, че предпочита малка, задушевна сватба.

— Майка ти и моят баща са мъртви, скъпа, мисля, че така ще бъде по-лесно за родителите ни, нали?

Поставяйки въпроса по този начин, какво можеше да каже Карълайн? Освен това Девлин нямаше да присъства, за огромно разочарование на Карълайн, която бе копняла приятелката ѝ да бъде нейна шаферка. Но тя напълно разбираше, че Девлин, току-що родила, нямаше да успее да дойде. За щастие, Меги и Тери бяха в Ирландия, за да подготвят окончателното си завръщане, и Карълайн бе определила датата така, че те да са у дома и да могат да присъстват.

Имаше кавга коя да бъде шаферката. Когато чу, че Девлин няма да идва, леля ѝ поиска да изберат дъщеря ѝ Рита, братовчедка на Карълайн. Но Карълайн бе непреклонна. Рита никога нямаше време да говори с нея, когато Карълайн живееше у дома си и бе дебела и дундеста, но когато започна да излиза с Ричард и да се движи във висшите кръгове, Рита стана много по-дружелюбна, винаги търсеше покана от Ричард и Карълайн да излязат заедно на вечеря.

— Няма ли да е чудесен начин да запознаеш Рита с някой заможен адвокат? Сигурна съм, че Ричард познава много — казваше леля ѝ, като въобще не се стесняваше от положението.

Беше толкова отвратително!

Карълайн знаеше, че я използват, и за първи път тропна с крак. Освен това само защото е адвокат, не означава, че е най-добрата партия, искаше ѝ се да каже на леля си.

Когато срещна Паоло в Португалия, той бе сервитьор, нямаше много пари, нямаше обществено положение, за което да се говори, въпреки че учеше за доктор. И все пак за двете седмици заедно той я накара да се чувства по-жива, чувствена и женствена, отколкото Ричард бе успял през време на цялото му ухаждане — въпреки своята диплома!

Имаше моменти, в които леля ѝ и братовчедка ѝ наистина я дразнеха. Но отчасти, трябваше да го признае пред себе си, това беше, защото поведението им я караше да си задава въпроси. Дали се омъжва за Ричард, защото смята, че е страхотна партия? Или защото наистина го обича? Или защото се страхува, че ще си остане стара мома?

Господи, защо животът е толкова сложен... Всички ли булки имат тези проблеми и съмнения? Всички ли булки имат семейства, които са склонни да развалят най-важния им ден?

— Няма да облека никакъв проклет фрак. Да не отиваме на глупав цирк — разбесня се баща ѝ, когато Карълайн му каза за настояването на Ричард за цилиндър и фрак.

— Моля ти се, татко — помоли го тя. — Не можеш ли да направиш единствено това за мен?

— Ще се почувствам като пълен глупак! Ти далеч не си отгледана с цилиндри и фракове, госпожичке, така че въобще не си въобразявай разни работи за себе си — сърдито изсумтя той.

Вътре в себе си тя трябваше да се съгласи с него. Когато чу Ричард да казва, че ще бъде с цилиндър и фрак и очаква същото от баща ѝ и момчетата, сърцето ѝ се сви. Ричард можеше да бъде такъв сноб! Тези смешни шапки изглеждаха толкова глупаво на мъжете, а фраковете ѝ напомняха за пингвините. Той, разбира се, щеше да запише всичко на видео. А когато се приберат от медения си месец, щяха да вдигнат голяма дандания за всичките си познати. Очевидно големите сватби не бяха на мода. Но малка сватба и голяма дандания след това за приятелите и познатите означаваше, че можеш да поканиш колкото си искаш хора и пак да получиш прилични подаръци.

— Ще наемем ресторант, който да уреди тържеството у дома; много по-евтино е от голям прием, а ефектът е също толкова добър! А и за теб ще е по-лесно — обясни Ричард на Карълайн, когато правеха плановете.

Дали обвиненията на Джойс Джордан бяха верни? Свидлива стипца ли бе той? Или просто бе загрижен, мислеше за техните чувства и тези на техните овдовели родители?

Имаше моменти, в които ѝ се искаше да отмени всичко. Само надеждата за халка на безименния пръст на лявата ѝ ръка я караше да продължи. Скоро ще стане *госпожа* и всичките проблеми ще бъдат зад гърба ѝ.

Беше ѝ толкова приятно да прегърне Меги, когато я срещна в града няколко седмици преди сватбата. Меги успя да я успокои и бе очарована, че я кани да бъде нейна помайчима. Доста набързо трябваше да ѝ изберат рокля, но най-накрая се спряха на красива, светло лилава, копринена рокля, с която червенокоската изглеждаше страхотно. Карълайн бе облечена с едно творение от сатен и дантела и изглеждаше, както Меги с възхищение се изрази, *истинска елегантна бомба*.

Леля ѝ и Рита се държаха извънредно хладно. Баща ѝ със своя цилиндър и фрак наистина изглеждаше като малък, пълничък пингвин, а изражението на лицето му можеше да вкисне млякото. По време на цялата церемония и на обяда, който последва, свекърва ѝ седеше с израз на лицето, който подсказваше, че няма нищо общо с цялата работа; момчетата бяха отегчени до смърт. Лелята на Ричард бе глуха и всичко трябваше да бъде повтаряно поне три пъти, а изисканият Чарлз Стоукс, главен свидетел на Ричард, кротко се напи.

Слава богу, че бяха Тери, Меги и чичо ѝ, които се смееха, весело бърбореха и отвличаха вниманието ѝ от останалите. Само те предотвратиха сватбата да не претърпи пълен провал.

— Погледни мама Йейтс; изглежда сякаш има ръжен, забит в задника! — бе прошепнала неудържимата Меги на Карълайн, докато фотографът се суетеше наоколо и ги подреждаше в различни пози за сватбените снимки.

Карълайн не можа да се сдържи и се разсмя, а Ричард я погледна с вдигнати вежди. Той, за нейна изненада, беше доста напрегнат през целия ден, все се суетеше за това или онова. Беше много по-нервен от нея на церемонията, пръстите му трепереха, докато ѝ поставяше сватбената халка. Карълайн бе удивена от поведението му. Тя бе стигнала до етапа, където ѝ се искаше цялото мъчение да е приключило и те да останат сами заедно. Сватбата им бе така различна от веселото тържество на Меги и Тери.

Най-накрая дойде време да тръгнат за летището и Карълайн никога не е била така доволна, както при вида на 737, който ги чакаше на пистата. Мисълта да бъде сама с новия си съпруг в Париж бе греховно възхитителна.

Докато стигнат до летище Орли, мина осем часа, така че отидоха право в хотела и поръчаха вечеря. Направиха кратка разходка по брега на Сена, опитвайки да се освободят от напрежението на деня. Не говореха много, просто вървяха ръка за ръка и тя бе толкова щастлива, когато Ричард я прегърна и нежно я целуна под една лампа.

— Ти си човекът, който най-малко се оплаква, госпожо Йейтс — каза ѝ той с усмивка.

— Няма за какво да се оплаквам — усмихна му се тя щастливо. *Госпожа Йейтс*, колко хубаво звучеше.

Вечерта се съблече с божествено очакване.

Повече от три четвърти час Ричард се спотайваше в банята и когато най-после се появи, облечен в кафеникав копринен халат върху шоколадовокафява пижама, той само докосна челото ѝ с устни и каза, че тя вероятно е изтощена също като него, затова ѝ пожелава лека нощ. После отиде на другата спалня, като я остави отчаяно да върти халката около пръста си.

Беше прекалено стеснителна да го увери, че въобще не е изтощена, че мислите за тази нощ са я крепили през целия ден и

докато лежеше в тъмното, самотна и смутена, тя си помисли: каква ирония — ето я нея, готова и желаеща да изгуби девствеността си, а Девлин би дала всичко, за да върне своята. Дали въпреки себе си бе за цял живот обречена в безбрачие?

След сън на пресекулки Карълайн се събуди на зазоряване, отчаяна за утехата на едно любящо докосване. Събра заглъхващия си кураж и пропълзя в леглото до съпруга си, като намести своето тяло според извивката на неговото.

— Ричард? — прошепна тя.

— Карълайн! — Гласът му бе леко шокиран.

— Моля те, Ричард — прошепна пак с треперлив глас. — Люби ме!

Настъпи напрегнато мълчание, после той се завъртя и я прегърна, като я обърна настрани от себе си. Предпазливо премести тялото си до нейното. Карълайн се обърна и се опита да бъде с лице към него, но той прошепна:

— Моля те, Карълайн, нека да го направя така.

Ръцете му повдигнаха нощницата ѝ и той се притисна към стройните ѝ бедра. Преди тя да осъзнае какво прави, Ричард бе влязъл в нея отзад, карайки я да ахне с изненадано слисване. Въобще не бе очаквала това! Усети как той се движи бързо до нея и после всичко свърши, той се отдръпна от нея. Карълайн все още си спомняше парещите сълзи, които се търкаляха надолу по бузите ѝ върху възглавницата, в която зарови лице.

— Хайде, заспивай, Карълайн — нещастно промърмори Ричард и тя усети как лежи напрегнат до нея.

Сутринта се държеше сякаш нищо не се бе случило между тях, накара я бързо да се облече, така че да видят колкото е възможно повече от Париж и избягваше наскърбените ѝ очи. Показа ѝ забележителностите на Париж, беше нежен и внимателен партньор, но през нощта той спеше в неговото легло, а тя в своето.

Не настъпи подобрение и при завръщането им в Дъблин. Никога не обсъждаха секса. Рядко се случваше между тях и винаги, когато го правеха, беше както първия път. Тя въобще не видя лицето на съпруга си, докато се любеше с нея. Карълайн, разбира се, обвиняваше себе си. *Заради мен е*, разсъждаваше тя. Съвсем очевидно не беше сексуално привлекателна жена, способна да доставя удоволствие на съпруга си.

Ако се бе любила с Паоло, той вероятно също щеше да е разочарован. Със сигурност не може проблемът да е в Ричард. Жените бяха луди по него. На тържествата той бе център на вниманието, жени от всички възрасти му хвърляха око и безумно флиртуваха, извънмерно привлечени от приветливия, изискан чар, който излъчваше, и от добре изваяните красиви черти. Завистта на други жени към нея бе очевидна. Можеше да го види в очите им, когато влизаше в стаята, леко облегната на ръката му. Той винаги бе изключително галантен и закрилящ, докато бяха навън.

Съвършеният съпруг!

С изчезването на самоуважението ѝ Карълайн откри, че общественият живот започва да я притиска. Винаги ходеха някъде. Седмица след завръщането им от медения месец дадоха тържество за всички приятели и познати, неприсъствали на сватбата. Гледаха видеокасетата от сватбената церемония и Карълайн, докато наблюдаваше как стои с широко отворени очи и изпълнена с очакване в изящната си сватбена рокля, се почувства сто години по-стара. Спомни си как Девлин ѝ довери, че е била много разочарована при първия си път с Колин. Може би сексът не е толкова голяма работа, макар че тя със сигурност бе харесала интерлюдията ѝ с Паоло, а Меги бе живото доказателство, че някои жени имат чудесен сексуален живот. Може би след време ще се подобри, опитваше да се успокои тя.

Междувременно животът ѝ бе една голяма обществена вихрушка, която започваше да ѝ омръзва.

Всичките ѝ съкровени идеи за тихи вечери за двама, на свещи у дома бяха отнесени от вятъра. Сега, вече женени, те с Ричард водеха дори още по-трескав обществен живот. Всички важни събития бяха на светския им календар: конният парад, откриването на Ройял Дъблин Керълс, надбягванията в Голуей, наградата за *Човек на годината*. Тя дори се срещна с Джери Хол и Блейк Керингтън от Династията на Дербито... Списъкът на посетените мероприятия бе безкраен.

Пък и политическите срещи на Ричард. Интересът му извираше не от особена страст към политиката на неговата партия, а от факта, че възникваше бизнес от всички контакти. *Почеши ме по гърба и аз ще почеша твоя*, беше мотото на Ричард, както той довери на жена си. И така, докато той присъстваше на браншови срещи и стратегически срещи, Карълайн посещаваше модни ревюта на всички възможни

благотворителни организации и имаше толкова много дрехи, че не знаеше какво да прави с тях. Ричард настояваше да си купува скъпи облекла и често ходеше да пазарува с нея, като авторитетно коментираше как желае да я вижда облечена. Движеха се в кръга на богатите, където етикетът имаше изключително голямо значение.

— Скъпа, това Иб Джоргенсън ли е? Не е ли великолепен? Видя ли новата колекция на Пат Краули? Скъпа, ти просто трябва да си вземеш нещо от Top Sur Top. Страхотно добри са!

Веднъж отиде на дипломатическо събиране с копринена черна пола, която нежно се развяваше около стройните ѝ крака. Complimentите я развеселиха безкрайно.

— Карълайн, възхитителна е. Откъде я купи? Ще ни кажеш, нали? На Брус Олдфийлд ли е?

Ако им бе казала истината, че я е купила от Дън за по-малко от тридесет лири, те наистина щяха да бъдат ужасени. А също и Ричард. *Човек не си купува дрехи от Дън, за бога!* От верига магазини! Така че Карълайн измърмори нещо за едно малко местенце, което знаела, и отиде да си вземе друго питие.

Бе започнала да пие много повече отпреди. В началото, за да повдигне духа си, когато отиваха на мероприятие, от което не се интересуваше. Въпреки че не харесваше вкуса на водката, тя я отпускаше най-добре и нямаше издйническа миризма. Обикновено глътваше една двойна, преди да тръгне от апартамента, същия апартамент, който бе продала на Ричард преди толкова време. Сега Карълайн изключително много го мразеше. Всичко бе така съвършено.

Тук никога не си бе у дома, все се чувстваше, сякаш е просто друг декоративен обект, като една от неговите картини или скулптури.

Когато купи мансардата, Ричард поръча на дизайнер по вътрешно обзавеждане да я обзаведе. Резултатът бе впечатление за стерилност с резки геометрични линии, чисто бели стени и идеално излъскан паркет, покрит с черни килими. Мебели от блестящ хром и стъкло подчертаваха разрастващата се колекция от предмети на изкуството, всяко нещо бе избрано да въздейства максимално. Беше една внушителна изложба, но не и дом, и колкото по-нещастна се чувстваше Карълайн, толкова повече пиеше, докато след известно време стана немислимо за нея да отиде някъде или да направи нещо без една силна водка.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Докато седеше в луксозно обзаведената баня и се грижеше за раните си, Карълайн отново усети, че има нужда да пийне. Мисълта я изплаши малко. Беше само девет сутринта, но загръщайки меката, пухкава хавлия около нараненото си тяло, тя знаеше, че до девет и пет ще е изпила първото си питие за деня.

Пийна от второто и се погледна кисело в огледалото. *Наздраве!* — каза си тя и вдигна чашата с горчива насмешка към себе си. *Не всеки ден момичето се превръща в пребитата съпруга домакиня.*

До обяд телесните болки станаха почти непоносими и като прелисти жълтите страници, успя да намери доктор в района. Живееше наблизко и имаше консултационни часове следобед, така че тя се облече в най-свободните дрехи, които намери, и сковано се запъти към адреса.

Карълайн седеше в антисептичната чакалня и се бореше със силното желание да си тръгне. Какво, за бога, щеше да каже на доктора? Хленчещо дете, което не бе спряло да се бие със сестра си, откакто дойдоха с изтормозената си майка, се прицели с една играчка и я хвърли към момиченцето. Не я улучи, но играчката попадна право в ребрата на Карълайн. Тя издаде мъчителен вик на болка и се свлече като купчина на пода. Когато се съвзе, докторът бе на колене на пода до нея, пръстите му върху пулса ѝ. През замаяна мъгла можеше да види как останалите пациенти я гледат парализирани от ужас. Нещастна, се опита да стане.

— Внимателно сега — мило промърмори докторът и ѝ помогна да седне.

Болката в ребрата беше непоносима, но не можеше да се сравни с убийственото смущение. Единствената ѝ мисъл бе да се измъкне колкото е възможно по-бързо. Докторът и секретарката му ѝ помогнаха да се изправи и я поведоха към кабинета.

— Ще ви прегледам веднага — каза той. — Ще успеете ли да съблечете роклята?

— Аз... аз... да.

Докато с мъка се измъкваше от роклята, на Карълайн ѝ се искаше да е на милиони мили далеч. Бузите ѝ пламнаха при вида на нараняванията, но по време на цялостния преглед никакво изражение не преминаваше по лицето на доктора.

— Паднах надолу по стълбите — промълви тя слабо.

— Виждам — беше всичко, което каза той.

Когато свърши и тя се облече, ѝ нареди да седне и започна да пише на подадения от секретарката му формуляр.

— Госпожа Йеитс?

Тя кимна.

— Не сте идвала преди, нали?

— Точно така — съгласи се тя нещастно.

Той беше около петдесетгодишен, посивял, грижовен мъж с набраздено от бръчки лице. Забеляза адреса ѝ и отбеляза с равен глас.

— Няmate ли асансьори в тези блокове?

— Да. Разбира се, че имаме — отговори Карълайн изненадана, като си спомни прекалено късно извинението за нараняванията.

— Това първият побой ли ви е? — попита той със същия равен тон.

Карълайн не можа да отговори, само кимна безмълвно с глава.

— Разбирам... — Той спря за момент и после рече отривисто: — Мисля, че нямате никакви пукнати ребра, повечето са натъртвания и вътрешни контузии, но бих искал да отидете за рентгенова снимка, просто за да се уверим.

— Не — момичето решително поклати глава. Не можеше да премине през цялото мъчение отново.

Докторът я погледна втренчено.

— Съветът ми към вас е да отидете в болница, а при следващия побой от съпруга ви — в полицията или при адвокатата си. Ако искате, мога да ви дам адреса на общежитието за жени, претърпели побой.

Карълайн почти се изсмя на иронията. Да отиде при адвокатата си. Ха!

— Моля ви, само ми дайте нещо за болката — помоли тя.

Докторът уморено вдигна вежди.

— Ами ако не искате да приемете съвета ми, вземете тези — отговори той сухо и подаде пликче с четири капсули.

Наведе се и написа нещо на бележника си, откъсна страницата и ѝ я подаде.

— Току-що ви дадох болкоуспокоителни, а ето рецепта за други. Доста са силни. Взимайте по две на всеки четири часа, а ако болката продължи, ми се обадете.

Докторът стана да я изпрати.

— За каквото и да е, аз съм винаги тук, ако ви се иска да поговорим — увери я той, като му се искаше да има пет минути насаме с това копеле, съпруга, дето я беше бил.

Знаеше, че тя ще дойде отново. Беше се срещал с много бити жени в практиката си, за да се заблуждава, че е само този път. Освен това те винаги казваха същото. Винаги бяха стълбите. Почувства огромно съжаление към това младо момиче, чиито илюзии за брака току-що бяха разбити на парчета. Докато я изпращаше към вратата, каза:

— Госпожо Йейтс, аз не бих пил, докато вземам тези таблетки. Може да е много опасно.

Карълайн почувства как лицето ѝ става алено.

— Разбира се — измърмори тя, напълно смутена, че той бе разбрал как пие толкова рано сутрин.

— Идете у дома и почивайте — нареди той, като я потупа бащински по рамото.

Карълайн се усмихна кисело.

— Нямам какво друго да правя, благодаря ви, докторе.

Той кимна с разбиране.

— Ако болката продължава, елате пак, а и знаете къде е кабинетът, ако имате нужда да поговорим.

— Благодаря — почти се разплака от добротата му. Ако не излезе през вратата скоро, ще стане за срам като си изплаче сърцето тук.

Успя да се овладее, плати на секретарката и си тръгна.

Докато вървеше из квартала, надолу по пътя, виещ се между дървета и богати викториански тухлени къщи, тя се чудеше дали и други от жените зад бели дантелени пердета са в същото положение като нейното. Девлин ѝ бе казвала за съседите си от горния етаж, съпругът често прилагал физическо насилие върху съпругата. Карълайн не се бе замисляла много по въпроса, защото бе сигурна, че на нея никога не може да ѝ се случи. Колко бе грешала. Ричард се

нахвърли върху нея с ожесточение, което не бе мислила, че е възможно. Обикновено той бе толкова въздържан и умерен. Отпускаше се единствено, когато бе в компанията на Чарлз и обсъждаха доводите за и против на един или друг случай, тогава се оживяваше доста и те прекарваха часове в правни спорове, като съвсем забравяха за нея.

Ричард винаги бе чаровен и внимателен, когато тя правеше това, което ѝ бе казано. Обсипваше я с комплименти и бижута и винаги бе много доволен, когато снимките им се появяха в светските и лични рубрики. Но близостта и любовта, които се бе надявала да получи след брака, не се появиха между тях. Отношенията им останаха същите, както и по време на ухажването. Карълайн виждаше, че не е нещо повече от декоративна светска вещ по неговия път към успеха.

Сега за първи път видя тъмната страна от характера на съпруга си. Той не бе приятният, сдържан човек, когото познаваше. Показа се един силно обиден, почти ожесточен мъж и тя не можеше да забрави дивото отчаяние на лицето му, докато я биеше. Може би бе напрегнат в работата си, мислеше Карълайн нещастно, като се опитваше да намери извинения за него. Само да реши да сподели тревогите си, това ще означава за нея повече от всички дрехи и бижута, които ѝ купуваше.

Знаеше, че заради естеството на работата си Ричард често е под огромно напрежение. Той преуспя още повече след запознанството им. Практиката му се разшири, така че той нае да работят за него още двама адвокати, секретарка и две машинописки. Карълайн чувстваше сякаш съпругът ѝ е повлечен от някаква сила да бъде най-големия и най-добрия. Когато загубеше дело в съда, дни наред бе в мрачно настроение, приемаше го като лична обида. Не че неговата фирма губеше много дела. Той си спечели репутация на адвокат, който постига отлични резултати, и в адвокатските среди много му се възхищаваха.

Когато чу, че най-омразният му съперник празнува раждането на син, той седна с Карълайн и изчисли периода, в който е най-вероятно да забременее. Всеки месец правеше любов с нея, все по същия начин, в дните на нейната овулация. Веднъж тя го попита дали не може да го направят отпред и той мрачно се съгласи. Беше истинска катастрофа. Той лежеше върху нея и тя почувства как ерекцията му спада. Увереността ѝ се изпари, докато остана по-малка и от неговата ерекция и Карълайн избухна в сълзи от тревога и смут. Ричард излезе от стаята

с лице като буреносен облак, а голото му дупе бе побеляло от загубеното достойнство.

О, господи, защо не можеше да го възбуди! Дали сега е прекалено слаба там, където преди бе дебела? Защо не може да е нормална като другите жени? Никога няма да съм нормална, реши тя отчаяна. Трябва да съм някаква аномалия! Защо той въобще се ожени за нея? Не можеше да си отговори. Започна да се ужасява от ежемесечния акт на хаотична мъка, с огромно напрежение се опитваше да зачене и да му роди сина, който той така много искаше, за да наследи фирмата му. Може би като родители те ще се сблизат повече, макар като съпрузи да не успяха. Очевидното раздражение на Ричард, когато менструацията ѝ идваше, носеше на Карълайн големи страдания. Тя бе такъв провал като жена, че не можеше дори да зачене. Тази сутрин той бе открил, че тя отново не бе сполучила да изпълни своята женска роля. Може би неговото чувство на безсилие го бе накарало да я бие така жестоко.

Карълайн влезе в апартамента, който носеше отличителните белези на личността на Ричард — сдържан и безличен, без всякаква топлина или утеха — и си спомни съвета на доктора да почива. Усмихна се презрително на себе си в огледалото. Какво друго бе правила откакто се омъжи? Колко глупава е била да позволи на Ричард да я убеди да напусне работа. *Не искам съпругата ми да работи. Аз ще издържам семейството, скъпа. Гледай спокойно на живота, пазарувай с момичетата, вероятно можеш да се включиш към една-две благотворителни организации, нали така, „Сентръл римидиъл клиник“ или някоя друга. Не искам да си прекалено изморена за излизанията с мен. Ще ми е приятно да зная, че ме чакаш тук, когато се прибера у дома.*

Това бе казано две седмици преди сватбата и колежките ѝ, които, макар и да бяха омъжени не можеха да напуснат работа по финансови причини, мислеха, че Карълайн е късметлийка да има съпруг, който да издържа и двамата, и то по такъв начин.

Идеята да не трябва да става сутрин, да може да плува в басейна на жилищната кооперация, да прави упражнения в салона и после да ходи на сауна, преди да закуси на усамотения балкон с изглед към Дъблинския залив ѝ допадеше неимоверно. Съвсем различен начин на живот от това, с което бе свикнала. Сякаш от телевизионна програма.

Карълайн жадно гледаше американските сапунки. Пам, Сю Елън, Алексис, Меги, Джоберти бяха за нея съвършените жени. Толкова самоуверени, силни и агресивни, всичко, което тя не беше, но би желала да бъде. След като ги гледаше, бягаше във фантазиите, представяше си, че е шеф на най-голямата фирма за търгове в страната, летеше до Европа, за да продава имоти в Марбела, Алгарв, Френската Ривиера. Когато Ричард предложи да не работи, тя не бе много ентузиасирана, защото обичаше работата си. Но сега вече бе омъжена жена със съпруг, за когото да мисли, и фантазиите ѝ се насочиха в друга посока. Също като героините си тя можеше да си представи как след утринното плуване и тренировка отива да пазарува, пие кафе, обядва с приятели, а после има уютни, интимни вечери на свещи с Ричард. Ще бъде прекрасен живот, след всички тези години на усилна работа. Да се откаже от работата си въобще няма да е трудно!

Действителността се оказа различна от представите ѝ. Стана обратното. След като вече не трябваше да става сутрин, на нея не ѝ се искаше да се обърне и да заспи отново. При Ричард продължаваше да идва домашна помощница всеки ден, така че имаше съвсем малко домакинска работа. Вярно, плуваше и правеше упражнения сутрин, впускаше се в светски бърбрения с другите съпруги от комплекса, но всъщност нямаше много общи неща с тях, защото повечето бяха по-възрастни от нея.

А що се отнася до приятелките ѝ, Меги бе заета с отглеждането на децата, двамата близнаци се оказаха трудна задача и тя имаше малко свободно време. Девлин бе в Лондон през първите месеци от брачния живот на Карълайн, така че тя се чувстваше самотна. Продължаваше да посещава баща си и братята, като чистеше и переше при седмичните си посещения. Но само това, а иначе времето тегнеше в ръцете ѝ.

А интимните вечери със съпруга ѝ — всъщност те рядко ядяха сами у дома или навън. Имаше безброй светски мероприятия, на които да присъстват, и през редките вечери, когато си бяха у дома и не се забавляваха, Ричард обикновено работеше върху адвокатско досие до малките часове. Карълайн бе мъчително и безнадеждно отегчена.

Единственото ѝ удоволствие бяха няколкото часа във вторник и четвъртък, в които се занимаваше с „Храна на колела“ в близкия комплекс за стари хора. Карълайн харесваше компанията на

възрастните, които винаги бяха готови да побъбрят и да се посмеят. Е, поне повечето бяха, имаше и една особена мърморана, която никога не намираще добра дума за някого или нещо. Госпожа Нютън бе истински ужас!

— И ти наричаш това „пиле“? Има вкус на гума! Нямахте и никакво месо по него и кажи на онези в кухнята, че аз съм казала така! — Това бяха първите ѝ думи към Карълайн, която за първи път отиваше да прибере чинията от обяда.

Неблагодарността на жената все я оставяше онемяла, но развеселена и тя никога не успя да каже последната дума, колкото и упорито да се опитваше.

Един ден влезе с димяща чиния печено телешко, моркови и картофено пюре, купичка със супа и плодова салата със сладолед.

— Казвам си молитвата! — информира я госпожа Нютон с леденостуден тон, сякаш току-що я бяха прекъснали по време на личен разговор с Бога. Около себе си имаше три молитвени броеници, купчина листи с молитви и католически требник.

— Извинявай — весело каза Карълайн, — но обядът ти ще изстине, ако не го изядеш сега.

— Ха! И ти наричаш това обяд! — саркастично ѝ възрази жената, макар че със старческите си пръсти бързо вдигна капака от чинията да види какво ѝ предлагат и започна гладно да яде.

Когато Карълайн се върна за съдовете и дребната такса, каза мило:

— Можеш да продължиш с молитвите си сега и кажи една за мен.

Госпожа Нютън, без въобще да се впечатли, вдигна вежди.

— Аз се моля за всички грешници.

Другите жени се заляха от смях, когато Карълайн им разказа случая.

— Лицемерна старица — каза госпожа Мълой. — Знаеш ли, че е тъпкана с пари. Няма никакъв проблем да си позволи да живее в частен старчески дом, но е прекалено голям скъперник. Толкова е стисната, че си суши пликчетата от чай и ги използва отново.

— Хайде де! — не можа да повярва Карълайн.

— Вярно е. Просто погледни към кухненския ѝ прозорец при следващото ти посещение.

Карълайн се засмя. Би повярвала на всичко за госпожа Нютън. Но не всички бяха опаки и своенравни. Имаше някои приятни възрастни хора, с които Карълайн се сприятели. Тя седеше и слушаше спомените им от миналото с широко отворени очи.

Една стара дама познаваше Мод Гон Макбрайд, някой, който бил контрабандист на оръжия в гражданската война и имал чичо, който завършил в приют за бедни... Разказите бяха очарователни. Една непоправима възрастна дама, госпожа Ноулз, която четеше еротични книги, носени от библиотекарката, разказа на Карълайн за последния си сърдечен удар. Беше преживяла десетина и бе на около осемдесет години, а имаше мозък остър като бръснач и чудесно чувство за хумор.

— Ето ме там, лежа по гръб в линейката, онова прекрасно същество държи ръката ми и аз му казвам: *Ако припадна, можете да ме дарите с целувката на живота*, а той се залива от смях и говори: *Извикал съм свещеник за вас, госпожо*. Както и да е, оказа се вярно, когато отидохме в болницата, дойде и свещеникът, истински сух, стар чешит. *Едва кретам, отче. По-добре да направя последна изповед*. — Госпожа Ноулз поспря, пое си дълбоко дъх, сините ѝ очи заблестяха. — Е, казах му всичко и после си спомних. Мръсните книги! *Забравих да ви кажа, отче. Винаги моля библиотекарката да ми носи еротични книги и когато ми донесе, ги чета с удоволствие. Четях една такава, когато получих удара. Така ли?* — казва свещеникът. — *Е, не се притеснявай за това, а когато я прочетеш, може да я дадеш на мен!* Е, Карълайн, тогава там едва не получих друг сърдечен удар.

Госпожа Ноулз се разсмя от сърце при спомена и Карълайн също се заля от силен смях. Винаги си тръгваше от апартамента на старата дама, развеселена от нейните остроумия.

Карълайн харесваше другарството на групата доброволци, които готвеха и сервираха яденетата. Беше трудна работа, но поне чувстваше, че прави нещо, което има смисъл, и тя наистина чакаше с нетърпение тези дни в седмицата.

Ричард не бе впечатлен, когато му каза, че участва в „Храна на колела“, защото не бе *ефектна* благотворителна дейност.

Карълайн бе непреклонна за тази работа и тъй като упоритостта ѝ рядко се проявяваше, Ричард само каза няколко сухи коментара как готви за старчоци и я остави да се занимава с това.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

До първата им годишнина от сватбата Карълайн получи още няколко жестоки побоя. Загрижен, както винаги, за общественото мнение, Ричард никога не нараняваше лицето, но тялото ѝ бе на прицел и всеки път тя трябваше да се дотъртя до кабинета на доктор Коул.

Опита се да анализира какво предизвиква побоите, обаче не можеше да разгадае тенденцията, въпреки че с идването на менструацията ѝ той винаги ставаше напрегнат и нервен. Заведе я на гинеколог, който я увери, че няма физическа причина да не може да забременее и просто трябва да изчака. Съпругът ѝ отказа да си прави тестове. *Няма нищо нередно с мен*, заяви ѝ безцеремонно.

— За бога, Карълайн! — вбесен ѝ каза Ричард един ден. — Хиляди жени зачеват всеки ден. Защо ти да не можеш?

— Вероятно ако имам съпруг, който да ме обича и да ме люби истински, а не да имаме бързи пет минутки от време на време, аз също бих успяла — отговори му дръзко тя.

Лицето на Ричард почервения, той се обърна настрани и стисна здраво ръце.

— Аз наистина те обичам — изрече с равен глас.

— Ами по доста особен начин го показваш — промърмори Карълайн.

— Съжалявам, Карълайн. Ти не разбираш...

— Защо не опиташ и не ми обясниш? Господи, Ричард, аз съм ти съпруга, а не някаква непозната — тя почти плачеше, полудяла от желанието да опита и да разбере истинските му чувства към нея.

Той въздъхна дълбоко, стоеше с гръб към жена си.

— Моля те, Ричард! — молеше го тя. — Нищо ли не означава нашият брак за теб?

— О, за бога, Карълайн! — Гласът му бе особено отчаян, от което сърцето ѝ се сви. — Карълайн, аз...

Телефонът иззвъня. Резкият, остър звук прониза крехкия миг на общуване помежду им. Те се взираха един в друг и Карълайн

инстинктивно разбра, че моментът е загубен. Тъкмо щеше да ѝ каже нещо; нещо, което можеше да обясни нещастната им връзка. Тя прокле човека от другата страна на линията. Беше Чарлз Стоукс. Карълайн безмълвно подаде слушалката на съпруга си. Откакто се ожениха, Чарлз не бе приел поканата ѝ да ги посети и тя го виждаше само на различни събирания, които посещаваха. Той никога не се чувстваше съвсем удобно в нейната компания и разговорите им бяха тромави и неловки.

Веднъж, след един от побоите на Ричард, те отидоха в О'Дуайърс да пийнат след някакъв концерт. Заведението бе пълно и трябваше да стоят прави. Карълайн носеше широка дреха от шифон с дълги ръкави, за да прикрие наранените си ръце. Ричард я остави с Чарлз, а той си проправи път през тълпата да поръча нови питиета и докато стояха и учтиво разговаряха, някой мина близо до нея и закачи ръкава ѝ, който се дръпна над лакътя. Карълайн премигна и бързо закри грозните жълти и морави петна по ръцете си, но Чарлз ги бе видял и възкликна сподавено.

— Паднах — излъга момичето бързо.

— Сигурна ли си? — напрегнато попита той, сините му очи се взираха в нея.

— Раз... Разбира се — заекна тя смутена.

— Ричард ли ти направи това?

Неговата прямота и усетът за нещата я изумиха. Инстинктивно разбра, че той, тъй като познава Ричард по-добре от нея, макар тя да бе омъжена повече от година, се досеща, че е способен да бие жена си.

— Моля те, Чарлз! Не искам да говорим за това — изрече нещастно тя, знаеше, че е безсмислено да лъже. Знаеше от думите на съпруга ѝ за своя приятел, че Чарлз го познава по-добре от всеки друг. Може би Ричард дори бе споделил за побоите.

— Искаш ли да поговоря с него? — дрезгаво попита той, но в гласа му се долавяше съчувствие.

Значи Ричард не се бе доверил на приятеля си.

— Не! Не, моля те, недей! Може да...

— Добре — бързо се съгласи Чарлз, като видя съпругът ѝ да си проправя път към тях. — Но моля те, ако някой път ти... ти се страхуваш да не започне да те бие отново, обади ми се.

— Ооо! — Неговите думи я изненадаха, защото досега тя мислеше, че Чарлз не я харесва. После измърмори: — Благодаря. Може би няма да се случи отново.

— Е, моля те... ако имаш нужда от помощ, обади се — повтори той настоятелно, докато Ричард ги приближаваше с питиетата.

Не е необходимо да се споменава, че съпругът ѝ я би отново, но тя не се обади на Чарлз, нито успя да се довери на Девлин, завърнала се в Дъблин, нито пък на Меги. Просто не можеше да им каже за провала в брака си. Как копнееше да има куража да си тръгне от този безплоден брак. Но се страхуваше.

Нищо материално не ѝ липсваше и много хора ѝ завиждаха. Дългите години на робски труд у дома при семейството бяха приключили. Живееше в луксозна мансарда с всички съвременни удобства, за които една жена може да мечтае. Пред външния свят тя имаше съвършен брак... Как може просто да си тръгне от всичко това? Ако трябва да стъпи на краката си сама и да се издържа, дали ще се справи? Освен това всички ще знаят, че се е провалила в брака, а разводът бе почти толкова голямо клеймо, колкото и това да си стара мома.

Животът е толкова сложен, мислеше тя, като поглъщаше нова двойна водка и гледаше нова видеокасета. Тя пиеше все повече алкохол у дома, а съпругът ѝ бе смаян.

— Пиеш прекалено много, Карълайн. Не е добре за теб. Някой ден ще се напиеш пред наши приятели и ще ни посрамиш!

— Само за това се безпокоиш, нали? Не се тревожи, Ричард, няма да те изложат на обществено място — сръза го тя, а тонът ѝ бе горчив.

Въпреки заповедта на Ричард да не се среща вече с Девлин Карълайн неизменно прекарваше един ден от седмицата с нея, като казваше на съпруга си, че е на гости на леля си или семейството. Той никога не ѝ задаваше повече въпроси, напълно уверен, че тя няма да посмее да тръгне срещу неговите желания.

С Девлин Карълайн можеше да забрави проблемите си за няколко часа, а когато даде на приятелката си парите, от които тя така се нуждаеше, придоби известно самочувствие. Сякаш частица от дълга за всички години, през които Девлин я бе подкрепяла и напътствала, беше изплатена. Девлин никога не я подпитваше, но Карълайн знаеше,

че тя усеща как не всичко е наред с брака ѝ. Девлин си има свои проблеми, мислеше тя; няма да я товари с моите. Карълайн я съжаляваше, че живее в мизерен, едностаен апартамент и гледа да скърпи двата края от помощи, но ѝ завиждаше за пълната независимост и особено за гордостта. Никой не казваше на Девлин къде да ходи и какво да прави! Господи, Ричард беше толкова властен, дори не ѝ позволяваше да се научи да шофира.

— Пиеш прекалено много. Няма да имам и минута спокойствие от безпокойства за теб.

Това бе отговорът му, когато тя поставяше въпроса. Отчасти е прав, предполагаше Карълайн, но преди всичко тя пиеше заради него. Само да можеше да забременее и да роди бебе... Тогава поне ще има някаква причина да съществува. С тайна завист наблюдаваше Меги, отново бременна, и Девлин; те и двете бяха погълнати от рожбите си. Понякога държеше бебето на Девлин и си представяше, че е нейно. Никога нямаше да забрави първите стъпки на Лин. Беше толкова вълнуващо да наблюдава първите колебливи, а най-накрая триумфални движения. Гордостта на лицето на Девлин изненада Карълайн. Никога не бе мислила, че приятелката ѝ е майчински тип, но Девлин очевидно се бе променила много, откакто стана майка. Старото ѝ наперено самочувствие бе улегнало и у нея се долавяше уязвимост, която на Карълайн ѝ се струваше много симпатична. Никога нямаше да забрави и израза на лицето на приятелката ѝ, когато те с Меги пристигнаха да ѝ помогнат да се настани в апартамента.

Когато виждаше как живее Девлин, всички планове да приключи с брака си се отдръпваха като морски отлив само за да се върнат отново при следващия побой на Ричард. Веднъж, докато лежеше в краката му и викаше от болка и го молеше да спре, той падна на колене до нея и започна да плаче.

— Съжалявам, Карълайн! Съжалявам! Не зная какво ме прихваща. Какво ти причинявам? Ооо, Карълайн, мразя себе си. Само да знаеш...

Дрезгавите, сухи ридания я шокираха, независимо от нея и независимо от побоя, който току-що ѝ бе нанесъл. Тя изрече горчиво:

— Ричард... мисля, че имаш нужда от помощ, от съвет. Моля те, нека да намеря някой да ти помогне.

Той се овладя и каза:

— Няма нищо нередно с мен. Аз... няма да се случи повече!

Това бе единственият път, в който го видя да изразява угризения за стореното, и докато бракът им се превръщаше в едно блато от страдания и отчаяние, проблемът с пиенето се влошаваше. В нищо не ѝ вървеше. Като че ли нямаше достатъчно тревоги, че и това — една вечер идваше от автобусната спирка след седмичното си посещение при Девлин, когато двама младежи изскочиха от храстите и поискаха да им даде коженото си яке, с което бе облечена. Смаяна, тя стоеше безмълвна, с отворена уста. Това беше Клонтарф, за бога, а не улица Шон Макдермот. Никой не ограбваше хората в Клонтарф!

— Айде, давай проклетото яке, глупава кучко!

Един от тях я хвана за ръката и дръпна якето ѝ. Свърши се за няколко секунди; секунди, които останаха запечатани в паметта ѝ с месеци и от които сънуваше кошмари. Знаеше, че в Дъблин, както и в другите столици, има много престъпления, но някак си те винаги се случваха на другите хора. Сега с това тя влезе в статистиката, както и с всичко друго!

— Така е напоследък — каза уморено сержантът на Ричард, докато тя, зашеметена и разтърсена даваше показания. — Кожата е на мода сега. Имаме подобни инциденти всяка нощ. Ще се погрижим за това, госпожо. Идете си у дома, пийнете чай и се опитайте да забравите случилото се — додаде той мило и я потупа по ръката.

Карълайн се отдаде на пиянски гуляй, който продължи три дни.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Посещението в Лондон със съпруга ѝ отбеляза крайния упадък в съществуването на Карълайн. Ричард обичаше да пазарува за Коледа в Лондон. Подобно на арабски шейх, мислеше си жена му, без да е впечатлена. Тя се ужасяваше от това. Той винаги правеше списъци и изкарваше часове в търсене на точно същото. Тази година майка му бе решила да дойде с тях, а това щеше да я подлуди.

Никак не харесваше свекърва си. Сара Йейтс пренебрегваше Карълайн и се отнасяше към сина си сякаш е шестгодишен. *Не спори с мен, Ричард, все още съм твоя майка* беше постоянният ѝ рефрен, а на Карълайн ѝ се искаше да ѝ каже да млъкне и да го остави на мира. Понякога чувстваше, че Ричард въобще не е пораснал в отношението към майка си и постоянно търси одобрението ѝ — одобрение, което тя все се въздържаше да даде.

— Днес спечелих важно дело, майко — информираше я той гордо.

— Така трябва — бе нейният отговор. — Баща ти щеше да очаква това от теб. Той никога не загуби дело в съда.

Само по суровото стисване на устните на Ричард Карълайн разбираше колко раздразнен е съпругът ѝ.

Искаше ѝ се да изкреци: *Глупава стара гъска! Защо поне веднъж не можеш да кажеш „чудесно“ и да му дадеш миг на радост и слава?* Но никога не го направи и така си продължаваше всичко.

Сега трябваше да се примири с идването на Сара с тях в Лондон. Изкараха ужасяващи почивни дни. Сара критикуваше всичко, от полета до хотела, високомерният ѝ носов глас стържеше по вече опънатите нерви на Карълайн. Страхотно се нуждаеше от едно питие, но Ричард не ѝ позволи да пие нито на летището, нито в самолета. Страхуваше се, че може да е начало на пиянски запой и още повече се страхуваше какво ще каже майка му, ако хване снаха си да обръща водка след водка.

Прекараха целия ден в пазаруване, блъскаха се през предколедните тълпи и накрая Карълайн бе изтощена. Сара цъфтеше;

беше дошла в Лондон да пазарува и така ще бъде. Дори да трябваше да влезе два пъти във всеки магазин, докато получи удовлетворение от покупките си, така да бъде. До връщането им в хотела Карълайн видимо бе оклюмала. Трябваше да отидат на вечеря и на едно представление, за което Ричард бе успял да вземе билети, но на нея ѝ се искаше единствено да пийне и да си легне.

Уморено им каза, че е прекалено изтощена да ходи някъде, отпусна се в един фотьойл и захвърли обувките с високи токчета. Не трябваше да обува тези проклети неща, бяха убийствени за краката ѝ.

Ричард беше бесен. Можеше да го види в студенината на погледа му. Ааа, да върви по дяволите, стига толкова! Нека да отиде с майка си, така тя ще прекара няколко блажени часове сама.

— Купил съм билети, Карълайн, ужасно скъпи и е изключително трудно да се намерят — сопна се Ричард. — Майка ще бъде много разочарована, ако не дойдеш.

— Не, няма, Ричард! — възрази Карълайн язвително. — Освен това няма да дойда, край.

Ричард зяпна. Карълайн никога не му възразяваше и винаги откликваше на желанията му. Можеше да види изненадата му. Е, този път ще направи така, както тя иска. Жилката инат в нея се прояви, а той продължаваше да упорства.

— Иди и се приготви — настояваше съпругът ѝ.

— Не, Ричард, казах ти, че съм прекалено уморена, за да отида.

— Ще ти хареса — промени той тактиката и започна да я съблазнява. — Всички обсъждат това представление. Мартин и съпругата му го гледаха миналата седмица и говореха екзалтирано за него, а Шон О'Рок беше полудял, защото не може да си намери билети.

— Ричард, казвам ти за последен път, прекалено изморена съм и няма да дойда. Дай на Шон О'Рок моя билет, като се приберем у дома — сприхаво довърши тя.

— Просто не знам какво те прихваща, Карълайн. Можеш да си изключително неблагодарна. Имахме късмет с тези билети. Много хора биха дали и мило, и драго за тях.

Той ядосано си свали костюма, все още безупречен, въпреки пътуването и пазаруването.

— Браво на тях! — измърмори Карълайн сухо, като гледеше кокалестите колене на съпруга си. Краката на Ричард не бяха най-

привлекателната му черта.

Мъжът ѝ направи гримаса и се запъти към банята, а Карълайн кисело размишляваше, че през цялото време на брака им никога не го бе виждала съвсем гол, освен в онзи случай, когато с отвращение и голо дупе напусна стаята след катастрофалния опит да се любят нормално. Ричард бе толкова превзет що се отнася до появяването си гол пред нея. Доста трудно бе да го накара да носи нещо по-спортно вместо неизменните му костюми. Тя бе чувала за някакъв мъж, толкова пристрастен към костюми, че дори искал да си занесе един за почивката в Кипър, но приятелката му го пипнала. Трябва да ги запознае с Ричард; те ще са си... лика-прилика! Докато Карълайн се усмихваше на своята малка шегичка, се чу енергично почукване на вратата и тя разбра, че е Сара Йейтс. Нищо чудно за характера на Ричард, след като имаше такава майка.

Когато свекърва ѝ видя, че не е готова, се намръщи.

— Няма ли да се преоблечеш? По-добре да побързаш — ще закъснеем! — каза тя с тон на протест.

— Няма да дойда. Прекалено уморена съм — отривисто я информира Карълайн.

— О, хайде, Карълайн! Ще се почувстваш много по-добре, като си вземеш душ и се облечеш — властно ѝ каза тя.

— Едва ли. — Гласът на момичето бе тих и твърд. До гуша ѝ дойде семейство Йейтс този ден.

— Нима! — изрече Сара намусено. — Ричард има доста неприятности, докато купи тези билети... за теб. Най-малкото, което можеш да направиш, е да дойдеш с нас.

Точно така — започни да ме караш да се чувствам виновна. Е, тази вечер просто не ми пука. Искам да бъда сама... искам едно питие, решително си помисли Карълайн. Умираще за едно питие. Не беше пила цял ден и ако не тръгнаха скоро, нямаше да я е грижа повече, ще поръча да ѝ изпратят едно от бара.

Най-накрая с ледено учтиво *довиждане* те тръгнаха и тя се почувства прекрасно, възхитително сама. Поръча си бутилка водка от хотела и си направи гореща вана с пяна. Дрехите ѝ бяха залепнали за тялото след дългия ден на пътуване и пазаруване. Толкова хубаво бе да се измъкне от тях. Водката ѝ пристигна, тя я притисна до гърдите си и със задоволство се плъзна във ваната. Истинско блаженство.

Докато лежеше в топлата, със сапунена пяна вода и пийваше от третото си питие, с изненада забеляза, че е гладна. Водката започна да действа; вече не се чувстваше напрегната и нервна, така че реши възможно най-добре да използва безценните си няколко часа свобода. Една кротка вечеря бе всичко, от което се нуждаеше.

Облече се с мека, бебешко розова ангорска рокля, която прилепваше към стройната ѝ фигура като ръкавица, гримира леко лицето си, пръсна малко „Уайт линин“ на шията и китките, пийна още едно и плавно тръгна надолу към ресторанта, необезпокоявана — благодарение на водката — от каквото и да е чувство за вина, че пропуска представлението.

Ресторантът на луксозния хотел беше доста пълен, но главният келнер я заведе до една маса в дискретно сепаре. Вечерята бе много вкусна: пъпеш със Соутърн^[1], после съомга в крем сос кервел и хрупкави, сочни зеленчуци. Пиршеството завърши с най-сладкия, греховен, вкусен шоколадов сладкиш, който някога бе опитвала. Всичко бе придружено от гарафа леко искрящо вино.

Напълно отморена, Карълайн мина покрай бара на път за асансьора и импулсивно реши да пийне едно питие преди лягане. Не ѝ се прибираше в нейната самотна стая. По дяволите! Всички останали се наслаждаваха на празничния сезон. Така ще направи и тя!

Поръча си двойно бренди, наслаждаваше се на успокоението, което то ѝ носеше, наслаждаваше се на спокойното жужене на разговорите, които се лееха наоколо, и въобще не забелязваше хвърляните към нея многобройни възхитени погледи. Висок, представителен мъж, който си пиеше сам на бара, се приближи и предложи да я почерпи.

— Защо не? — весело отговори тя, задръжките ѝ бяха напълно отпаднали от изпития вече алкохол. Той бе испанец и акцентът му смътно ѝ напомняше за Паоло, португалския ѝ приятел от едно далечно време. Черните му блестящи очи я гледаха с възхищение и това разливаше приятния гъдел на желанието по цялото ѝ тяло. Откакто се омъжи за Ричард, се чувстваше почти сякаш няма пол.

— Какво прави красива жена като вас съвсем сама в голям, лош град като Лондон? — поиска да знае испанският ѝ обожател, като ѝ подаде поръчаното от нея бренди.

— Бизнес дама съм, сеньор...?

— Извинете, не ви се представих. Аз съм Рамон Сантандер Рамериез. А вие?

Карълайн се усмихна на красивия мъж, който седеше до нея. Очарователен е, реши тя. Тъмен, южняшки тип, мъжествен, чувствен, изпълнен с възхищение към нея, всичко, което съпругът ѝ не беше.

— Аз съм Карълайн Стейси — каза тя, като си даде моминското име, — работя за една фирма, която продава на търг ваканционни имоти в цяла Европа. Ето защо съм в Лондон в момента.

Лекичко се разкикоти на измислицата си. Е, звучеше много по-интересно от това да каже, че е завързана у дома домакиня.

— Колко очарователно — промърмори Рамон, черните му очи я наблюдаваха с възхищение.

— Вие с какво се занимавате? — попита тя, като го погледна право в очите.

— О, аз съм дипломат. На път съм за ООН. Имах няколко срещи в Лондон — информира я той небрежно. На Карълайн ѝ харесваше чувственият глас с акцент и как я гледаше с толкова топлота.

— Трябва да е много вълнуващо — отговори тя и се усмихна със също толкова голямо възхищение.

— До известна степен — каза той и повдигна една тъмна вежда, — но вие сама знаете, че животът с пътувания е много самотен.

— О, да, много — съгласи се тя, като в замаяното си състояние бе повярвала на собствената си фантазия. Безразсъдно погълна и следващото бренди, което той ѝ поръча, радваше се на възторга, настроението ѝ ставаше все по-весело и безгрижно, а главата ѝ малко замаяна.

Той бе най-забавният мъж, който някога бе срещала, и момичето се смееше и флиртуваше с него съвсем без задръжки. Когато ѝ предложи да отидат в стаята му, тя бе повече от готова, възбудена от желанието в премежените му очи.

— Ричард да върви по дяволите, както и моя смут — промърмори тя, като сливаше думите.

Рамон се засмя.

— Пия за това, Каролина mia. Хайде да се забавляваме.

Той я поведе по коридора на хотела; смееха се и се кикотеха, докато вървяха. Надяваше се стаята му да е над тяхната. Тази вечер щеше да се остави да я любят кралски и точно в този момент въобще

не я бе грижа дали Ричард ще стои цяла нощ буден от скърцането на пружините.

Спомените ѝ от нощта бяха неясна мъгла от удоволствия. За втори път през живота си осъзна, че в нея бушуват силни чувства. Туптенето и гъделът на истинската наслада, която изживяваше, я накараха да иска още и тя го целуваше, галеше без задръжки, а любовникът ѝ бе очарован. Той бе опитен мъж и я доведе до няколко мощни оргазма, като всеки път я караше да вика от задоволство и така изтри годините, изпълнени с чувство на безсилие, и я накара да осъзнае всичко пропуснато. Пиха още бренди и се любиха под душа, на пода и отново в леглото, където най-накрая, наситена, тя изпадна в унес.

Когато се събуди, главата ѝ тежеше като цял тон тухли и бе сама. На бележка, забодена на възглавницата до нея, пишеше: *Gracias, cara tía; ти бе най-добрата любовница, която някога съм познавал. Ако някога попаднеш в моя край на света, обади ми се. Твой с благодарност, Рамон.* Бе оставил телефонен номер.

О, боже всемогъщи, какво направих? — помисли си Карълайн едва и се опита да постави събитията от нощта обратно във фокус. Спомените я заляха и се изчерви, като си спомни необузданото си поведение. Пръстите, които държаха бележката, се разтрепериха. Хрумна ѝ една мисъл. Може би е бременна! Той не бе използвал презерватив. Още по-неприятна мисъл ѝ дойде наум. О, господи! Само да не се е заразила от СПИН! Той със сигурност спеше с много жени. Само едно сношение без предпазни средства може да зарази човек. Беше виждала рекламите по телевизията. Какво, по дяволите, щеше да прави? Тръгна към банята и ѝ хрумна нова мисъл. Погледна се в огледалото. С див поглед и вихрена, лицето ѝ бе бледо, след махмурлук. Тя не беше в собствената си стая. Как ще обясни отсъствието си на Ричард? Той ще ѝ изкара душицата с бой. Ужасно туптене в слепоочията я накара да застане. Не можеше да мисли за всичко това сега — първо ще си вземе душ. Трябва да опита и да си събере мозъка. Предположи, че стаята е платена до обяд, загърна чаршаф около голото си тяло и бързо закачи табелата *Не ме безпокойте* на вратата. Със свито сърце, треперещи ръце тя застана под вдигащите пара водни струи. Ще трябва да пийне, преди да се изправи пред Ричард.

Имаше намерението да пийне само едно за кураж, но час по-късно бе обърнала остатъка от брeндитo и когато най-накрая тръгна към стаята на Ричард, отново бе доста пияна. Карълайн се поизкашля деликатно, като отвори вратата на спалнята. Ричард се размърда в леглото и изведнъж ледените му очи се отвориха.

— Къде по...?

— Прекарах нощта с мъж — информира го тя безгрижно, като прекъсна тирадата му, преди още да е имал възможността да започне.

Не чувстваше никаква болка — брeндитo бе животоспасяващо. Челюстта на Ричард с вече леко набола брада увисна от изумление.

— Даа, Ричард, истински мъж. И знайш ли нещо? — тя отново се прокашля. — Беше истинско удоволствие...

— Исусе Христе! — Ричард изхвърча от леглото. — Кютюк пияна си. Ако майка те види!...

Карълайн се разкикоти, отиде да седне на леглото, пропусна го и се приземи на пода.

— Тва е всичко, за което се тревожиш... твоята мама.

— Млъкни, глупава кучка — изсъска той, но тя бе прекалено пияна, за да я е грижа. Искаше единствено да спи. Ричард я издърпа от пода, мушна я под завивките, събу обувките ѝ и я загледа кръвнишки.

— Стой тук и си отспи. Ще кажа на майка, че имаш мигрена.

— Кажи ѝ каквото искаш — неясно измърмори Карълайн и заспа.

Остана там цял ден, Ричард прескачаше ту вътре, ту навън, като котка на горещ ламаринен покрив. По-късно тя се съблече, легна в леглото както трябва и отново потъна в забрава в топлото, удобно легло. До вечерта се бе съвзела малко и можа да хапне сух препечен хляб и да пийне чай. Заради изпаренията от брeнди, които излизаха от порите ѝ, Ричард реши, че майка му не може да дойде и да я види. Не че тя особено много държеше да се срещне със Сара Йейтс.

Не можеше да мисли ясно. Ричард не ѝ бе проговорил и дума, освен че я попита иска ли нещо да яде. И така Карълайн лежеше в леглото си, с махмурлук и обезумяла от безпокойство какво може да последва от тази нощ на разврат. Като си помисли, че бе позволила един непознат, макар и много чаровен, сексапилен непознат да я свали. Или дали тя го бе свалила? Както и да е, бе постъпила много лошо, дори всяка минута от нощта да ѝ бе харесала.

Ричард въобще не спомена въпроса. Искаше само да се прибере у дома. Беше ужасен до смърт, че Сара може да разбере за проблемите с пиенето на Карълайн. Може би сънуваше, но ѝ се стори, че го чу да звъни на Чарлз Стоукс, докато тя заспиваше и се събуждаше от пиянския си унес. *Върна се, но е в шибания си период отново, Чарлз. Какво, по дяволите, да правя?*, сякаш чу да казва той. Но вероятно си го въобразяваше. Ричард никога не ругаеше!

Отлетяха за дома на следващия ден. Сара горчиво се оплакваше какво са пропуснали да направят заради мигрената на Карълайн. Ричард бе толкова изтормозен, че каза на майка си да млъкне. А яростният ужас на лицето на свекърва ѝ достави на Карълайн кратък миг удоволствие. В напрегнато мълчание оставиха Сара пред входната ѝ врата, като отказаха на поканата ѝ да останат за чай. След това безмълвно стигнаха до мансардата.

— Ричард, аз... аз просто не зная какво да кажа.

Сега, когато беше трезва, я налягаха угризения на съвестта.

— Нищо не казвай — късо отговори той. — Нищо от това не искам да чувам.

— О, господи, Ричард! — избухна тя. — Не мога да го понеса. Ние нямаме брак. Ти никога не си ме любил. Заради мен ли е? Защо се ожени за мен? Защо?

Карълайн заговори почти несвързано.

— Тихо! Тихо. Не мога да мисля логично, по дяволите! — изруга той, ръцете му сграбчиха волана.

Карълайн плачеше, разтърсващи ридания разлюляваха стройното ѝ тяло.

— Спри! Спри, за бога, Карълайн! Ще ни види някой — нещастно мърмореше той.

— Не ме интересува, Ричард! Вече въобще не ме интересува.

— Е, мен пък ме интересува. Не искам хората да говорят за нас — напрегнато изрече съпругът ѝ, докато паркираше колата.

— О, ти и твоят имидж... Твоят проклет имидж! Само за това те е грижа! — изрече Карълайн с горчивина, докато ровеше в чантата си за кърпички. Тя издуха носа си, избърса си очите и тихо продължи: — Това, което се случи в Лондон, никога нямаше да се случи, ако поне веднъж ми бе показал миг на любяща нежност. Аз съм човешко същество, Ричард.

Той стисна здраво устни.

— Дал съм ти много повече, отколкото съпрузите на Меги или
коя да е друга твоя приятелка са им осигурили.

Карълайн се изсмя презрително.

— Порасни, Ричард! Материалното не значи нищо. Предполагам,
че да ме пребиеш, е знак на голямата ти любов към мен. Искане ми се
никога да не те бях срещала.

Той почервеня.

— Аз... аз... Ооо, какъв смисъл има... Просто излез и ме остави
сам — промърмори той неадекватно, не можеше да срещне погледа ѝ.

— Къде отиваш? — глухо попита тя.

— Аз... Аз трябва да отида и да обсъдя някои досиета с Чарлз.

— Чарлз! Той те вижда по-често от мен. Но, за бога, не оставяй
нашите малки семейни кризи да попречат на твоите досиета.

— Не закачай Чарлз — изръмжа Ричард. — Господи, дръж се
настрана от пиенето, докато ме няма. Ако не внимаваш, ще имаш
голям проблем.

— А това няма да е добре за имиджа ти, скъпи, нали?

— Млъкни, Карълайн, предупреждавам те!

Сега Карълайн трепереше. Никога преди не се бяха карали или
спорили така. Осъзна колко горчивина се е насъбрала у нея и тя сякаш
се разливаше като лава от вулкан.

— Върви в ада! — изруга момичето, излезе от колата и затръшна
вратата.

[1] Соутърн — сладко бяло вино от Соутърн, област Бордо,
Франция — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Карълайн бе казала на съпруга си да върви в ада, но като че ли тя самата слезе в тази забравена от бога дупка.

Следващите месеци бяха най-самотните и най-страховитите от цялото ѝ съществуване. Напрежението в техния нещастен брак ѝ причиняваше такава психическа болка и депресия, че често започна да получава пристъпи на паника, лежеше в самотното си легло, сърцето ѝ биеше така силно, че не чуваше нищо друго. Разтреперана, тя проследяваше всяка стъпка от връзката им, мислите ѝ препускаха, не можеше да спи, стоеше с широко отворени очи от безпокойство и страх. Все така ли ще живее отсега нататък? Дали имаше СПИН? Какво ще стане, ако напусне съпруга си? В Белимън ли ще свърши също като Девлин? Ще се пръсне ли сърцето ѝ?

Въпроси, въпроси, въпроси... Нямаше отговори. Всяка сутрин се събуждаше и облакът на страха се спускаше над нея, мисълта да стане и да се изправи пред мъченията на новия ден бе непоносима. Пиенето не помагаше, то само правеше страха по-голям, така че, отчаяна, тя отиде при доктор Коул и го помоли да ѝ даде валиум.

— Моля ви, доктор Коул. Страхувам се.

— Страхуваш се от какво? Страх те е Ричард да не те бие?

Карълайн поклати глава. Как може да обясни всичките си страхове на този изтормозен мъж?

— Не можеш да продължаваш така — въздъхна той. — Нека да те изпратя в клиника за лечение и почивка, там ще можеш да помислиш за бъдещето си. Трябва да има нещо повече в твоя живот от това. Не ставай зависима от валиума. Престани да разчиташ на пиенето. За известно време и валиумът, и алкохолът са само патерици, но после се сгромолясват под теб — той ѝ се усмихна мило. — Какво ще кажеш, за разнообразие, да опиташ да разчиташ на себе си? Знаеш ли, в края на краищата единственият човек, на когото истински можеш да разчиташ, си ти самата, но не прави грешката, която много хора правят. Да разчиташ на себе си не означава, че си сама. Имаш Девлин и

Меги, и аз съм тук. Сега иди и се изправи пред проблемите си, вземи решение за своя живот. Той ти е единствен, нали знаеш.

Тя знаеше, че думите му са верни, но не беше готова да се изправи пред истината. Най-накрая, след още няколко посещения, след като Карълайн отказа категорично да се консултира с някой друг или да отиде в клиника, той ѝ написа исканата от нея рецепта.

Валиумът помогна малко. Успяваше да бъде спокойна за седмичните си посещения при Девлин и понякога чувстваше, че ако не са Девлин и Меги, ще се побърка напълно. И двете открито я попитаха какво не е наред при нея. Упорито отказа да им се довери. Не можеше да понесе мисълта те да знаят за провала в брака ѝ и за срамното събитие от Лондон. И двете изглежда можеха да се справят със своите не толкова незначителни проблеми; тя ще трябва да се оправя с нейните. Карълайн знаеше, че приятелките ѝ се тревожат за нея. Тя също се безпокоеше за тях, но с това дори Девлин и Меги не можеха да ѝ помогнат; така че в дните за посещенията си се опитваше да се поддържа в най-добро състояние и с тях можеше да забрави за известно време нещастieto на своето празно съществуване.

Тя и Девлин понякога взимаха бебето и излизаха за целия ден, ако времето беше хубаво.

— Да отидем да измерим пътищата — казваше Девлин, а Карълайн се смееше.

Откакто се премести да живее в Белимън, Девлин усвои някои наистина колоритни разговорни изрази, които обичаше да изпробва на Карълайн. Обикновено ходеха в Хоут, любимото им място. Карълайн обичаше Хоут. Караше я да се чувства като че ли е в чужбина. Те разглеждаха селото и околностите му, шляеха се по тесните, лъкатушещи улици, изпъстрени с великолепни къщи и огромно разнообразие от кръчми и ресторанти, всички с красив изглед към пристанището. Риболовните кораби, които пристигаха и отпътуваха, чайките, които кръжаха и грачеха, докато се разтоварваше уловът, ѝ напомняха за португалските рибарски селца и тя сядаше, затваряше очи и си представяше, че е на хиляди километри оттук.

Често обядваше с Ричард в Хоут, а той вече бе избран за член на яхтклуба и тя очакваше да ходи на светски събирания в странната нова сграда, издигната до пристанището за яхти. Тази мисъл ни най-малко не я вълнуваше! Толкова по-щастлива бе да е с Девлин и бебето,

облечени с дънки и тениски, да изследват прелестите на залива Балскадън, да си направят пикник след ободрителното катерене до върха. Девлин бе като нейна животоподдържаща система. Някой ден ще ѝ разкаже за брака си и пианството, но не сега.

Когато Девлин ѝ съобщи, че отива да живее в Рослар, Карълайн почувства сякаш светът се разпада на парчета. Без най-добрата си приятелка тя ще се носи като плавей по мрачното течение на клетия си брак. Нямаше да има седмични посещения, които да очаква, нямаше да има кой да повдигне разрушителното за душата ѝ бреме, което носеше. Тъй като се опита да мисли за щастието на Девлин, тя увери приятелката си, че постъпва правилно, като поставя ново начало. Как ѝ се искаше да има куража да стори същото... Въпреки смелите думи, плачеше заедно с Девлин, когато се прегърнаха и си казаха довиждане няколко дни преди Девлин да замине.

— Можеш да дойдеш, когато поискаш. Ще е почивка за теб и ще се забавляваме. Рослар е красиво градче, а си помисли и за тена, който ще придобиеш — увери я Девлин и подсмръкна като дете, докато триеше сълзите от бузите си с opakото на ръката.

— Зная... зная — опита Карълайн да се успокои, като съвсем добре знаеше, че заради отношението на Ричард към Девлин никога няма да може да отиде и да постои с нея. Ако той и за миг заподозре, че я посещава всяка седмица, наистина ще загази.

Седеше в градския автобус и реши, че животът ѝ е една истинска катастрофа и че тя, Карълайн Стейси Йейтс, бе единствено виновна за това. Доктор Коул беше прав. Само тя може да го промени, но просто нямаше смелостта да го направи. Девлин винаги имаше тонове кураж, а Карълайн нямаше и грам.

Импулсивно остана в автобуса, който премина покрай нейната спирка и продължи до спирката близо до Бул Уол. Слезе, пресече пътя и започна да върви към насипа, на който се издигаше статуя на Дева Мария, която сякаш гледаше покровителствено над Дъблинския залив.

Високите ѝ обувки потрепваха ритмично по дървения път и на нея ѝ се струваше, че те говорят *Сама, сама, сама, сама, сама*. Точно такава бе състоянието ѝ сега, когато Девлин замина. Абсолютно сама. Колко тъжна и горчива бе думата сама.

Стигна до една от чудатите, боядисани в пастелни тонове женски съблекални, плъзна се вътре и седна на студената циментова пейка.

Нямаше никой друг, който да нарушава уединението ѝ, чуваше се само звукът на малките, разпенени вълни, докато се разбиваха лениво в стълбите, водещи към морето.

Беше красива лятна вечер. Слънчевите лъчи се плъзгаха над Дъблинската планина през извивката на залива и огряваха малкото ѝ убежище с топла, галеца светлина. В далечината виждаше голям кораб, който се плъзгаше грациозно по огледалната, огряна от слънцето вода, за да влезе в пристанището на широкото устие на Лифи и дома. Колко елегантен изглеждаше, в бяло и синьо, с бавни, величествени движения плаваше покрай червените и бели кули, покрай Рингсенд и бреговете на Шели, към мястото си на кея.

Карълайн се взираше през водата, към южния район на града. Колко щастливи бяха те с Девлин в малкото си апартаментче в Сендимаунт... Защо не го осъзнаваше тогава? Беше прекалено заета да се тревожи, че ще остане без мъж. Е, сега имаше мъж... и какво щастие ѝ донесе той? Никакво! Неспokoйна, тя се изправи и тръгна отново, минаваше покрай двойки, хванати ръка за ръка, и се опитваше да преглътне горчивината вътре в себе си, докато сравняваше очевидното им щастие с нейното отчаяно нещастие.

Една вечер, по време на ухажването, тя и Ричард бяха минали по тази същата пътека, ръка за ръка. Обезумяла от щастие бе тогава. Как всичко бе тръгнало в такава лоша посока? След завръщането си от Лондон, преди повече от шест месеца, те почти не си говореха, освен пред хората. Можеха да получат Оскар за актьорските си способности в тези моменти. Съпругът ѝ се потопяваше в работа и изглежда не забелязваше факта, че психическото ѝ състояние е опасно крехко. Той никога повече не спомена за случилото се в Лондон и вече не правеше секс с нея, за да зачене тя дете. Карълайн не съжаляваше. След преживяното с Рамон не искаше той да я докосва. Все още ужасно се безпокоеше да не е прихванала болест или зараза от случайната си авантюра.

Но не можеше да каже на доктор Коул за случилото се. Щеше да бъде шокиран, знаеше го.

Карълайн достигна до статуята. С падането на мрака ще бъде осветена, ориентиrowъчен знак за моряците за безопасно прибиране у дома. Ще ѝ помогне ли и на нея да излезе от тъмнината на своето

страдание? Имаше ли наистина майка на всички тях? Господи! Колко ѝ липсваше нейната собствена майка.

— Ооо, Божия майко, помогни ми, моля те — прошепна тя отчаяно. Въздъхна дълбоко, обърна лице към топлия, солен бриз и започна да върви към къщи.

— Къде беше? — мрачно попита съпругът ѝ, когато тя се прибра в апартамента.

Сърцето на Карълайн се сви. Красивото му лице бе намръщено, а пред него лежаха купища юридически томове.

— Ходих да се разходя — съзнателно безгрижно отговори тя. Не можеше да понесе нова караница.

— Добре е за някой — промърмори той.

Изглеждаше уморен и измъчен. Тя импулсивно постави леко ръце на раменете му и го прегърна. Той се напрегна и Карълайн се отдръпна, почувства се отблъсната.

— Защо не ги оставиш тези книги за малко? Такава прекрасна вечер е, може да се разходим по Бул Айлънд — Карълайн се опита да скрие обидата в гласа си. Защо никога не можеше да се научи?

— Трябва да намина до Чарлз. Трябва ми съветът му по един случай — безжизнено я информира съпругът ѝ.

— Защо не го поканиш да дойде тук? Не ни е посещавал, откакто се оженихме — предложи Карълайн, отчаяна да не прекара вечерта сама.

Ричард я погледна изключително особено.

— Уговорили сме се вече — смънка бързо. — Мисля, че и Шон О'Рок също ще се отбие. Работим по един ужасен случай.

— Добре — кимна тя, беше победена.

Девлин се обади на Карълайн сутринта, в която напускаше Дъблин. Поговориха малко и когато Карълайн внимателно постави слушалката на вилката, сърцето ѝ започна да бие бързо и я обзе паника. Щеше да припадне, повръщаше ѝ се. Къде беше нейният валиум? Имаше нужда от едно питие.

Какъв ужасен ден!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Карълайн мислеше, че положението не би могло да бъде по-зле, но до края на живота си нямаше да забрави как взе сутрешния вестник и прочете подробностите за катастрофата на Девлин. *Не е вярно!* Трябва да е някакъв кошмар. С разтреперани пръсти позвъни на Лидия, макар да знаеше, че двете са се отчуждили. Жената ѝ каза, че Девлин е в кома, а Кейт и Лин са мъртви. Карълайн седеше зашеметена и неподвижна, после с решително стиснати устни се облече и отиде до близкия магазин за алкохол. Откакто пианствата ѝ се влошиха, Ричард държеше пиенето у дома под ключ. Не я бе грижа кой ще я види в магазина или с покупките в кафяв плик. Проклети да са всички! Въобще не я беше грижа, щеше да се насвятка. Ще се натряска до козирката. Ако Ричард държеше да отиде на събирането в яхтклуба, ще трябва да отиде без нея.

Тази вечер Ричард се прибра и я завари в делириум тременс.

— Божичко, Карълайн, ще те предам на съда — викна той отчаяно.

— Не ме интересува — ридаеше тя. — О, Девлин... Горката, горката Девлин!

— Какво, по дяволите, не е наред с Девлин? — троснато попита Ричард и започна да прави кафе.

— Премести се в Уексфорд, колата на леля ѝ катастрофирала и бебето е мъртво — изстена Карълайн, като се полюшваше напред-назад на дивана.

— Откъде знаеш всичко това? — яростно изрева Ричард, докато оглеждаше хаоса във фойето и празните бутилки до нея.

Пияна, без да я е грижа какво ще ѝ направи, Карълайн се изсмя истерично и осведоми ужасения си съпруг, че е посещавала Девлин в Белимън веднъж седмично през всичките десет месеца, докато е живеела там, и че след преместването ѝ в Уексфорд е звъняла два пъти седмично и че всъщност е говорила с нея само преди два дни.

— И не ми дръж такъв тон — изкрещя му тя. — Не забравяй, че съм те виждала със събути гащи и не съм впечатлена.

Ричард бе толкова шокиран от пианата, крещяща кавгаджийка, която бе негова жена, че остана онемял. Карълайн презрително вдигна бутилката водка до устните си и опъна дълга, пианска глътка. Когато съпругът ѝ се приближи, за да ѝ я вземе, тя го изгледа така кръвнишки и с бясна ярост, че той отстъпи назад.

— Майната ти, Ричард — ожесточено го изруга тя, преди да доближи бутилката отново до устните си.

Като в неясна мъгла видя как вдига телефона и набира номер.

Ще я предаде на съда ли? Какво, дявол го взел, я беше грижа? Както и да е, няма да посмее. Скандалът, който ще се вдигне в техните среди, ще е страхотен за него, той бе така изключително загрижен за своя имидж. Вече говореше. С усилие Карълайн се концентрира върху думите му.

— Чарлз! За бога, ела тук бързо, имам нужда от помощта ти — чу съпругът ѝ да моли по телефона.

Ха! Чарлз. Трябваше да се досети, че Ричард не може дори да се изпикае, без да се консултира с горкия стар Чарлз. Карълайн започна да се смее, после започна да ридае и в това състояние я откри Чарлз, когато пристигна в апартамента им малко по-късно.

— Ааа, Чарлз! Добре дошъл — запелтечи Карълайн, почти седнала на пода. Беше паднала от дивана.

Ричард гледаше безпомощно.

— Не мога да направя нищо с нея.

— Заповядай, пейни, Чарлз — покани го тя любезно и се опита да фокусира лицето на другия мъж.

— Ами може да пейна едно — изрече внимателно по-възрастният мъж, а пръстите му разхлабваха нейните, които здраво като менгеме стискаха гърлото на бутилката водка. Той ѝ замириса на тютюн и вълна, когато коленичи над нея, и за момент, въпреки пианото състояние, ѝ напомни за баща ѝ, който я бе забравил при смъртта на майка ѝ.

Започна отново да плаче.

— О, за бога, не започвай отново — каза съпругът ѝ в смъртно отчаяние.

— Шшт... Ричард! Не си я бил отново, нали? — с безпокойство попита Чарлз.

Ричард почервеня.

— Не!

— Бие ме и не иска да ме люби. Никой не ме обича, Чарлз. Защо? Девлин беше единствената и сега тя умира, а аз съм толкова изплашена. Чарлз, защо съм такава? Какво не е наред при мен? — Потокът от думи се лееше и не спираше. — Искан ми се да съм мъртва — бурно ридаше тя. — Мисля, че имам СПИН, а него какво го грижа? — Тя посочи с пръст съпруга си. — Не му пука. Спах с един мъж в Лондон, а той пет пари не дава. Какво калпаво копеле имам за съпруг? Интересува се само от правенето на пари.

Ричард бе смъртноблед, ужасен от мръсния език на жена си.

— Всичко е наред, Карълайн. Ще се оправиш — успокояваше я Чарлз, докато се опитваше да ѝ помогне да се изправи на крака. — Хайде, скъпа, легни си за малко и ще поговорим, когато се почувстваш по-добре.

Карълайн се олюляваше на крака, подкрепяна от ръката му.

— Знаеш ли нещо? Не те харесвах. А ти си мил — прошепна тя, преди да изпадне в унес.

По-късно се събуди, беше по бельо и в собственото си легло. Главата ѝ бумтеше, устата ѝ бе пресъхнала и имаше отвратителен дъх. С болка обърна глава, видя, че никой не е спал в леглото на Ричард и че е дванадесет и половина според будилника ѝ. Зачуди се слабо дали Ричард и Чарлз бяха отишли на тържеството в яхтклуба. Но си припомни изминалата вечер и лицето ѝ стана аленочервено в тъмната стая. Как ще погледне Чарлз Стоукс отново в очите? Ричард ще я убие, а тя наистина няма да може да го обвини за това. Беше го опозорила пред човека, на когото той най-много се възхищаваше. Странно, колко мил беше Чарлз... Колко бе грешала, като го мислеше за студен и недружелюбен. Той прояви голямо съчувствие и човещина, за разлика от собствения ѝ съпруг.

Ужасно ѝ се ходеше до тоалетна, затова бавно се измъкна от леглото и се запъти към банята. Когато свърши, се погледна в огледалото. Господи! Каква гледка! Очите ѝ, червени и замъглени, бяха дълбоко хлътнали в бледото лице, обградено от кичури черна, без всякакъв блясък коса. Приличаше на зомби от филм на ужасите. Облиза пресъхналите си устни и реши да си налее кана ледена вода и да изпие колкото може повече. Може да помогне на обезводняването. На път за кухнята мина покрай салона, видя бледа ивица светлина да

се процежда и чу приглушени гласове. Вратата беше откряната и тя реши, че е подходящ момент да се извини на Ричард и Чарлз за поведението си. Загърна се по-добре в халата и тихо влезе боса в стаята.

Често бе чувала хората да казват, че времето застива, но никога не бе разбирала какво означава това до мига, в който застана замръзнала пред гледката, разкрила се пред очите ѝ. Съпругът ѝ лежеше сгушен в ръцете на приятеля си и, с най-прелестна нежност, галеше лицето му, а на неговото лице бе изписана такава любов, че Карълайн почти извика от болка. Хиляди пъти би умряла, за да накара Ричард да я погледне така поне веднъж. Тя го чу да казва тихо:

— Обичам те, Чарлз! Винаги ще те обичам. Ти беше прав, не трябваше да се женя за Карълайн. Съсипах живота ѝ, както и моя собствен. Превърнах я в пияница, защото не мога да ѝ дам това, което тя иска. Отнасях се към нея ужасно. Какво, дявол го взел, ще правя?

— Боже всемогъщи!

Карълайн се обърна и изтича от стаята, дори не видя изражението на шокирана изненада по лицата им.

Значи това беше! Каква тъпа, сляпа глупачка е била през цялото време, толкова отчаяно искаше да се омъжи, че бе пренебрегнала многото малки, издайнически сигнали, които Ричард, без да го осъзнава, ѝ бе изпращал. Неохотата му, всъщност отвращението към физически контакт. Огромната му зависимост от Чарлз. Мислеше, че са добри приятели заради съвместната адвокатска практика.

Колко много бе грешала!

Очевидно бе защо Ричард се бе оженил за нея. В неговата професия порядъчността бе всичко. В Ирландия да си хомосексуален не бе нещо, за което трябваше да биеш барабана. Беше чувала за преследването на хомосексуалистите. Дори братята ѝ бяха враждебни и непримирими към гейовете. *Педали! Обратна резба! Педерастии! Пеперудки!* Така ги наричаха. А тя беше омъжена за един от тях.

Трябваше да напусне това място. Трябваше да се измъкне.

Девлин! Да! Ще отиде и ще постои при Девлин. Изведнъж Карълайн си спомни, че Девлин лежеше в болница в критично състояние. О, господи, какво ще правя? — изстена тя, като влизаше в спалнята си. Залитайки отиде в банята, намери валиума и напъха шепа таблетки в устата си, но не можа да ги глътне и започна да повръща.

Господи, дори не може да се самоубие както трябва. Замъкна се в спалнята, издърпа чекмедже, пълно със скъпо, фино бельо, и намери едно шишенце, което пазеше за спешни случаи. Треперещо и обливащо се в пот, отвори уискито. Сърцето ѝ туптеше силно в ушите и тя не чуваше нищо друго. Дали всичко бе ужасен, предизвикан от пианствата кошмар?

Не можеш да избягаш от това. На теб се случва. Приеми го, крещеше умът ѝ и тя знаеше, че колкото повече бяга от истината, толкова по-трудно ще ѝ бъде да я приеме. Карълайн бе вървяла напред, като все бягаше от истината. И виж докъде бе стигнала.

Беше пияница, обвързана в кошмарен брак с хомо, който бие жена си. Къде може да отиде? Към кого можеше да се обърне? О, господи!

Искаше просто да умре.

Отново погълна шепа валиум и този път таблетките останаха там долу, тъй като ги изпи с глътка уиски. Трепереше силно, пъкна се в леглото, точно когато Чарлз тихичко почука на вратата и влезе в стаята.

— Карълайн, аз... — Погледът му попадна върху празната бутилчица уиски и шишето от хапчетата.

— Не си... Боже мой, Карълайн! Колко таблетки взе?

Тя се изсмя и разрида едновременно.

— Какво те е грижа? Няма ли да ви устрои чудесно това вас, двамата? — Думите ѝ се сливаха и тя се чувстваше много уморена.

Очите ѝ започнаха да натежават.

— Ричард! Ричард!

Карълайн смътно осъзнаваше безумната нотка в гласа на Чарлз, докато викаше съпруга ѝ. Той я разтърсваше, шляпаше бузите ѝ, когато Ричард пристигна.

— Бързо повикай линейка! Взела е свръхдоза.

Защо не я оставят на мира? Искаше само да спи...

Имаше кошмар. Особен, ужасяващ сън за голи мъже, които я оскърбяваха, докато тя лежеше хваната в капан и давеща се в голяма бутилка водка. *Помогнете ми!* Опита се да изкрещи, но никакви думи не излизаха от устата ѝ. Странни мъже имаше около нея, после груба, ярка светлина, мъже в бели престилки, които пъхаха тръбички в гърлото ѝ и се опитваха да я задушат.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Карълайн отвори очи и видя Чарлз, с пепеливо лице и изтормозен, да се взира с безпокойство в нея.

— Всичко е наред, Карълайн. Сега си добре, в болница си — увери я той.

Споменът изведнъж се върна, тя затвори очи и почувства паренето на горчиви сълзи.

— Моля те, не плачи! — Страданието в гласа му я накара да се почувства още по-зле.

Искаше ѝ се да го мрази, но не можеше. Сълзите ѝ бяха както за нея, така и за него. Какъв тъжен триъгълник образуваха. Тя, Ричард и този окаян мъж до леглото ѝ. Ето на! Другите мъже изневеряваха с жени. Съпругът ѝ бе влюбен в мъж. На кого друг би могло да се случи, освен на нея. Изцедена, емоционално и физически, тя лежеше в болничното легло и плачеше.

Чарлз колебливо взе ръката ѝ, малко се страхуваше, че момичето ще си я отдръпне. Но Карълайн не го направи. Чувстваше се странно успокоена от топлото му притискане. Смътно усети пристигането на Ричард, почувства как някой хваща другата ѝ ръка, за миг отвори очи и видя обезпокоения поглед на съпруга си.

— Съжалявам, Карълайн!

Той изглеждаше ужасно. Лицето му бе преbledняло, имаше червени кръгове около очите си, сякаш бе плакал. Независимо от всичко, тя усети, че ѝ е жал за него. Понякога Ричард бе такова малко момченце...

— И аз съжалявам — промърмори тя, преди да се отнесе отново в съня.

Следващите седмица-две Карълайн спеше, тежко упоена. Ричард я премести в частна болница, където ѝ направиха тестове за СПИН и други венерически болести заради онзи епизод в Лондон. Всички тестове бяха отрицателни. Освен това престана да пие и отвикваше от валиума. Това бе най-болезненият, страшен, самотен период в живота

й, но той бележеше и повратната точка за нея, тъй като Карълайн за първи път се изправи пред действителността.

Думите на доктор Коул бяха верни. Никога не бе разчитала на себе си. Първо храната, после Девлин, после Ричард, след това алкохола и валиума. Само тя можеше да промени хода на живота си и въпреки че мисълта я плашеше, Карълайн знаеше, че е преминала през голямо изпитание и е излязла от него по-силен и по-решителен човек.

Не беше лесно. Ужасно много жадуваше за алкохол и молеше Ричард и Чарлз да ѝ донесат при посещенията си. Тя трепереше и се тресеше, докато тялото ѝ се прочистваше от нечистотиите, но откри, че за първи път започва наистина да опознава съпруга си, а в същото време той се опитваше по свой собствен начин да ѝ помогне в нейната борба.

В началото беше изпълнена с горчивина и почти оскърбителна.

— Защо ми стори това, Ричард? Знаеш ли какъв тормоз си наложих? Мислех, че съм пълен провал като жена, мислех, че е моя вината дето не те привличам сексуално. О, копеле, лъжливо копеле! Не те мразя задето си гей. Мразя те, защото ме излъга! Ти ме използва, Ричард, по най-лошия възможен начин...

Съпругът ѝ седеше, обхванал с ръце главата си, и я слушаше мълчаливо.

— Искаш ли да си отида? — каза той най-накрая.

Карълайн го погледна. Сега, когато бе изказала своята обида, болка и тъга, се чувстваше изтощена. Не можеше да поддържа огъня на омразата; не беше такъв човек. Да си кажем истината, не можеше да не съжалява съпруга си. По свой собствен начин го обичаше, въпреки стореното ѝ от него. В материално отношение Ричард ѝ бе осигурил всичко, което тя би могла да иска, дори и повече. Може би съпругът ѝ беше почувствал нещо към нея.

— По-добре да тръгвам — изрече той унило.

— Ще ми дадеш ли само една капчица водка? — Гласът ѝ разкриваше нейното отчаяние.

— Карълайн, не мога! — Звучеше нещастно. — Трябва да стоиш далеч от пиенето. Заради самата теб.

— Зная... зная — измърмори тя с пресъхнала уста. — Трудно е. Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Не мисли за това. Опитай и мисли за нещо хубаво...

Карълайн се изсмя лекичко.

— Просто не мога да измисля нищо хубаво точно сега!

Но се облегна назад на възглавниците и се унесе в сън, като все още държеше ръката му.

Всъщност Чарлз хвърли светлина към тайните мъки в живота на съпруга хомо. Подтикван от студената си, амбициозна майка към адвокатска кариера, лишен от обич, той от ранна възраст осъзнал, че е гей. Бил ужасен. Отчаян да го скрие, се хвърлил в учението си, а после в бизнеса. Имал няколко тайни сексуални изживявания, но страхът да не бъде открит му причинявал огромно безпокойство и с напредъка на бизнеса започнал да излиза с много жени, като се опитвал да скрие истинските си наклонности.

— Разбираш ли, Карълайн, за разлика от мен Ричард се срамува от своята хомосексуалност — каза ѝ Чарлз искрено. — Не може да се справи заради натиска, който обществото му налага. Аз рано разбрах, че съм хомо. Не се борех. Това съм си аз, то е част от мен и ако хората не го харесват, много им здраве. Хората толкова обичат да произнасят присъди...

Някакъв спомен пробяга в погледа му.

— Сексуалността на човека си е негова или нейна собствена работа, стига да не вреди на някой друг. Ето защо воювах усилено с него да се опитам и да предотвратя вашия брак. Знаех, че ще завърши катастрофално. Познавам Ричард изцяло. Бяхме любовници дълги години, но щом се ожени за теб, престанахме да правим любов. — Той замълча, усмихна ѝ се. — Каквото и да мислиш за мен, аз не спя с женени мъже! Опитай се да не го съдиш прекалено строго, въпреки че имаш пълното право. Той смяташе, че ще успеете. А по свой собствен начин съпругът ти те харесва много, макар че може и да не го повярваш. Ричард може да е егоист и незрял човек, но ще ти кажа едно. Той порасна последните няколко дни — е, не твърде рано...

Карълайн въздъхна.

— Също и аз, Чарлз, вярвай ми, за катастрофалния си брак трябва да обвинявам себе си толкова, колкото и Ричард. От самото начало знаех, че нещо не е наред, но не си позволявах да го видя. Бях отчаяна да се омъжа, да бъда госпожа еди-коя си и лъжех себе си, че между нас всичко е наред. Ние с Ричард се заслужаваме!

Чарлз се наведе и хвана ръката ѝ.

— Престани да се самонаказваш, Карълайн. Ние всички правим грешки в живота си, но винаги можем да започнем от начало.

Карълайн откри, че под любезната, възпитана фасада на Чарлз се крие удивително сърдечен, човечен мъж, който изглежда, разбираше страховете и ужасите ѝ както никой друг. Каква ирония, мислеше тя; единственият мъж, с когото се чувства удобно и способна да бъде себе си, е любовникът на съпруга ѝ.

Постепенно, след като Ричард започна да разбира, че съпругата му не е отвратена от хомосексуалността му, че ядът ѝ към него малко е преминал, след като виждаше как добре я успокоява Чарлз, започна да се отпуска с нея. Изключително шокиран от случилото се, той се опита по своя собствен, сдържан начин да я подкрепя по време на болезненото лечение за отстраняване на токсините.

Една нощ Карълайн страдаше от жестоките симптоми на отказването от алкохола.

— Да повикам ли доктор? — попита той с безпокойство, когато тя започна да трепери.

— Не, не. Ще се оправя след малко — прошепна момичето.

С пресъхнали устни го помоли за чаша вода. Ръцете ѝ трепереха толкова много, че не можеше да държи чашата, и Ричард внимателно ѝ я поднесе до устните, като държеше нежно главата ѝ в ръце. На нея ѝ стана тъжно, че само в тази ситуация е толкова мил и загрижен. Де да беше същото по време на брака им...

Нещо от мислите трябва да бе проличало на лицето ѝ, защото той се отдръпна и глухо произнесе:

— Трябва да ме мразиш заради това, което ти сторих!

Те сезираха един в друг през леглото, а думите му падаха като горчиви капки в празната пустота на техния брак.

Карълайн преглътна.

— Не те мразя, Ричард — усмихна се тя горчиво. — Толкова много исках да се омъжа, че си затварях очите за всички нередности в нашата връзка. Не за всичко си виновен ти! Защо се ожени за мен?

Ричард неловко пхна ръце в джобовете си.

— Когато те срещнах за първи път, ти бе толкова стеснителна и неуверена. Някак си ми напомняше за самия мен, освен че аз успях да го крия много по-успешно. И като те опознах по-добре те харесах много, ти беше... си... толкова скромнен човек. Помислих си, че мога

да оставя миналото зад себе си и да успее в това. Бих могъл да съм нормален човек като всички други. Просто продължавах да отричам какво и кой съм. Ето защо излизах с всички онези жени. Минавах за човек, който си поживява. Излизах с тях известно време и ги зарязвах, така че да не трябва да осъществявам по-близки отношения. — Той се усмихна на съпругата си. — Беше невероятно, жените ми се нахвърляха, а аз ни най-малко не се интересувах от тях, но никой, нито една от тях никога не се досети, че съм гей, и най-накрая започнах аз самия да вярвам, че не съм. Казах си, че съм бисексуален. Не исках да слушам Чарлз, мислех си, че той само ревнува. През първата нощ на нашия меден месец разбрах, че съм направил ужасна грешка. Беше прекалено късно тогава. Нали? И към двама ви се отнесох много лошо. Всичко, което мога да кажа, е съжалявам.

След години на нещастни преживявания, причинени ѝ от другите съзнателно и несъзнателно, способността на Карълайн да бъде толерантна беше огромна. Не можеше да мрази съпруга си. Разбираше доста по-добре, отколкото той можеше да се досети, неговите причини за брака му с нея. По един особен начин те си приличаха много. След като веднъж свикна с идеята, хомосексуалността му не я обиждаше. Беше видяла колко се обичат Ричард и Чарлз и им завиждаше. В труден свят живееха, ей богу, и обичта беше ценен дар, независимо от кой пол си. Ако тя и Ричард не бяха така отчаяни — тя, за да избегне това, което смяташе за мъките на старата мома; той, за да избегне това, което възприемаше като клеймото на хомосексуалността — те вероятно нямаше да стигнат до настоящото си жалко състояние.

Парадоксално, но сега, когато знаеше истината за брака им, Карълайн повече не се чувстваше под напрежение. Бремето някак си се беше смъкнало от плещите ѝ. Не е било по нейна вина. Тя не е момиче, което да не вдъхва любов или да не е сексапилно, тя не е провал като жена, заради което се бе измъчвала; и някак колебливо, все пак въодушевено знаеше, че ако премине през това преживяване, ще може да се изправи пред всичко друго.

— Искаш ли да си тръгна? — Гласът на Ричард прекъсна мислите ѝ.

— Не, само ако ти искаш — отговори тя.

— Ооо! — каза той изненадан. Беше очаквал да каже да.

— Знаеш ли какво направих преди първата ни среща? — Карълайн се усмихна слабо.

Ричард се прокашля. Имаше моменти, в които Карълайн наистина го изненадваше.

— Какво направи?

— Взех валиум!

Те се спогледаха, после не можаха да се сдържат и избухнаха в смях. Все още се смееха, когато Чарлз дойде.

След пет седмици Карълайн беше готова да излезе от болницата. Изчистена от алкохол и лекарства за първи път от почти две години, тя щеше да поеме първите си колебливи стъпки към нов живот. Живот, където щеше да разчита първо и най-вече на себе си, без да я интересува какво мислят хората.

— Ще ме напуснеш ли? Можем ли да се споразумеем някак си? — нерешително я попита Ричард.

— Ще видим, Ричард — беше внимателна с него.

Те никога няма да имат истински брак, знаеше го и въпреки че отношенията им се бяха подобрили значително след оголването на всичките им тайни, не знаеше дали ще може да се справи с идеята за отношения без секс завинаги. Тя също има свои нужди, както ѝ бе напомнил доктор Коул, когато му довери всичко случило се. Той я предупреди:

— Ти трябва да изживееш живота си, също както и Ричард. Ако мислиш, че ще си по-добре, ако го напуснеш, за бога, направи го. Недей да жертваш своя живот, Карълайн — усмихна ѝ се топло. — Приятно ми е да те видя така, скъпа. Надявам се да ти потръгне добре и не забравяй, че винаги съм тук, ако имаш нужда да поговорим.

Карълайн излезе от кабинета почти безгрижна. Колко глупава е била да си мисли, че е сама. Доктор Коул бе толкова добър към нея, както и баща ѝ, и момчетата. Тя им позвъни от болницата и открито им каза, че се лекува заради злоупотреба с алкохол и лекарства. Не им каза за Ричард. Това не засягаше никой друг, освен нея, Ричард и Чарлз. Знаеше, че след време, когато Девлин се възстанови напълно, ще ѝ каже, както и на Меги. Приятелството им беше много здраво и те нямаха тайни досега. Ето, Меги ѝ се беше доверила за любовната

авантюра на Тери, за изпитаната болка и когато Карълайн я прегърна в болницата, където приятелката ѝ бе дошла на посещение, тя осъзна, че всички имат своя дял мъка. Тя, Карълайн Стейси, не е, както самосъжалявайки се си бе мислила, единственият страдащ човек на света.

За първи път от години баща ѝ наистина ѝ обърна внимание и бе шокиран от вида на измъчената си, изтормозена дъщеря толкова много, че се измъкна от своята черупка. Стеснително, неловко те си поговориха за много неща по време на престоя ѝ в болницата и колебливо започнаха да установяват отново най-ценните отношения, които могат да съществуват само между баща и дъщеря. Когато двамата ѝ братя пристигнаха да я видят заедно с голям плюшен мечок, тя не знаеше дали да се смее, или да плаче и накрая направи и двете.

— Хей, ще удавиш горкото животинче — пошегува се Деклан съчувствено, докато тя бе заровила лице в меката, пухкава играчка.

Той ѝ подаде кърпичка и леко стисна ръката ѝ.

— Честно, Каро, защо не каза на мен или на Деймиън за това пиянство? Можеше да успеем да ти помогнем — изрече дрезгаво момчето.

Карълайн си издуха носа и се захили на братята си. Въпреки своята недодяланост те винаги я бранеха по свой собствен начин.

— Ха! — Гласът ѝ все още трепереше малко. — Ако добре си спомням, вас двамата трябваше да ви слагам в леглата веднъж-дваж, когато живеех у дома.

Деймиън се засмя.

— Върни ни веднага Мечо, аз му казах, че ще живее с приятна млада дама, а ето, тя поставя под съмнение характерите ни!

— Какви характери? — засмя се тя, но ги притисна силно, когато те я прегърнаха за довиждане и ѝ обещаха да я посетят отново.

Спазиха си обещанието и дори след излизането ѝ от болницата и двамата започнаха да поддържат връзка, звъняха ѝ редовно и дори от време на време наминаваха да я посетят, нещо, което никога преди не бяха правили.

Веднага след като излезе от болницата, тя помоли Ричард да я заведе да види Девлин. Всъщност той дори го бе предложил сам на едно от своите посещения. Каза ѝ, че се е обаждал на Меги и е разбрал, че Девлин е излязла от комата и започва да се възстановява.

Карълайн бе изумена, че той си е дал труда да пита за Дев. Особено след като първият бой, нанесен ѝ от него, бе, защото не се бе подчинила и бе отишла да я посети.

— Зная, че е най-добрата ти приятелка. Винаги съм завиждал на приятелството ви. Винаги съм чувствал, че Девлин също не ме харесва. Тя е много проникателна дама и аз се страхувах, че ще открие истината за мен — засрамено ѝ призна той, докато седяха в двора на болницата една вечер.

Карълайн импулсивно се пресегна и го прегърна за миг. За първи път в тяхната връзка Ричард не се отдръпна, а сърдечно ѝ отвърна.

— Не мога да повярвам как постъпваш с мен — прошепна той и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. — Мислех, че няма да искаш да ме видиш отново, няма да искаш да ме докосваш.

— О, Ричард! След всичко, което преживяхме! Със сигурност можем да сме поне приятели — промълви тихо Карълайн и вярваше на всяка своя дума.

Съпругът ѝ се вгледа в нея. След всичко преживяно тя изглеждаше крехка и подобно на бездомно дете, но в твърдия ѝ поглед имаше топлота, кафявите очи бяха нежни и наистина не го укоряваха, така че той се почувства истинско копеле. Тя го успокояваше. Него, мъжа, който ѝ бе изкарвал душицата с бой и бе превърнал живота ѝ в страдание. Нищо чудно, че Девлин и Меги я ценяха много. Хора като Карълайн бяха рядкост.

— Повече от всичко бих желал да съм твой приятел, Карълайн — успя да изрече Ричард и се разплака, притисна я силно и продължи накъсано: — Съжалявам... наистина съжалявам за побоите и всичко. Ако поискаш анулиране на брака ни, ще ти съдействам. Няма да ти е никак трудно да го получиш, обещавам ти.

Карълайн го прегърна, шокирана от думите му. Господи, ако тя направи постъпки за анулиране, той ще трябва да признае хомосексуалността си. Почувства прилив на обич към него. Ако той е готов да направи това, значи трябва да изпитва нещо към нея. Може би връзката им не е пълна катастрофа все пак.

— Какво мисли Чарлз? — попита го внимателно.

Ричард преглътна с мъка и успя да си възвърне малко самообладанието.

— Чарлз ме обича, Карълайн, ти знаеш това. И аз го обичам. Но — той открито я погледна в очите — аз обичам и теб по свой собствен начин. Ако ми простиш и можем да останем приятели, ще бъда щастлив.

— Ами наистина ти прощавам и аз съм твой приятел — увери го Карълайн. После го погледна въпросително. — Искаш ли да се развеждаме незабавно? Мислех си, че мога да замина за седмица или две сама, за да размисля. Ако ти и Чарлз искате да подновите връзката си, нямам нищо против. Няма да се чувствам измамена и мисля, че той също заслужава известно внимание.

— Но... ти не се... искам да кажа, няма ли да си разстроена от идеята? — запъна се Ричард.

— Ооо, Ричард! — засмя се тя. — Сега, след като зная, мога да го приема. Ще ми позволиш ли да остана в апартамента, докато се организирам?

— Карълайн, разбира се, че можеш — настоятелно каза Ричард. — Не искам да си тръгваш — той въздъхна дълбоко. — Моля те, моля те, не е необходимо да чувстваш, че трябва да бързаш с получаването на развод. Не може ли да останем така за известно време, поне докато ти стъпиш на краката си отново и преодолееш това. Бих искал да бъда с теб и да те подкрепям. Аз самият не мога да се променя, но ти обещавам никога да не те докосна с пръст отново и винаги да бъда до теб, ако имаш нужда от мен.

Карълайн се усмихна на съпруга си.

— Благодаря, Ричард. След като зная това, то ще ми помогне повече от всичко друго да се изправя пред бъдещето си. Има толкова много неща, които искам да направя. Бих желала да си намеря работа, да се науча да шофирам, да пътувам. Не мога да повярвам... Вече не се страхувам.

II

ИСТОРИЯТА НА МЕГИ

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пронизителният бебешки вой прекъсна скъпоценния сън на Меги. Тя се сгуши в удобната, подобна на утроба вдлъбнатина на леглото и се опита да го пренебрегне. Обзе я чувство на отчаяние, когато плачът стана по-силен и по-настойтелен. Меги продължаваше да държи очите си здраво затворени, като се надяваше на чудо — Тери да стане и да отиде да нагледа ревящото бебе. Раздразнено ръгане в ребрата разби внимателно отглежданата ѝ илюзия.

— Бебето плаче, Мег. За бога, направи нещо! Трябва да поспя добре тази нощ, утре ще се занимаваме с баланса на Годуин, а това е много важно за нас.

В гласа на Тери се долавяше едва скривано нетърпение и Меги трябваше да се пребори с импулса си да му каже какво точно да направи с баланса на Годуин. Последните месеци спеше малко или почти никак и беше на края на силите си. Тези дни можеше да мисли единствено за сън, копнееше за него, както алкохоликът копнее за едно питие или наркоманът за едно боцване. Всичко, което искаше, беше една нощ на забрава, да потъне сред успокоителния балсам на съня, необезпокоявана от ревящи бебета.

Никой никога не ѝ бе казал, че майчинството е нещо подобно! Когато разбра, че е бременна, Меги си представяше как вечер нежно люлее заспалата си рожба на ръце около десетина минути, преди да я остави в нейното изящно плетено кошче, където тя спи непробудно цяла нощ. Далечни бяха дните, когато работеше с новородени бебета. Времето бе замъглило спомените ѝ и действителността се оказа съвсем различна. Да каже, че на нея и Тери им беше малко трудно, бе нещо повече от слабо казано.

На първо място изненадаха себе си и всички останали, като заченаха близнаци. Меги потръпна като си спомни бременността. Беше кошмар! Повръщаше ѝ се сутрин, обед и вечер през цялата бременност, измъчвах я болки в гърба, съчетани с лоша бъбречна инфекция през последните три месеца, тогава получи отравяне на кръвта. Нещата се влошиха и накрая предизвикаха с четири седмици

по-ранно раждане и бебетата трябваше да прекарат един месец в кувьози в Саудитска Арабия. Плановете им за прибиране у дома се отложиха и на Меги ѝ се струваше, че от момента на раждането на близнаците тя не е имала нито една нощ пълноценен сън.

При пристигането им в семейство Райън двете дребнички, мънички същества поеха контрол над живота ѝ и тя имаше много редки моменти за себе си, с всичките тези хранения, смяна на пелените, баня... и пак хранене. Един безкраен кръг. В Саудитска Арабия не беше чак толкова зле, защото имаше домашни помощници, но след завръщането в Ирландия ежедневието ѝ се стори много трудно. Тери ѝ помагаше понякога, но той пък трябваше да прекарва дълги часове в офиса, за да изгради консултантската фирма, която учреди при пристигането им от Саудитска Арабия. Тя изненадана откри, че е доста време сама.

Втори рев се присъедини към първия и Меги уморено се измъкна от леглото и отиде в стаята на бебетата. Взе двете си ревящи съкровища от техните креватчета и се настани на леглото в ъгъла. То беше студено и неудобно, което я раздразни допълнително и тя изпита голямо съжаление към себе си. Можеше да чуе как съпругът ѝ хърка силно от другата стая и ѝ се прииска да го удуши. За любимия ѝ Тери не съществува нещо такова като равнопоставяне между половете!

Меги разкопча нощницата си отгоре и не можа да не се усмихне, когато две гладни малки устнички ухапаха зърната ѝ като две лакомни пирани. Поне утре беше петък и ще се види с Девлин и Карълайн. Мисълта я успокои малко. Тя обичаше техните срещи. Те бяха задължителни за запазване на здравия ѝ разум. Беше много доволна, че убеди Девлин да напусне Лондон и да се върне у дома. Поне можеха да си споделят насладите от отглеждането на дечицата си. Бебетата сучеха доволно, малките им пухкави главици лежаха до гърдите ѝ и като се облегна по-удобно на възглавниците, Меги се отдаде на радостите на майчинството. Не трябва да забравя да занесе сладкиш с плодове и вкусно ястие за Девлин. Господи, понякога на Меги ѝ се струваше, че приятелката ѝ гладува. Разбира се, Девлин беше толкова горда! Няма място за гордост в приятелството — този урок Меги бе научила от труден житейски опит. Гордостта е рушител, бариера, която веднъж вече бе прекрачила и която, можеше свободно да каже, никога няма да се изпречи между нея и някой друг.

Изведнъж ѝ стана тъжно. Къде ли е Мериън сега? Дали и тя също се бе омъжила? Познаваше ли радостта да държиш дете до гърдата си? Меги ѝ бе писала веднъж, молеше я да обмисли отново решението си да сложи край на тяхното приятелство, казваше ѝ, че за Мериън тя винаги ще е там и вратата винаги ще е отворена за връщането ѝ. Никога не получи отговор и не чу нищо повече за другото момиче. Можеше и да е мъртва, доколкото Меги знаеше. Дали Мериън се сещаше понякога за Меги? Вероятно не! Дали Мериън просто бе използвала Меги и родителите ѝ, докато беше в пансиона на католическото училище?

Тези въпроси тя си задаваше отново и отново. Никога нямаше да научи отговорите. Времето и приятелството на Карълайн и Девлин бяха излекували раната на Меги, но отговорът на въпроса *защо* винаги щеше да я озадачава.

Тя въздъхна, загледа се в двете малки заспали главички, сгущени близо до нея. Децата ѝ сами ще трябва да научат трудните уроци на живота. За нещастие имаше хора, които използваха и изиграваха другите; такава беше човешката природа.

Тя прегърна по-здраво двете нахранени бебета. Какво, по дяволите, я накара да си мисли за Мериън Гилхули след толкова много време? Между Мериън и Девлин и Каро нямаше място за сравнение. Те не бяха приятелки само когато имаха полза. През добри и лоши дни трите бяха заедно, а животът на всяка от тях се бе променил през последните няколко години.

Беше ли си представяла някоя от тях как ще се обърнат нещата? Девлин живееше във високоетажен блок с незаконната си дъщеря. Карълайн беше богата, нищо материално не ѝ липсваше и все пак очевидно бе нещастна в брака си. А тя самата... направи кисела гримаса. Тя, която беше най-темпераментната от трите, пътуваше, изживяваше пълноценно живота си, но сега, на тридесет и една години, беше с доста подрязани криле. Оковите на съпруга и майка се бяха плъзнали около нея така потайно, че не се бе усетила. Само когато си спомняше какъв бе животът ѝ преди, тя осъзнаваше колко драматично се бе променила. Заслужаваше ли си, чудеше се често, докато гледаше сучещите близнаци.

Меги знаеше, без значение колко усилено се опитваше да потисне това, че не е доволна от настоящия си живот. Да бъде съпруга

и майка не бе достатъчно да я удовлетвори. Страхотно ѝ липсваше работата. Беше разкъсвана между желанието си да поеме отново юздите на кариерата си и необходимостта да бъде у дома заради децата. Тери в никакъв случай не искаше да наемат детегледачка. Но пък не той трябваше да се отказва от кариерата си. Не беше затворен между четири стени и единствено бебетата за компания. От друга страна, Меги знаеше, че ако се върне на работа, ще се безпокои за близнаците. Няма да е тук да види първите им колебливи стъпки. Друга жена ще има това удоволствие. Майка ѝ винаги бе била там за Меги и момчетата. Тя беше първият човек, когото виждаха, когато се прибираха от училище, стоеше до печката и приготвяше вечерята им, готова да изслуша цялото им възбудено бърборене. Колко много бе приемала тя майка си за даденост... Беше ли ѝ омръзнало някой път на Нелси да готви, да чисти и да се грижи за всичко? Имаше ли Меги правото да отнеме на децата си сигурността в майчинството, докато тя търсеше своето удовлетворение? Имаха ли те правото да очакват тя да се откаже от собствените си желания? Кое беше честно? Кое беше правилно?

Меги не знаеше, а и от Тери нямаше никаква полза.

Близнаците бяха почти заспали, заситени, необезпокоявани от тревожни мисли. Усмихна им се. Беше такова удоволствие да ги гледа как наддават. Бяха толкова крехки и миниатюрни при раждането, че се бе страхувала за живота им. Малко по-късно, след тяхното оригване и смяната на пелените, Меги изпадна в изтощен сън, като забеляза, че вече е шест сутринта.

Яростен вой я изненада и я събуди, сълзи на безсилие се появиха в очите ѝ. Беше само седем часът! Трябваше да останат в Саудитска Арабия, помисли си нещастно. Поне щеше да има слуги, които да се грижат за Тери и домакинската работа.

Синът ѝ лежеше сгърчен от колики и тя се постара да го облекчи. Тъй като беше медицинска сестра, знаеше, че пристъпът ще премине, но детето страдаше и Меги се чувстваше безсилна да направи нещо. Тихичко му пееше, разтъркваше гръбчето и коремчето му, докато крачеше из спалнята, като тогава забеляза мрачно, че навън вали като из ведро и прането ѝ няма да успее да изсъхне днес. Докато успокои детето, дойде време да приготвя закуската на Тери и Меги неохотно се отказа от идеята да поспи още малко. С гуреливи очи тя шляпна тънки

резенчета шунка и салам на скарата, разряза един грейпфрут и изгори две филийки хляб.

— Дявол ги взел! — прокле Меги, когато характерната миризма на изгорял хляб се разнесе из оранжевата кухня. Мразеше тази кухня! Цялата яркооранжева и жълта. Живееха в къща под наем в голям жилищен квартал в Темплоуг и от нея, мислеше тя, няма никога да се измъкнат. Чувстваше се толкова потисната. Имаше стотици малки деца и младежи. Шумът беше невероятен. Може би с този дъжд, всяко зло за добро, те няма да ритат топка, да крещят и да реват от рано сутрин до след полунощ. Много нощи напразно се бе опитвала да приспи бебетата, дори тя самата да заспи, но врявата отвън не им позволяваше. Слава богу, че лятната ваканция скоро ще свърши и вероятно ще има малко отдих.

— Да не се опитваш да подпалиш кухнята, Мег? — жизнерадостно попита Тери, след като забеляза малките облачета дим, които излизаха от стария тостер.

— О, млъквай! — Не беше в настроение за хумора на Тери тази сутрин.

— Господи, Меги, ставаш истинска мърморана — осведоми я съпругът ѝ възмутено и забодя глава в Айриш таймс.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Близнаците станаха почти на година, преди Меги да почувства, че може да се справя. Слава богу, след много натяквания, Тери купи къща в Касълнок в северния район на града, голяма самостоятелна къща с четири спални и хубави градини отпред и отзад. Меги я декорира в успокояващи пастелни тонове и сравнена с ужасната жълто-оранжева чудовищност, която населяваха в Темплоуг, новата къща беше истински замък. С много усилна работа Тери преуспяваше в бизнеса си, който бързо се разширяваше. Той обаче очакваше тя да забавлява клиентите му, когато ѝ да ги доведе. Имаха много разгорещени спорове заради неприятния му навик неочаквано да пристигне с някой непознат за вечеря.

Меги беше великолепа готвачка. Тя бе творческа натура и за нея готвенето бе изкуство, но обичаше да я предупреждават, че ще идват гости, така че да подготви специално ястие с всичките му гарнитури. Знаеше, че Тери никога не мисли за такива неща. Според него да доведе някой у дома не беше толкова голяма работа. Съпругът ѝ смяташе, че нещата у дома са нейна грижа, както бе правила майка му. Затова е бракът, по негово мнение. Всичко, което той искаше, а прекалено много ли беше то, питаше той сприхаво при споровете им за неговото отношение, беше да се прибере у дома след труден работен ден, да се отпусне с едно питие и да има вкусна вечеря. Ако дойде клиент с него, какво значение има само още едно гърло?

— Ами какво аз искам? — питаше Меги. — Мислиш ли някога за това?

Тери бе шокиран. Не ѝ ли беше осигурил хубав дом, нямаше ли тя своя собствена чекова книжка, предостатъчно храна на масата, време да излиза и да се прибира по нейно желание, докато той се бяхтеше, за да осигури нея и децата? Какво повече е възможно да иска? Той наистина не можеше да разбере отношението ѝ.

— Ако майка ми имаше и една десета от това, което ти имаш, щеше да си помисли, че е в рая. Знаеш, че на работа няма шега. Напрежението ме убива. Всичко, което ти трябва да правиш, е да се

грижиш за бебетата и да приготвиш вечеря. Останалото време си е твое собствено — каза той възмутено.

— Аз не съм майка ти и ние живеем в осемдесетте, Тери. Аз съм твоя съпруга, а не домашна прислужница. Имам също да живея своя собствен живот и, повярвай ми, съвсем малко време за себе си — тръсна му яростно Меги една вечер след оплакването му, когато се прибра с един приятел у дома и я намери заобиколена от талк и пелени, а вечерята му все още не бе готова.

Другото нещо, за което спореха, беше сексът или по-скоро липсата на такъв. Меги първа си призна, че техният сексуален живот страда от раждането на близнаците насам. Преди да забременее, тя беше винаги готова да се люби. Необуздана, без задръжки, Меги знаеше, че след като започнаха да спят заедно, Тери въобще не бе поглеждал към друга жена. Бременността ѝ обаче промени нещата. Тя ставаше по-голяма, по-тромава и не ѝ се искаше да прави любов, но виждаше как Тери поглежда към другите жени в комплекса в Саудитска Арабия със стария познат блясък в очите. Започна да работи до късно, оставяше я сама, само с Мехмед и прислужника за компания. И тя бе виждала онази лукава кучка Райя Кърби, която живееше на долния етаж да флиртува с него. Меги се опита да пренебрегне всичко това, като се надяваше нещата да се оправят, когато се съвземе от раждането и се приберат в Ирландия.

Съвзе се от раждането, прибраха се вкъщи, но нещата не се подобриха. Въпреки че Тери, както и тя, бе ентузиазизиран да възобновят активния си сексуален живот, Меги установи, че на края на деня, тъй като сънят ѝ бе постоянно прекъсван, вече беше изтощена. Правенето на любов бе последната ѝ грижа и Тери просто не можеше да го разбере.

Бракът със сигурност не вървеше според очакванията и на двамата. Трябваше доста да се приспособяват и на Меги ѝ се струваше, че тя трябва да прави по-големите компромиси. Животът ѝ се бе променил доста повече от на съпруга ѝ. Някъде по пътя нейната самоличност се бе загубила. В момента беше съпругата на Тери, майката на Мишел и Майкъл, грижовна дъщеря на родителите си, които сега, след като тя си бе у дома в Ирландия, очакваха да ги посещава редовно. Веднъж седмично отиваше във фермата, където помагаше с почистването и излъскването, със седмичните печива и се

грижеше за близнаците. После се връщаше у дома, слагаше ги да спят и приготвяше ядене за себе си и Тери. Сякаш всички искаха нещо от нея и за самата Меги нищо не оставаше.

Няколко месеца по-късно откри, че е бременна с третото си дете и съвсем затънала в коловоза на предградията. Всеки ден ставаше, правеше на съпруга си закуска, хранеше и къпеше децата, переше и вършеше домакинската работа, печеше хляб, къпеше, обработваше градините — една безкрайна рутина, от която често ѝ се искаше да закрепси. Дори ежеседмичното пазаруване в огромния търговски център на десет минути от тях беше почивка за нея. Меги откри, че дори слуша Гей Бърн и харесва радиопрограмата му както хилядите други ирландски домакини. Това беше нещо, което се бе заклевала да не прави! Няма да се превърне в поредната отегчена домакиня, която зависи от дневната радиoproграма за стимул и забавление. Когато живееше вкъщи, майка ѝ я подлудяваше с Гей Бърн! Нелси го слушаше неизменно всеки ден. Е, дъщеря ѝ нямаше да върви по нейните стъпки! Всяка сутрин Меги съзнателно настройваше радиото на някоя поп станция, веднага щом чуеше дразнещия звън, който предхождаше шоуто Г. Б. Но една сутрин забрави и писмо, излъчено по радиовълните, привлече вниманието ѝ.

Жена се оплакваше, че след настъпването на лятото няма миг спокойствие на улицата заради децата, които ритат топка по всяко време. Освен това каза на Гей, че живее в постоянен страх да не счупят прозорците ѝ и че няма нито едно останало цвете в градината. Говорителят омаловажи оплакването ѝ, като попита няма ли за какво друго да мрънка — децата постоянно хвърляха топки и тя вероятно преувеличаваше. Меги откри, че се разярява. Как смее! Всичко е наред за него, който живее в уединен разкош някъде в Хоут. Него няма да го безпокои ритането на топка. Меги разбираше през какво точно преминава жената. Не беше ли го преживяла и тя в Темплоуг. Седна и написа писмо в подкрепа на оплакването на жената и за нейно огромно удовлетворение то бе прочетено в следващо предаване. Оттогава нататък се запали по програмата, която покриваше толкова голям кръг от интересни теми. Ако беше домакиня, то поне беше информирана домакиня, каза си тя малко кисело. И така сладникавата рутина на утрини с кафе, задачи, свързани с децата, изпълнена с шетня посредственост, която представляваше съществуването ѝ,

продължаваше нарушена само от посещенията при Девлин и Карълайн.

С момичетата Меги можеше за малко да избяга от безкрайната рутина, в която изглежда се бе превърнал животът ѝ. Не беше нито щастлива, нито нещастна — просто съществуваше. Докато преди пълноценно изживяваше живота си, изпълваше всеки миг с преживявания, сега имаше чувството, че бързата река на живота минава покрай нея и тя е заседнала, прилепнала като тръстика за бент и не се движи никъде. Преди се бе дразнила, че трябва да забавлява клиентите на Тери, а сега с нетърпение и ентузиазъм очакваше да срещне нови хора след обезсилващото отегчение да бъде сама с две малки деца ден след ден.

Поканите за вечерни тържества при Меги и Тери бяха доста търсени в техния кръг. Въпреки че имаше подредена с вкус трапезария, Меги предпочиташе да забавлява гостите си в уютната, просторна кухня. Не беше за нея елегантността на кухнята от най-висока класа. Меги неслучайно бе провинциално момиче. Нейните вкусни печени меса, ястия на фурна и сладкиши бяха винаги лакомо изяддени от гостите, които ги ценяха много и които след това се отпускаха, подпрели лакти на голямата, кръгла чамова маса и си пийваха от пълните с бренди чаши. Разговорите след вечеря винаги бяха живи и весели, защото тя гледаше да събира подходящо гостите си.

Няколко пъти покани Девлин да остане с бебето и за през нощта, така че да може да се присъедини към събирането, и винаги ѝ бе приятно да види приятелката си, облечена официално и забавляваща се няколко часа. Тери беше много мил с Девлин и Меги го обичаше заради това. Той никога не съдеше хората, не бе като копелето Ричард, показал изключителна хладнина към Девлин на едно от техните тържества. Тери стана консултант по капиталовложенията при Ричард и въпреки че съпругът ѝ печелеше добре, не можеше да не е впечатлен от парите, които Ричард и някои от другите му клиенти имаха. *Ричард прави над сто хиляди лири годишно*, осведоми той Меги една вечер, докато се подготвяха за вечерно гости.

Въпреки внимателно придобиваното лустро на преуспял светски мъж на Тери, Меги знаеше, че той не е загубил съвсем момчешкото си чувство за малоценност. Този комплекс на провинциалното момче го тласкаше все по-напред и по-напред. Общественото положение и

материалното богатство бяха важни за Тери и той често се дразнеше, че не може да се мери с бляскавия стил на живот на семейство Йейтс. Меги пък въобще не я интересуваше дали кара раздрънкано старо рено или ролс-ройс. Щом стигаше докъдето искаше да отиде, тя беше доволна. Ужасяваше се от всеки случай, в който Ричард подаряваше на Карълайн нещо ново. Ричард обичаше да се хвали и винаги го споменаваше пред Тери. Тогава той надуваше на Меги ушите и накрая завършваха с кавга, тъй като тя се опитваше да внуши на съпруга си, че пет пари не дава дали Ричард е похарчил триста лири за кожено яке за Карълайн. Какво имат приятелите ѝ, съседите или някой друг, не значеше нищо за Меги. Повече от всичко друго тя мечтаеше за време. Собствено време, време за себе си, когато може да прави каквото си поиска. Това бе нещо, което сякаш ѝ убягваше. Трябваше да се грижи за нуждите на съпруга си и децата. Семейството ѝ в Уиклоу постоянно изяждаше от нейното време, майка ѝ често се появяваше на прага, идваше на разходка из града и очакваше Меги да зареже всичко и да я развежда наоколо. Имаше мигове, в които Меги наистина завиждаше на Карълайн, която нямаше деца, и на Девлин, която нямаше съпруг. Сега, с новото бебе на път, ще има още по-малко време!

По някаква ирония точно бременността ѝ даде някаква свобода. Беше в петия месец и както при предишната бременност любовният им живот страдаше. Тя знаеше, че Тери смята бременността за сексуално сътресение. Меги приемаше това доста философски. Тери беше загрижен за удобството ѝ и доста внимателен, особено след ужасната бременност, която бе понасяла преди. Въпреки че тази бременност ѝ беше доста по-лесна и стабилна, на нея ѝ бе доста изморително да се грижи за два буйни процъпалника. Тя си обеща, че това ще е последното ѝ дете. Три бяха повече от достатъчно. Нито пък щеше отново да взима хапчето. Не го беше взимала след първата бременност, защото кърмеше дълго време и не бе изненадващо да забременее отново. Искаше децата ѝ да нямат голяма разлика във възрастта, защото е по-лесно да се отгледат, но след това Тери ще си направи вазектомия или тя ще си прекъсне фалопиевите тръби. Повече няма да обърква вътрешния си ритъм с противозачатъчни. И въобще нямаше място за обмисляне да си сложи спирала, както ѝ предложи Тери, когато му каза, че не иска пак да взима противозачатъчни. Я да го види него с вътрешности омърсени от чужди тела! Лесно му беше

на съпруга ѝ да предложи тя да използва хапчета или спирала. Тя не се подмладяваше, а използваше противозачатъчни отпреди да стане на двадесет и те ѝ бяха дотегнали. Неговото тяло не бе засегнато, но отсега нататък или вазектомия или връзване на тръбите, осведоми го тя твърдо за негова огромна изненада.

Около десет дни след този разговор се прибра у дома и откри съпругът ѝ да се люби с друга жена. Откри тази малка мръсница Райя Кърби в нейната баня! В нейната къща! Да люби нейния съпруг! Това бе най-опустошителното преживяване в целия живот на Меги. Нищо от досегашните изживявания не я беше подготвило за болката и травмата от изневярата на Тери и една караница сложи край на всички кавги.

Меги никога не бе харесвала властната, самоуверена Райя. За първи път пътищата им се пресякоха, когато живееха в Саудитска Арабия и Меги беше бременна с близнаците. Райя, която работеше в отдела по селско стопанство и беше в Залива като част от екипа, изпратен да преподава животновъдство на арабите, идваше от същата част на Голуей като Тери, беше млада, пиеше много, водеше бурен живот и вземаше това, което иска, пък по дяволите другите хора.

Въпреки че беше дребна и доста закръглена, тя имаше невероятно его и шумен, арогантен характер. На всяко тържество, на което ходеха, Райя беше там, кафявите ѝ очи блестяха, грижливо разрошените черни кичури се спускаха небрежно по пълните, тесни рамене и неизбежното деколте и тя безобразно флиртуваше с всеки мъж в стаята.

Меги мислеше, че Райя е в началото на тридесетте, въпреки че беше трудно да се каже заради количеството грим, което си слагаше, и че в радостното флиртуване на другата жена се крие слаб намек на отчаяние. Райя често на висок глас заради другите жени декларираше, че е момиче на кариерата и бракът със сигурност не влиза в програмата ѝ за момента.

Да пера чорапите на някой мъж! Не и аз! — заявяваше тя. Мъжете бяха очаровани от нея! Райя бе хвърлила един поглед на Тери и доста бременната Меги, и бе действала енергично и решително спрямо него. Една вечер, след като през цялото време прикрито подхвърляше груби забележки към Меги, тя отбеляза оскърбително:

— Тооолкова си висока, Меги! Хващам се на бас, че прякорът ти е бил върлината! — И се засмя весело.

На Меги ѝ бяха дотегнали саркастичните ѝ коментари. Достатъчно бе, че седи и я гледа как нагло флиртува със съпруга ѝ, който се наслаждаваше на всеки миг от това, но да трябва да слуша и лични забележки беше прекалено много. Без настроение да я търпи повече, възрази студено:

— По-добре да съм върлина, отколкото дебело, с голям задник, проституиращо джудже!

На масата им настъпи стъписваща тишина, после Меги стана и излезе, а Тери се опита да го обърне на смях, като каза, че е заради състоянието ѝ. От този миг нататък между двете жени съществуваше истинска враждебност и не много след тази кавга Меги започна да подозира, че Тери се среща с Райя зад гърба ѝ. Всъщност Меги никога не ги хвана, но разбираше от лукавите, триумфални погледи, които ѝ хвърляше Райя, че нещо става. Тери беше навън до късно, а Меги не беше глупачка. Когато обвини съпруга си, той възмутено отрече да има нещо между него и другата жена. А Меги, тъй като искаше да му повярва, прие думата му. Те се върнаха в Ирландия и тя изхвърли този епизод от главата си. Всъщност Райя се бе върнала в Дъблин, преди да се родят близнаците и Тери никога повече не спомена за нея. По време на втората ѝ бременност Тери беше толкова грижлив за състоянието ѝ, че Меги бе напълно неподготвена за предстоящия шок.

Един петък отиде в Уиклоу да види родителите си и каза на Тери, че ще се върне късно вечерта, оставила бе приготвената вече за него вечеря в хладилника. Нелси, която поне веднъж забеляза бледия и уморен вид на дъщеря си, неочаквано предложи близнаците да останат при нея за събота и неделя. Меги прие с готовност идеята, беше такава рядкост, един шанс да имат време за себе си. Докато караше към къщи, тя си тананикаше щастливо. Беше приятен, топъл следобед и може би ще успее да убеди Тери да си тръгне по-рано и да я заведе някъде за почивните дни.

С известна изненада забеляза, че колата му вече беше на тяхната алея, после поразена откри, че френските врати към двора са широко отворени, а на закътаната им поляна са пръснати кърпи и плажно масло. Устните ѝ се присвиха. Какво, по дяволите, става? Инстинктивно разбра, че е нещо, което няма да ѝ хареса.

С разтуптяно сърце се изкачи по стълбите и влезе в тяхната спалня. Чу звука от течаща вода и женски кикот, така че не трябваше да бъде Шерлок Холмс, за да разбере, че съпругът ѝ беше с някого в банята. Отвори вратата, парата почти спря дъха ѝ и гордостта ѝ като домакиня бе раздразнена от факта, че дори не са си дали труда да отворят прозореца. Плъзна със замах вратата към душа и откри Тери и онази дребна, дебела кучка Райя Кърби! Нейното закръглено, малко, набраздено дупе беше първото нещо, което Меги успя да види през парата.

Челюстта на Тери увисна от ужас, а Райя изписка от изненада. Пламтящите очи на Меги срещнаха тези на най-големия ѝ враг.

— Махай се от къщата ми, ти, дебела, дребна повлекана — закрещя тя. — Какво има? Не можеш ли да си намериш свой мъж? Е, дръж си лапите по-далеч от моя или ще съжаляваш, вулгарна, малка уличница!

Меги избута изумената Райя от банята, хвърли дрехите ѝ към нея и ядосано каза:

— Обличай се или ще те изхвърля гола на улицата.

Момичето, почервенияло от унижението, не губи време, пръстите ѝ се бореха със закопчалките под лазерния взор на Меги. Тери остана срамежливо в банята, докато любовницата му си тръгна, после дойде в спалнята с овча усмивка на красивото си лице.

— Ааа, Меги, не се ядосвай! Просто имах нужда от малко секс. Зная, че не си настроена за това тези дни. Знаеш, че това нищо не означава!

— Мръсно, подло копеле! Не го използвай за извинение — извика тя. — С нея ли трябваше да е? А? И в моята собствена къща? От колко време продължава това? Откакто се върнахме от Саудитска Арабия? Какво си мислиш, че съм аз? Изтривалка? Какво ще кажеш за брачните си клетви? Не означават ли те нищо?

Меги беснееше, извънмерно наранена.

— Е, хайде, Мег... Разстройваш се за нищо.

— За нищо! Не ме обиждай, Тери! Как ще се почувстваш, ако хванеш мен с друг мъж? Ти ще си помислиш ли, че е нищо? Ще те е грижа ли за това? — Тя гневно гледаше съпруга си, мразеше го. — Нека да ти кажа нещо, господинчо, дотегна ми от теб! Ще остана при

Девлин през почивните дни, а когато, и ако се върна, ще има някои промени в тази къща, независимо дали ти харесва или не!

Тя хлопна вратата зад себе си, като остави напълно разтърсения Тери да стои и водата от тялото му да се стича надолу на килима.

Как Меги успя да стигне жива от буйната зеленина на Касълнок до мрачната сивота на Белимън, така и никога не разбра. Караше машинално, умът ѝ бе изпълнен с обида, яд, горчивина.

Измамена! Още веднъж измамена от някого, когото обичаше. Точно както някога най-добрата ѝ приятелка Мериън я бе измамила, така и съпругът ѝ. Мъжът, който се бе заклел да ѝ бъде верен всеки ден от живота си. Ха! Верен! Тери не знаеше значението на тази дума. Горкият Ленард. Така ли се бе почувствал в деня, когато открил жена си с друг мъж? Ленард никога не би ѝ сторил това.

Защо? Защо? Защо! — питаше тя себе си отново и отново. Не даряваше ли достатъчно любов? Дали беше някой, който предизвиква измамите? Дали хората мислеха, че няма чувства, тъй като е доста толерантен човек? Защо двамата човека в живота ѝ, които значеха най-много за нея, я нараниха толкова жестоко?

Кучка! Копеле! — ридаеше тя, сълзи замъгляваха очите ѝ. Беше спряла на червена светлина и знаеше, че мъжът в колата до нея я гледа втренчено. Да върви по дяволите, не ѝ пукаше. Всичко, което я интересуваше, бе гневът, който бълбукаше вътре в нея. Първо Мериън, сега Тери! Каква двойка биха били те. Консуматори! Грубияни! Те не заслужаваха нейната любов. Мериън и Тери биха били съвършената двойка! Защо си мислеше за Мериън сега? Трябва да е заради болката и обидата, причинени ѝ от Тери, те връщаха всички стари спомени, погребвани толкова дълго в сърцето. Болката от измамата беше все същата, без значение кой я причинява.

Е, едно нещо беше сигурно, от сега нататък тя ще бъде номер едно. Вече няма да поставя другите на първо място както преди. От сега нататък Меги Райън ще прави точно каквото иска, когато и където поиска. Ще обича и ще отгледа децата си, но, за бога, ще ги научи да бъдат независими от хората. Те никога няма да бъдат наранявани, както тя е била — не и ако може да го предотврати.

— Обичай много; имай доверие на малко; винаги бъди самостоятелна — беше я посъветвала майка ѝ, след като Мериън я отхвърли. Да бе научила урока си тогава... Но не и Меги, прекалено

великодушна, имаща доверие, любяща. Това ѝ е проблемът, винаги вярва в най-доброто у хората. Но това бе слабо място, от което ще се предпазва в бъдеще и децата ѝ ще се научат от нея. Закле се в това, докато пътуваше към сивия, надраскан с графити висок блок на Девлин.

Девлин изслуша тъжния и жалък разказ, очите ѝ се разшириха от потресаващата изненада.

— Тери луд ли е? — само изрече тя.

Меги избухна в плач. Девлин не каза нищо друго, просто прегърна приятелката си и я остави да плаче.

— Господи, от години не съм ревала! — преглътна сълзите си тя накрая.

— И по-добре — усмихна се Девлин, — защото беше истинска Ниагара и аз съм вир-вода.

Меги не можа да се сдържи и се разсмя, докато прегръщаше приятелката си.

— Благодаря ти, Дев, че ми позволи да остана и да си поплача при теб, а най-вече за подкрепата.

— Чуй! — заяви твърдо Девлин. — Не мисли повече за това! Ти винаги си ме подкрепяла и аз съм доволна да направя същото за теб. Затова са приятелите. Просто ми се иска обстоятелствата да бяха по-различни.

Меги се загледа в стройната млада жена до нея. Колко бе различна от лекомисленото момиче, с което първо се запозна. Девлин бе станала много по-зряла след забременяването. Те се сблизиха много след завръщането им в Дъблин, споделяха си радостите и трудностите на майчинството. В нуждата си инстинктивно се бе обърнала към Девлин и докато приятелката ѝ се суетеше наоколо, правеше чай и препечени филийки, тя осъзна, че Девлин ѝ е много по-добра приятелка, отколкото Мериън Гилхули някога ѝ е била. У Девлин имаше една непоклатима почтеност и Меги без съмнение знаеше, че може да разчита на нея за каквото и да е. Мисълта я успокои. Човек открива кои са истинските му приятели по време на трудните моменти, а това бяха трудни моменти!

По-късно, след като отидоха да напазаруват, тъй като Девлин не бе очаквала гости, след като се върнаха в апартамента и Дев сложи бебето да спи, Меги откри, че започва да се отпуска. Чувстваше се

особено да не трябва да тича до кухнята да донесе вечерята за Тери и да ги няма близнаците, които да наглежда. Какво прави Тери сега? Дали е с Райя? Ще се научи ли някога да му вярва отново? Искаше ли да остане омъжена за него?

Меги преглътна буцата в гърлото си. Девлин постилаше нови чаршафи на леглото и тя остана сама в бедната, но чиста стая.

Да разтури един брак беше сериозно нещо. Ще се справи ли с две деца и бременна с трето, ако реши да напусне Тери? Изведнъж ѝ домъчня за близнаците. Как я караха с баба си? Майкъл беше забравил любимото си плюшено мече и няма да може да заспи. А Мишел? Меги се усмихна при мисълта за безценната си дъщеричка. Винаги първа правеше белите, щеше да порасне също като майка си!

Девлин се върна в стаята, хвърли поглед на умореното лице на приятелката си и я приготви за лягане. Меги не се чувстваше удобно да заема леглото на Девлин, но приятелката ѝ беше настояла.

— За бога, Мег, използвай най-добре почивните си дни. Почини си и поспи колкото можеш повече, имаш вид сякаш се нуждаеш от това!

Каква ирония... За първи път от раждането на бебетата Меги имаше време за себе си, време да е сама, време да спи, но мозъкът ѝ щеше да се пръсне от спомените от днешните събития.

Малко преди зазоряване тя застана на прозореца на спалнята и се загледа как един реактивен самолет се плъзга леко при подхода си към летището. Изглеждаше толкова близо, че ѝ се струваше, че може да се пресегне и да го докосне. Блещукащите светлини изчезнаха от погледа ѝ и тя чу глухия рев при неговото кацане. Върху огромния жилищен комплекс се спусна тишина, сякаш при бойно примирие след шумните битки на деня, а високите блокове ѝ напомниха малко за Ню Йорк.

Под и над нея светлинките на Белимън искряха и блестяха в една загубена битка срещу блещукащата зора на небето от изток.

Направо невероятно колко много лишения имаше тук. Толкова неща тя приемаше за даденост. Девлин ѝ беше казала, че шестдесет и един процента от населението тук е безработно. Беше виждала опашките от мъже, които пазаруваха в местния супермаркет. Някои от тях изглеждаха толкова безнадеждни и отчаяни, че сърцето ѝ се бе свило заради тях. Дори пазаруването с Девлин ѝ отвори очите.

Приятелката ѝ избра най-евтиния вид от всяка стока, която трябваше да купи. Кафето остана в миналото, довери ѝ равнодушно, докато взимаше от чая с извънредна цена днес, а Меги, която знаеше много добре, че не трябва да предложи да пазарува тя, започна да разбира как не е осъзнавала колко бедност съществува в собствения ѝ град.

Докато стоеше и гледаше през прозореца на високия блок на Девлин, тя си мислеше малко засрамено, че е една от късметлийките. Съпругът ѝ беше изневерил! Приятелка я бе измамила в миналото! Колко тривиални могат да изглеждат тези проблеми на много от хората, които живееха в жестока бедност, без бъдеще, което да очакват с нетърпение. Меги поне знаеше, че може да се върне на работа, ако се наложи. Ако напусне Тери, ще се справи — за това нямаше никакво съмнение!

— Използвай най-добре това, което имаш, и престани да хленчиш, Меги! — промърмори тя, настани удобно бременното си тяло в леглото и се сгуши сред уютната му топлина. Няколко минути по-късно вече беше заспала.

Около обяд, след като спа непробудно за първи път от почти две години насам, Меги се събуди и видя Девлин да ѝ се усмихва с поднос в ръце.

— По-добре нахрани бебето в теб — сърдечно се усмихна приятелката ѝ.

Меги се протегна като котка и изсумтя одобрително. При тази бременност утринното гадене не продължи след третия месец и сега беше гладна. Огледа примамливата закуска на подноса пред нея.

— Това е Корабна закуска — засмя се Девлин.

Меги се усмихна в отговор на намека на Дев за една ваканция, която Карълайн, Девлин и тя бяха предприели — плаване с кораб по река Шенън — година преди сватбата ѝ.

Беше фантастична ваканция. Трите наеха луксозно корабче за седмицата и отидоха от Банагер до Клонмакноиз, а после до Атлоун, през Лаф Рий и нагоре до Дромод. Имаха бал. Времето беше страхотно и понякога на нея ѝ се струваше, че бяха в Средиземно море, минаваха покрай малки островчета в езерата, слънцето искреше и бляскаше по водната повърхност. Четеха, ловиха риба, смяха се и ядоха. А вечер спираха на някой кей до реката, присъединяваха се към другите пътници, правеха си барбекюта и пееха песни до малките часове.

Единственото нещо беше, че ядяха като вълци, здравословният свеж речен въздух им отваряше огромен апетит.

Всяка сутрин, който и да беше готвач за деня, сервираше сок, овесени ядки, чай, препечена филийка, тънки резени шунка, салам, гъби, кървавица и хрупкави, пържени филийки. След като изяждаха тази закуска, те нападаха кошницата на греха, наречена така, защото в нея лежаха поводите за грях, най-вредните за фигурите храни. Йоркис, Кранчис, Туиксис, Флейкс. Кошницата на греха бе зареждана отново на всяка спирка по реката... и никога не стоеше празна. И трите се завърнаха в Дъблин с около три килограма по-тежки!

Меги се усмихна на чудесния спомен.

— Беше великолепна ваканция, нали? Ние всички бяхме толкова млади, безгрижни и спокойни.

— Най-хубавата! Ще отидем пак някой път! — съгласи се Девлин и разпуха една възглавница зад гърба на Меги. Меги огледа препълнения поднос.

Господи! Девлин трябва да е похарчила цяло състояние. Наистина беше най-добрата приятелка на света.

— Яж, Меги — напомни ѝ Девлин. — Чудесно е, че си тук. Също както някога!

Изкараха прекрасен ден заедно. Отидоха в града и се пошляха из магазините, без да търсят нещо специално, просто се наслаждаваха на свободата да имат малко време заедно. На връщане към Белимън Девлин помоли Меги да спрат в библиотеката, за да си вземе някои книги за останалата част от почивните дни. Докато си избираше, Меги се разходи около внушителната едноетажна сграда с широко отворени очи. Библиотеките със сигурност се бяха променили от детството ѝ насам, мислеше тя и гледаше множество деца да рисуват, да играят игри на шах и анаграми или просто да четат в ярко украсения, просторен детски отдел. Докато изучаваше голямото, доста добре запълнено табло, което даваше информация по различни въпроси, тя си мислеше, че може би когато Мишел и Майкъл пораснат, ще ги запише и тях. Забеляза врата, на която пишеше *Общински информационен център*. Ако реши да напусне Тери, ще са ѝ необходими услугите на такъв център. Какви ще са правата ѝ, за бога? Порови в чантата, записа си работното време и забеляза с изненада, че центърът предлага и безплатни сесии със съвети по юридически и

финансови въпроси. Добре беше да знае, че съществуват такива услуги. След това друга обява привлече вниманието ѝ.

Искате ли да пишете? Елате в нашата група за писатели! Е, това беше идея! Споменът за до половина написания роман ѝ дойде наум. Трябва отново да се заеме с писането си. Да участва в Клуб на писателя ще бъде чудесен допълнителен интерес. Тя беше прекалено погълната от децата и къщата. Време беше да започне да открива отново своята самоличност.

— Белимън има хубава библиотека — отбеляза тя пред Девлин, докато пътуваха към апартамента в лекия ръмеж.

— Бих била загубена без нея! — откровено ѝ призна Девлин. — Мога да отида и да заема картина, касети, списания, книги и мога да чета вестници, всичко това безплатно. Но Моли казва, че заради съкращенията осигуряваните услуги са намалели значително, а ти самата можеш да видиш, че персоналът се съсипва от тичане. Видя ли тази банда малчугани? Представяш ли си да трябва да се справяш с това цял ден? Децата тук обичат библиотеката, но предполагам, че в края на краищата ще започнат да се събират такси, а за мен и тях това ще е катастрофално. Вярвай ми, Меги, станала съм специалист по безплатни забавления, а по-добро от това няма.

— Никога ли не се чувстваш ожесточена? — попита Меги, понякога се чудеше как Девлин, която бе имала толкова много, може да се справя така добре с живот с помощи за безработна. Това понякога дразнеше Меги, защото тя чувстваше, че ако Девлин не е такъв инат и позволи на баща си и Кейт да ѝ помогнат, отдавна да е излязла от Белимън. Някой ден щеше да ѝ го каже.

Девлин направи гримаса.

— Меги, понякога се будя и проклинам деня, в който съм била родена. Но — тя вдигна рамене — аз забърках тази каша. Нещата могат да бъдат и много по-лоши. Имам хубава дъщеричка, добри приятели, някаква независимост и покрив над главата, а някой ден ще се измъкна оттук.

Можеш да го кажеш пак, ако Кейт и аз имаме нещо общо с това, помисли си Меги. Тя настоя да купи пържола за всяка от тях за вечеря плюс бутилка искрящо вино. *Аз черпя!* — заяви с тон, който не търпеше възражения.

Сготви вкусна вечеря и двете се насладиха на всяка хапка от нея. До този момент навън напълно се бе разразила бурята. Слънцето от предния ден бе само един спомен и докато дъждът плющеше по прозорците те седяха с повишено настроение от виното, смеейки се на спомените от добрите времена в миналото.

Тази нощ Меги си легна рано и спа като къпана. Тръгна си от Девлин на другия ден, освежена физически, взела решения в ума си. Щеше да промени живота си, каза си тя непоколебимо, докато пътуваше по измитите от дъжда, осеяни с листа пътища към Касълнок.

Меги спря на една будка да си купи шоколад за ненаситните си хормони и едно заглавие на статия в списание привлече погледа ѝ: *Вижте вашия роман отпечатан!* Тя се усмихна кисело, като си спомни романа, започнат в Саудитска Арабия. Бог знае, че имаше достатъчно преживявания там и в Щатите, за които да пише, *ами Тери и Райя?* Меги направи гримаса. Нито един роман на Джаки Колинс не я бе съвсем подготвил за шока да открие съпруга си с друга жена. Взе списанието, купи си и млечен шоколад Милк Трей. Нека Тери да отиде и да вземе децата от Уиклоу. Тя ще си чете списанието и ще яде шоколад цял следобед, реши Меги.

Тери, сломен и засрамен, се съгласи с хладното ѝ предложение да вземе децата и когато той тръгна, тя се настани удобно, за да се наслади на своя следобед на мързеливата самота.

Когато Тери се върна с децата, нямаше готово ядене за него, така че той трябваше да сложи близнаците да спят и за първи път, доколкото си спомняше, съпругът ѝ сготви вечерята.

Тази нощ тя му каза да се премести в гостната и като видя изражението на очите ѝ, той не започна да спори. Ще остане там, реши Меги, докато стане готова да му прости. Тоест, ако някога му прости. Негов беше изборът да се заиграва наоколо, а сега тя правеше своя избор.

На следващата сутрин, преди съпругът ѝ да отиде на работа, Меги го осведоми, че ще наеме жена да идва всеки петък да се грижи за близнаците и да върши малко домакинска работа. Отсега нататък петъците щяха да са напълно нейни. Тери беше прекалено изненадан от непоколебимото ѝ становище, за да протестира. Вечерта се върна от работа и откри, че вечерята му не е готова, близнаците играят с

плетката ѝ, а тя чука неумело, но ентусиазирано на новата си портативна пишеща машина.

Меги можеше да разбере по изражението на лицето му, че Тери чувства как неговото внимателно подредено съществуване се е срутило!

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Месеци наред Меги работи върху Романа. В Саудитска Арабия нейният дневник бе посял семената и въпреки че отдавна не беше чела написаното в онази гореща, прашна страна, пулсът ѝ се усили от възбуда, докато идеите започнаха да се оформят и тя се захвана да пише отново.

Ще участва в конкурса на списанието и ще види как ще потръгне. Може да спечели и да види романа си отпечатан. Каква мисъл! Реши да основе разказа си върху живота на три съпруги с много различен произход, които се сприятеляват в клаустрофобичната обстановка на комплекса за чужденци в Саудитска Арабия. Един ден, усмихната, тя се приготви да въведе нов герой.

Айра Кингстън беше типът жена, която се парфюмира с Poison^[1]. Отиваше ѝ! — написа тя. Меги знаеше точно кой ще е прототипът на злата жена в разказа ѝ.

— Райя Кърби, може и да ми помогнеш да натрупам състояние — измърмори тя, докато бързо чукаше на машината.

Бавно вървеше, трябваше да намери време да твори. Самото писане не беше трудно за Меги. Идеите се лееха, но да намери време да го свърши, беше друго нещо. Тя постоянно седеше на кухненската маса, а децата ѝ си играеха в краката ѝ или пък ако слънцето грееше, седеше на масата в двора със своята портативна пишеща машина, облечена в най-широката, най-хладна рокля за бременни, която можеше да намери, с едно око гледаше клавиатурата, а с другото близнаците. Откри, че може да пренебрегне всичкия шум и отвличането на вниманието и да се съсредоточи върху живота на жените, за които пише.

Както при предишната си бременност, тя разви токсемия и трябваше да отиде в болницата по-рано, за да предизвикат раждане.

Раждането отново беше трудно, но когато поставиха дъщеричката в ръцете ѝ, Меги забрави всичките безпокойства и болки, докато се вглеждаше в големите сини очички, които сякаш казваха *Ами ето ме и мен — не си ли заслужавам?*

Известно време след завръщането от болницата Меги не се доближи до романа си. Просто нямаше време, въпреки че с Джоузи, жената за петък, нещата бяха много по-различни. Най-накрая влезе в коловоза. Новото бебе, Фиона, беше доста спокойно дете, което, слава богу, спеше през цялата нощ, не като близнаците на същата възраст. Меги я хранеше в шест часа и после пишеше, докато дойде време да направи закуската на Тери. С излизането на страниците от пишещата машина и нарастващата купчина на ръкописа Меги започна да се чувства доста удовлетворена. Поне твореше, правеше нещо, което не е свързано със семейството. Знаеше, че историята ѝ е добра. Със сигурност някой ще я публикува!

Карълайн и Девлин бяха възхитени. Те четяха всяка част, охкаха и ахкаха при разпознаването на този или онзи и настояваха за още.

Меги беше много доволна, че Девлин реши да отиде и живее в Рослар. Щеше да ѝ липсва страхотно, но поне тя и Лин ще положат ново начало.

Когато Меги разбра от Карълайн за катастрофата на Девлин, тя бе опустошена и обзета от чувство за вина. Все пак тя каза на Дев да престане да се прави на мъченица, да помисли за Лин и Кейт и да отиде да живее в Рослар Харбър. Може би ако беше задържала съветите за себе си, Кейт и Лин щяха още да са живи, а Девлин нямаше да страда така.

Пък и кризата на Карълайн и алкохолизма... Трябваше да накара Карълайн да ѝ каже какво я безпокои. Може би щеше да облекчи мъките на по-младото момиче.

Какво ставаше с тях трите? Всичките имаха големи тревоги, а не можеха да си помогнат, както им се искаше.

Най-трудното нещо на света беше да влезе в отделението, където лежеше Девлин и да се изправи пред нея. Двете се прегърнаха силно. Меги не успя да скрие сълзите си, но Девлин остана със сухи очи. *Не искам да говоря за това сега или когато и да е* — каза тя и Меги, тъй като не знаеше какво да каже или да направи, само прегърна приятелката си.

Посещаваше я всеки ден, но Девлин никога не спомена за катастрофата или за смъртта на леля ѝ и дъщеря ѝ, а Меги не можеше

да повдигне въпроса, макар да знаеше, че като не си изразява тъгата, Девлин си създава проблеми.

Карълайн се бе подложила на програма за отстраняване на токсините и въпреки че, изглежда, се възстановяваше и бе загубила онзи ужасен, нещастен израз, сякаш е преследвана от нещо, не искаше да говори за причината, която лежеше в основата на нейните проблеми. Каза на Меги, че някой ден ще ѝ разкаже всичко, но не сега, все още не.

Беше труден период за Меги: двете ѝ приятелки страдаха, собственият ѝ брак бе разклатен от любовната авантюра на Тери с Райя, а изискванията на новото бебе и двете малки прохождащи дечица заемаха цялото ѝ време. Но тя някак си намери сили да продължи: да посещава и подкрепя двете си най-добри приятелки, да се грижи за нуждите на семейството и дори да пише.

Тя си наложи да завърши романа до крайния срок на конкурса. Имаше мигове, в които най-малко ѝ се искаше да седне пред машината и да пише. Откри, че си намира извинения, дори глади — нещо, което мразеше — вместо да седне пред клавиатурата. Друг път обаче си заповядваше да го направи и веднъж щом започнеште, потокът прииждаше, можеше да напише петнадесет или двадесет страници и накрая бе с изчерпана енергия, но въодушевена, тъй като животът на героите ѝ придобиваше форма и тя започваше да мисли за тях почти като за живи същества. С огромно облекчение и чувството, че от плещите ѝ се е смъкнал товар, Меги завърши първия си ръкопис навреме и го изпрати. Взе Карълайн, която вече бе излязла от болницата и изглеждаше много по-добре, и двете отидоха да посетят Девлин и да полеят постижението ѝ.

Меги не можеше да каже, че наистина се бе насладила на писането на романа. Частта, където Айра Кингстън прелъстява съпруга на една от героините, болезнено извираше от сърцето ѝ, но пък ѝ хареса реакцията на приятелките ѝ, когато те прочитаха всяка част и викаха за още.

— Меги, това е едно сладко отмъщение — усмихна ѝ се Девлин, веднага разпознала очевидния прототип Райя.

Меги се усмихна невъзмутимо в отговор.

— Това ще я научи да се занимава със съпрузите на другите, не с моя!

Тайничко благодареше на Бога, че Дев изглежда излизаше вече от онази страховита, шокираща депресия, в която бе затънала след катастрофата. Новата идея за клуб на здравето беше точно нещото, което можеше да отвлече ума ѝ от събитията. Ако някой можеше да я осъществи, то това беше Девлин.

Чу се почукване на вратата и Меги видя слаб блясък в очите на приятелката си и разбра, още преди да е влязъл, че това е Люк Райли.

Мъж и половина! Ще е чудесен за герой на следващия ѝ роман. Какъв е симпатичен, освен това наистина приятен. Може би ще напише за тях в следващата си книга, Девлин ще се разпознае и ще усети намека. Меги хвана Карълайн за ръката, усмихна се и се сбогува.

— Симпатичен е, нали? — отбеляза Карълайн.

— Да, наистина — съгласи се Меги.

— Да се надяваме, че не е такова копеле като Колин Кентръл-Кинг — замислено каза Карълайн.

Меги се усмихна кисело.

— Чудя се дали има нещо такова като верен съпруг?

— О, Меги, съжалявам за теб и Тери. Винаги съм си мислела, че ти и той сте съвършената двойка — каза приятелката ѝ. — Ако това е някакво успокоение за теб, аз зная какво преживяваш, Ричард...

Карълайн спря, не можеше да продължи.

— Всичко е наред, Каро. Не е необходимо да ми казваш нищо — побърза да я увери Меги.

Карълайн се усмихна.

— Аз искам да ти кажа, Меги, и ще го направя, но точно сега би отнело много дълго време, а трябва да отивам на дискуссионна сесия. Ще се съберем скоро и ще си поговорим истински.

— Когато поискаш, аз съм насреща — ухили се Меги и прегърна по-младата жена.

Гледаше как Карълайн помахва на едно такси и си помисли, че изглежда е придобила доста самоувереност и спокойствие, откакто бе признала алкохолизма си и бе започнала да се лекува. Онази ужасна, наранена мъка вече не се виждаше в дълбините на кафявите ѝ очи. Изглежда някак си бе поела контрола върху собствения си живот, не позволяваше на Ричард да ѝ го диктува и те изглеждаха много по-щастливи заедно.

Проблемът с Каро беше, че таеше всичко в себе си. Меги знаеше, че Ричард бие приятелката ѝ. Няколко пъти бе виждала следите, когато след няколко пътиета, бдителността на Карълайн отслабваше. Но когато повдигна въпроса, Карълайн се затвори и остана напълно лоялна към съпруга си. Ако Тери някога ѝ беше вдигнал ръка, той щеше горчиво да съжалява, помисли си Меги, докато отключваше колата и потегляше в посока към града.

Беше петък, почивният ѝ ден, но сега, с кърменето на Фиона, беше малко изморена. Както и да е, беше я нахранила точно преди да излезе и не трябваше да я кърми още два-три часа, така че можеше да ги използва най-пълноценно. Тери мрънкаше за нейния ден на свобода, но Меги оставаше непреклонна. Имаше такъв характер, че не можеше да поддържа гнева си към Тери заради любовната авантюра с Райя. Те си говореха, забавляваха се и общуваха с другите. Тя дори му позволи да се върне в тяхната спалня след раждането на бебето, но повече нямаше да поставя себе си на последно място. И строго пазеше петъците за себе си. Понякога нямаше нищо специално планирано и просто се шляеше из града, наслаждавайки се на самотата си. Тери смяташе, че е преходен период, също както писането на романа, но Меги не отстъпваше от позицията си, решена да преоткрие нещо от старата си, независима самоличност. Живееше заради петъците и днес щеше да ходи на изложба, която очакваше с нетърпение, откакто бе чула, че ще идва в Ирландия.

Докато шофираше на юг, през Фибсбъро, покрай повехналата пищност на Броудстоун и елегантната Кингс Инс, тя си тананикаше. Беше прекрасен есенен ден и слънцето искреше върху ромолящите вълни на прилива на Лифи, докато пресичаше моста на Чърч стрийт. Вляво, където някога величието на Христовата църква украсяваше небето с шеметно великолепие, сега гледката бе развалена от грозната чудовищност на архитектурата в американски стил. Меги се намръщи, тя смяташе, че архитектът, който бе проектирал Гражданските офиси, не е имал абсолютно никакъв усет за история, нито пък е ценял зрителната красота. Същото се отнася и за хората, дали разрешението за планиране на това безчинство, въпреки широко разпространените протести на дъблинчани. Историческото място Ууд Кий на Дъблин от

времето на викингите бе разрушено с булдозер и на негово място бе издигнат отвратителният блок с офиси. Деяние на гражданския вандализъм!

Тя въздъхна и зави надясно, към жизнерадостната Томас стрийт с нейните улични търговци и пъстри пазари. Пазарът Либъртиз беше чудесно място за изгодни покупки и Меги често пазаруваше за Коледа там. Беше приятен начин за прекарване на неделния следобед и ѝ напомни многото следобеди, които бе прекарала в Гренич Вилидж в Ню Йорк. Мина покрай внушителните порти на „Пивоварна Гинес“ и подуши одобрително. Въздухът бе наситен с уникалната миризма на хмел, богата и плътна, неделима част от Джеймсис стрийт. Намери място за паркиране, заключи колата и тръгна към склада за хмел на Гинес, който сега бе превърнат в огромна изложбена зала. Точно тук, в началото на лятото, тя за първи път бе видяла фантастичната Колекция Норман Рокуел и ѝ стана навик да посещава залата от време на време. Токчетата ѝ затрополиха през павираната улица към сградата, в която някога е бил складиран хмелът за пивоварната, а сега бе огромен творчески, културен център.

Беше чудесно! Днес тя въобще не се чувстваше виновна, че не е пред пишещата машина. Романът ѝ бе пуснат и летеше към списанието, а тя можеше да се шляе наоколо, да бъде уверена в мисълта си, че отново е постигнала нещо след години на умствена инерция. За какво ще пише в следващия си роман? Може би ще се отбие в библиотеката и ще си вземе няколко книги за писателските умения. Господи, беше чудесно да има няколко часа за себе си!

След час и половина, след като напълно се бе насладила на изложбата, Меги забързано се изкачваше по стълбите на Централната библиотека на огромния търговски център, в главата си имаше великолепна нова идея за следващия си роман. Ще си вземе няколко книги, за да проучи някои подготвителни материали, и ще трябва да провери дали е там „Писането и как то да ви донесе печалби“ на Тери Проун. Меги беше чела рецензията във вестника и бе решила, че това е книгата, която ѝ трябва. Покриваше всичко и имаше необходимото точно за начинаещ като нея. Последния път, когато погледна, я нямаше на рафта, нито пък имаше нещо друго по тази тема, а библиотекарката, с която говори, ѝ каза, че всичко, свързано с писането, все беше в читатели.

— Това е доста популярен въпрос — нямате си представа колко занитвания получаваме.

Меги се надяваше всички тези набедени писатели да не са участвали в същия конкурс като нея. Бързо тръгна към съответния раздел. Там стоеше само един човек, висок, симпатичен, русоляв млад мъж, забеляза Меги. Всъщност съвсем като Адонис!

Ооо, Меги! — сгълча тя себе си развеселена. Той не може да е на повече от двадесет и пет. Какво ѝ ставаше тези дни? Постоянно си фантазираше за мъже. Сексът с Тери изглеждаше почти скучен и машинален, съвсем не като в началото на тяхната връзка. Някак си след Райя нещата не бяха съвсем същите. Вероятно всичката страст, за която пишеше, караше хормоните ѝ да се бунтуват. С въздишка започна да преглежда рафтовете и видя тъничката книжка с меки корици, която търсеше. Чудесно. Пресегна се за книгата на Тери Проун и пръстите ѝ се преплетоха с тези на младия мъж до нея, тъй като той също си бе избрал тази книга.

— Ооо! — възкликна тя изненадана и отпусна ръка. Той вероятно също беше набеден писател.

— Грабвайте — изрече жизнерадостен глас над лявото ѝ ухо и Меги откри, че се взира в две усмихнати, лешникови очи. — Моля, вземете я — додаде мъжът учтиво.

— Но вие бяхте тук пръв — отбеляза Меги.

— Затваряме! — обяви властен глас и светлините започнаха да мигат.

— Вижте какво — каза твърдо младият мъж. — Вие вземете книгата тази седмица и можете да ми я дадете другата или по-другата седмица. Винаги съм тук в петъците, горе-долу по това време.

— Благодаря много — каза Меги поласкана.

— Няма защо. Ние, писателите, трябва да се подкрепяме. — Той ѝ намигна съзаклятнически.

— О, и вие ли пишете? — Въпросът се изплъзна, преди да има време да го осъзнае, и тя бе готова да изрита себе си. Меги все още бе негласен автор!

— Написал съм няколко неща — отговори той простичко.

— Публикували ли са някога нещо ваше? — попита тя ентусиазирано, беше забравила смущението си, тъй като срещаше колега писател.

Младият мъж се засмя, разкривайки равни бели зъби.

— Рийдърс дайджест публикува една моя статия, а Ивнинг прес друга. Това е всичко.

— Поне е нещо! — отговори Меги впечатлена.

— Затваряме! — долетя властният глас.

— По-добре да тръгваме — каза Меги бързо.

— Ще се видим следващата седмица тогава — спокойно отговори младият мъж, докато крачеше през библиотеката, оставяйки я с нейната книга за *писането и как то да ви донесе печалби* и с усмивка на лицето.

Две седмици по-късно Меги вървеше нагоре по стълбите към библиотеката. Чудеше се дали младият мъж ще е там. Срещата им приповдигна духа ѝ толкова много. Беше приятно да знае, че други хора също пишат и успяват. Само да може да спечели онзи конкурс, какво постижение би било за нея!

Тя бързо се огледа наоколо и усети неизмеримо чувство на разочарование. Не беше дошъл!

Наистина, Меги, време е да пораснеш! — смъмри себе си, леко развеселена. Господи, той бе само едно бебе, а тя омъжена жена в тридесетте. Дали губеше здравия си разум? Беше дълбоко погълната в една книга за „Изкуството на американските индианци“, когато плътен глас каза жизнерадостно:

— Здравей! Хареса ли ти книгата?

Меги се сепна, обърна се и видя нейния Адонис да ѝ се усмихва. Тя самата беше висока жена, но той неоспоримо бе шест фута и два. Неочаквано следобедът ѝ засия допълнително.

— Здравей — усмихна се тя, като се почувства нелепо безгрижна.

— Е, ще натрупаш ли богатства? — Той посочи „*Писането и как то да ви донесе печалби*“.

Меги се засмя.

— Никаква надежда! Открих всички неща, които съм направила погрешно, е, книгата дава много информация. Ще ти хареса. Но се страхувам, че няма да публикуват романа ми.

— О, господи! — възкликна той, лешниковите очи блестяха. — Какво точно си направила погрешно?

За своя изненада тя откри, че му разказва за направените грешки и в отговор на други заинтересовани въпроси му каза всичко за романа си. Меги намираще, че много лесно се говори с него и двамата бяха доста изненадани, когато познатото *Затваряме сега* прекъсна разговора им. Струваше им се, че са говорили само десет минути, но всъщност беше час. Той се казваше Адам Дан. Работеше като електротехник в Телеком еърън, беше на двадесет и пет и току-що си беше купил къща в Драмкондра. Меги се почувства сякаш го е познавала през целия си живот.

Затваряме, моля!

Меги започна изключително да мрази невидяната собственичка на този деспотичен глас. Жената имаше акцент и тон на гласа точно същия като на сестра Майрийд, старата ѝ учителка. Може би имаха нещо общо! Проклетата да е библиотеката, за това че затваря рано в петък. Наистина ѝ хареса да разговаря с Адам.

— Знаеш ли какво — небрежно каза Адам, — ако си наоколо другата седмица, ще ти покажа една книга в читалнята, която се казва „Годишник на писателите и художниците“. В нея се обяснява всичко, което е необходимо да знаеш за механизмите на ръкописите, къде да ги изпратиш, как да ги представиш. Точно това, за което говори Тери Проун. Много е добра. Точно това, от което обещаващите писатели имат нужда.

Този път си тръгнаха заедно от библиотеката и момчешката усмивка, която ѝ хвърли на раздяла, я накара да се чувства десет години по-млада.

Вечерта, докато седеше пред огледалото в спалнята, Меги започна да се изучава продължително и упорито. Малко съм се запуснала, помисли си тя мрачно. Време е да се вземе в ръце. Нищо не можеше да направи за малките бръчици, издълбани около зелените ѝ очи, но можеше да оправи отпуснатото дупе и да позатегне бедрата. Косата ѝ беше в безпорядък! Това лесно се оправяше. Трябваше да се засрами, че се е запуснала толкова много. За бога, беше само на тридесет и три, а не на шестдесет и три!

Без повече суетня, косата бе отрязана, водопадът от червеникави къдрици бе оформен в по-нежен, по-къс стил, спускаше се около лицето ѝ и я правеше да изглежда десет години по-млада. Започна упражнения с помощта на касета за поддържане на формата и

велосипед на стойка; и дори след седмица на диета и упражнения тя започна да забелязва разлика. Една сияеща, трептяща жена изтича нагоре по стълбите на библиотеката следващата седмица.

Адам два пъти си пое одобрително дъх при вида ѝ и тя се засмя на глас.

— Просто подрязах старата метла — метна безгрижно Меги. Но погледът ѝ блестеше, когато срещна неговите лешникови очи с тъмни мигли.

Техните ежеседмични срещи бяха нещо, което тя очакваше с нетърпение. Адам бе толкова спокоен и невъзмутим, но все пак ентузиазизиран относно писателските ѝ опити, съвсем не като съпруга ѝ, който отхвърляше драсканията като загуба на време. Те си разменяха идеи, окуражаваха се изключително много взаимно и всяка седмица се наслаждаваха на своя час в библиотеката.

Когато Адам каза на Меги за курса за писатели, който започва в местния Център по изкуствата, тя прие с готовност идеята.

Тери въобще не беше впечатлен, когато съпругата му го осведоми, че отсега нататък всеки понеделник вечер ще ходи на курс за писатели, а той ще трябва да гледа децата.

— За бога, губиш си времето с тези глупости. Не можеш ли да се захванеш с плетене или тъкане, или нещо полезно?

— Не си губя моето време. А ако не ти харесва, много важно! Ти си навън по половин седмица, все пак — възрази Меги рязко.

— Това ми е работата и ти го знаеш — изръмжа съпругът ѝ.

— Също и това за мен — осведоми го жена му спокойно.

Часовете бяха приятни! Беше чудесно да общува с други хора, които имат същите интереси, особено когато седиш до мъж, който те кара да се смееш непрекъснато на остроумните забележки и който те кара да се чувстваш млада и безгрижна отново, а не майка на три настоятелни малки дечица.

Една вечер, преди да излезе, тя се гледаше в огледалото и се чувстваше както Меги от старите дни — пъргава, енергична, готова за всичко. Колко се радваше, че успя да се измъкне от съсипващия душата коловоз, в който бе влязла.

[1] Poison — на английски език — отрова — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Една сутрин няколко месеца по-късно пощальонът ѝ връчи голям кафяв плик и Меги усети как сърцето ѝ се смъкна в петите. Без да го отваря, знаеше, че това е нейният върнат ръкопис. Не беше спечелила конкурса! Може би бе лъгала себе си през цялото време. Може би нямаше талант за писателка. За да допълни нещастията ѝ, нейната пералня избра точно тази сутрин да наводни кухнята и една много унила Меги се зае с оправянето на бъркотията.

За първи път от месеци реши да не ходи на часовете за писатели. Какъв смисъл има? Пък и не беше ли време да се вразуми? Ходеше на часовете отчасти защото и Адам беше там. Трябва да е полудяла! Той бе осем години по-млад от нея и вероятно имаше сладка двадесетгодишна приятелка, за която не бе споменал. Освен това... тя беше омъжена.

Също и Тери, когато се повесели с Райя! Мисълта дойде неканена в ума ѝ.

— О, престани, Меги — измърмори тя на глас и сграбчи Мишел, която в ентусиазма си да разцелува своята мъничка сестричка почти задушаваше бебето.

Вечерта се влачеше. Тери заспа пред камината, върнатият ръкопис я порицаваше обвинително от малката масичка и тя се чувстваше нещастна. На следващата сутрин даваше на близнаците закуската им и слушаше Гей Бърн, когато телефонът иззвъня.

— Здравей! Какво стана снощи? — попита познат глас и Меги усети да я обгръща топла светлина.

— Как научи номера ми? — попита тя.

Адам се засмя.

— Меги, момичето ми, аз съм най-върховният автор на криминални романи, само дето не съм издаван. След като използвах добре детективските си умения, проверих в телефонния указател и открих един-единствен Тери Райън, който да живее в Касълнок. После си направих извода, блестящ, ако мога да се изразя така — допълни той скромно, — че тъй като си омъжена за него, трябва да живеете в

една и съща къща и следователно да имате един и същи телефонен номер. Впечатлена ли си?

Меги се засмя.

— Напълно. Отсега нататък ще трябва да те наричам Шерлок Дан.

— Защо не дойде снощи?

Меги замълча за миг.

— Пералнята ми се счупи — каза тя мрачно.

— И?

Адам беше толкова чувствителен. Това беше едно от качествата, които харесваше у него. Освен това беше честно да му каже истинската причина за отдръпването си.

— Върнаха ми ръкописа вчера — призна тя.

— О, Меги! Съжалявам. Ужасно чувство е, нали?

— Да — призна с въздишка.

— Какво не е наред с пералнята?

— Не зная. Водата наводни цялата кухня. По всяка вероятност някой ще дойде да я поправи вдругиден.

— Горката Мег...

Тя усети, че той се усмихва на другия край на телефона. Засмя се.

— Изпитвам такова съжаление към себе си, иска ми се да изхвърля пишещата машина и пералнята през прозореца.

Адам се засмя.

— Само се увери, че не минава никой отдолу. Едва ли искаш да те дадат под съд и това да допълни твоя списък с неволи.

— Добре. — Тя се усмихна, чувствайки се доста по-добре. Попита: — Ще се видим в петък?

— Хммм — отговори той. — Трябва да тръгвам, Меги. Грижи се за себе си.

Около обяд някой позвъни, тя отвори вратата и откри Адам да се усмихва пред нея.

— Поправям перални машини в свободното си време!

— Защо не си на работа? — засмя се Меги.

— Имах компенсация, така че я взех. Предположих, че е добре да те върна отново към пишещата машина.

— Глупчо! — засмя се тя, като се почувства странно щастлива.

Той ѝ подаде една синя книга.

— Това е справочник, в него има имена и адреси на всички ирландски издателски къщи. Така че залавяй се за работа. Свържи се с някои от тях, а докато аз погледна пералнята, ти сложи чайника и направи чай за двама ни — нареди той добродушно.

Меги се движеше из кухнята, правеше чая и напълно осъзнаваше присъствието му, докато той, проснат на пода така, че дългите му крака заемаха цялата стая, се опитваше да поправи непокорната пералня машина.

Адам се изправи по момчешки, косата му беше разрошена.

— Виждам какъв е проблемът. Ще трябва да взема резервна част. Можеш ли да почакаш до утре? Може да се откажеш от другия техник и да спестиш някои шилинг — предложи той.

— Благодаря, Адам — отговори тя и му се усмихна.

Те седяха един срещу друг на масата, Меги държеше Фиона на скута си, а близнаците играеха на пода.

— Хубаво бебе имаш — каза той, когато Фиона сграбчи един от пръстите му в малката си ръчичка и направи физиономийка. После допълни тихо: — Майчинството ти отива, Меги.

Тя се изчерви. В погледа му имаше топлота, която я вълнуваше. Много дълго никой мъж не я беше поглеждал така. Прекалено дълго. Напоследък Тери я поглеждаше и дори не я виждаше. Не успяваше да види самотата вътре в нея, която я караше в търсене на приятелство да се обърне към един по-млад мъж. Те сезираха един в друг, после Адам каза:

— По-добре да тръгвам, ще се видим утре.

— Благодаря, Адам. — Гласът ѝ беше дрезгав; чувстваше се като шестнадесетгодишно момиче.

Меги го наблюдаваше как потегля. Беше обърквана, уплашена, въодушевена. Той я накара да се чувства отново толкова привлекателна. Господи, тези дни можеше да се изправи в трико на тренировката в „Градско момиче“ с момичета десет години по-млади от нея и да не се срамува. Ето какво бе направил Адам Дан за нея. Накара я да се чувства отново жена, а не роб!

На другия ден той пристигна, както бе обещал и този път тя бе готова за него. Косата ѝ беше току-що измита, имаше лек, точно подходящ грим, а слабо загатване за Laughter красеше китките и шията

й. Гледаше го, докато той сръчно нагласяваше частта в пералнята, забеляза дългите, добре оформени пръсти. Би искала да усети тези пръсти да гаят тялото й. Един особен страх заля Меги. Не беше се чувствала така, откакто бе младо момиче с Джо Конуей. За какво мислеше?

Адам се изправи и видя изражението в очите й. Те се гледаха мълчаливо и след това много нежно той се пресегна и взе лицето й в ръцете си.

— Меги, красива си — каза той, преди да наведе устни към нейните.

Целунаха се бавно, чувствено и на нея й се подкосиха краката от копнеж, но вик от детската стая прониза мига на страст.

— Децата ми — промърмори Меги извинително — обичат да ги наглеждам и изслушвам.

Адам се засмя.

— По-добре, може би, защото много лесно мога да се увлека.

Меги се загледа в усмихнатите му лешникови очи.

— Аз също — откровено отговори тя.

— Меги, трябва да отида в Лондон за месец. Телеком ме изпраща заедно с някои колеги, така че искам да ми обещаеш нещо.

— Каквото и да е — каза тя, изумена, че няма да го вижда цял месец.

— Върни се при пишещата си машина, посещавай курса и се свържи с някои издатели. Има доста в този справочник, а някои от тях поне ще прочетат романа ти и ако имат някакъв разум, ще го публикуват. Той е чудесно четиво! Сега обещавай!

Тя го прегърна.

— Обещавам, Адам.

Меги стоеше, обляна в слънчева светлина, и го гледаше как потегля. Той помахаше и тя му помахаше в отговор. Чувстваше се толкова силна и съживена. Дали ще започне любовна авантюра с него? Не можеше да се закълне, че няма. Щеше да го реши в бъдещето. Засега се чувстваше невероятно щастлива.

Весело, Меги отиде в кухнята и започна да приготвя вечерята на съпруга си.

ЕПИЛОГ

Трите приятелки се поздравиха сърдечно при срещата си в плюшеното фоайе на „Градско момиче“.

— Изглеждаш доста доволна от себе си, Мег — отбеляза Девлин и натисна бутона на асансьора.

— Аз съм — засмя се Меги, докато влизаха в елегантния асансьор и той бързо, тихо се плъзваше нагоре.

— Какво се е случило? — попита Карълайн, нямаше търпение да узнае.

Само почакай да им каже нейната новина!

— Ще ви кажа след тренировката, на закуска.

— Ще ни кажеш какво — в хор попитаха Девлин и Карълайн.

— На закуска — твърдо повтори Меги.

Другите две момичета се засмяха.

— Няма да можеш да изчакаш толкова дълго. Пръскаш се да ни кажеш. Хайде! Не бъди толкова жестока — увещаваше я Девлин, която умираше от любопитство да открие какво караше Меги да изглежда толкова лъчезарна. Може би беше спала с Адам. Не! Не можеше да е това. Не е ли той в Лондон? Този мъж със сигурност върна блясъка в очите на Меги. Тя просто грееше, когато говореше за него. — Хайде, Меги.

— Търпението е добродетел — подразни ги Меги, когато асансьорът спря и едно красиво момиче в бяла униформа влезе и се присъедини към тях, като сложи край на разговора им.

— Добро утро на всички.

— Здравей, Ейобин — отговориха те на главната козметичка на „Градско момиче“.

— Някакъв шанс да ме гримираш за онова предаване по телевизията? — усмихна ѝ се Девлин.

— Сигурна съм, че мога да те вмести в графика си. Имай предвид, че с твоето лице може да отнеме няколко часа.

— Погледнете страхопочитанието и уважението, които проявяват към мен служителите ми — каза Девлин с престорено възмущение, докато асансьорът плавно спираше и Ейобин грациозно тръгваше по застлания с килим коридор на нейното царство.

— Не трябва да вземаш така великолепно изглеждащи момичета да работят за теб, Дев. Ще създадеш на клиентите си комплекси — каза Меги, като стегна малко мускулите на корема.

— С твоя външен вид тази сутрин ти ще създадеш на хората комплекси. Сега престани да се измъкваш от въпроса и ни кажи новината.

— Е, идвайте, дами — нареди отривисто Джанет, дребничката инструкторка по аеробика, докато минаваше покрай тях на път за салона.

Карълайн обърна очи към небето.

— Ще трябва да изчакаме, Дев, преди да чуем новината на Меги. Ти познаваш Джанет, държи много на точността.

— Няма да ви навреди — засмя се Меги, докато се събираха в салона и заемаха местата си.

— Добро утро, дами! Нека всички да се подготвим за дълъг живот и благоденствие, като приведем телата си във форма. Ако телата ни са добре, умовете ни също ще са добре и ние ще можем да се изправим пред всичко необходимо. Да започваме... — Напевният глас на Джанет се носеше из стаята и тя започна със загряващите упражнения. — Раменете назад и надолу, и назад, и надолу...

Момичетата започнаха да работят.

Час по-късно, поруменели и ободрени, те седяха на една маса до прозореца, който гледаше към Стивънс Грийн, и си хапваха мюсли, пресни плодове, кроасани и кафе.

— Сега! — настоя Девлин.

Меги се усмихна широко.

— Публикуват романа ми.

— Меги! — Другите две момиче изпищяха от удоволствие, възхитени от успеха на своята приятелка.

— Погледнете — каза тя гордо и им показа чек.

— Две хиляди и петстотин лири! — със страхопочитание прочете Карълайн.

— Това е авансът ми — избърбори Меги. — Пристигна тази сутрин. Не е ли страхотно?

— Адам знае ли? — развълнувано попита Девлин.

Меги поклати глава.

— Всичко се случи толкова бързо, а той е в Лондон този месец. Трябва да се върне следващата седмица и аз просто нямам търпение да му покажа това и договора, който подписах. Тази сутрин получих копие от него заедно с чека.

— Пазила си в тайна всичко това. Как можа? — сгълча я с усмивка Девлин.

Меги се засмя.

— Зная, зная. Беше толкова трудно, но исках да се уверя, че всичко е подписано, подпечатано и предадено, преди да кажа нещо, просто за всеки случай...

— Как се случи така, че го приеха толкова бързо — любопитно попита Карълайн. — Мислех, че е дълъг и бавен процес.

— Просто имах късмет — скромно отговори Меги. — Спомняте ли си, когато не спечелих конкурса и бях страхотно нещастна.

Другите две момичета кимнаха в очакване.

— Ами Адам ми даде този справочник с всички имена и адреси на ирландски издатели, после последвах съвета на Тери Проун от „Писането и как то да ви донесе печалби“ и изпратих на една издателка глава от книгата си като мостра. След два дни тя ми се обади по телефона и каза, че би искала да прочете ръкописа. И така, аз ѝ го занесох. Седмица по-късно се свързаха с мен от издателството, казаха ми, че са го харесали, ще стане бестселър и ще го публикуват следващата пролет. Подписах договора миналата седмица. Просто не мога да повярвам.

— Със сигурност ще се превърне в бестселър, надявам се те да осъзнават какъв късмет имат да те привлекат за автор при тях. Половин дузина книги се въртят в тази твоя глава! Ще натрупаш състояние. Райя Кърби, позеленей от яд — засмя се Девлин.

Карълайн се изкикоти.

— Само почакай, докато всички се разпознаят, тогава ще има публичен скандал!

Те и трите се разсмяха. Когато вълнението им поутихна, разговорът им се насочи към плановете за почивните дни.

— Мислех си — небрежно измърмори Карълайн, — че мога да ви закарам с моята кола.

— Какво? — възкликнаха двете ѝ приятелки.

— Попитах — спокойно повтори Карълайн — какво ще кажете да отидем с моята кола?

— Но ти нямаш кола. И не можеш да караш — каза Меги смутена.

Карълайн се засмя гордо.

— О, да, имам! И мога да карам! Изкарах шофьорския си изпит миналата седмица, а Ричард ми купи най-великолепната малка фиеста. Взех я от Дес Д'Арки в Донабейт вчера. Е, момичета, трябва да я видите! — разпали се Карълайн. — Нарекох я Зюмбюл! Не ви казах, защото исках да ви изненадам.

— Ооо, Карълайн! — възкликна Девлин, като се наведе напред и прегърна приятелката си. — Наистина ни изненада. Честито! Искаме да отидем до Рослар Харбър в твоята... с твоя Зюмбюл. Нали, Меги?

— Не мога да се сетя за нищо по-хубаво от това — съгласи се Меги, възхитена от гордия блясък в очите на приятелката си.

Представяте ли си, Ричард да купи кола за Карълайн! През последните няколко месеца нещата между тях изглежда доста се бяха подобрили. След лечението от алкохолизма Карълайн беше различен човек и имаше много по-голяма самоувереност. Беше чудесно, че отново бе започнала работа. Това ще ѝ даде чувството за независимост.

— Нямам нищо вълнуващо, с което да ви изненадам — отбеляза Девлин със съжаление. После си спомни: — Е, може би ще има нещо интересно да ви кажа по-късно.

— Какво е то? — любопитно попита Меги.

— О, просто нещо, което от доста време смятам да направя. Ще ви кажа, когато стигнем до пристанището. — После се извини. — Трябва да бягам. Току-що видях Мери и Джули с камерите. Ще снимат новата брошура.

— Това ще ти струва доста — каза Карълайн с разбиране. Двете момичета държаха най-първокласната фотографска агенция в Дъблин.

— Само най-доброто — отговори Девлин весело. — Ще се видим по-късно.

— Разбира се, мила — увери я Меги. — Хайде, Каро. Да тръгваме, иначе никога няма да стигнем до Рослар!

Четири часа по-късно се движеха спокойно с четиридесет мили в час по широкото шосе Дъблин — Уексфорд в чисто новата бебешко синя форд фиеста. Бяха само на няколко мили от Арклоу, където възнамеряваха да спрат за обяд. Карълайн, вирнала носа, мъничко неспокойна, седеше изправена, ръцете здраво стискаха волана, езикът ѝ беше между зъбите, докато се приготвяше да изпревари един трактор пред нея.

— Справяш се чудесно — окуражително каза Девлин, когато приятелката ѝ постави крак на педала на газта.

— Охо! — извика Меги, когато прелетяха покрай стария земеделец.

— Стърлинг Мос, внимавай да не те засенчим — вметна Девлин и те всички се разсмяха.

Това пътуване бе изпълнено с безгрижен смях и удовлетворение, след вкусния обяд те всички се отпуснаха напълно и забравиха съвсем за напрежението на градския живот.

— Мислите ли, че трябва да имаме „Кошница на греха“? — попита Девлин с блеснали очи, когато излязоха от ресторанта. Те се засмяха, без колебание се запътиха към първия сладкарски магазин, който видяха, и го изкупиха.

— Да може Джанет да ни види сега — каза Карълайн щастливо и си взе от ментовите бонбони.

— Хей, ще надебелеем с три килограма, както направихме на пътешествието по Шенън! — предупреди ги Меги.

— Не — каза Девлин с издути от локум бузи. — Ще надебелеем с шест!

И трите се разсмяха гръмогласно, доволни, че са заедно през почивните дни, чакани дълго с огромно нетърпение.

Слънцето все още бе високо в небето, когато стигнаха до къщата на Девлин и по нейно настояване момичетата бързо си облякоха банските и се забързаха по дървените стълби, които водеха към плажа в подножието на скалата. Гмурнаха се в белите, пенливи, плискащи се вълни, оставиха морето да ги гали и успокоява и отпуснаха телата си, схванати от пътуването. По-късно се излегнаха на шезлонги в уединения двор на Девлин, слънцето ги топлеше и те започнаха леко да придобиват тен. Най-накрая единственият звук, който можеше да се чуе, бе на жужащите пчели, които пиеха сока на орловите нокти и

хибискуса, полските чучулиги, които чуруликаха радостната си песен, и тихото, забавено дишане на трите приятелки, които дремеха с безсрамно удоволствие по средата на петъчния следобед.

Вечерта Девлин ги заведе на ресторант в Карн, „Фурната“, където вечеряха разкошно. Девлин познаваше собственичката, Мари, привлекателна млада жена, която бе взела ресторанта като почти развалина и го бе превърнала в прекрасно място за хранене. Трите момичета седяха в усамотено, осветявано от лампи сепаре с изглед към малкото живописно пристанище, гледаха залеза, лъчите му рисуваха по морето, докато небе и море се превърнаха в едно сияние от розово и златно.

Вечеряха царски с морски коктейл, който съдържаше огромни порции с различни морски животни и само по себе си беше почти основно ястие. Това бе последвано от топящ се в устата задушен морски костур в прелестен сос, изобретен от самата Мари. Сервираните с ястието зеленчуци, хрупкави, хрускави и съвършено приготвени, бяха още една наслада. Не бе сигурно дали ще могат да ядат и десерт, но когато пристигна количката и те видяха предлагания избор от наистина вкусни сладкиши, си промениха мнението и добавиха още малко към обиколката на бедрата си. Беше великолепна вечеря и те напълно се насладиха на вечерта си.

Седяха и си говориха с часове, преди да си легнат. Това бе вечер на споделените тайни и възобновена близост между тях, докато си разказваха най-съкровениите тайни от живота си.

Девлин им довери, че бе хванала гордостта си и я беше изхвърлила през прозореца, за да позвъни на Лидия след толкова години на отчуждаване. Планираха да се срещнат следващата седмица. Това беше начало.

— Радвам се, Дев — каза Карълайн и прегърна приятелката си.
— Баща ти ще бъде толкова доволен.

Девлин каза замислено:

— Зная. Мисля, че и мама ще е доволна. Плачеше по телефона. Не е имала кой знае какъв живот, предполагам, освен това смятам, че се чувства ужасно виновна за Лин и Кейт — Девлин се усмихна на приятелките си. — Люк също ще се радва. Все ме преследва за това.

— Той е прекрасен мъж — каза Меги тихо.

— Да. Обичам го много.

Меги им каза, че възнамерява да си направи стерилизация. Три деца и две страховити бременности ѝ бяха достатъчни, а освен това тя бе почти сигурна, че отношенията ѝ с Адам ще прераснат в любовна връзка.

— Обичам Тери по свой собствен начин, предполагам, но той разби доверието ми с неговата авантюра с Райя, а Адам ми дава много повече кураж и подкрепа за писането. Той е мъж, който се среща веднъж на милион и аз ще се възползвам възможно най-добре от него.

— Права си! — твърдо каза Карълайн.

Сред тишина, предизвикана от шока, тя им разказа за хомосексуалността на Ричард.

— Божичко, Карълайн! — възкликна Девлин. — Защо не си ни казала преди?

— Не можах, Дев, досега не успях — простичко отговори Карълайн.

— Ще останеш ли с него? — тихо попита Меги.

Карълайн се усмихна.

— Засега. Разбирате ли, той има нужда от мен.

— А какво ще кажеш за твоите нужди? Ти всъщност си му казала да продължи и да възобнови връзката си с Чарлз! — невярващо каза Девлин. Тя не упрекуваше Ричард, че е хомо, но го презираше, че се е оженил за Карълайн, за да се прикрие.

— Не ми пречи, Девлин. Те наистина се обичат, а Чарлз е много мил и отзивчив човек, така че защо да заставам на пътя на тяхното щастие. Аз бях виновна толкова, колкото и Ричард, не трябваше въобще да се омъжвам за него. Пренебрегнах всички знаци и мамех себе си, че всичко ще е наред, когато се омъжа. Омъжих се само за да съм омъжена и виж докъде ме доведе това. Вярвай ми, Дев, достатъчно доволна съм от положението в момента. Овладях зависимостите си. Най-сетне стъпих на своите два крака. Моето време за щастие с мъж ще дойде. Кой знае, може да получа импулс, да отлетя до Севиля и отново да се свържа с Рамон! — каза тя дяволито.

Беше им разказала за разгулната си нощ в Лондон.

Меги се засмя.

— Не бих имала нищо против самата аз да се запозная с него! Може би когато правя проучвания за следващия си роман!

— Тук има достатъчно много за следващия роман — отбеляза Девлин и стана да направи още един чайник с чай.

— Е, това е идея. — Меги звучеше заинтригувана.

На другата сутрин се събудиха от потрепването на дъжда по стъклата на прозорците.

— О, божичко — измърмори Девлин от дълбините на леглото си, — няма да се чувствам виновна, че не ставам!

Прекараха прекрасно с излежаване, четене, дремване и бърбрене, след това си направиха една корабна закуска в единадесет и отидоха да се разхождат по измития от дъжда бряг. По-късно следобед Карълайн ги закара на гробището и те заедно застанаха до гроба на Лин и Кейт. Девлин тихо плачеше.

Тъгата отмина, слънцето се показа и те се върнаха в къщата и си правиха слънчеви бани.

Тази вечер, каза им Девлин, ще ги води из града. В къщата имаше само един душ и един сешоар, така че им бе необходимо малко повече време от обичайното за подготовка. Девлин си взе душ последна и когато влезе в спалнята на Карълайн и Меги, с известна изненада видя, че те все още са с бельото си и двете дълбоко заспали. Девлин се засмя. От морския въздух е. Той имаше такъв ефект върху всички. Но тя бе свикнала с него! Ще ги остави да подремнат, докато си изсуши косата.

Не й отне много време да изсуши меката, копринена завеса от руса коса. Погледна часовника си, десет часа. Животът ще се оживи! Девлин сподави прозявката си. Ще събуди момичетата само след минутка...

Събуди се в един и пет и не знаеше къде се намира. Мъгливи спомени се върнаха в ума ѝ. Отиде в стаята на момичетата. И двете леко похъркваха.

— Лягайте в леглата — сънливо нареди тя, като избута Каро под нейните завивки, но тъй като не успя да помръдне Меги, я зави с пухена завивка.

— Какъв срам! — Очите на Меги блестяха, докато закусваха на другата сутрин. — Остаряваме или какво? За бога, никога не казвайте на никого за снощи, трябва да живея съобразно репутацията си!

На другата вечер успяха да излязат. Издокарани страхотно, отидоха на вечеря. Това беше последната нощ на най-отморителния,

удовлетворителен уикенд, който бяха прекарвали през многото им съвместни години. Връзката между тях бе станала дори по-здрава. Трите знаеха, че никога няма да са сами и бяха сигурни в приятелството си.

Докато гледаха хубавия залез от елегантния ресторант на хотела на скалите, Девлин вдигна чаша за тост.

— *За най-важното нещо, което човек, беден или богат, може да притежава. И с което ние сме благословени* — тя се усмихна. — *За приятелството.*

Карълайн и Меги се усмихнаха в отговор и вдигнаха своите чаши.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.